

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

**ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ**

ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ Α. ΜΠΕΪΛΗ

*Μύηση, Ανθρώπινη και Ηλιακή
Επιστολές επί του Αποκρυφιστικού Διαλογισμού
Η Συνείδηση του Ατόμου
Πραγματεία επί του Κοσμικού Πυρός
Το Φως της Ψυχής
Η Ψυχή και ο Μηχανισμός της
Από τη Διανόηση στην Ενόραση
Πραγματεία επί της Λευκής Μαγείας
Από τη Βηθλεέμ στο Γολγοθά
Μαθητεία στη Νέα Εποχή – Τόμος I
Μαθητεία στη Νέα Εποχή – Τόμος II
Τα Προβλήματα της Ανθρωπότητας
Η Επανεμφάνιση του Χριστού
Το Πεπρωμένο των Εθνών
Γοητεία: Ένα Παγκόσμιο Πρόβλημα
Τηλεπάθεια και ο Αιθερικός Φορέας
Η Ατελείωτη Αυτοβιογραφία
Εκπαίδευση στη Νέα Εποχή
Η Εξωτερίκευση της Ιεραρχίας
Πραγματεία επί των Επτά Ακτίνων:
Τόμος I – Εσωτερική Ψυχολογία
Τόμος II – Εσωτερική Ψυχολογία
Τόμος III – Εσωτερική Αστρολογία
Τόμος IV – Εσωτερική Θεραπευτική
Τόμος V – Οι Ακτίνες και οι Μήσεις*

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Μια Αστρολογική Ερμηνεία

υπό

ΑΛΙΚΗΣ Α. ΜΠΕΪΛΗ

LUCIS PUBLISHING COMPANY
113 University Place, 11th Floor
P.O. Box 722 Cooper Station
New York, N.Y.
U.S.A. 10276

LUCIS PRESS LTD.
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
U.K.

© *COPYRIGHT BY LUCIS TRUST, 1974*

Πρώτη Αγγλική Έκδοση, 1974

Τρίτη Αγγλική Έκδοση, 1982

Η έκδοση αυτού του βιβλίου χρηματοδοτήθηκε από το Κεφάλαιο των Βιβλίων του Θιβετανού, που συστάθηκε για τη συνεχή διάδοση της διδασκαλίας του Θιβετανού και της Αλίης Α. Μπέιλη.

Αυτό το κεφάλαιο ελέγχεται από τη Lucis Trust, που είναι ένα πνευματικό, εκπαιδευτικό ίδρυμα, απαλλαγμένο φορολογίας.

Η Lucis Press Ltd. είναι μη-κερδοσκοπικός οργανισμός που ανήκει στη Lucis Trust. Για το βιβλίο αυτό δεν πληρώνονται συγγραφικά δικαιώματα.

Το βιβλίο αυτό είναι ανατύπωση μιας σειράς άρθρων που πρωτοεμφανίσθηκαν στον *Πυρσό* μεταξύ Φεβρουαρίου 1957 και Αυγούστου 1958.

Το βιβλίο αυτό έχει επίσης εκδοθεί στα Ολλανδικά, Γαλλικά, Γερμανικά, Ελληνικά και Ιταλικά. Η μετάφρασή του σε άλλες γλώσσες συνεχίζεται. Η πρώτη μετάφρασή του στα Ελληνικά έγινε το 1975.

Τίτλος πρωτοτύπου:
«The Labours of Hercules», by Alice A. Bailey
Lucis Press Ltd., London 1974

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Από την εστία του Φωτός μέσα από τη Διάνοια του Θεού
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης μέσα από την Καρδιά του Θεού
Ας διαχυθεί αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή
Ο σκοπός ας καθοδηγεί τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων –
Ο σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο
πάνω στη Γη.

“Η παραπάνω Επίκληση ή Προσευχή δεν ανήκει σε κάποιο πρόσωπο ή όμιλο, αλλά σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. Το κάλλος και η ισχύς της Επίκλησης αυτής βρίσκονται στην απλότητά της και στην έκφραση από μέρους της ορισμένων κεντρικών αληθειών τις οποίες αποδέχονται ενδόμυχα και φυσικά όλοι οι άνθρωποι – την αλήθεια για την ύπαρξη μιας θεμελιώδους Νοημοσύνης στην οποία προσοδίδουμε αόριστα το όνομα Θεός· την αλήθεια ότι πίσω από όλη την εξωτερική φαινομενικότητα, κινήτρια δύναμη του σύμπαντος είναι η Αγάπη· την αλήθεια ότι ήρθε στη γη μια μεγάλη Ατομικότητα – που ονομάστηκε από τους Χριστιανούς, Χριστός – και ενσωμάτωσε αυτή την αγάπη ώστε να μπορέσουμε να την κατανοήσουμε· την αλήθεια ότι τόσο η αγάπη όσο και η νοημοσύνη είναι αποτελέσματα εκείνου που αποκαλούμε Θέληση του Θεού· και τέλος, την αυταπόδεικτη αλήθεια ότι μόνο μέσω της ίδιας της *ανθρωπότητας* μπορεί να πραγματοποιηθεί το Θείο Σχέδιο.”

ALICE A. BAILEY

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίδα
vi Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ.....	1
Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ	3
Ο ΜΥΘΟΣ	14
ΑΘΛΟΣ Ι	
<i>Η Σύλληψη των Ανθρωποφάγων Φοράδων</i>	27
ΑΘΛΟΣ ΙΙ	
<i>Η Αιχμαλωσία του Κρητικού Ταύρου</i>	39
ΑΘΛΟΣ ΙΙΙ	
<i>Η Σύλλογή των Χρυσών Μήλων των Εσπερίδων – Μέρος 1</i>	54
<i>Η Σύλλογή των Χρυσών Μήλων των Εσπερίδων – Μέρος 2</i>	64
ΑΘΛΟΣ ΙV	
<i>Η Αιχμαλωσία της Ελαφίνας – Μέρος 1</i>	77
<i>Η Αιχμαλωσία της Ελαφίνας – Μέρος 2</i>	85
ΑΘΛΟΣ V	
<i>Η Σφαγή του Λέοντα της Νεμέας</i>	95
ΑΘΛΟΣ VI	
<i>Η Αρπαγή της Ζώνης της Ιππολύτης</i>	112
ΑΘΛΟΣ VII	
<i>Η Σύλληψη του Ερμιάνθιου Κάπρου</i>	125
ΑΘΛΟΣ VIII	
<i>Η Εξόντωση της Λεορναίας Ύδρας</i>	140

ΑΘΛΟΣ ΙΧ

Η Θανάτωση των Στυμφαλίδων Ορνίθων155

ΑΘΛΟΣ Χ

Η Σφαγή του Κέρβερου, Φύλακα του Άδη169

ΑΘΛΟΣ ΧΙ

Ο Καθαρισμός των Σταύλων του Αυγεία180

ΑΘΛΟΣ ΧΙΙ

Η Αιχμαλωσία των Κόκκινων Βοδιών του Γηρυόνη195

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ.....205

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΚΑΘΕ ΖΩΔΙΟΥ211

Η ΑΤΡΑΠΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΖΩΔΙΑΚΟΥ.....216

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΖΩΔΙΩΝ226

**ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ**

Ο ΖΩΔΙΑΚΟΣ

Ο Προεστός κοίταξε τους υιούς των ανθρώπων που είναι υιοί 1
του Θεού. Είδε το φως τους και το σημείο που στέκονταν στο *Δρόμο* ο οποίος οδηγεί πίσω στην Καρδιά του Θεού. Ο *Δρόμος* διατρέχει κυκλικά τις δώδεκα μεγάλες Πύλες και κύκλο με κύκλο οι Πύλες ανοίγουν και οι Πύλες κλείνουν. Οι Υιοί του Θεού που είναι υιοί των ανθρώπων, προχωρούν.

Αμυδρό είναι το φως στην αρχή. Ιδιοτελής η τάση της ανθρώπινης έφεσης και σκοτεινές οι επακόλουθες πράξεις. Αργά μαθαίνουν οι άνθρωποι και μαθαίνοντας περνούν και ξαναπερνούν από τις στήλες των Πυλών. Δύσκολη είναι η κατανόηση, αλλά στις Αίθουσες της Πειθαρχίας που βρίσκονται σε κάθε τμήμα της κυκλικής κοσμικής τροχιάς, συλλαμβάνεται αργά η αλήθεια· μαθαίνεται το αναγκαίο μάθημα· η φύση εξαγνίζεται και διδάσκεται μέχρι να ιδωθεί ο Σταυρός – ο σταθερός κι αναμένων Σταυρός που σταυρώνει τους υιούς των ανθρώπων, απλωμένος στους Σταυρούς εκείνων που υπηρετούν και σώζουν.

Από τη μάζα των ανθρώπων πρόβαλε ένας άνθρωπος στις αρχαίες μέρες και τον είδε το παρατηρητικό μάτι του μεγάλου Προεστού που αιώνια προΐσταται στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου. Στράφηκε στο διπλανό του και είπε: “Ποια είναι αυτή η ψυχή στο *Δρόμο* της ζωής, της οποίας το φως φαίνεται αμυδρά;”

Γρήγορα ήρθε η απάντηση: “Είναι η ψυχή η οποία στο *Δρόμο* της ζωής δοκιμάζεται κι αναζητεί το καθαρό φως που λάμπει από τον Υψηλό Τόπο”.

“Ας προχωρήσει στο δρόμο του, αλλά παρακολούθησε τα βήματά του.”

Οι αιώνες που περνούν γοργά διέτρεξαν την τροχιά τους. Ο μεγάλος τροχός γύρισε και γυρίζοντας έφερε την αναζητούσα ψυχή 2
στο *Δρόμο*. Αργότερα ήρθε η μέρα που ο Προεστός μέσα στην Αί-

θουσα Συμβουλίου του Κυρίου τράβηξε πάλι στον κύκλο της ακτινοβόλου ζωής του την αναζητούσα ψυχή.

“Ποια είναι η ψυχή πάνω στο Δρόμο της μεγάλης προσπάθειας, της οποίας η ακτινοβολία λάμπει αμυδρά;” Η απάντηση ήρθε: “Μια ψυχή που αναζητεί το φως της κατανόησης, μια αγωνιζόμενη ψυχή”.

“Πες του από μέρους μου να στραφεί στον άλλο δρόμο κι έπειτα να διανύσει τον κύκλο. Τότε θα βρει εκείνο που αναζητεί. Παρακολούθησε τα βήματά του κι όταν αποκτήσει κατανοούσα καρδιά, φλογερό νου κι επιδέξιο χέρι, οδηγήσέ τον σε μένα.”

Πέρασαν πάλι αιώνες. Ο μεγάλος τροχός γύρισε και γυρίζοντας έφερε όλους τους υιούς των ανθρώπων που είναι Υιοί του Θεού στο δρόμο τους. Και καθώς περνούσαν οι αιώνες πρόβαλε μια ομάδα ανθρώπων που στρέφονταν αργά στον άλλο δρόμο. Βρήκαν το Δρόμο. Πέρασαν τις Πύλες κι αγωνίσθηκαν για τη βουνοκορφή και για τον τόπο του θανάτου και της θυσίας. Ο Δάσκαλος που παρακολουθούσε είδε έναν άνθρωπο να προβάλλει απ’ το πλήθος, ν’ ανεβαίνει στο σταθερό Σταυρό, ζητώντας να κάνει έργα, να προσφέρει υπηρεσία στο Θεό και τον άνθρωπο και με προθυμία να διανύσει το Δρόμο προς το Θεό. Στάθηκε μπροστά στο μεγάλο Προεστό που εργάζεται μέσα στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου κι άκουσε μια φωνή:

“Υπάκουσε το Δάσκαλο στο Δρόμο. Ετοιμάσου για τις τελικές δοκιμασίες. Πέρασε από κάθε Πύλη και στη σφαίρα που αποκαλύπτουν και φρουρούν, εκτέλεσε τον άθλο που ταιριάζει σε κάθε σφαίρα. Μάθε έτσι το μάθημα κι άρχισε να υπηρετείς με αγάπη τους ανθρώπους της γης.” Έπειτα δόθηκε στο Δάσκαλο ο τελικός λόγος: “Ετοίμασε τον υποψήφιο. Καθόρισε τους άθλους που θα εκτελέσει και βάλε το όνομά του στις πινακίδες του ζώντος Δρόμου”.

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ: Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

3

Το έντονο ενδιαφέρον που εκδηλώνεται αυτό τον καιρό για το ζήτημα της πνευματικής ζωής αποτελεί εγγύηση μιας τέτοιας μελέτης κι αυτός είναι ο σκοπός των άρθρων αυτής της σειράς. Σε πείσμα του γεγονότος ότι η ακαδημαϊκή και θεολογική θρησκεία δεν έχει πια την αρχαία της έλξη και παρά την εξέγερση στην οργανωμένη θρησκεία, η παρόρμηση για την πνευματική πραγματικότητα δεν ήταν ποτέ τόσο έντονη. Η μέρα της βιωματικής εμπειρίας σε μεγάλη κλίμακα είναι τώρα μαζί μας και οι άνδρες και οι γυναίκες παντού αρνούνται πια να πιστεύουν και να δέχονται τυφλά, γιατί αποφάσισαν να γνωρίσουν. Η αποδοχή επιβαλλόμενων δογμάτων δίνει τώρα τη θέση της στο πείραμα και η θεία αυτοδιάθεση που βασίζεται στην αντιληπτή ενότητα με τη Ζωή στην οποία ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε, παίρνει τη θέση της ευπιστίας και της πρόληψης.

Το πρόβλημα κάθε δασκάλου σήμερα είναι ν' ανακαλύψει νέους τρόπους για να εκφράσει τις παλιές αλήθειες και να παρουσιάσει τις αρχαίες φόρμουλες πνευματικής ανάπτυξης, έτσι ώστε ν' αποκτήσουν νέα και έντονη ζωή. Πολλά βιβλία και στα δύο ημισφαίρια γράφηκαν για το θέμα της Ατραπού της Μαθητείας, της Ατραπού της Αγιότητας και της Ατραπού της Φώτισης. Η επαναδήλωση των προβλημάτων της παγκόσμιας αυτής Ατραπού και των έμφυτων δυσχερειών της δε δικαιολογείται εκτός αν η εφαρμογή είναι σύγχρονη και πρακτική. Πρέπει να δείχνει την περιεκτικότητα του στόχου αφού υπερνικηθούν αυτά τα προβλήματα και πρέπει ν' αποφεύγει την κουραστική επανάληψη του βασικού εκείνου κανόνα ζωής, που εκφράσθηκε με τα λόγια: "Να είσαι καλός". Ξανά και ξανά μας είπαν ότι πρέπει να υπερνικήσουμε το δέλεαρ του κόσμου, τη σάρκα και το διάβολο. Στο νου του Δυτικού ζηλωτή δημιουργήθηκε η αίσθηση ότι η Ατραπός είναι αναγκαστικά απραπός

αθλιότητας, αυτοκατάργησης κι ατέλειωτης στενοχώριας. Η στάση του είναι εκείνη της ενεργού καρτερικότητας μέχρι τη στιγμή που μυστηριωδώς και θαυμαστά θα μπει σ' έναν κόσμο ειρήνης κι αφ-

4 θονίας, όπου τα προβλήματα τελειώνουν, η σάρκα παύει να ενοχλεί κι ο διάβολος καταργείται. Κι αυτό σαν αμοιβή μιας πειθί- νιας υποταγής στη θέληση ενός ανεξιχνίαστου δημιουργού.

Προβάλλει όμως στην ανθρώπινη συνείδηση η αυξανόμενη αν- τίληψη μιας έμφυτης θειότητας κι ότι ο άνθρωπος έγινε αληθινά κατ' εικόνα του Θεού κι έχει ίδια φύση με τον Πατέρα του στους Ουρανούς. Η ιδέα του σκοπού και του σχεδίου συλλαμβάνεται και η όλη στάση του ζηλωτή προς τη ζωή αλλάζει γοργά. Μήπως είναι πια δυνατή η απόκτηση μιας συνθετικής εικόνας της προόδου της ψυχής απ' την άγνοια στη σοφία, απ' την υλική επιθυμία στην πνευ- ματική επίτευξη, ώστε να μπορέσουμε να οραματισθούμε το τέλος απ' την αρχή και η νοήμων συνεργασία με το σκοπό της ψυχής να πάρει τη θέση της τυφλής προσπάθειας; Όταν γίνει αυτό, ο προ- σκνητητής θα μπορέσει να συνεχίσει το δρόμο του με το πρόσωπό του στραμμένο στο φως και θα λάμπει από χαρά.

Η ιστορία των δραματικών εμπειριών του μεγάλου κι αρχαίου Υιού του Θεού, του Ηρακλή, θα μας δώσει μια τέτοια συνθετική εικόνα. Δεν αφήνει ανέγγιχτη καμιά φάση της ζωής του ζηλωτή κι όμως τον συνδέει με το κοσμικό εγχείρημα. Το θέμα της είναι τόσο περιεκτικό ώστε όλοι όσοι αγωνιζόμαστε στην τωρινή σύγχρονη ζωή μπορούμε να εφαρμόσουμε τις δοκιμές και τις δοκιμασίες, τις αποτυχίες και τις επιτεύξεις της ηρωικής αυτής Μορφής που αγω- νίσθηκε αιώνες πριν για τον ίδιο στόχο όπως εμείς. Διαβάζοντας την ιστορία του θα προκύψει νέο ενδιαφέρον στο νου του σασι- σμένου ζηλωτή και μια τέτοια εικόνα της παγκόσμιας σταδιακής ανάπτυξης και μοίρας ώστε θα προχωρήσει με νέο θάρρος.

Θα ανιχνεύσουμε την ιστορία του Ηρακλή και θα προσπαθή- σουμε να δείξουμε πώς με τους δώδεκα άθλους του έπαιξε το ρό- λο του ζηλωτή στην Ατραπό της Μαθητείας. Πάνω σ' αυτή ανέλα- βε ορισμένα έργα με συμβολική φύση και πέρασε από κάποια επεισόδια και γεγονότα που απεικονίζουν για πάντα τη φύση της εκγύμνασης και των επιτεύξεων που χαρακτηρίζουν τον άνθρωπο ο οποίος προσεγγίζει την απελευθέρωση. Εκπροσωπεί τον ενσαο-

κωμένο, αλλά μη τελειοποιημένο Υιό του Θεού, που παίρνει οριστικά στα χέρια του την κατώτερη φύση και την υποβάλλει πρόθυμα σε πειθαρχία που θα προκαλέσει τελικά την ανάδυση της θεϊότητας. Από ένα σφάλλον αλλά ειλικρινές και σοβαρό ανθρώπινο ον που γνωρίζει με νοημοσύνη την εργασία που πρέπει να γίνει, διαμορφώνεται ένας Παγκόσμιος Σωτήρας.

Δύο μεγάλες και δραματικές ιστορίες διατηρήθηκαν συνεχώς μπροστά στα μάτια των ανθρώπων ανά τους αιώνες. Στους δώδεκα άθλους του Ηρακλή απεικονίζεται η Ατραπός της Μαθητείας και οι εμπειρίες του που προετοιμάζουν το μεγάλο κύκλο της Μύησης και συναντούν την άμεση ανταπόκριση κάθε ανατείνοντα ανθρώπου. Στη ζωή και το έργο του Ιησού Χριστού, αυτού του ακτινοβόλου και τέλειου Υιού του Θεού, ο οποίος “εισήλθε για μας στον πέπλο, δίνοντάς μας ένα παράδειγμα ότι πρέπει ν’ ακολουθήσουμε τα βήματά Του”, απεικονίσαμε τα πέντε στάδια της Ατραπού της Μύησης, που αποτελούν τα κλιμακωτά επεισόδια για τα οποία προετοίμασαν το μαθητή οι δώδεκα άθλοι.

Το μαντείο μίλησε και ανά τους αιώνες εκπέμφθηκε ο λόγος: “Ανθρώπε, γνώθι σαυτόν”. Η γνώση αυτή είναι η εξέχουσα επιτευξη πάνω στην Ατραπό της Μαθητείας και η ανταμοιβή όλου του έργου που έκανε ο Ηρακλής.

Η Φύση της Μαθητείας

Θα άξιζε αν εξετάζαμε σύντομα τη φύση της μαθητείας. Είναι μια λέξη που χρησιμοποιείται συνεχώς μεταξύ των ζηλωτών των Χριστιανικών χωρών και των Ανατολικών θρησκειών. Η μαθητεία μπορεί να ορισθεί σαν το τελικό στάδιο της ατραπού της εξέλιξης και σαν εκείνη η περίοδος της εμπειρίας του ανθρώπου στην οποία είναι σαφώς αυτοσυνείδητος. Είναι το στάδιο όπου με γνώση δεσμεύεται να επιβάλει τη θέληση της ψυχής (που ουσιαστικά είναι η θέληση του Θεού) στην κατώτερη φύση. Σ’ αυτή την ατραπό υποβάλλεται σε μια αναγκαστική διαδικασία για να μπορέσει ν’ ανοίξει ταχύτερα το άνθος της ψυχής. Η προθυμία του ν’ αποπειραθεί να βαδίσει στην ατραπό βασίζεται στο αναπόφευκτο της ανθρώπινης τελείωσης. Η τελείωση αυτή μπορεί να επιτευχθεί με δύο τρόπους. Μπορεί να είναι αποτέλεσμα μιας αργής και σταθε-

6 ρής εξελικτικής ανάπτυξης που προωθείται απ' τους φυσικούς νόμους κύκλο με κύκλο, ωστόσο ιδωθεί βαθμιαία ο κρυμμένος Θεός στον άνθρωπο και το σύμπαν. Ή μπορεί να είναι αποτέλεσμα συστηματικής εφαρμογής και πειθαρχίας από το ζηλωτή, που θα φέρει μια ταχύτερη εξέλιξη της δύναμης και της ζωής της ψυχής.

Σε μια ανάλυση της μαθητείας ορίστηκε σαν “ένα ψυχικό διαλυτικό που κατατρώει όλη τη σκουριά κι αφήνει μόνο τον καθαρό χρυσό”. Είναι μια μέθοδος διύλισης, εξάχνωσης και μετουσίωσης που προωθείται σταθερά ωστόσο φτάσουμε τελικά στο Όρος της Μεταμόρφωσης και της Φώτισης. Τα κρυμμένα μυστήρια και οι δυνάμεις που λανθάνουν στα ανθρώπινα όντα πρέπει ν' ανακαλυφθούν και να χρησιμοποιηθούν με θείο τρόπο και σε ευθυγράμμιση με το θείο σκοπό και να κατανοηθούν με νοημοσύνη. Όταν χρησιμοποιηθούν έτσι, ο μαθητής βρίσκεται σε σχέση με τις παγκόσμιες και τις παρόμοιες θείες ενέργειες και δυνάμεις που υφίστανται στις λειτουργίες του φυσικού κόσμου. Έτσι γίνεται ένας εργάτης του σχεδίου της εξέλιξης κι ένας συνεργάτης εκείνου του μεγάλου “νέφους των μαρτύρων” που με τη δύναμη της παρατήρησής τους και το αποτέλεσμα της επίτευξής τους αποτελούν τους Θρόνους, τις Αρχές και τις Δυνάμεις δια των οποίων η μία Ζωή οδηγεί όλη τη δημιουργία προς τα εμπρός σε μια ένδοξη τελείωση.

Είναι ο στόχος για τον οποίο εργάστηκε ο Ηρακλής και είναι ο στόχος της ανθρωπότητας σαν σύνολο, της οποίας η τελική ομαδική επίτευξη θα προκύψει απ' τις πολλές ατομικές τελειοποιήσεις.

Αστρολογικές Σημασίες

Δευτερεύον αντικείμενο αυτής της μελέτης είναι να παρουσιάσει μια όψη της αστρολογίας που θα διαφέρει από εκείνη που συνήθως εκφράζεται. Θα ανιχνεύσουμε το μύθο του Ηρακλή καθώς διατρέχει τα δώδεκα σημεία του ζωδιακού. Σε κάθε ζώδιο εκφράζει τα χαρακτηριστικά του και σε κάθε ζώδιο αποκτά κάποια νέα γνώση του εαυτού του και δια της γνώσης αυτής καταδεικνύει τη δύναμη του ζωδίου κι αποκτά τα δώρα που δίνει το ζώδιο. Σε κάθε ζώδιο θα τον δούμε να υπερνικά τις φυσικές του τάσεις, να ελέγχει και να κυβερνά το πεπωμένο του και να καταδεικνύει το γεγονός ότι τα άστρα επηρεάζουν αλλά δεν ελέγχουν.

Η μορφή της αστρολογίας που πιστεύω ότι με το χρόνο θα υποκαταστήσει το είδος που ασχολείται με τα ωροσκόπια, είναι εκείνη η συνθετική παρουσίαση των κοσμικών γεγονότων που ανακλώνται στην πλανητική μας ζωή, στη ζωή της ανθρωπότητας σαν σύνολο και στη ζωή του ατόμου που είναι πάντα ο μικρόκοσμος του μακρόκοσμου. Αυτός ο τύπος αστρολογίας περιορίζει κυρίως την προσοχή του στην ανέλιξη του σχεδίου των αιώνων· η ιστορία αυτή αποκαλύπτεται σε μικρογραφία όσον αφορά την ανθρωπότητα και μια ευρύτερη μελέτη των καιρών και των εποχών μπορεί να μας οδηγήσει σε μια πιο πλατιά κατανόηση των σκοπών του Θεού. Πίσω από την ανθρωπότητα βρίσκεται ένα τεράστιο παρελθόν· αιώνες επί αιώνων ήλθαν και πέρασαν· ο τροχός της ύπαρξης περιστρέφεται διαρκώς και πάντα ο πάτυρος της ζωής ξετυλίγεται και μας ωθεί με την ορμή μιας περιστρέφουσας δύναμης σε μια νεότερη όψη του στόχου κι έναν ευρύτερο οραματισμό και αντίληψη. Η συγκέντρωση στο προσωπικό ωροσκόπιο και το έντονο ενδιαφέρον που δείχνουν τα άτομα στις δικές τους μικρές υποθέσεις, μπορεί να είναι φυσικό και κανονικό, αλλά δεν παύει να είναι μυωπικό. Η συνείδηση ότι είμαστεμέρη ενός μεγαλύτερου Όλου και η γνώση του θείου συνόλου μπορεί μόνη της ν' αποκαλύψει τον πλατύτερο σκοπό. Αυτές είναι οι ιδέες που πρέπει τελικά να αντικαταστήσουν τη συγκέντρωση στα προσωπικά μας. Οι μικρές ιστορίες της ζωής μας πρέπει να εξαφανισθούν στη μεγαλύτερη εικόνα. Ο Ηρακλής αστρολογικά διαδραμάτισε την ιστορία της ζωής κάθε ζηλωτή και κατέδειξε το ρόλο που πρέπει να παίζει η μονάδα στο αιώνιο Εγχείρημα.

Ένας μεγάλος Ανατολίτης Δάσκαλος διατύπωσε σχετικά με το ζωδιακό και την αστρολογία την εξής σκέψη:

“Ότι η αστρολογία είναι επιστήμη κι επερχόμενη επιστήμη, αληθεύει. Ότι η αστρολογία στην ύψιστη όψη της και στην αληθινή της ερμηνεία θα επιτρέψει τελικά στον άνθρωπο να εστιάσει την κατανόησή του και να λειτουργεί σωστά, αληθεύει επίσης. Ότι το μυστικό του αληθινού συντονισμού μεταξύ ψυχής και μορφής βρίσκεται στις αποκαλύψεις που θα κάνει με τον καιρό η αστρολογία, είναι επίσης σωστό. Όμως αυτή η αστρο-

λογία δεν ανακαλύφθηκε ακόμη. Πολλά αγνοήθηκαν και πολύ λίγα είναι γνωστά για να κάνουν την αστρολογία την ακριβή επιστήμη που πολλοί ισχυρίζονται ότι είναι. Ο ισχυρισμός θα δικαιωθεί κάποια μέρα, αλλά δεν ήρθε ακόμη ο καιρός.

8 Η αστρολογία που ασκείται τώρα είναι καταδικασμένη λόγω της ταχύτητας με την οποία οι ψυχές ελέγχουν τις προσωπικότητές τους. Η κατάστροψη του ωροσκοπίου της ψυχής δε θα βασίζεται στην τρισδιάστατη γνώση μας, γιατί οι νόμοι του χρόνου και του χώρου δεν ισχύουν για την ψυχή.” (*Εσωτερική Αστρολογία.*)

Συνεπώς στη μελέτη αυτή θα ασχοληθούμε με μια αστρολογία που δεν είναι μαθηματική και δεν έχει σχέση με την κατάσταση ωροσκοπίων. Αφορά τους δώδεκα τύπους ενέργειας δια των οποίων η συνείδηση της θείας Πραγματικότητας επέρχεται με το μέσον της μορφής. Ο Ηρακλής δεν έφτασε σ’ αυτή τη γνώση σε κάποιο μακρινό ουρανό και σε κάποια υποκειμενική κατάσταση. Στο φυσικό σώμα, εμποδιζόμενος και περιοριζόμενος απ’ τις τάσεις που του έδινε το ζώδιο στο οποίο εκτελούσε τον άθλο, πέτυχε την κατανόηση της ουσιαστικής του θειότητας. Με την υπερνίκηση της μορφής και την υποταγή της ύλης, μας δίνεται η εικόνα μιας εξελισσόμενης θείας αυτο-αντίληψης. Συνεπώς στη μελέτη του Ηρακλή, του μαθητή και του Χριστού, του Παγκόσμιου Σωτήρα, έχουμε μια πλήρη εικονική παρουσίαση των τελικών σταδίων της ανέλιξης που βρίσκεται μπροστά μας. Οι πέντε μεγάλες μήσεις όπως εικονίζονται στην ιστορία του Ιησού Χριστού, δε θα μας απασχολήσουν εδώ, γιατί αποτελούν το περιεχόμενο κάποιου άλλου βιβλίου. (*Από τη Βηθλεέμ στο Γολγοθά.*)

Καθώς μελετούμε την ιστορία του Ηρακλή και τον ακολουθήσουμε στους δώδεκα άθλους του, διατρέχοντας το μεγάλο ζωδιακό των ουρανών, θα την προσεγγίσουμε από δύο σκοπίες: εκείνη του ζηλωτή ατομικά κι εκείνη της ανθρωπότητας σαν σύνολο. Είναι πλέον δυνατό να θεωρήσουμε ότι η ανθρώπινη οικογένεια έχει φτάσει *μαζικά* στο στάδιο του ζηλωτή, το στάδιο του νοήμονα ερευνητή, το στάδιο του ανθρώπου που έχοντας αναπτύξει το νου του και συντονίζει τις ικανότητές του, νοητική, συναισθηματική

και φυσική, έχει εξαντλήσει τα ενδιαφέροντα του φαινομενικού κόσμου κι αναζητεί μια διεξοδο σ' ένα ευρύτερο βασίλειο επίγνωσης και σε μια ασφαλέστερη σφαίρα εγχειρημάτων. Το στάδιο αυτό εκφράστηκε πάντα από τα προχωρημένα άτομα ανά τους αιώνες, αλλά ποτέ πριν η ανθρώπινη φυλή δε βρέθηκε σ' αυτή την κατάσταση. Εδώ βρίσκεται το θαύμα της επίτευξης του παρελθόντος και εδώ βρίσκεται η ώρα της τωρινής ευκαιρίας.

9

Ο Παγκόσμιος Μαθητής Σήμερα

Οι δοκιμασίες στις οποίες ο Ηρακλής υποβλήθηκε θεληματικά και οι άθλοι στους οποίους ρίχθηκε μερικές φορές απερίσκεπτα, είναι τώρα εφικτοί σε πολλές χιλιάδες. Θα γίνει επίσης φανερό πόσο περίεργα είναι εφαρμόσιμες στις σύγχρονες συνθήκες οι διάφορες λεπτομέρειες της δραματικής και συχνά διασκεδαστικής ιστορίας των προσπαθειών του πάνω στην ατραπό της ανόδου. Καθένας μας είναι ένας εμβρυώδης Ηρακλής και καθένας μας αντιμετωπίζει τους ίδιους άθλους· καθένας μας πρέπει να επιτύχει τον ίδιο στόχο και να διαγράψει τον ίδιο κύκλο του ζωδιακού. Το έργο που πρέπει να γίνει έχει σαν πρώτο αντικειμενικό του σκοπό την εξάλειψη κάθε φόβου και τον έλεγχο των φυσικών δυνάμεων της ανθρώπινης φύσης. Αυτά έπρεπε ν' αντιμετωπίσει ο Ηρακλής σε κάθε δυνατό συνδυασμό πριν αναρριχηθεί στο όρος της μύησης στον Αιγόκερω και γίνει υπηρέτης της ανθρωπότητας.

Ο ανταγωνισμός και οι ιδιοτελείς σκοποί πρέπει ν' αλλάξουν πλήρως και να εξαλειφθούν και θα δούμε τον Ηρακλή να μαθαίνει το μάθημα ότι η αρπαγή για το χωριστό εαυτό δεν αποτελεί μέρος της αποστολής ενός υιού του Θεού. Πρέπει να αποβεί άτομο, μόνο για ν' ανακαλύψει ότι ο ατομισμός πρέπει να θυσιαστεί με νοημοσύνη για το καλό της ομάδας. Ανακαλύπτει επίσης ότι η προσωπική απληστία δεν έχει θέση στη ζωή του ζηλωτή που αναζητεί την απελευθέρωση απ' το διαρκώς επανερχόμενο κύκλο της ύπαρξης και τη συνεχή σταύρωση στο σταυρό της ύλης. Τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που είναι βυθισμένος στη μορφική ζωή και υπό την εξουσία της ύλης, είναι ο φόβος, ο ατομισμός, ο ανταγωνισμός και η απληστία. Αυτά πρέπει να δώσουν τη θέση τους στην πνευματική εμπιστοσύνη, τη συνεργασία, την ομαδική επίγνωση και την

10 ανιδιοτέλεια. Αυτό είναι το μάθημα που μας φέρνει ο Ηρακλής κι αυτή είναι η εκδήλωση της ζωής του Θεού, την οποία απεργάζεται η δημιουργική διαδικασία και η οποία ανθίζει πιο όμορφα κάθε φορά που η ζωή του Θεού διατρέχει το ζωδιακό κι όπως μας λένε οι αστρονόμοι, χρειάζεται περίπου εικοσιπέντε χιλιάδες χρόνια για να ολοκληρωθεί.

Αυτή είναι η ιστορία του κοσμικού Χριστού που σταυρώθηκε στο Σταθερό Σταυρό των ουρανών· αυτή είναι η ιστορία του ιστορικού Χριστού που μας δίνεται στο *Ευαγγέλιο* και διαδραματίστηκε πριν δύο χιλιάδες χρόνια στην Παλαισίνη· αυτή είναι η ιστορία του ατομικού Χριστού που σταυρώθηκε στο σταυρό της ύλης κι ενσαρκώθηκε σε κάθε ανθρώπινο ον, του Θεού που ενσαρκώθηκε στην ύλη. Αυτή είναι η ιστορία του ηλιακού μας συστήματος, η ιστορία του πλανήτη μας, η ιστορία του ανθρώπινου όντος. Έτσι καθώς κοιτάζουμε τον έναστρο ουρανό, έχουμε την αιώνια απεικόνιση του μεγάλου αυτού δράματος το οποίο διευκρινίζει με λεπτομέρειες για το ζηλωτή ο μύθος του Ηρακλή.

Βασικές Σκέψεις

Τέσσερις βασικές σκέψεις μπορούν να δοθούν εδώ που εκφράζουν τον υποκειμένο σκοπό της δημιουργικής διαδικασίας και τον αντικειμενικό σκοπό του Κοσμικού Χριστού και του ζηλωτή ατομικά. Μας δίνουν το κλειδί για την πραγματοποίηση του σχεδίου. Όλες μαζί ενσωματώνουν ολόκληρη την ιστορία της σχέσης πνεύματος και ύλης, ζωής και μορφής και ψυχής και σώματος.

Πρώτο: “Η φύση εκφράζει αόρατες ενέργειες μέσω των ορατών μορφών”. Πίσω απ’ τον αντικειμενικό κόσμο των φαινομένων, ανθρώπινων ή ηλιακών, μικρών ή μεγάλων, οργανικών ή ανόργανων, βρίσκεται ένας υποκειμενικός κόσμος δυνάμεων, που ευθύνεται για την εξωτερική μορφή. Πίσω από το εξωτερικό υλικό κέλυφος βρίσκεται μια απέραντη αυτοκρατορία ΥΠΑΡΞΗΣ και σ’ αυτό τον κόσμο των ζωντανών ενεργειών διεισδύει τώρα η θρησκεία και η επιστήμη. Καθετί εξωτερικό και απτό είναι σύμβολο εσωτερικών δημιουργικών δυνάμεων και κάθε συμβολισμός στηρίζεται σ’ αυτή την ιδέα. Σύμβολο είναι μια εξωτερική και ορατή μορφή μιας εσωτερικής και πνευματικής πραγματικότητας.

Μ' αυτή την αλληλεπίδραση εξωτερικής μορφής και εσωτερικής ζωής αγωνίζεται ο Ηρακλής. Έμαθε ότι είναι η μορφή, το σύμβολο, γιατί η κυριαρχία της κατώτερης υλικής φύσης έκανε αισθητή την παρουσία της με την άνεση της μακραιώνης έκφρασης. Ταυτόχρονα ήξερε ότι το πρόβλημά του ήταν να εκφράσει πνευματική ύπαρξη κι ενέργεια. Έπρεπε να μάθει πραγματικά και εμπειρικά ότι είναι Θεός, ενυπάρχων στη φύση· ότι είναι ο Εαυτός σε στενή σχέση με το μη-Εαυτό· έπρεπε να πειραματισθεί με το νόμο του αιτίου κι αποτελέσματος κι αυτό απ' τη σκοπιά του εγκαινιαστή των αιτίων προκειμένου να παραγάγει νοήμονα αποτελέσματα. Πέρασε από τα δώδεκα σημεία του ζωδιακού, αγωνιζόμενος να εργασθεί υποκειμενικά και προσπαθώντας ν' αποβάλει το δέλεαρ και την έλξη της εξωτερικής απτής μορφής.

11

Η δεύτερη βασική σκέψη μπορεί να εκφρασθεί με τα λόγια: “Η έννοια μιας κρυμμένης Θεότητας βρίσκεται στην καρδιά όλων των θρησκειών”. Είναι η μυστικιστική αντίληψη και το αντικείμενο της έρευνας που διεξήγαγε η ανθρωπότητα ανά τους αιώνες. Οι εκπρόσωποι των παγκόσμιων θρησκειών ενσωμάτωσαν στη διδασκαλία τους μια όψη της έρευνας, δεχόμενοι το γεγονός του Θεού σαν μια βασική θέση κι αποδεικνύοντας με την αγάπη, την αφοσίωση και τη λατρεία της καρδιάς τους την πραγματικότητα της Ύπαρξης Του. Η μαρτυρία των μυστικιστών όλων των εποχών και φυλών είναι τόσο μεγάλη ώστε συνιστά πλέον ένα σώμα αποδειγμένων γεγονότων που δεν μπορεί ν' αμφισβητηθεί.

Οι επιστημονικοί ερευνητές ζήτησαν να βρουν την αλήθεια με τη γνώση της μορφής και μας έφεραν σ' ένα σημείο πλατιάς γνώσης, αλλά και σε μια παράλληλη αντίληψη της βαθιάς μας άγνοιας. Μάθαμε πολλά για το εξωτερικό ένδυμα του Θεού μέσω της φυσικής, της χημείας, της βιολογίας και των άλλων επιστημών, αλλά αγωνισθήκαμε σ' ένα βασίλειο όπου όλα φαίνεται να είναι υπόθεση κι επαγωγή. Ό,τι ξέρουμε σίγουρα είναι ότι όλες οι μορφές είναι όψεις ενέργειας· ότι υπάρχει αλληλεπίδραση και κρούση ενεργειών στον πλανήτη μας· ότι ο πλανήτης είναι μια ενεργειακή μονάδα που αποτελείται από πληθώρα ενεργειακών μονάδων κι ότι ο άνθρωπος είναι μια σύνθετη ομάδα δυνάμεων και κινείται σ' έναν κόσμο δύναμης. Εδώ μας οδήγησε τόσο θαυμαστά η επιστή-

12

μη κι εδώ συναντώνται ο αστρολόγος, ο αποκρυφιστής, ο ιδεαλιστής κι ο μυστικιστής και μαρτυρούν μια κρυμμένη Θεότητα, μια ζώσα Ύπαρξη, έναν παγκόσμιο Νου και μια κεντρική Ενέργεια.

Στο ανελλιστόμενο δράμα των ουρανών, στα συμπεράσματα του επιστημονικού ερευνητή, στους μαθηματικούς υπολογισμούς των αστρολόγων και στη μαρτυρία των μυστικιστών μπορούμε ωστόσο να δούμε μια σταθερά αναδυόμενη εκδήλωση της κρυμμένης αυτής θειότητας. Λίγο-λίγο με τη μελέτη της ιστορίας, της φιλοσοφίας και της συγκριτικής θρησκευολογίας βλέπουμε το σχέδιο αυτής της Θεότητας να γίνεται σαφώς φανερό. Με τη δίοδο του ηλίου από τα δώδεκα σημεία του ζωδιακού μπορούμε να δούμε τη θαυμαστή οργάνωση του σχεδίου, την εστίαση των ενεργειών και την ανάπτυξη της τάσης προς τη θειότητα. Επιτέλους στον εικοστό αιώνα το αντικειμενικό και το υποκειμενικό έχουν συγχωνευθεί και σμίξει τόσο στενά, ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να πούμε πού αρχίζει το ένα και πού τελειώνει το άλλο. Ο πέπλος που συγκαλύπτει την κρυμμένη Θεότητα έχει φθαρεί και το έργο εκείνων που πέτυχαν τη γνώση, το πρόγραμμα του Χριστού και της Εκκλησίας Του, τα σχέδια της απόκρυφης ομάδας εργατών του κόσμου, των Ρίσι και της απόκρυφης Ιεραρχίας του πλανήτη μας, έχουν πλέον εστιασθεί στην καθοδήγηση της ανθρωπότητας στην Ατραπό της Μαθητείας και στην εκπαίδευση πολλών απ' τους πιο προχωρημένους για να καταστούν οι γνώστες κι οι μνημένοι της νέας εποχής. Έτσι οι άνθρωποι θα περάσουν από την Αίθουσα της Μάθησης στην Αίθουσα της Σοφίας, από το βασίλειο του απατηλού στο Πραγματικό κι απ' το εξωτερικό σκοτάδι της φαινομενικής ύπαρξης στο φως που λάμπει πάντοτε στο βασίλειο του πνεύματος.

Η τρίτη βασική σκέψη μας δίνει το κλειδί της μεθόδου. Ο λόγος αντήχησε ανά τους αιώνες: "Είμαι αυτός... που αφυπνίζει το σιωπηλό θεατή". Έγινε φανερό σ' όλους τους ερευνητές σ' όλα τα πεδία ότι μέσα σ' όλες τις μορφές υπάρχει μια ώθηση για μια νοήμονα έκφραση και ζωντάνια που ονομάζουμε συνείδηση και η οποία στην ανθρώπινη οικογένεια παίρνει τη μορφή μιας αυτεπίγνωσης. Αυτή η αυτεπίγνωση, όταν αναπτυχθεί αληθινά, επιτρέπει στον άνθρωπο ν' ανακαλύψει ότι η κρυμμένη Θεότητα στο σύμπαν είναι ταυτόσημη σε φύση, αν και πολύ μεγαλύτερη σε βαθμό και συ-

νειδίση, με την κρυμμένη Θεότητα μέσα του. Τότε ο άνθρωπος μπορεί να γίνει συνειδητά ο Θεατής, ο Παρατηρητής, ο Νοών. Δεν ταυτίζεται πια με την υλική όψη, αλλά είναι Εκείνος που τη χρησιμοποιεί σαν μέσον έκφρασης.

Όταν φθάνει κανείς σ' αυτό το στάδιο, αρχίζουν οι μεγάλοι άθλοι και η μάχη αρχίζει συνειδητά. Ο άνθρωπος σχίζεται σε δύο διευθύνσεις. Η συνήθεια τον δελεάζει να ταυτισθεί με τη μορφή. Η νέα κατανόηση τον παρακινεί να ταυτισθεί με την ψυχή. Τότε συμβαίνει ένας αναπροσανατολισμός κι εγκαινιάζεται μια νέα κι αυτοκατευθυνόμενη προσπάθεια που μας απεικονίζεται στην ιστορία του Ηρακλή, του Ηλιακού Θεού. Τη στιγμή που έχει επιτευχθεί το διανοητικό ύψος, αφυπνίζεται σε δραστηριότητα ο "σιωπηλός Θεατής". Ο Ηρακλής αρχίζει τους άθλους του. Το ανθρώπινο που παρασυρόταν ως τώρα από την ώθηση της εξελικτικής παλίνρροιας και κυβερνιόταν από την επιθυμία για εμπειρία και υλικά αποκτήματα, περιέρχεται υπό τον έλεγχο του θείου Ενοίκου. Προβάλλει σαν ζηλωτής, αντιστρέφεται κι αρχίζει να εργάζεται δια των δώδεκα σημείων του ζωδιακού, μόνο που τώρα εργάζεται από τον Κριό στους Ιχθείς μέσω του Ταύρου (αριστερόστροφα) αντί να εργάζεται με τον κανονικό ανθρώπινο ανάδρομο τρόπο, από τον Κριό στον Ταύρο μέσω των Ιχθύων (δεξιόστροφα).

Τελικά η αλλαγή της εστίασης της ζωής και η σταθερή εμμονή στους δώδεκα άθλους στα δώδεκα ζώδια επιτρέπει στο μαθητή να γίνει ο θριαμβευτής νικητής. Τότε μπορεί να κατανοήσει τη σημασία της τέταρτης βασικής σκέψης και ν' αναφωνήσει μαζί με την Κοσμική Θεότητα: "Άκουσε το μεγάλο αυτό μυστικό. Αν και είμαι υπεράνω γέννησης κι αναγέννησης, ή Νόμου, όντας Κύριος όλων όσων υπάρχουν, γιατί όλα εκπορεύονται από μένα, θέλω να εμφανίζομαι ακόμη στο σύμπαν μου και συνεπώς γεννιέμαι απ' τη δική μου Δύναμη και Σκέψη και Θέληση". (*Μπαγκαβάτ Γκιτά*, όπως συντάχθηκε και διασκευάστηκε απ' το ΓΙΟΓΚΙ ΡΑΜΑΚΑΡΑΚΑ.)

ΗΡΑΚΛΗΣ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ – Ο ΜΥΘΟΣ

14 Στάθηκε μπροστά στο Δάσκαλό του. Καταλάβαινε αόριστα ότι έμπαινε σε κρίση που θα προκαλούσε αλλαγή στην ομιλία, τη στάση και το σχέδιο. Ο Δάσκαλος τον κοίταζε και τον συμπαθούσε.

“Το όνομά σου;” τον ρώτησε και περίμενε την απάντηση.

“Ηρακλής”, ήλθε η απάντηση. “Μου είπαν ότι σημαίνει το κλέος της Ήρας, την ακτινοβολία και τη λάμψη της ψυχής. Τι είναι ψυχή, Δάσκαλε; Πες μου την αλήθεια.”

“Την ψυχή σου θα την ανακαλύψεις κάνοντας το καθήκον σου και θα βρεις και θα χρησιμοποιήσεις τη φύση σου. Ποιοι είναι οι γονείς σου; Πες μου, γιέ μου.”

“Ο πατέρας μου είναι θεός. Δεν τον γνωρίζω, αλλά μέσα μου γνωρίζω ότι είμαι γιός του. Η μητέρα μου είναι γήινη. Τη γνωρίζω καλά και με έκανε αυτό που βλέπεις. Επίσης, Δάσκαλε της ζωής μου, είμαι δίδυμος. Υπάρχει κι άλλος σαν εμένα. Τον ξέρω καλά κι όμως δεν τον ξέρω. Ο ένας είναι από γη, γήινος· ο άλλος είναι υιός του Θεού.”

“Ποια είναι η εκπαίδευσή σου, Ηρακλή, γιε μου; Τι μπορείς να κάνεις και πώς διδάχθηκες;”

“Σε κάθε επίτευγμα είμαι ειδικός· διδάχθηκα καλά, εκπαιδεύθηκα καλά, καθοδηγήθηκα καλά κι έμαθα καλά. Γνωρίζω όλα τα βιβλία κι όλες τις τέχνες και τις επιστήμες· οι μόχθοι του ανοικτού πεδίου μου είναι γνωστοί, καθώς και η επιδεξιότητα εκείνων που έχουν τα μέσα να ταξιδεύουν και να γνωρίζουν ανθρώπους. Γνωρίζω τον εαυτό μου σαν άνθρωπο που σκέπτεται, νιώθει και ζει.”

“Ένα πράγμα, Δάσκαλε, πρέπει να σου πω κι αυτό για να μη σ'εξαπατήσω. Δεν είναι πολύς καιρός που σκότωσα όλους όσους με δίδαξαν στο παρελθόν. Σκότωσα τους δασκάλους μου και στην αναζήτηση της ελευθερίας είμαι πια ελεύθερος. Ζητώ να γνωρίσω τον εαυτό μου μέσα στον εαυτό μου και δια του εαυτού μου.”

“Γιέ μου, αυτό ήταν πράξη σοφίας και μπορείς πια να στέκεις ελεύθερος. Προχώρησε τώρα στο έργο και να θυμάσαι ότι στην τελική στροφή του τροχού θα έλθει το μυστήριο του θανάτου. Μην το ξεχνάς. Ποια είναι η ηλικία σου, γιέ μου;”

15

“Είχαν περάσει δεκαοχτώ καλοκαίρια όταν σκότωσα το λιοντάρι κι από τότε φορώ το δέρμα του. Στα είκοσι ένα συνάντησα τη γυναίκα μου. Σήμερα στέκω μπροστά σου τριπλά ελεύθερος – ελεύθερος απ’ τους πρώτους δασκάλους μου, ελεύθερος απ’ το φόβο του φόβου και πραγματικά ελεύθερος από κάθε επιθυμία.”

“Μην κομπάζεις, γιέ μου, αλλά δείξε μου τη φύση αυτής της ελευθερίας που νιώθεις. Πάλι στο Λέοντα θα συναντήσεις το λιοντάρι. Τι θα κάνεις; Πάλι στους Διδύμους θα συναντήσεις στο δρόμο σου τους δασκάλους που σκότωσες. Τους άφησες πράγματι πίσω; Τι θα κάνεις; Πάλι στο Σκορπιό θα παλέψεις με την επιθυμία. Θα σταθείς άραγε ελεύθερος ή θ’ αντιμετωπίσεις το ερπετό με τις πανουργίες του και θα σε τραβήξει κάτω στη γη; Τι θα κάνεις; Ετοιμάσου ν’ αποδείξεις τα λόγια και την ελευθερία σου. Μην κομπάζεις, γιέ μου, αλλά απόδειξέ μου την ελευθερία σου και τη βαθιά σου επιθυμία να υπηρετείς.”

Ο Δάσκαλος έμεινε σιωπηλός κι ο Ηρακλής αποσύρθηκε και αντιμετώπισε την πρώτη μεγάλη Πύλη. Έπειτα ο Προεστός που καθόταν στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου, μίλησε στο Δάσκαλο και του πρότεινε να καλέσει τους θεούς για μάρτυρες της προσπάθειας και της εκκίνησης του νέου μαθητή στο *Δρόμο*. Ο Δάσκαλος τους κάλεσε. Οι θεοί απάντησαν. Ήλθαν κι έδωσαν στον Ηρακλή τα δώρα τους και πολλά λόγια σοφίας, επειδή γνώριζαν τα καθήκοντα και τους κινδύνους του *Δρόμου*.

Η Αθηνά του έδωσε ένα χιτώνα που η ίδια είχε υφάνει, ένα χιτώνα που του ταίριαζε, σπάνιας και λεπτής ομορφιάς. Τον φόρεσε με θρίαμβο και περηφάνεια, θριαμβολογώντας στη νιότη του που έπρεπε να δείξει ποιος είναι.

Ο Ήφαιστος σφυρηλάτησε ένα χρυσό θώρακα για τον Ηρακλή, για να προφυλάσσει την καρδιά του, την πηγή της ζωής και της δύναμης. Ζώστηκε το χρυσό αυτό δώρο κι έτσι προστατευμένος ο νέος μαθητής ένωσε ασφαλώς. Έπρεπε ν’ αποδείξει τη δύναμή του.

Ήρθε κι ο Ποσειδώνας με ένα ζευγάρι άλογα και τα έδωσε με

χαλινάρια στον Ηρακλή. Ήρθαν κατευθείαν απ' τον τόπο των υδάτων και είχαν σπάνια ομορφιά και αναμφισβήτητη δύναμη. Και ο Ηρακλής ευχαριστήθηκε, γιατί έπρεπε ν' αποδείξει τη δύναμή του να καβαλικεύει τα δίδυμα άλογα.

16 Με όμορφα λόγια και λαμπρή ευφροσύνη ήρθε ο Ερμής, φέροντας ένα σπαθί με σπάνιο σχέδιο, που το έδωσε σε ασημένια θήκη στον Ηρακλή. Το έδωσε στη μέση του Ηρακλή, ζητώντας του να το διατηρεί κοφτερό και λαμπρό. “Πρέπει να χωρίζει και να κόβει”, είπε ο Ερμής “και πρέπει να κινείται με ακρίβεια και την απαιτούμενη επιδεξιότητα”. Κι ο Ηρακλής τον ευχαρίστησε με λόγια χαράς. Έπρεπε ν' αποδείξει την επιδεξιότητα για την οποία καυχόταν.

Με τον ήχο σαλπίγγων και ορμητικά ποδοκροτήματα άστραψε το άρμα του Θεού Ηλίου. Ήρθε ο Απόλλων και με το φως και τη χάρη του επευφήμησε τον Ηρακλή, δίνοντάς του ένα τόξο, ένα φωτεινό τόξο. Από εννέα ορθάνοιχτες Πύλες πρέπει να περάσει ο μαθητής πριν αποκτήσει αρκετή επιδεξιότητα για να τεντώσει το τόξο. Τόσο χρόνο χρειάζεται για ν' αποδειχθεί Τοξότης. Κι όμως όταν του δόθηκε το δώρο, ο Ηρακλής το πήρε με εμπιστοσύνη στη δύναμή του, μια δύναμη ακόμη αναπόδεικτη.

Κι έτσι στάθηκε αρματωμένος. Οι θεοί στάθηκαν γύρω στο Δάσκαλό του και παρατηρούσαν τα καμώματά του και τη χαρά του. Έπαιζε μπροστά στους θεούς κι έδειχνε την παλληκαριά του, κανχώμενος για τη δύναμή του. Ξαφνικά σταμάτησε και σκέφθηκε για πολύ· έπειτα έδωσε τα άλογα σ' ένα φίλο να τα κρατά, το σπαθί σ' έναν άλλο και το τόξο σ' έναν τρίτο. Και τρέχοντας, εξαφανίστηκε στο γειτονικό δάσος.

Οι θεοί περιμέναν την επιστροφή του με απορία και αμηχανία για την παράξενη συμπεριφορά του. Γύρισε από το δάσος, κρατώντας ψηλά ένα ξύλινο ρόπαλο κομμένο από ένα ρωμαλέο ζωντανό δένδρο.

“Αυτό είναι δικό μου”, φώναξε, “κανείς δε μου το έδωσε. Αυτό μπορώ να το χρησιμοποιήσω με δύναμη. Θεοί παρακολούθηστε τα μεγάλα έργα μου”.

Και τότε και μόνο τότε ο Δάσκαλος είπε: “Προχώρησε στους άθλους”.

Ανάλυση του Μύθου

Ερχόμαστε τώρα στην εξέταση του ίδιου του Ηρακλή. Είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία κι ασχολήθηκαν μ' αυτή πολλοί συγγραφείς. Η συζήτηση για τις λεπτομέρειες της ζωής του και τα επιχειρήματα για τη σειρά των γεγονότων δεν αποτελούν μέρος του σκοπού μας. Οι ποικίλες αναφορές διαφέρουν στις λεπτομέρειες, ανάλογα με την προκατάληψη του ιστορικού και μπορούν να μελετηθούν στις πολλές κλασικές ιστορίες και τα λεξικά. Θα πραγματευθούμε εδώ μόνο τους φημισμένους δώδεκα άθλους και γι' αυτούς διαβάζουμε:

17

“Ο Ηρακλής με τη θέληση του Δία υποτάχθηκε στην εξουσία του Ευρυσθέα και υποχρεώθηκε να τον υπακούει σε κάθε του απαίτηση. Συμβουλευθήκε το μαντείο του Απόλλωνα και του είπαν ότι έπρεπε να υποταχθεί για δώδεκα χρόνια στη θέληση του Ευρυσθέα, σύμφωνα με τις εντολές του Δία· κι ότι αφού εκτελούσε τους περίφημους άθλους, θα πήγαινε στους θεούς.”

Έτσι άρχισε τη σταδιοδρομία του και σαν μαθητής υπό τις διαταγές της ψυχής του ανέλαβε τους δώδεκα άθλους, εκτελώντας καθένα τους σε κάθε ζωδιακό σημείο. Συνεπώς αντιπροσωπεύει κάθε μαθητή που ζητεί να βαδίζει στην ατραπώ και ν' αποδείξει τον έλεγχο του στις δυνάμεις της φύσης του κι επίσης αντιπροσωπεύει το σημείο στο οποίο βρίσκεται τώρα η ανθρωπότητα.

Το αρχικό του όνομα ήταν Αλκείδης, που άλλαξε σε Ηρακλής, έπειτα από μια περίεργη εμπειρία και πριν ξεκινήσει τους άθλους του. Το όνομα Ηρακλής σημαίνει το “κλέος της Ήρας”. Η Ήρα αντιπροσωπεύει την ψυχή, έτσι το όνομά του ενσωμάτωνε την αποστολή του που ήταν να εκδηλώσει με ενεργό δράση στο φυσικό πεδίο τη δόξα και τη δύναμη της έμφυτης θεϊότητάς του.

Μια αρχαία γραφή της Ινδίας λέει: “Με την κυριαρχία της δεσμεύουσας ζωής έρχεται η ακτινοβολία” κι αυτή η κυριαρχία της φυλακίζουσας μορφής ήταν το ένδοξο κορυφωμα όλων των εγχειρημάτων του Ηρακλή. Μας λένε ότι είχε ένα θείο πατέρα και μια γήινη μητέρα κι έτσι βλέπουμε να προβάλλει ο ίδιος βασικός συμβολισμός με όλους τους υιούς του Θεού. Στο πρόσωπό τους συμ-

βολίζεται η ουσιαστική δυαδικότητα του Θεού σε εκδήλωση, της ζωής στη μορφή, της ψυχής στο σώμα και του πνεύματος και της ύλης. Η δυαδικότητα αυτή είναι η δόξα της ανθρωπότητας κι αποτελεί επίσης το πρόβλημα που κάθε ανθρώπινο ον πρέπει να λύσει. Πατέρας-Πνεύμα και Μητέρα-Ύλη συναντώνται στον άνθρωπο και το έργο του μαθητή είναι ν' αποσυρθεί απ' τα δεσμά της μητέρας κι έτσι ν' ανταποκριθεί στην αγάπη του Πατέρα.

18 Η δυαδικότητα αυτή εμφανίζεται επίσης στο γεγονός ότι ήταν δίδυμος. Διαβάζουμε ότι ο ένας δίδυμος γεννήθηκε από γήινο πατέρα κι ο άλλος ήταν υιός του Δία. Αυτή είναι η μεγάλη αντίληψη που έρχεται σε κάθε αναπτυσσόμενο και με αυτεπίγνωση ανθρώπινο ον. Έχει συνείδηση δύο όψεων που συναντώνται στη φύση του. Είναι μια καλά αναπτυσσόμενη και πολύ οργανωμένη προσωπικότητα δια της οποίας εκφράζεται συνήθως με τα τρία μέρη (νοητικό, συναισθηματικό και φυσικό) συντονισμένα σε μια ολοκληρωμένη μονάδα. Έπειτα υπάρχει η πνευματική φύση με τις ωθήσεις και τις ενοράσεις της, τη συνεχή έλξη της σε πράγματα ζωτικά και θεία και την επακόλουθη εσώτερη μάχη που προκύπτει από την αντίληψη αυτή δυαδικότητα. Ο Ηρακλής ήταν ο μαθητής που ζώντας σε φυσικό σώμα, ήταν κατά καιρούς, σαν τον Απ. Παύλο, “αρπαγείς έως τρίτου ουρανού”, όπου ερχόταν σε συνάψεις με θεία όντα. Στην κατάσταση αυτή οραματιζόταν το Σχέδιο, γνώριζε τι έπρεπε να κάνει και διέκρινε την πραγματικότητα της πνευματικής ζωής.

Υπάρχει επίσης ένα ενδιαφέρον μικρό γεγονός στην ιστορία της ζωής του, που κομίζει την ίδια αλήθεια. Όταν ήταν ακόμη νήπιο, λέγεται ότι ο Ηρακλής σκότωσε το δίδυμο αδελφό του. Δεν ήταν πια μια διχασμένη οντότητα, ούτε μια δυαδικότητα, αλλά ψυχή και σώμα σχημάτιζαν μια ενότητα. Αυτό δείχνει πάντα το στάδιο του μαθητή. Πέτυχε την ενοποίηση και γνωρίζει ότι είναι ψυχή σε σώμα κι όχι ψυχή και σώμα και η αντίληψη αυτή πρέπει πια να χρωματίζει όλες τις πράξεις του. Όταν ήταν στην κούνια, λέει ο μύθος, το ρωμαλέο νήπιο σκότωσε δύο φίδια που τονίζουν πάλι τη δυαδικότητα. Με την πράξη αυτή προδικάζει το μέλλον στο οποίο έδειξε ότι δεν τον έλεγχε πια η φυσική φύση, αλλά μπορούσε να πνίξει το φίδι της ύλης και δεν ήταν πια αιχμάλωτος της μεγάλης πλάνης. Σκότωσε το φίδι της ύλης και το φίδι της πλάνης. Αν μελε-

τηθεί ο συμβολισμός του φιδιού, θα δούμε ότι απεικονίζονται τρία φίδια: το ένα αντιπροσωπεύει το φίδι της ύλης, το άλλο το φίδι της πλάνης και το τρίτο το φίδι της σοφίας. Το τελευταίο αυτό φίδι ανακαλύπτεται μόνο όταν τα άλλα δύο σκοτωθούν.

Αυτή η αίσθηση της δυαδικότητας είναι το πρώτο στάδιο της πνευματικής εμπειρίας και χρωματίζει τις σκέψεις όλων των μεγάλων ζηλωτών και μυστικιστών του κόσμου. Σημειώστε πώς κραυγάζει ο Απ. Παύλος καθώς παλεύει με το πρόβλημα:

“Ευρίσκω άρα τον νόμον τω θέλοντι εμοί ποιείν το καλόν, ότι εμοί το κακόν παράκειται·

συνήδομαι γαρ τω νόμω του Θεού κατά τον έσω άνθρωπον, βλέπω δε έτερον νόμον εν τοις μέλεσί μου αντιστρατευόμενον τω νόμω του νοός μου και αιχμαλωτίζοντά με εν τω νόμω της αμαρτίας τω όντι εν τοις μέλεσί μου...

Ευχαριστώ τω Θεώ δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών· άρα ουν αυτός εγώ τω μεν νοϊ δουλεύω νόμω Θεού, τη δε σαρκί νόμω αμαρτίας.” (Ρωμ. vii, 21-25.)

Καθώς ο Ηρακλής μεγάλωνε, λέγεται ότι δόθηκε μεγάλη φροντίδα στη μόρφωσή του. Εκπαιδεύθηκε σε κάθε δυνατή δεξιότητα και κάθε ικανότητα που διέθετε, αναπτύχθηκε και οργανώθηκε. Ποιο είναι το μάθημα που μαθαίνουμε απ' αυτό; Είναι η ανάγκη ν' αντιληφθούμε ότι κάθε μαθητής, αν αξίζει αληθινά αυτό το όνομα, πρέπει κατ' ανάγκη να είναι ένα πολύ αναπτυγμένο μέλος της ανθρώπινης οικογένειας. Και τα τρία μέρη της φύσης του πρέπει ν' ανελιχθούν· ο νους του πρέπει να έχει αποθέματα και να λειτουργεί και πρέπει να ξέρει πώς να τον χρησιμοποιεί· η ευαίσθητη συναισθηματική του φύση πρέπει ν' ανταποκρίνεται σε κάθε τύπο επαφής· το φυσικό του σώμα πρέπει να είναι κατάλληλο μέσον έκφρασης για την ενοικούσα ψυχή κι εξοπλισμένο ν' αναλαμβάνει τα έργα στα οποία αφιερώθηκε ο άνθρωπος.

Για πολλούς αιώνες υπήρξε μεταξύ των ζηλωτών η τάση δυσφήμισης και υποτίμησης του νου. Έτειναν να λένε με ευκολία “ο νους είναι ο σφαγέας του πραγματικού” και με μια μη αναγνωρισμένη νοητική αδράνεια και νωθρότητα να νιώθουν ότι το σημα-

ντικό πράγμα είναι η ανάπτυξη της καρδιακής φύσης. Θεωρούν το νου με την ικανότητά του ν' αναλύει και να διακρίνει, παγίδα και πλάνη. Αλλά αυτό είναι βέβαια λάθος. Η γνώση του Θεού είναι τόσο αναγκαία και τόσο σημαντική όσο η αγάπη του Θεού· κι αυτό θα το δείξει ασφαλώς η νέα εποχή με το νέο της τύπο ζηλωτή. Η αγιότητα, η γλυκύτητα και μια ευχάριστη αγαπητική διάθεση έχουν τη θέση τους στο σύνολο των χαρακτηριστικών του ζηλωτή, αλλά όταν συνδέονται με ηλιθιότητα ή υπανάπτυκτη νοητικότητα, παύουν να είναι τόσο χρήσιμες όσο θα ήταν αν συνδυάζονταν με ευφροσύνη. Όταν συνδέονται με υψηλού βαθμού διάνοηση και νοητικές δυνάμεις προσανατολισμένες στη θεία γνώση, δημιουργούν εκείνο το γνώστη του Θεού, του οποίου η επιρροή είναι παγκόσμια και μπορεί ν' αγαπά και να διδάσκει τους συνανθρώπους του.

Έτσι εκπαιδεύθηκε ο Ηρακλής σε όλες τις δεξιότητες και μπορούσε να πάρει τη θέση του στους στοχαστές του καιρού του. Μας λένε επίσης ότι το ανάστημά του ήταν τέσσερις πήχεις, ένας συμβολικός τρόπος έκφρασης του γεγονότος ότι είχε πετύχει την πλήρη του ανάπτυξη σ' όλα τα τμήματα της τετραπλής προσωπικότητάς του. Μας λένε ότι ο άνθρωπος είναι ο κύβος, "η πόλις ήτις τετραγώνος κείται". Αναπτύχθηκε φυσικά, συναισθηματικά και νοητικά και στους τρεις αυτούς παράγοντες προστίθεται ένας τέταρτος, μια ψυχή με συνειδητή κατοχή του μηχανισμού της, την αναπτυγμένη προσωπικότητα.

Αφού πέτυχε την ανάπτυξή του κι εκπαιδεύθηκε σε όλα όσα μπορούσε να του δώσει ο κόσμος, μας λένε κατόπιν ότι προέβη στο φόνο των δασκάλων του. Τους σκότωσε όλους κι απαλλάχθηκε απ' αυτούς. Γιατί; Διότι είχε φτάσει στο σημείο στο οποίο μπορούσε να σταθεί στα δικά του πόδια, διατυπώνοντας τα δικά του συμπεράσματα, καθοδηγώντας τη δική του ζωή και χειριζόμενος τις δικές του υποθέσεις. Ήταν συνεπώς απαραίτητο ν' απαλλαγεί απ' όλους εκείνους που ζητούσαν να τον επιτηρήσουν· έπρεπε να ξεφύγει από την αυθεντία και να μάθει να βρίσκει το δρόμο του και να κάνει τις δικές του επαφές με τη ζωή. Σ' αυτό το σημείο στέκουν πολλοί ζηλωτές αυτή την εποχή. Κατέχουν πολλή θεωρία, έχουν μια σχετικά πλατιά τεχνική γνώση της φύσης της Ατραπού και τι πρέπει να κάνουν σ' αυτή, αλλά δε στέκουν ακόμη στα δικά

τους πόδια για να βαδίσουν αυτή την Ατραπό μόνοι και χωρίς υποστήριξη. Χρειάζονται στηρίγματα κι αναζητούν ανθρώπους να τους πουν τι να κάνουν και τι πρέπει να πιστεύουν. Θα δούμε στον τρίτο άθλο που εκτέλεσε ο Ηρακλής, στο ζώδιο των Διδύμων, ότι δοκιμάστηκε σ' αυτό το σημείο κι έπρεπε ν' αποδείξει ότι μπορούσε να κάνει αυτό το βήμα. Τότε κάνει την ενδιαφέρουσα ανακάλυψη ότι δεν είναι τόσο ελεύθερος ούτε τόσο δυνατός όσο φανταζόταν ότι είναι μέσα στο νεανικό του ενθουσιασμό.

Όταν έγινε δεκαοκτώ ετών, λέγεται ότι σκότωσε το λιοντάρι που ερήμωνε την ύπαιθρο κι ότι άρχισε να εκτελεί άλλες δημόσιες υπηρεσίες, έτσι ώστε το όνομά του έγινε σιγά-σιγά γνωστό. Το δεκαοκτώ είναι πάντα ένας σημαντικός αριθμός. Σ' αυτόν έχουμε τον αριθμό δέκα που είναι ο αριθμός της τελείωσης της προσωπικότητας συν τον αριθμό οκτώ που, όπως λένε μερικοί αριθμολόγοι, είναι ο αριθμός της Χριστικής δύναμης. Η Χριστική δύναμη που ζητά να εκφρασθεί στο νέο κύκλο της μαθητείας, δημιουργεί την κατάσταση αναταραχής και τις δυσκολίες που χαρακτηρίζουν αυτό το στάδιο. Αξίζει ίσως να σημειωθούν τα ακόλουθα:

21

“Ο αριθμός οκτώ είναι ο κύκλος που βρήκαμε ήδη ότι είναι η δεξαμενή όλων των δυνάμεων απ' τις οποίες το Φως θα φέρει την Τελείωση, αλλά τώρα διαστρεβλώνονται ή αναδιπλώνονται. Ο όφης δεν καταβροχθίζει πλέον την ουρά του, συμπληρώνοντας έτσι τον κύκλο του, αλλά συστρέφεται κι αναδιπλώνεται στο χώρο και απ' τις συσπάσεις των σφαδασμών του προβάλλει μια διαστρεβλωμένη εικόνα του εαυτού του... Στο δεκαοκτώ όμως έχουμε το όραμα της Ευθείας και Στενής Ατραπού: η Στιγμή έχει εκδιπλωθεί σε μονάδα και γίνεται ο άξονας γύρω απ' τον οποίο περιστρέφεται η ζωή μας. Στο σημείο αυτό ο Μυημένος αντιμετωπίζει τη μία θεία αλήθεια και αισθάνεται την πανίσχυρη παρόρμηση της Μίας Ζωής. Στη συνέχεια αγωνίζεται να υποτάξει τη συστραμμένη γραμμή (8) στην ευθεία γραμμή (1).” (Χ.Α. και Φ.Χ. Κέρτις, *Το Κλειδί του Πεπρωμένου*, σελ. 246-247.)

Έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι στην *Καβάλα* λέγεται:

“Η δέκατη όγδοη ατραπός ονομάζεται ο Οίκος της Επιρροής... κι απ’ την έρευνα αντλείται η μυστηριακή γνώση και η απόκρυφη αίσθηση που μένει στη σκιά της και συνδέεται μαζί της με το αίτιο όλων των αιτιών.” (Σεφέρ Γετζίρα, αρ. 30.)

Αυτό προτίθεται να κάνει ο Ηρακλής στην ηλικία των δεκαοκτώ. Πρέπει να βαδίσει την Ατραπό όπου όλα τα κρυμμένα πράγματα μπορούν να προβάλουν στο φως· έφθασε στο σημείο όπου μπορεί να επιτύχει τη γνώση του εαυτού του και μπορεί ν’ αρχίσει να ερευνά τις απόκρυφες δυνάμεις της φύσης. Αυτό είναι το πρόβλημα όλων των μαθητών.

22 Το επόμενο επεισόδιο της σταδιοδρομίας του είναι ο γάμος του και η γέννηση των τριών παιδιών, ένας συμβολικός τρόπος έκφρασης της αλήθειας ότι πέτυχε ενοποίηση με την ψυχή. Απ’ την ένωση αυτή γεννήθηκαν οι τρεις όψεις της ψυχής ή άρχισαν να εκδηλώνονται. Άρχισε να γνωρίζει τη φύση της πνευματικής θέλησης και να τη χρησιμοποιεί στη διεύθυνση της ζωής του. Βίωσε τα έργα της πνευματικής αγάπης κι απέκτησε συνείδηση της ανάγκης να υπηρετεί. Ο πνευματικός νους άρχισε να του αποκαλύπτει την αλήθεια και είδε τον υποκείμενο σκοπό. Αυτές είναι οι ανώτερες αντιστοιχίες των τριών όψεων της προσωπικότητας, του νου του, της συναισθηματικής του φύσης και του φυσικού του σώματος.

Τον βρίσκουμε τώρα να περνά ένα πολύ παράξενο στάδιο. Διαβάζουμε στην αρχαία ιστορία ότι η Ήρα (η ψυχή) τον οδήγησε στην τρέλα. Τον τρέλανε από ζηλοτυπία κι ενώ βρισκόταν στην περιεργή αυτή κατάσταση, διαβάζουμε ότι σκότωσε τα παιδιά του και τους φίλους του κι όποιον συνδεόταν μαζί του. Μήπως μπορεί να θεωρηθεί σ’ αυτό το σημείο ότι πέρασε από μια νοσηρή κατάσταση, κοινή σε όλους τους αρχάρους της Ατραπού της Μαθητείας, κατά την οποία μια αρρωστημένη ασυνειδησία θυσιάζει τον καθένα και το καθετί στην ανέλιξη της ατομικής ψυχής; Είναι ένα πολύ κοινό λάθος των ζηλωτών. Η αίσθησή τους της αναλογίας είναι συχνά λανθασμένη και η αίσθησή τους των αξιών παραμορφωμένη. Η ισορροπημένη και υγιής ζωή που αποτελεί το ιδανικό ενός υιού του Θεού, υποδουλώνεται στη φανατική απόφαση να επιτύχει πνευματική πρόοδο. Η πνευματική φιλοδοξία παρασύρει

το ζηλωτή και τον κάνει καταστρεπτικό, ανισόρροπο και συνήθως εξαιρετικά δύσκολο να ζει κανείς μαζί του. Η Βιβλική παραίνεση είναι πολύ συντητή: “Μη γίνου δίκαιος πολύ... ίνα μη αποθάνης εν ου καιρώ σου”. Ένα περιεργό παράδειγμα αυτού του σταδίου σε μεγάλη κλίμακα είναι οι φανατικές θυσίες της Ανατολής, της Ιερράς Εξέτασης και των Προτεσταντών Ομολογητών κι όλων όσων ερμήνευσαν την αλήθεια αντίθετα στις πεποιθήσεις μιας ιδιαίτερης ομάδας πιστών.

Όταν ο Ηρακλής συνήλθε απ’ την τρέλα του, όπως ευτυχώς έγινε, μας λένε ότι του δόθηκε ένα άλλο όνομα, ότι του διατέθηκε ένα νέο κατάλυμα κι ότι του ανατέθηκε η εκτέλεση των δώδεκα άθλων. Μας λένε ότι του είπαν τα εξής λόγια: “Απ’ αυτή τη μέρα το όνομά σου δε θα είναι πια Αλκείδης, αλλά Ηρακλής. Η κατοικία σου θα είναι στην Τύρο και υπηρετώντας εκεί, θα εκτελέσεις τους άθλους σου. Όταν εκπληρωθούν, θα γίνεις ένας από τους Αθανάτους”. (Φοξ, *Ελληνική και Ρωμαϊκή Μυθολογία*, Τομ. Ι.) Μετά την ανάρρωσή του απ’ την τρέλα, η εστία της ζωής του άλλαξε. Δε ζούσε πια όπως ζούσε προηγουμένως. Το όνομα της ψυχής έγινε όνομά του κι έτσι θυμόταν συνεχώς ότι αποστολή του ήταν να εκφράσει τη δόξα της ψυχής. Οι δώδεκα μεγάλοι άθλοι που θα έβαζαν τη σφραγίδα της εκπλήρωσης στη ζωή του και θα έδειχναν το δικαίωμά του να συμμετάσχει στη μεγάλη ομάδα των Αθανάτων, του περιγράφηκαν και εισήλθε στο *Δρόμο*.

Μας λένε ότι στο πρόσωπό του συμβολίζεται ο Σταθερός Σταυρός των ουρανών, που σχηματίζεται από τους τέσσερις αστερισμούς του Ταύρου, του Λέοντα, του Σκορπιού και του Υδροχόου. Η παράδοση μας λέει ότι είχε φυσικά λαϊμό ταύρου και ψυχολογικά ήταν ισχυρογνώμων κι έτοιμος να επιτεθεί σε κάθε πρόβλημα και να ορμήσει τυφλά σε κάθε εγχείρημα. Τίποτε δεν μπορούσε να τον στρέψει απ’ το σκοπό του και θα δούμε κατά τη μελέτη των άθλων του ότι ορμούσε ακάθεκτα πάνω του. Τίποτε δεν τον απέτρεπε, τίποτε δεν τον φόβιζε και προχωρούσε προσηλωμένα στο δρόμο του. Το αρχαίο ρητό που διέπει τις δραστηριότητες όλων των δραστήριων μαθητών έγινε δικό του και η ψυχή του του επέβαλε την ανάγκη “της δύναμης να πράττει, της δύναμης να τολμά, της δύναμης να σωπαίνει και της δύναμης να γνωρίζει”. Η “δύναμη να

πράττει” είναι το ρητό του Ταύρου και την κατέδειξε στους δώδεκα άθλους του. Συμβόλιζε το Λέοντα, γιατί πάντα φορούσε τη λεοντή σαν απόδειξη του θάρρους του κι επειδή το ρητό αυτού του ζώδιου είναι η “δύναμη να τολμά”, κανένας κίνδυνος δεν τον τρόμαξε και καμιά δυσκολία δεν τον απέτρεπε.

24 Ίσως το εξέχον επίτευγμά του ήταν εκείνο που εκτέλεσε στο ζώδιο του Σκορπιού· γιατί το μεγάλο έργο ήταν να υπερνικήσει την πλάνη. Κορυφώθηκε κι εκπληρώθηκε στο ζώδιο του Σκορπιού. Το ρητό αυτού του ζώδιου είναι η σιωπή. Στον Αιγόκερω αποβαίνει Μυημένος και το στάδιο αυτό είναι πάντοτε αδύνατο, αν δεν υπερνικηθεί η πλάνη και δεν επιτευχθεί η δύναμη της σιωπής. Γι’ αυτό όταν ήταν βρέφος στην κούνια, ανίκανο να μιλήσει, συμβόλισε το ανώτατο σημείο της επίτευξής του, πνίγοντας τα δύο φίδια. Έπειτα στην ωριμότητά του, συμβόλισε τον Άνθρωπο Υδροχόο του οποίου το ρητό είναι “να γνωρίζεις”. Είχε νου και χρησιμοποιούσε τη διανοήσή του σε ενεργό έργο και υπηρεσία. Έτσι με πράξη και τόλμη, με σιωπή και γνώση υπερνίκησε όλα τα εμπόδια και πέρασε ανεμπόδιστος από τον Κριό στους Ιχθείς· ξεκινώντας από τον Κριό σαν ταπεινός ζηλωτής και τερματίζοντας στους Ιχθείς σαν παντογνώστης, νικητής Παγκόσμιος Σωτήρας.

Εδώ μπορεί να θιγεί ένα σημείο. Στην ιστορία του Ηρακλή δε μας λένε τίποτε για ό,τι είπε· μας λένε μόνο τι έκανε. Με τις πράξεις του κέρδισε το δικαίωμα να μιλά. Στην ιστορία του μεγάλου εκείνου Υιού του Θεού, του Ιησού Χριστού, μας λένε όχι μόνο τι έκανε, αλλά και τι είπε. Η σιωπή του Ηρακλή και η σταθερή επίτευξή του, ανεξάρτητα απ’ τις αποτυχίες και τις δυσκολίες που αντιμετώπισε και η δύναμη αντοχής του μας δείχνουν τα χαρακτηριστικά του μαθητή. Στην ιστορία του Ιησού Χριστού, με την επίδειξη των δυνάμεών του και με τα λόγια που είπε, έχουμε τις αποδείξεις του Μυημένου.

Και τώρα αφού έφτασε στην ωριμότητα και ανέπτυξε τα αναγκαία για την αποστολή του χαρακτηριστικά, διαβάζουμε ότι οι θεοί κι οι θεές έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τον εξοπλίσουν στο έργο που έπρεπε να κάνει. Δέχθηκε ό,τι μπορούσε να του δώσει ο κόσμος· του δόθηκαν οι δυνάμεις της ψυχής κι έπρεπε να μάθει πώς να τις χρησιμοποιεί. Διαβάζουμε ότι η Αθηνά του έδωσε έναν

ωραίο χιτώνα, όμως αφού δε διαβάζουμε ότι τον φόρεσε, μπορούμε να συμπεράνουμε ότι υπονοείται κάτι συμβολικό. Υπάρχουν πολλές περιπτώσεις στην ιστορία όπου δίνεται ένας χιτώνας: ο Ιωσήφ πήρε ένα πολύχρωμο φόρεμα από τον πατέρα του· ο μανδύας του Ηλία κατέβηκε στον Ελισαίο κι ο χιτώνας του Χριστού διαμοιράστηκε και διεκδικήθηκε απ' τους στρατιώτες κατά τη σταύρωση. Είναι γενική γνώμη ότι ο χιτώνας είναι σύμβολο της κλήσης. Η κλήση του Ηλία πέρασε στον Ελισαίο· η κλήση του Χριστού, του Παγκόσμιου Σωτήρα, τερματίστηκε με τη σταύρωση όταν εισήλθε σε μεγαλύτερο και σημαντικότερο έργο.

25

Η σοφία που πραγματώθηκε τώρα απ' τον Ηρακλή, γιατί πέτυχε την ενοποίηση με την ψυχή, του εντύπωσε μια αίσθηση κλήσης. Αφιερώθηκε στην πνευματική ζωή και τίποτε δεν μπορούσε να τον αποτρέψει. Ο Ήφαιστος του έδωσε ένα χρυσό θώρακα, μαγνητικό και προστατευτικό, σύμβολο της ενέργειας που απορρέει από υψηλές πηγές πνευματικής ισχύος, η οποία θα επιτρέψει στο ζηλωτή ν' αναλάβει τους δώδεκα άθλους και να προχωρήσει άφοβος. Από τον Ποσειδώνα, το θεό των υδάτων, πήρε άλογα. Ο συμβολισμός που υποκρύπτεται σ' αυτό το δώρο είναι πολύ ενδιαφέρον. Τα άλογα, όπως κι ο Ποσειδών, θεός των υδάτων και θεότητα της υδάτινης, συναισθηματικής φύσης, εκπροσωπούν την ικανότητα που μεταφέρεται είτε από μια γραμμή σκέψης είτε από μια συναισθηματική αντίδραση. Η συναισθηματική, ρευστή αυτή φύση, με την ευαισθησία της και τη δύναμή της να αισθάνεται, όταν χρησιμοποιηθεί σωστά και υποταχθεί σε θεάρεστους σκοπούς, είναι ένα από τα μεγαλύτερα εφόδια που κατέχει ο μαθητής. Με τη βοήθεια του Ποσειδώνα και τα γοργά άλογα ο Ηρακλής μπορούσε να έρθει σε επικοινωνία με την πιο μακρινή σφαίρα στην οποία είχαν αντίκτυπο οι άθλοι του. Μέσω της συναισθηματικής ευαισθησίας κι ανταπόκρισης μπορούμε κι εμείς να έρθουμε σε επικοινωνία με τον κόσμο στον οποίο έχουν αντίκτυπο οι άθλοι μας. Εξοπλισμένος συνελπώς με κλήση, πνευματική ενέργεια και ευαισθησία, το δώρο του σπαθιού που ήρθε απ' τον Ερμή, τον αγγελιαφόρο των θεών, έχει βαθιά σημασία γιατί το σπαθί είναι το σύμβολο του νου που διαιρεί, ξεχωρίζει και αποκόπτει. Με τη χρήση του ο Ερμής πρόσθεσε στα άλλα δώρα που προσφέρθηκαν στον

Ηρακλή, το δώρο της νοητικής ανάλυσης και διάκρισης. Μας λένε ότι ο Απόλλων, ο Θεός Ήλιος, ενδιαφέρθηκε για τον Ηρακλή και σκέφθηκε τι θα μπορούσε να του δώσει που θα του ήταν χρήσιμο. Τελικά του έδωσε ένα τόξο κι ένα βέλος που συμβολίζουν την ικανότητα να πηγαίνει κανείς κατευθείαν στο στόχο· σύμβολο επίσης της διατηρητικής φώτισης, εκείνης της δέσμης φωτός που μπορεί ν' ακτινοβολήσει το σκοτάδι της ατραπού του, αν χρειασθεί.

Εξοπλισμένος έτσι ο Ηρακλής στέκει έτοιμος για τη μεγάλη προσπάθεια. Κι όταν του δόθηκαν όλα αυτά τα δώρα και στάθηκε με τη θεία του πανοπλία, διαβάζουμε μια παράξενη μικρή λεπτομέρεια: βγήκε έξω κι έκοψε ένα ρόπαλο. Όλα αυτά τα θεία δώρα ήταν πολύ ωραία και θαυμάσια, αλλά δεν ήξερε ακόμη πώς να τα χρησιμοποιήσει. Ένωθε την κλήση του, πίστευε στην πνευματική ενέργεια, του είπαν ότι είχε τα άλογα της επαφής κι ότι αν ήθελε, το τόξο και το βέλος της φώτισης ήταν δικά του· αλλά του άρεζε το γνωστό ρόπαλο που ο ίδιος είχε φτιάξει. Θα άνοιγε το δρόμο του με εκείνο που ήξερε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήσει, παρά να χρησιμοποιεί τα άγνωστα εργαλεία που του είχαν δοθεί. Έτσι άδραξε το ξύλινο ρόπαλό του κι άρχισε τους άθλους του.

ΑΘΛΟΣ Ι

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ ΦΟΡΑΔΩΝ (Κριός, 21η Μαρτίου-20ή Απριλίου)

Ο Μύθος

27

Η πρώτη μεγάλη Πύλη άνοιξε διάπλατα. Από μέσα ακούστηκε μια φωνή: “Ηρακλή, γιέ μου, προχώρησε. Πέρασε από την Πύλη και μπες στο Δρόμο. Εκτέλεσε τον άθλο σου και γύρισε σε μένα ν’ αναφέρεις τι έκανες”.

Με κραηγές θριάμβου ο Ηρακλής όρμησε, τρέχοντας ανάμεσα στις στήλες της Πύλης, γεμάτος εμπιστοσύνη και σιγουριά για τη δύναμή του. Έτσι ξεκίνησε ο άθλος κι άρχισε η πρώτη μεγάλη πράξη υπηρεσίας. Η ιστορία αυτή φέρνει καθοδήγηση στους υιούς των ανθρώπων που είναι υιοί του Θεού.

Ο γιός του Άρη, ο φημισμένος Διομήδης, βασίλευε στη γη πέρα από την Πύλη κι εκεί έτρεφε άλογα και πολεμικές φοράδες στους βάλτους της χώρας του. Τα άλογα αυτά ήταν άγρια και θηριώδεις οι φοράδες κι όλοι οι άνθρωποι έτρεμαν στο άκουσμά τους, γιατί αφάνιζαν τη χώρα, προκαλώντας μεγάλες ζημιές, σκοτώνοντας τους υιούς των ανθρώπων που βρίσκονταν στο πέρασμά τους και γεννώντας όλο και πιο άγρια και μοχθηρά άλογα.

“Πιάσε αυτές τις φοράδες και σταμάτησε το κακό”, ήταν η εντολή που αντήχησε στα αυτιά του Ηρακλή. “Πήγαινε, σώσε τη μακρινή αυτή χώρα κι όσους ζουν σ’ αυτή.”

“Άβδηρε”, φώναξε ο Ηρακλής, “έλα και βοήθησέ με σ’ αυτό το έργο”, καλώντας τον πολυαγαπημένο φίλο που πάντα τον ακολουθούσε όπου κι αν πήγαινε. Κι ο Άβδηρος ήρθε και πήρε θέση δίπλα στο φίλο του και μαζί αντιμετώπισαν το έργο. Καταστρώνοντας σχέδια με προσοχή, οι δύο ακολούθησαν τα άλογα που περιφέρονταν στις κοιλάδες και τους βάλτους αυτής της χώρας. Τελι-

28 κά στρίμωξε τις άγριες αυτές φοράδες σε μια πεδιάδα από την οποία δεν μπορούσαν πια να φύγουν κι εκεί τις έπιασε και τις έδεσε. Με αλαλαγμούς χαράς πανηγύρισε την επιτυχία του.

Τόσο μεγάλη ήταν η χαρά του για την παλληκαριά που έδειξε, ώστε θεώρησε ότι ήταν κατώτερό του να κρατήσει ο ίδιος τις φοράδες ή να τις οδηγήσει στο *Δρόμο* για τον Διομήδη. Φώναξε το φίλο του λέγοντας: “Άβδηρε, έλα κι οδήγησε αυτά τα άλογα μέσα απ’ την Πύλη”. Κι έπειτα, γυρνώντας την πλάτη του, προχώρησε περήφανα.

Αλλά ο Άβδηρος ήταν αδύναμος και φοβόταν το έργο. Δεν μπόρεσε να κρατήσει τις φοράδες ή να τις χαλιναγωγήσει ή να τις οδηγήσει μέσα από την Πύλη στα αχνάρια του φίλου του. Αυτές στράφηκαν πάνω του· τον ποδοπάτησαν και τον ξέσκισαν· τον σκότωσαν και ξεχύθηκαν στην άγρια γη του Διομήδη.

Σοφότερος, λυπημένος, ταπεινωμένος και αποθαρρυσμένος ο Ηρακλής ξαναγύρισε στο έργο του. Κυνήγησε πάλι τις φοράδες εδώ κι εκεί, αφήνοντας το φίλο του νεκρό πάνω στο χώμα. Ξανάπιασε τα άλογα και τα οδήγησε μέσα από την Πύλη. Αλλά ο Άβδηρος ήταν νεκρός.

Ο Δάσκαλος τον κοίταξε με προσοχή και έστειλε τα άλογα σε τόπο ειρήνης για να εξημερωθούν και να στραφούν στα έργα τους. Ο λαός εκείνης της γης, απαλλαγμένος από το φόβο, καλωσόρισε τον ελευθερωτή, ζητωκραυγάζοντας τον Ηρακλή σαν σωτήρα της χώρας. Αλλά ο Άβδηρος ήταν νεκρός.

Ο Δάσκαλος στράφηκε στον Ηρακλή και είπε: “Ο πρώτος άθλος τελείωσε· το έργο έγινε, αλλά έγινε άσχημα. Μάθε το αληθινό μάθημα αυτού του έργου κι έπειτα προχώρησε σε μεγαλύτερη υπηρεσία στους συνανθρώπους σου. Πήγαινε στη χώρα που φρουρείται από τη δεύτερη Πύλη και βρες και πιάσε τον ιερό Ταύρο στον Άγιο Τόπο”.

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

Η Έννοια του Μύθου

Συνδυάζοντας την αστρολογική και συμβολική αυτή ιστορία με την καθημερινή ζωή και τις δοκιμασίες της σύγχρονης μαθητείας, θα πούμε την ιστορία του έργου που ανέλαβε ο Ηρακλής και τη δοκιμασία στην οποία τον υπέβαλε ο βασιλιάς Ευρυσθέας· έπειτα

θα μελετήσουμε τη σημασία του ζώδιου στο οποίο συνέβη, γιατί υπάρχει ένας στενός δεσμός μεταξύ των δύο κι ο άθλος έγινε επιτυχός λόγω των χαρακτηριστικών που δόθηκαν στον Ηρακλή σ' αυτό το ζώδιο. Κάθε ζώδιο υποβάλλει τον άνθρωπο που εργάζεται σ' αυτό, στην επιρροή ορισμένων διακριτών δυνάμεων και τον εφοδιάζει με ορισμένες τάσεις. Αυτές πρέπει να τις κατανοήσουμε αν πρόκειται να προβάλλει η έννοια της δοκιμασίας.

29

Με κάθε σημείο του Ζωδιακού συνδέονται τρεις άλλοι αστερισμοί που συμβολικά (και συχνά με εκπληκτικό τρόπο) ενσωματώνουν το πρόβλημα του μαθητή και υποδεικνύουν τη λύση. Αυτούς πρέπει να τους μελετήσουμε, γιατί ο άθλος, το ζώδιο και οι συνδεδεμένοι αστερισμοί με τις δυνάμεις που εξαπολύουν με το συνδυασμό τους, συνιστούν μια ιστορία που είναι γεμάτη από διδακτικά στοιχεία. Θα ήθελα λοιπόν να τονίσω χάρη σαφήνειας ότι οι αστερισμοί συμβολίζουν την τριπλή όψη του πνεύματος: ότι το ζώδιο μας δίνει το πεδίο δραστηριότητας της ψυχής κι ότι ο άθλος απεικονίζει το έργο του μαθητή που ζει στο φυσικό πεδίο και προσπαθεί να εκδηλώσει στο πεδίο μάχης του κόσμου την έμφυτη θειότητά του και τις λανθάνουσες δυνάμεις του. Σ' αυτά τα τρία έχουμε τη σύνοψη πνεύματος, ψυχής και σώματος. Ζωή, συνείδηση και μορφή συναντώνται στον Ηρακλή, τον προσωπικό εαυτό, που δρα υπό την επιρροή της ψυχής, του ενοικούντος Χριστού, που εκτελεί τους σκοπούς του πνεύματος, του Πατρός στους Ουρανοί. Στη συνέχεια θα εξετάσουμε τη σχέση του ζώδιου και των αστερισμών και θα κλείσουμε κάθε κεφάλαιο με μια ορισμένη εφαρμογή της ιστορίας της δοκιμασίας στη ζωή του μαθητή και στη ζωή της ανθρωπότητας σαν σύνολο.

Μελετώντας τους δώδεκα άθλους, ακολουθούμε τη σταδιοδρομία του Ηρακλή καθώς διατρέχει το Ζωδιακό από τον Κριό που είναι το ζώδιο της έναρξης, μέσω του Ταύρου, των Διδύμων κ.λπ. (αριστερόστροφα) στους Ιχθείς, το ζώδιο του θανάτου και της ολοκλήρωσης. Αυτή γίνεται με αντίθετο τρόπο από εκείνο της φαινομενικής πορείας του ηλίου (δεξιόστροφα) που αρχίζει στον Κριό και φαίνεται να οπισθοδρομεί δια των ζωδίων, περνώντας στους Ιχθείς κι έπειτα στον Υδροχόο και μέσω όλων των ενδιάμεσων ζωδίων πάλι στον Κριό. Ο άνθρωπος που είναι βυθισμένος στη μορ-

30

φή και ζει υπό την επιρροή της υλικής όψης, ακολουθεί αναγκαστικά την ατραπό της πλάνης και των εμφανίσεων· αλλά ο Ηρακλής, η ψυχή, ακολουθεί τον αληθινό Δρόμο, αναστρέφει τη συνήθη πορεία και μιλώντας σχηματικά, πηγαίνει αντίθετα στο ρεύμα. Ο Ηρακλής, η αφυπνισμένη ψυχή, αντιλαμβάνεται τη μέρα της ευκαιρίας. Πήρε τις οδηγίες του για ν' αναλάβει τους δώδεκα άθλους και να καταδείξει τις ικανότητές του και πήρε την υπόσχεση ότι αν τους εκπληρώσει θα μεταφερθεί στο βασίλειο των θεών. Εξοπλίστηκε με όλες τις θείες δυνάμεις, αν και δε γνωρίζει ακόμη πώς να τις χρησιμοποιήσει και πελέκησε για λογαριασμό του το ρόπαλο της δικής του προσπάθειας και μ' αυτές ανέρχεται συμβολικά στο σταυρό, το σταθερό σταυρό των ουρανών, στον οποίο παραμένει πνευματικά μέχρις να εκπληρωθεί κι ο τελευταίος άθλος.

Έτσι ξεκινά τον πρώτο του άθλο, χωρίς ν' αντιλαμβάνεται το μέγεθος του έργου του κι ανέτοιμος για την αποτυχία. Το συναρπαστικό μέρος της ιστορίας του Ηρακλή είναι ο αυθορμητισμός του και το γεγονός ότι δεν είχε πάντοτε επιτυχίες. Μερικές φορές αποτύγχανε κι έπρεπε να επαναλάβει τον άθλο μέχρις ότου η επιτυχία να στέψει τις προσπάθειές του.

Του είπαν ότι ο Διομήδης, ο γιός του Άρη, θεού του πολέμου, είχε πολλές φοράδες. Έτρεχαν άγριες κι ερήμωναν την ύπαιθρο, προκαλώντας πολλές ζημιές και κατασπαράζοντας τις σάρκες των ανθρώπων. Κανένας δεν ήταν ασφαλής και τρόμος είχε απλωθεί στην περιοχή. Επιπλέον οι φοράδες γεννούσαν πολλά άλογα· αλόγα κι ο Διομήδης ανησυχούσε για την κατάσταση. Ο βασιλιάς Ευρυσθέας διέταξε τον Ηρακλή να τις συλλάβει. Πολλές απόπειρες είχαν προηγηθεί, αλλά πάντα οι φοράδες ξέφευγαν, αφού πρώτα σκότωναν τα άλογα και τους ανθρώπους που τις κυνηγούσαν. Ο Ηρακλής όμως, αφού έπιασε τα άλογα, τα έδωσε στον Άβδηρο να τα κρατά ενώ ο ίδιος περπατούσε περήφανα μπροστά, αφηφώντας τη δύναμη και την αγριάδα των αλόγων. Προτού μπορέσει να τις εμποδίσει, οι φοράδες αναποδογύρισαν τον Άβδηρο και τον ποδοπάτησαν μέχρι θανάτου και πάλι ξέφυγαν και άρχισαν να ερημώνουν τη χώρα. Έτσι έπρεπε να επαναλάβει τον άθλο του και μετά από επίμονες προσπάθειες κατόρθωσε πάλι να τις συλλάβει. Έτσι ο πρώτος άθλος αρχίζει με μερική αποτυχία, όπως συμβαί-

νει συχνά με τον άπειρο και ορμητικό ζηλωτή. Αυτή είναι η ιστορία, σύντομη, δραματική κι ενθαρρυντική. Ποιο είναι όμως το ζώδιο στο οποίο διαδραματίστηκε;

Το Ζώδιο

Το ζώδιο του Κριού, που ήταν το πεδίο της πρώτης δραστηριότητας, αναφέρεται πάντα σαν το πρώτο σημείο του Ζωδιακού. Απ' αυτό το σημείο αρχίζει ο μεγάλος τροχός την κυκλική του περιστροφή. Είναι συνεπώς το ζώδιο της έναρξης. Μιλώντας κοσμικά, είναι το ζώδιο της δημιουργίας και η σκέψη αυτή υποκρύπτεται στα λόγια της *Βίβλου*, “Του αρνίου του εσφαγμένου από καταβολής κόσμου” (*Αποκάλ.* xiii, 8), γιατί το ζώδιο αυτό ονομάζεται ζώδιο του Κριού ή του Αμνού. Στη ζωή του ανθρώπινου όντος σημαδεύει την απαρχή της πρώτης υποκειμενικής, λανθάνουσας συνείδησης της ύπαρξης και την εκκίνηση του ανθρώπινου όντος στον κύκλο της εμπειρίας. Στη ζωή του ζηλωτή της μαθητείας υποδηλώνει την περίοδο αναπροσανατολισμού κι ανανεωμένης αυτοσυνείδητης προσπάθειας και την εκκίνησή του στο τελικό στάδιο της εξελικτικής ατραπού που θα τον μεταφέρει από το ανθρώπινο βασίλειο και θα του επιτρέψει να μεταβεί στο βασίλειο των θεών. Αυτή η υπόσχεση δόθηκε στον Ηρακλή κι αυτή η αμοιβή επιφυλάσσεται σ' όλους τους μαθητές. Ο πρώτος αυτός άθλος σημαδεύει το πρώτο βήμα πάνω στην “ατραπό της μετάβασης”.

Ο Κριός είναι το ζώδιο της εξερχόμενης δύναμης, της διάχυσης της θείας ενέργειας απ' την κεντρική θεότητα, το Θεό, ή απ' το ανθρώπινο ον, τον υιό του Θεού. Η ενέργεια αυτή κυλά προς δύο κατευθύνσεις (έτσι το σημείο γίνεται γραμμή, ο Ένας γίνεται ο πρώτος): κυλά στον κόσμο των μορφών κι επίσης στον κόσμο της ύπαρξης ή του πνεύματος. Ένα ρεύμα ενέργειας εκφράζει την ατραπό της επιστροφής, της ενδοστρέφειας και τα δύο μαζί αποτελούν τα δύο τόξα του μεγάλου κύκλου της ύπαρξης. Σ' αυτό το ζώδιο αρχίζει η ατραπός στην οποία λαμβάνεται και κυριαρχεί η μορφή· σ' αυτό επίσης αρχίζει η ζωή της εσώτερης ανέλιξης και η κυριαρχία της ψυχής ή του υποκειμενικού όντος. Αναδιοργάνωση, αναπροσανατολισμός, επαναπόλωση κι αναγέννηση είναι τα χαρακτηριστικά αυτού του σταδίου κι όλα αυτά είναι εκφράσεις της ίδιας

ζωικής δύναμης. Οι δύο χρήσεις της δύναμης αυτής εξαρτώνται απ' τη νοητική προσοχή του όντος, θείου και ανθρώπινου, που τις χρησιμοποιεί. Είναι η ίδια δύναμη, αλλά χρησιμοποιείται με δύο διαφορετικούς τρόπους που εξαρτώνται από το εάν ο θεός χρηστής εστίασε την προσοχή του στη λήψη μορφής ή στη διάνυση της ατραπού της απελευθέρωσης απ' τη μορφή.

Για αιώνες η ζωική αυτή δύναμη χρησιμοποιήθηκε για ιδιοτελείς στόχους, για σκοπούς αυτοευχαρίστησης και για ικανοποίηση της επιθυμίας. Λίγο-λίγο η μορφική ζωή χάνει την έλξη της, ωστόσο, αφού περάσει και ξαναπεράσει το ζωδιακό τροχό, ο άνθρωπος βρεθεί πάλι στον Κριό, αυτή τη φορά με μια νέα εστία, ένα καινούργιο ενδιαφέρον κι ένα διαφορετικό όραμα. Διατήρησε μπροστά του την υπόσχεση ότι αφού επιτύχει ορισμένους αντικειμενικούς σκοπούς, θα έπαυε να ενσαρκώνεται και θ' αποκτούσε το βασίλειο των θεών· από την εμπειρία έμαθε κάτι για τη δική του ουσιαστική δυαδικότητα και λαχταρά να πάψει να ικανοποιεί την κατώτερη όψη αυτής της δυαδικότητας για να ικανοποιήσει την ανάγκη της ανώτερης κι αρχίζει ν' ανταποκρίνεται σε παρορμήσεις που έρχονται από τον κόσμο των ψυχών και να οραματίζεται ομαδικούς σκοπούς κι ομαδικούς στόχους. Πρέπει πια να μάθει να χρησιμοποιεί τη ζωική δύναμη με ανιδιοτελή πρόθεση κι όχι για την ικανοποίηση της προσωπικής του απληστίας.

Οι Τρεις Αρχικές Ωθήσεις στον Κριό

Τρεις εξέχουσες ωθήσεις χαρακτηρίζουν αυτό το ζώδιο. Υπάρχει, όπως είδαμε, η ώθηση για έναρξη. Αυτή μπορεί να εκφρασθεί απλώς σαν ώθηση για λήψη μορφής κι εμπλοκής στην ύλη· ή μπορεί ν' αντιστραφεί η διαδικασία και να εστιασθεί στην ώθηση για την επίτευξη απελευθέρωσης από τη μορφή και την ανάδυση της ψυχής από τη φυλακή της μορφικής φύσης. Έπειτα η ώθηση αυτή ακολουθείται από την ώθηση για δημιουργία, αυτή τη δραστηριότητα της Θεότητας που καταλήγει στο σχηματισμό των κόσμων της έκφρασης και ικανοποιεί την επιθυμία Της να ενσαρκωθεί σ' ένα ηλιακό σύστημα και ν' αρχίσει ο μεγάλος ζωικός κύκλος του σύμπαντος. Μπορεί επίσης να είναι η ώθηση για ατομική δημιουργία, της ψυχής να πάρει ένα σώμα, ή ενός ανθρώπινου όντος να

δημιουργήσει κάτι που θα είναι ειδικά δικό του. Στις αρχαίες Ακαδικές μέρες το ζώδιο του Κριού ονομαζόταν εκείνο “όπου έγινε η θυσία της δικαιοσύνης” ή το ζώδιο των “πεπτωκότων αγγέλων”. Οι υιοί του Θεού εξωθούμενοι απ’ τη βασιική αυτή παρόρμηση, έπεσαν από την υψηλή τους κατοικία, πήραν μορφή κι άρχισαν τον ατομικό τους κύκλο γύρω στο Ζωδιακό.

Τρίτο, βρίσκουμε την ώθηση για ανάσταση. Στον Κριό που είδε την απαρχή της μορφικής ζωής κι εγκαινίασε το δημιουργικό έργο, αρχίζει να γίνεται αισθητή η ώθηση για να επιτευχθεί ελευθερία απ’ τη μορφή, να κυλήσει ο λίθος απ’ τη θύρα του τάφου της ψυχής και να στηρίξει την ελευθερία των υιών του Θεού. Στον Κριό βρίσκεται η ώθηση που οδηγεί στη δόμηση της μορφής η οποία για αιώνες συνιστά τη φυλακή της ψυχής. Φθάνει τη μαζική της μορφή στον Καρκίνο και την ανθρώπινη μορφή της στο Λέοντα· το πυκνότερο σημείο της πλάνης στη μορφή συναντάται στο Σκορπιό και στους Ιχθείς η μορφή πεθαίνει, μόνο για ν’ αναδομηθεί πάλι στον επίπονο κύκλο της μορφικής εμπειρίας. Όμως σ’ αυτό το ζώδιο γίνεται για πρώτη φορά αισθητός ο Δρόμος της Απελευθέρωσης κι αρχίζει η δόμηση του πνευματικού σώματος. Είναι το ζώδιο της σπερματικής πνευματικής δραστηριότητας που αργότερα οδηγεί στη γέννηση του παιδιού Χριστού, στην Παρθένο, εκείνη του παγκόσμιου Σωτήρα στον Αιγόκερω και τους Ιχθείς. Φυσική απαρχή και πνευματική απαρχή, φυσική δημιουργία και πνευματική δημιουργία, φυσική ανάδυση και πνευματική ελευθέρωση: αυτές είναι οι αρχικές ωθήσεις που γίνονται αισθητές στον Κριό.

Είναι λοιπόν το ζώδιο των ισχυρών και δυναμικών ωθήσεων και των βίαιων διακυμάνσεων και των εντατικών προσπαθειών· συχνά ένα ζώδιο αποτυχίας, αλλά πάντοτε μιας τελικής επιτυχίας. Στο αντίθετο ζώδιο του, στο Ζυγό, φθάνει στην τελείωση της ισορροπίας και της ισοστάθμισης, γιατί η εμπειρία που αποκτήθηκε και τα μαθήματα που έμαθε στους ενδιάμεσους πέντε άθλους, φέρνουν αυτή την ευσταθή και ισορροπημένη στάση που θα παρατηρήσουμε στον Ηρακλή, όταν συλλάβει τον Κάπρο στο Ζυγό...

Στο Βραχμανικό ζωδιακό ο Βισνού προΐσταται του Κριού κι ο Βισνού είναι το δεύτερο πρόσωπο της Ινδικής Τριμούρτι ή ο κοσμικός Χριστός σε ενσάρκωση, καθώς εγκαινιάζει τη διαδικασία

πρόσληψης μορφής και τέλος οδηγεί στο τελικό επεισόδιο της ανάστασης. Έτσι ο Βισνού ή Χριστός ενσωματώνει τις δύο ωθήσεις, την ώθηση για δημιουργία και δόμηση μορφής και την ώθηση για ελευθέρωση ή ανάσταση από τη μορφή. Κάτω από αυτή την ώθηση για ελευθέρωση ο Ηρακλής αρχίζει τους άθλους του.

Το Ζώδιο του Νου

Ο Κριός κυβερνά το κεφάλι. Είναι συνεπώς το ζώδιο του στοχαστή κι επομένως ένα ισχυρό νοητικό ζώδιο. Όλες οι ενάρξεις προέρχονται απ' το νοητικό πεδίο και το νου του δημιουργού, είτε ο δημιουργός είναι Θεός είτε η ψυχή του ανθρώπου. Το σύμπαν έχει την προέλευσή του στη σκέψη του Θεού, του κοσμικού Στοχαστή. Η ψυχή άρχισε τη σταδιοδρομία της στην ύλη με την ίδια διαδικασία σκέψης. Η ανθρώπινη οικογένεια, το τέταρτο βασίλειο της φύσης, ήλθε σε ύπαρξη όταν αναδύθηκε ο νους και διαφοροποίησε τον άνθρωπο από τα ζώα. Ο ζηλωτής αρχίζει τους άθλους του όταν γίνει αληθινά στοχαστής και προχωρεί με πλήρη επίγνωση για να λειτουργήσει σαν ρυθμιστής του πεπρωμένου του...

Είναι λοιπόν φανερό ότι η ορθή διεύθυνση κι ο ορθός προσανατολισμός έχουν την απαρχή τους στον Κριό και σ' αυτόν ο Ηρακλής, ο πρόσφατα σκεπτόμενος μαθητής, αρχίζει το έργο του. Το κλειδί αυτού του άθλου και της σημασίας του ζωδίου βρίσκεται στα λόγια μιας αρχαίας Ινδικής γραφής: "Ο άνθρωπος δε γνωρίζει ακριβώς το δρόμο προς τον ουράνιο κόσμο, αλλά το άλογο τον γνωρίζει ακριβώς". Στους αρχαίους καιρούς, στην Ινδία, η θυσία του αλόγου συνδεόταν με τον ηλιακό θεό και κάθε χρόνο, όπως λέγεται, ο ηλιακός θεός σαν ζωδιακός ίππος υποτίθεται από τους Βεδιστές Αρειούς ότι πέθαινε για να σώσει κάθε σάρκα. Το ηλιακό άρμα του Απόλλωνα απεικονίζεται ότι σύρεται από άλογα και το "πριγκηπικό ζώδιο του Κριού" συνδέεται στενά με το συμβολισμό του αλόγου, γεγονός που επιμαρτυρεί ο πρώτος άθλος.

35 Η αναφορά σε βιβλία συμβολισμού μας δείχνει ότι το άλογο αντιπροσωπεύει τη διανοητική δραστηριότητα. Το άσπρο άλογο συμβολίζει το φωτισμένο νου του πνευματικού ανθρώπου κι έτσι βρίσκουμε στο *Βιβλίο της Αποκάλυψης* ότι ο Χριστός προβάλλει πάνω σε άσπρο άλογο. Τα μαύρα άλογα αντιπροσωπεύουν τον κα-

τώτερο νου με τις εσφαλμένες ιδέες και τις λανθασμένες ανθρώπινες αντιλήψεις. Οι νεαρές φοράδες, όπως τις συναντούμε στον πρώτο άθλο, δείχνουν τη θηλυκή όψη του νου καθώς γεννά ιδέες, θεωρίες και έννοιες. Εδώ συμβολίζεται η τάση του νου να δημιουργεί σκεπτομορφές, ενσωματώνοντας τις ιδέες που συνέλαβε και οι οποίες εξαπολύονται στον κόσμο, ερημώνοντας και καταστρέφοντας όταν εκπορεύονται απ' τον κατώτερο νου, αλλά οικοδομώντας και σώζοντας όταν προέρχονται απ' την ψυχή.

Ο εξωτερικός κυβερνήτης αυτού του ζωδίου είναι ο Άρης, ο θεός του πολέμου κι έτσι ο Ηρακλής, δρώντας υπό την ορθή διεύθυνση της σκέψης κι αρχίζοντας το έργο του στο νοητικό πεδίο, παίρνει τη θέση του σαν πολεμιστής. Το εξέχον χαρακτηριστικό αυτού του ζωδίου είναι το πρωτοπόρο, μαχητικό πνεύμα. Οι φοράδες ανήκαν στον Διομήδη, το γιό του Άρη. (Αλλά εσωτερικός κυβερνήτης είναι ο Ερμής που “φωτίζει το νου και μεσολαβεί μεταξύ ψυχής και προσωπικότητας”.)

Αστερισμοί στον Κριό

Όπως είναι γνωστό, τρεις αστερισμοί συνδέονται με τον Κριό. Πρώτα υπάρχει η *Κασσιόπη*, η Ενθρονισμένη Βασίλισσα, το παντοτινό σύμβολο της ύλης. Αξίζει να σημειωθεί ότι στον κύκλο του Ζωδιακού συναντούμε τρεις γυναίκες. Σε σχέση με τον Κριό, το ζώδιο της έναρξης, βρίσκουμε την Κασσιόπη, την Κυρίαρχη Γυναίκα. Στην Παρθένο βρίσκουμε τη Γυναίκα και το Παιδί κι όπως θα δούμε αργότερα, η μητέρα-ύλη είναι η τροφός του νηπίου Χριστού, η Παρθένος Μαρία γεννά τον Ιησού. Στους Ιχθείς, στο κλείσιμο του μεγάλου κύκλου, βρίσκουμε την Ανδρομέδα, την Αλυσοδεμένη Γυναίκα. Πρώτα η ενθρονισμένη και κυρίαρχη γυναίκα, κατόπιν η γυναίκα που φροντίζει το νήπιο Χριστό κι έπειτα η γυναίκα που αντιπροσωπεύει την ύλη κι έχει κυριαρχηθεί κι ελεγχθεί. Η Κασσιόπη εδρεύει στον Αρκτικό κύκλο, κοντά στον Κηφέα, το Βασιλιά ή Νομοθέτη, τον οποίο θα συναντήσουμε αργότερα σαν έναν από τους τρεις αστερισμούς στους Ιχθείς. Στην αρχή ο Νόμος· στο τέλος ο Νόμος· γιατί ο Κηφέας έχει στενή σχέση με το πρώτο και με το τελευταίο σημείο του Ζωδιακού. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο Μωάμεθ, ο ιδρυτής της πιο μιλιταριστι-

κής θρησκείας, γεννήθηκε σ' αυτό το ζώδιο κι ο θρύλος λέει ότι κι ο Μωυσής γεννήθηκε επίσης σ' αυτό· Μωυσής ο νομοθέτης και Μωάμεθ ο πολεμιστής.

Το πρόβλημα του Ηρακλή καθώς αρχίζει τους άθλους του είναι να καταδείξει τη δύναμή του πάνω στην ύλη και τη μορφή κι έτσι πρέπει ν' αναγνωρίσει απ' την αρχή την Κασσιόπη, τη μέχρι τώρα ενθronισμένη βασίλισσα.

Ο δεύτερος αστερισμός είναι το *Κήτος*, το θαλάσσιο τέρας, ο εχθρός των μικρών ιχθύων... Ένα από τα μεγάλα σύμβολα της ψυχής είναι ο ιχθύς που κολυμπά στον ωκεανό της ύλης και το Κήτος, το θαλάσσιο τέρας, είναι το σύμβολο εκείνου που καλούμε κακό, που επιζητεί να καταστρέψει την ψυχή σε ενσάρκωση. Το θαλάσσιο τέρας στον ωκεανό της ύπαρξης και η ενθronισμένη βασίλισσα μιλούν στον Ηρακλή για το μέγεθος του προβλήματός του, αλλά ο τρίτος αστερισμός του μιλά για τη νίκη. Ο *Περσέας* είναι ο τρίτος απ' τους τρεις αστερισμούς και ονομάζεται στο ζωδιακό της Τεντύρας, στην Αίγυπτο, “εκείνος που υποτάσσει” και καμιά φορά αποκαλείται “ο δαμαστής”, αυτός που μπορεί ν' αλυσοδέσει την ενθronισμένη γυναίκα κι αυτός που μπορεί να κατανικήσει το τέρας. Μας λένε ότι ο Περσέας είχε την περικεφαλαία του αόρατου, τα σανδάλια της ταχύτητας, την ασπίδα της σοφίας και το ξίφος του πνεύματος. Έτσι είδε ο Ηρακλής τον εαυτό του ν' αντανakλάται στους ουρανούς και καθώς ξεκίνησε για να συλλάβει τις ανθρωποφάγες φοράδες, ανακάλυψε μέσα του την εγγύηση της τελικής του επίτευξης, ακόμη κι αν οι δυσκολίες που αντιμετώπιζε φαίνονταν ανυπέρβλητες.

Το Κριόισμο Σημείο της Δοκιμασίας

Η κατάκτηση της ύλης και η υπερνίκηση της πλάνης φαίνονταν μεγάλες στον Ηρακλή και απ' την αρχή των δώδεκα άθλων έδειξαν τη φύση της τελικής του επίτευξης. Ειπώθηκε ότι βασικός τόνος του ζωδίου του Κριού είναι η ελπίδα και καθώς αντιμετώπιζε τους δώδεκα άθλους του, η ελπίδα ήταν η μόνη εγγύηση που είχε ο Ηρακλής ότι θα πετύχαινε. Η ελπίδα, ο αδοκίμαστος θεός εξοπλισμός του, το προσωπικό του ρόπαλο και πολύς ενθουσιασμός: έτσι ξεκινούν όλοι οι μαθητές.

Το νόημα της δοκιμασίας είναι πια πολύ σαφές. Ο Ηρακλής έπρεπε ν' αρχίσει απ' τον κόσμο της σκέψης για ν' αποκτήσει νοητικό έλεγχο. Για αιώνες οι νεαρές φοράδες της σκέψης ανάθρεφαν πολεμικά άλογα και με την εσφαλμένη σκέψη, την εσφαλμένη ομιλία και τις λανθασμένες ιδέες ερήμωναν την ύπαιθρο. Ένα απ' τα πρώτα μαθήματα που κάθε αρχάριος πρέπει να μάθει είναι η τεράστια δύναμη που χειρίζεται νοητικά και το μέγεθος της βλάβης που μπορεί να προξενήσει στους διπλανούς του και στο περιβάλλον του με τις νεαρές φοράδες του νου του. Πρέπει λοιπόν να μάθει την ορθή χρήση του νου του και το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνει είναι να αιχμαλωτίσει αυτή τη θηλυκή όψη του νου και να φροντίσει να μην εκτρέφονται πια πολεμικά άτια. Κάθε υποψήφιος Ηρακλής μπορεί εύκολα ν' αποδείξει ότι κατέχει τις καταστρεπτικές αυτές νεαρές φοράδες, αν για μια ολόκληρη μέρα προσέξει τις σκέψεις του και τα λόγια που εκστομίζει, που είναι πάντοτε αποτέλεσμα σκέψης. Γρήγορα θα ανακαλύψει ότι η ιδιοτέλεια, η αγένεια, η αγάπη του κουτσομπολιού και η επίκριση συνιστούν ένα μεγάλο μέρος του περιεχομένου της σκέψης του κι ότι οι νεαρές φοράδες του νου του γονιμοποιούνται συνεχώς από την ιδιοτέλεια και την πλάνη. Αντί οι νεαρές αυτές φοράδες να γεννούν ιδέες κι έννοιες που προέρχονται απ' το βασίλειο της ψυχής κι αντί να γονιμοποιηθούν από το πνευματικό βασίλειο, γίνονται γεννιήτορες της πλάνης, του σφάλματος και της σκληρότητας που προέρχονται από τις κατώτερες όψεις της ανθρώπινης φύσης.

Ο Ηρακλής αντιλήφθηκε τη ζημιά που προξενούσαν οι νεαρές φοράδες. Όρμησε με γενναιότητα για τη σωτηρία των ομοίων του. Αποφάσισε να αιχμαλωτίσει τις νεαρές φοράδες, αλλά υπερεκτίμησε τον εαυτό του. Πέτυχε να τις περικυκλώσει και να τις συλλάβει, αλλά απέτυχε ν' αντιληφθεί τη δύναμη και την ισχύ τους κι έτσι τις έδωσε προς φύλαξη στον Άβδηρο, το σύμβολο του κατώτερου προσωπικού εαυτού. Όμως ο Ηρακλής – η ψυχή – κι ο Άβδηρος, η προσωπικότητα, έπρεπε από κοινού να φρουρήσουν τα καταστρεπτικά αυτά άλογα. Ο Άβδηρος μόνος του δεν ήταν αρκετά ισχυρός κι ό,τι συνέβαινε στο γειτονικό κόσμο, συνέβη και στον Άβδηρο: τα άλογα τον σκότωσαν. Είναι ένα παράδειγμα της λειτουργίας του μεγάλου νόμου ότι πληρώνουμε το τίμημα στην ίδια μας τη φύ-

ση των εσφαλμένων λόγων και των αξιοκατάκριτων πράξεων. Η ψυχή, στο πρόσωπο του Ηρακλή, έπρεπε ν' ασχοληθεί με το πρόβλημα της εσφαλμένης σκέψης και μόνο όταν ο άνθρωπος γίνει προσηλωμένος ζηλωτής στο ζώδιο του Τοξότη και σ' αυτό το ζώδιο σκοτώσει τις Ανθρωποφάγες Όρνιθες, επιτυγχάνει πραγματικά πλήρη έλεγχο των διαδικασιών της σκέψης της φύσης του.

Η πρακτική σημασία της δύναμης της σκέψης εκφράσθηκε όμορφα στα λόγια του Θακεραΐη: “Σπείρε μια σκέψη και θέρισε μια πράξη. Σπείρε μια πράξη και θέρισε μια συνήθεια. Σπείρε μια συνήθεια και θέρισε χαρακτήρα. Σπείρε χαρακτήρα και θέρισε πεπωμένο”.

(Οι δύο βασικοί τόνοι στο ζώδιο του Κριού είναι:*

1. “Και ο Λόγος είπε: Ας αναζητηθεί πάλι η μορφή.”
Ο Άνθρωπος.
2. “Προβάλλω και από το πεδίο του νου κυβερνώ.”
Ο Μυημένος.)

*Από την *Εσωτερική Αστρολογία*, Τόμ. ΙΙΙ της *Πραγματείας επί των Επτά Ακτίνων*, σ. 108. Ελήφθη τρία χρόνια μετά τις διαλέξεις της Α.Α.Μπ. για τον Ηρακλή στη Νέα Υόρκη.

ΑΘΛΟΣ ΙΙ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΚΡΗΤΙΚΟΥ ΤΑΥΡΟΥ

(Ταύρος, 21η Απριλίου-20ή Μαΐου)

Ο Μύθος

39

Ο Προεστός μίλησε στο Δάσκαλο του ανθρώπου του οποίου το φως έλαμψε μεταξύ των υιών των ανθρώπων που είναι υιοί του Θεού.

“Πού είναι ο άνθρωπος που στάθηκε δυναμικά μπροστά στους Θεούς, πήρε τα δώρα τους και πέρασε μέσα από την πρώτη ορθάνοιχτη Πύλη για να εκτελέσει το έργο του;”

“Αναπαύεται μεγάλε Προεστέ κι αναλογίζεται την αποτυχία του και θρηνεί τον Άβδηρο και ζητά βοήθεια μέσα του.”

“Καλά. Τα δώρα της αποτυχίας εγγυώνται επιτυχία, όταν κατανοηθούν σωστά. Ας προχωρήσει σε άλλο άθλο κι ας εισέλθει στη δεύτερη Πύλη και ν’ αναφέρει όταν επιστρέψει.”

Η δεύτερη Πύλη ήταν ορθάνοιχτη και από το φως που έκρυβε τη μακρινή σκηνή ακούστηκε μια φωνή που έλεγε: “Πέρασε από την Πύλη. Προχώρησε στο δρόμο σου. Εκτέλεσε τον άθλο σου και γύρισε σε μένα για ν’ αναφέρεις τι έκανες”.

Μόνος και περιύπνος, με συνείδηση της ανάγκης και βυθισμένος σε βαθιά στενοχώρια, ο Ηρακλής πέρασε αργά από τις στήλες της Πύλης στο φως που λάμπει εκεί που μένει ο ιερός ταύρος. Στον ορίζοντα πρόβαλε το ωραίο νησί που έμενε ο ταύρος, εκεί που μόνο τολμηροί άνδρες μπορούσαν να μπουν, στον απέραντο λαβύρινθο που σε φέρνει σε αμηχανία, το λαβύρινθο του Μίνωα, βασιλιά της Κρήτης, του φύλακα του ταύρου.

Διασχίζοντας τον ωκεανό προς το ηλιόλουστο νησί (αν και δε μας λένε πώς) ο Ηρακλής άρχισε το έργο του να ψάξει και να βρει τον ταύρο και να τον οδηγήσει στον Ιερό Τόπο όπου κατοικούν οι

40 μονόφθαλμοι άνθρωποι. Από τόπο σε τόπο κυνήγησε τον ταύρο, οδηγημένος από το λαμπρό άστρο που φεγγοβολούσε στο μέτωπο του ταύρου, ένα λαμπρό φως σε σκοτεινό τόπο. Το φως αυτό που ακολουθούσε την κίνηση του ταύρου, τον οδηγούσε από το έναν τόπο στον άλλο. Μόνος αναζήτησε τον ταύρο· μόνος τον κυνήγησε στο άντρο του· μόνος τον έπιασε κι ανέβηκε στη ράχη του. Γύρω του στέκονταν οι επτά Αδελφές, παροτρύνοντάς τον στο δρόμο του και στο φως που έλαμπε καβαλίκεψε τον ταύρο, διασχίζοντας τα γυαλιστερά νερά προς το νησί της Κρήτης, τη χώρα που κατοικούσαν οι τρεις Κύκλωπες.

Οι τρεις αυτοί μεγάλοι υιοί του Θεού περίμεναν την επιστροφή του, παρακολουθώντας την πορεία του μέσα απ' τα κύματα. Καβαλίκεψε τον ταύρο σαν να ήταν άλογο και με το τραγούδι των Αδελφών στο δρόμο του πλησίασε στην ξηρά.

“Έρχεται με δύναμη”, είπε ο Βρόντος και πήγε να τον συναντήσει στην ακτή.

“Καβαλικεύει στο φως”, είπε ο Στέρωπις, “το εσώτερο φως του θα γίνει λαμπρότερο”. Και το φως φούντωσε σε αιφνίδια φλόγα.

“Έρχεται γρήγορα”, είπε ο Άργος, “καβαλικεύει πάνω στα κύματα”.

Ο Ηρακλής πλησίασε, παρορμώντας τον ιερό ταύρο στο *Δρόμο*, ρίχνοντας φως στην ατραπό που οδηγούσε από την Κρήτη στο Ναό του Κυρίου, στην πόλη των μονόφθαλμων ανθρώπων. Στη στεριά, στην άκρη των υδάτων, στάθηκαν οι τρεις αυτοί άνθρωποι κι άρπαξαν τον ταύρο, απομακρύνοντάς τον απ' τον Ηρακλή.

“Τι έχεις εδώ;” είπε ο Βρόντος, σταματώντας τον Ηρακλή πάνω στο *Δρόμο*.

“Τον ιερό ταύρο, Άγιε.”

“Ποιος είσαι; Πες μας τώρα το όνομά σου”, είπε ο Στέρωπις.

“Είμαι ο υιός της Ήρας, ένας υιός του ανθρώπου κι όμως υιός του Θεού. Εκτέλεσα το έργο μου. Πάρε τώρα τον ταύρο στον Ιερό Τόπο και σώσε τον από βέβαιο θάνατο. Ο Μίνωας επιθυμούσε τη θυσία του.”

“Ποιος σου είπε ν' αναζητήσεις και να σώσεις τον ταύρο;” είπε ο Άργος, πηγαίνοντας στον Ιερό Τόπο.

“Ένωσα μέσα μου την παρόρμηση και ζήτησα το Δάσκαλό μου.

Το είπε ο μεγάλος Προεστός που με έστειλε στο *Δρόμο* και μετά από μακρά έρευνα και πολλούς πόνους βρήκα τον ταύρο. Βοηθούμενος από το άγιο φως του, τον οδήγησα από τη θάλασσα που μας χωρίζει σ' αυτό τον Ιερό Τόπο.”

41

“Πήγαινε με ειρήνη, γιέ μου, το έργο σου έγινε.”

Ο Δάσκαλος τον είδε να έρχεται και πήγε να τον συναντήσει στο *Δρόμο*. Από τα νερά ήρθαν οι φωνές των επτά Αδελφών που τραγουδούσαν γύρω στον ταύρο κι από πιο κοντά η ψαλμωδία των μονόφθαλμων ανθρώπων μέσα στο Ναό του Κυρίου, ψηλά στον Ιερό Τόπο.

“Ήλθες με άδεια χέρια, Ηρακλή”, είπε ο Δάσκαλος.

“Έχω άδεια χέρια, γιατί εκπλήρωσα το έργο που μου ανατέθηκε. Ο ιερός ταύρος σώθηκε, ασφαλής με τους Τρεις. Τι απομένει;”

“Στο φως θα δεις φως· περπάτα σ' αυτό το φως κι εκεί θα δεις φως. Το φως σου πρέπει να λάμπει εντονότερα. Ο ταύρος βρίσκεται στον Ιερό Τόπο.”

Κι ο Ηρακλής ξάπλωσε στη χλόη κι αναπαύθηκε απ' τον άθλο του. Αργότερα ο Δάσκαλος στράφηκε στον Ηρακλή και είπε: “Ο δεύτερος άθλος εκτελέστηκε και το έργο ήταν εύκολο. Μάθε απ' αυτό το έργο το μάθημα της αναλογίας. Δύναμη να εκτελείς το δύσκολο έργο· προθυμία να κάνεις το έργο που δεν επιβαρύνει τις δυνάμεις σου· αυτά είναι τα δύο μαθήματα που έμαθες. Σήκω κι αναζήτησε τη χώρα που φρουρείται από την τρίτη Πύλη και βρες τα χρυσά μίλα. Φέρε τα εδώ”.

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

Η Έννοια του Άθλου

Παρά την αρχική μερική αποτυχία ο Ηρακλής έκανε μια αρχή. Σύμφωνα με τον παγκόσμιο νόμο άρχισε το έργο του στο νοητικό πεδίο.

Στην πραγματοποίηση του δημιουργικού σχεδίου η ώθηση της σκέψης ακολουθείται από την επιθυμία. Αυτή η κατάσταση συνείδησης, που καλείται νοητική, ακολουθείται από μια κατάσταση ευαισθησίας κι ο δεύτερος αυτός άθλος ασχολείται με τον κόσμο της επιθυμίας και τη δύναμη της επιθυμίας. Είναι ένας απ' τους πιο ενδιαφέροντες άθλους και μας περιγράφεται με πολλές λεπτομέρειες. Μερικές απ' τις περιγραφές που δόθηκαν για τις διάφορες

42

δοκιμασίες στις οποίες υποβλήθηκε ο Ηρακλής είναι εξαιρετικά αδρές και περιγραφικά σύντομες, αλλά οι δοκιμασίες στον Ταύρο, τους Διδύμους, το Σκορπιό και τους Ιχθείς αναφέρονται πολύ εκτενώς. Είναι δραστικές στην εφαρμογή τους και δοκιμάζουν κάθε τμήμα της φύσης του ζηλωτή.

Το κλειδί στον άθλο του Ταύρου είναι η ορθή κατανόηση του νόμου της Έλξης. Είναι ο νόμος που διέπει τη μαγνητική δύναμη και την αρχή της συνοχής που δομεί τις μορφές μέσω των οποίων εκδηλώνεται ο Θεός ή η ψυχή. Παράγει τη σταθερότητα που εκδηλώνεται στην εμμονή της μορφής σ' όλη τη διάρκεια του κύκλου της ύπαρξής της κι αφορά την αλληλοσχέτιση μεταξύ εκείνου που δομεί τη μορφή και της ίδιας της μορφής· μεταξύ των δύο πόλων, θετικού και αρνητικού· μεταξύ πνεύματος και ύλης· μεταξύ Εαυτού και μη-Εαυτού· μεταξύ αρσενικού και θηλυκού κι έτσι μεταξύ των αντιθέτων.

Τέσσερις Συμβολικές Λέξεις

Βλέπουμε ότι η δοκιμασία αυτή αφορά κυρίως το πρόβλημα του σεξ. Υπάρχουν στην Αγγλική γλώσσα τέσσερις λέξεις που είναι ιδεογραφικές και συμβολικές. Αποτελούνται από τρία γράμματα και είναι οι εξής: Θεός (God), Σεξ (Sex), Νόμος (Law) και Αμαρτία (Sin). Στις τέσσερις αυτές λέξεις εκφράζεται το σύνολο όσων υπάρχουν.

Θεός, το άθροισμα όλων των μορφών, το σύνολο όλων των καταστάσεων της συνείδησης και της ενεργοποιού Ζωής. *Σεξ*, η Ζωή σε λειτουργία, ελκύνοντας πνεύμα και ύλη κι εγκαινιάζοντας την αλληλεπίδραση αντικειμενικού και υποκειμενικού, εξωτερικού κι εσωτερικού. *Σεξ*, επιθυμία, έλξη, η ενστικτώδης ώθηση για δημιουργία, η έλξη της ψυχής, η παρόρμηση για τη θειότητα, η επιθυμία του αρσενικού για το θηλυκό, το δέλεαρ της ύλης για το πνεύμα: όλες αυτές οι φράσεις μπορούν να συσσωρευθούν για να εκφράσουν μερικές από τις δραστηριότητες του Σεξ στις ποικίλες σχέσεις του. *Νόμος*, η παρακινούμενη από τη σκέψη ανταπόκριση του Θεού στη μορφή· οι θεσπισμένες συνήθειες απ' την άχρονη αλληλεπίδραση των πολικών αντιθέτων που έχουν αναγνωρισθεί απ' την ανθρωπότητα σαν αναπόφευκτοι νόμοι της φύσης· η επιβολή

της θέλησης του Θεού και η εντύπωση αυτής της θέλησης πάνω στη μορφή και η αναγνώρισή της από τον άνθρωπο. *Αμαρτία*, σύμφωνα με το νόημά της σημαίνει “ο ένας που είναι”, η ανταρσία της μονάδας εναντίον της ολότητας, η ατομικότητα εναντίον της ομάδας, η ιδιοτέλεια αντί του παγκόσμιου συμφέροντος.

Αυτή είναι η ιστορία του σύμπαντος, που γράφεται για μας με τις τέσσερις αυτές λέξεις. Θεός, το Όλο· Σεξ, η έλξη μεταξύ των μερών μέσα σ’ αυτό το Όλο· Νόμος, η συνήθεια του Όλου· και Αμαρτία, η εξέγερση της μονάδας μέσα στο Όλο.

Η Ιστορία του Άθλου

Ο Μίνωας, βασιλιάς της Κρήτης, είχε έναν ιερό ταύρο που τον φύλαγε στο νησί της Κρήτης. Ο Ευρυσθέας ζήτησε τον Ηρακλή και του είπε ότι πρέπει να συλλάβει τον ταύρο και να τον φέρει απ’ το νησί στην ενδοχώρα. Καμιά οδηγία δε δόθηκε ως προς το πώς θα το κατόρθωνε και το μόνο που ήξερε ο Ηρακλής ήταν ότι ο ταύρος ήταν ιερός, ότι γεννήθηκε απ’ τη θάλασσα κι ότι το πεπρωμένο του ήταν να προσφερθεί θυσία στο Μίνωα. Έτσι ο Ηρακλής ταξίδεψε στην Κρήτη κι έψαξε όλο το νησί, καταδιώκοντας τον ταύρο από τόπο σε τόπο ωσότου τον έπιασε. Έπειτα, λέγεται, καβαλίκεψε τον ταύρο σαν άλογο, διέσχισε το νησί και μέσα απ’ τα νερά που χώριζαν την Κρήτη απ’ τη στεριά, τον έφερε στην πόλη των Κυκλώπων. Οι Κύκλωπες ήταν παράξενα όντα για τα οποία λέγεται ότι είχαν ένα μόνο μάτι στη μέση του μετώπου. Κυβερνώνταν από τρεις εξέχουσες μορφές των οποίων τα ονόματα ήταν Βρόντος που σημαίνει βροντή, Στέρωπις που σημαίνει αστραπή κι Άργος που σημαίνει στροβιλοειδής δράση. Όταν ο Ηρακλής έφτασε με τον ταύρο στις πύλες της πόλης, συναντήθηκε με τους τρεις Κύκλωπες οι οποίοι παρέλαβαν τον ιερό ταύρο κι ανέλαβαν τη φροντίδα του. Έτσι τελείωσε ο δεύτερος άθλος.

Το Θέμα της Φώτισης

Ο Ταύρος είναι ένας από τους πιο ενδιαφέροντες ζωδιακούς αστερισμούς, ειδικά αυτή την εποχή. Είναι ο Σταθερός Σταυρός των ουρανών, ο Σταυρός του Μαθητή και το ακόλουθο απόσπασμα έχει ενδιαφέρον σχετικά μ’ αυτό:

“Ο ‘ουρανός αναφέρεται μυστικιστικά σαν ο Ναός και η αιώνια συνείδηση του Θεού. Βωμός του είναι ο ήλιος του οποίου οι τέσσερις βραχίονες ή ακτίνες εικονίζουν τις τέσσερις γωνίες του θεμελιώδη σταυρού του σύμπαντος’, οι οποίες έχουν γίνει τα τέσσερα σταθερά σημεία του ζωδιακού και καθώς τα τέσσερα ισχυρά ιερά ζώδια είναι κοσμικά και πνευματικά, αντιπροσωπεύουν τα βασικά στοιχεία που μοιάζουν στις ανθρώπινες αρχές μας. Ο Λέων αντιπροσωπεύει το πυρ ή πνεύμα· ο Ταύρος τη γη ή σώμα· ο Υδροχόος τον αέρα ή νου· κι ο Σκορπιός αντιπροσωπεύει το ύδωρ που μοιάζει στην ψυχή. Ο Λέων είναι η δύναμη της κατώτερης φύσης κι ο όφις της δύναμης υπερισχύει, αν διευθυνθεί προς τα πάνω. Ο Ταύρος είναι πάντα το σύμβολο της δημιουργικής δύναμης. Ο Υδροχόος, ο άνθρωπος, είναι ο κομιστής φωτός ή φωτοδότης. Ο Σκορπιός μετουσιώνεται συχνά στον Αετό... που υψώνεται ταυτόχρονα με το Σκορπιό· συνδέονται στενά στο συμβολισμό. Ο Σκορπιός είναι ‘το τέρας του σκότους’ που κεντρίζει μέχρι θανάτου κι όμως διατηρεί κι αναπαράγει, συμβολίζοντας όχι μόνο τη γέννηση αλλά και την αναγέννηση. Σαν Αετός, το πουλί του ηλίου, που κατάκτησε τη σκοτεινή πλευρά του Σκορπιού (τον αντίπαλο που μπορεί να σύρει τον άνθρωπο πιο κάτω από τα ζώα) ο οποίος όταν μετουσιωθεί είναι ο αετός του φωτός, που μπορεί να υψωθεί πάνω κι απ’ τους θεούς.” (Ε.Β. Στράιτον, *Το Ουράνιο Πλοίο του Βορρά*, Τόμ. Ι.)

Ο “οφθαλμός του ταύρου” στον Ταύρο, ο λαμπρός σταθερός αστέρας Αλντεμπαράν, είναι ένας από τους λόγους που ο αστερισμός αυτός θεωρείται ότι δίνει φώτιση. Στις αρχαίες μέρες ονομαζόταν ο οδηγός αστέρας των ουρανών κι ο Ταύρος συνδεόταν πάντα με το φως κι επομένως με τον Χριστό που ανακηρύχθηκε το Φως του Κόσμου. Φως, φώτιση και ήχος σαν έκφραση της δημιουργικής δύναμης: αυτές είναι οι τρεις βασικές ιδέες που συνδέονται μ’ αυτό τον αστερισμό. Ο “ερμηνευτής της θείας φωνής”, όπως ονομαζόταν ο Ταύρος στην αρχαία Αίγυπτο, μπορεί να παραφρασθεί στη Χριστιανική ορολογία και να ονομασθεί “ο Λόγος σαρκί εγένετο”. Μια ενδιαφέρουσα πλευρά της δύναμης των ζωδιακών

επιρροών φαίνεται αν αναλογισθούμε ότι ο πρυμναίος φανός ανάγεται στον οφθαλμό του ταύρου κι ότι η βούλα του ποντίφηκα ή οι παπικές εξαγγελίες θεωρούνται σαν διερμηνείς της φωνής του Θεού και είναι σήμερα ένας όρος σε κοινή χρήση.

45

Θα μπορούσε σωστά να τεθεί εδώ το ερώτημα με ποιο τρόπο ο Ταύρος γίνεται κομιστής της φώτισης; Λέγεται ότι σ' αυτό το ζώδιο η σελήνη βρίσκεται σε έξαρση και η Αφροδίτη είναι ο κυβερνήτης. Η σελήνη θεωρήθηκε πάντοτε από τη σκοπιά των εσωτερικών και μεταξύ των πρωτόγονων αγροτικών λαών σαν η όψη της μορφικής δόμησης. Η σελήνη είναι επομένως το σύμβολο της ύλης κι αυτό το βλέπουμε σε πολλές εκκλησίες μας, όπου συνδέεται στενά με την Παρθένο Μαρία.

Η κορύφωση του έργου που αναλήφθηκε στον Ταύρο και το αποτέλεσμα της Ταυρικής επίδρασης είναι ο δοξασμός της ύλης και η επακόλουθη φώτιση με το μέσον της. Ό,τι εμποδίζει προς το παρόν τη δόξα που είναι η ψυχή και την ακτινοβολία που πηγάζει από το Θεό μέσα στη μορφή να λάμψει στην πλήρη ισχύ της, είναι η ύλη ή μορφική όψη. Όταν αυτή καθαγιασθεί, εξαγισθεί και πνευματοποιηθεί, τότε η δόξα και το φως μπορούν πράγματι να διαλάμψουν και η σεληνιακή όψη μπορεί συνεπώς να βρεθεί σε έξαρση στον Ταύρο. Αυτό γίνεται με την επιρροή της Αφροδίτης, του συμβόλου της γήινης και της ουράνιας αγάπης, της πνευματικής έφεσης και του σαρκικού πόθου και είναι συνεπώς ο κατάλληλος κυβερνήτης αυτού του ζωδίου. Πάνω απ' όλα είναι αγάπη, ο δημιουργός του κάλλους και του ρυθμού και της ενότητας. Ο ταύρος μαζί με την αγελάδα αντιπροσωπεύουν τη δημιουργία κι έτσι ο Ταύρος και η Αφροδίτη συνδέονται στενά. Τα παρακάτω έχουν ενδιαφέρον:

“Ο ταύρος ή η αγελάδα είναι το σύμβολο αυτού του ζωδίου και στον ουράνιο χάρτη παρατηρούμε ότι η μικρή ομάδα άστρων που ονομάζονται Πλειάδες, εικονίζονται σαν η ράχη του ταύρου. Στα Αιγυπτιακά γλυπτά ή ζωγραφιές οι Πλειάδες εικονίζονται μερικές φορές με τη μορφή περιστεράς με ανοιχτά φτερά πάνω απ' τη ράχη του ταύρου. Όπως θυμόμαστε, το περσιότερι είναι το ιερό πτηνό της Αφροδίτης και καθώς οι Πλειά-

δες είναι μέρος του αστερισμού του Ταύρου και όπως θα δούμε, έχουν περισσότερο Ταυρική φύση, αν είναι δυνατό, απ' τον ίδιο τον Ταύρο, η περισσότερά είναι ένα ιδιαίτερα κατάλληλο σύμβολο γι' αυτή τη μικρή ομάδα άστρων.” (Ουώλτερ Χ. Σάμπσον, *Ζωδιακός: Η Επιτομή της Ζωής*, σελ. 24.)

46 Το Θέμα του Σεξ

Από το απόσπασμα αυτό και από πολλά άλλα που μπορούν να αναφερθούν, είναι φανερό πόσο στενά συνδέεται με το σεξ, στην κατώτερη και την ανώτερη όψη του, ο ενδιαφέρων αυτός αστερισμός του Ταύρου. Γιαυτό σε μερικά βιβλία καλείται “το ζώδιο της γέννησης” τόσο της γήινης όσο και της ουράνιας. Είδαμε ότι η δύναμη του ζωδίου του Ταύρου είναι εκείνη της έλξης ή της συνένωσης. Ασκή μια σταθερή και συνεχή έλξη κι έλκει με συμβολική κι αστρονομική έννοια. Είδαμε ότι στο ζώδιο αυτό βρίσκονται οι Πλειάδες, μεταξύ αυτών η Αλκυόνη που ονομάζεται ο κεντρικός ήλιος του σύμπαντός μας και γύρω της περιστρέφεται ο ήλιος μας με τους συνοδευτικούς πλανήτες του. Τα λόγια του Ιώβ όταν είπε: “Συνήκας δε δεσμόν Πλειάδος και φραγμόν Ωρίωνος ήνοιξας;” το κάνουν σαφές. Οι Πλειάδες είναι το σύμβολο της ψυχής γύρω απ' την οποία περιστρέφεται ο τροχός της ζωής.

Έχει ενδιαφέρον ν' ανακαλύψουμε πάλι στον Ταύρο την τριπλότητα που επαναλαμβάνεται σταθερά στην αστρονομική γνώση και τη μυθολογία: τον Ταύρο που εκπροσωπεί τη μορφή και την ελκτική ώθηση της ύλης· τις Πλειάδες που εκπροσωπούν την ψυχή και τον απέραντο επαναλαμβανόμενο κύκλο της εμπειρίας· και μεταξύ των επτά Πλειάδων* τη Χαμένη Πλειάδα (γιατί μόνο έξι είναι ορατές), το σύμβολο της συσκοτίσης του πνεύματος ενόσω η ψυχή δια της επιθυμίας προσλαμβάνει σώμα. Έτσι η ιδέα της σχέσης του Εαυτού και του μη-Εαυτού για να επέλθει η έσχατη αποκάλυψη του πνεύματος, υπόκειται σ' όλη τη μυθολογική διδασκαλία και τις γραφές και τα σύμβολα όλων των εποχών κι έτσι έχουμε επίσης την ανάδυση της ιδέας της μεγάλης πλάνης και γοητείας. Το Πνεύμα ή ο Θεός “απωλέσθη” ή συγκαλύφθηκε κι εξαφα-

*Σημειώστε τις “επτά Αδελφές” που τραγουδούσαν για τον Ηρακλή, στην αναφορά του Μύθου.

νίζεται στην ελκτικότητα της εξωτερικής μορφής και στη γοητεία που προσελκύει η ψυχή γύρω της.

Πρέπει εδώ να θυμηθούμε ότι το αντίθετο ζώδιο του Ταύρου είναι ο Σκορπιός κι ότι τα δύο αυτά ζώδια αποτελούν το πεδίο μιας τεράστιας προσπάθειας εκ μέρους του Ηρακλή· γιατί στο ένα παλεύει με το πρόβλημα του σεξ και στο άλλο υπερνικά τη μεγάλη πλάνη.

47

Η Σημασία των Αστερισμών

Οι τρεις αστερισμοί που συνδέονται μ' αυτό το ζώδιο είναι ο *Ωρίων*, ο *Ηριδανός* κι ο *Ηνίοχος*· και η φύση του έργου στον Ταύρο μας δίνεται στις τρεις ουράνιες εικόνες που παρουσιάζουν. Το αρχαίο όνομα του Ωρίωνα ήταν “οι Τρεις Βασιλείς”, επειδή στη Ζώνη του Ωρίωνα βρίσκονται τρία όμορφα άστρα. Οι Τρεις Βασιλείς εκπροσωπούν τις τρεις θείες όψεις της Θέλησης, Αγάπης και Νοημοσύνης κι έτσι ο Ωρίων συμβολίζει το πνεύμα. Το όνομα *Ωρίων* σημαίνει κυριολεκτικά “ξέσπασμα φωτός”.

Καθώς στρεφόμαστε γύρω απ' το ζωδιακό βρίσκουμε να εμφανίζεται αυτό που μπορεί να ονομασθεί “πνευματικό πρωτότυπο” του Ηρακλή· ο Περσέας, ο Ερχόμενος Πρίγκιπας, που σκότωσε τη Μέδουσα, σύμβολο της μεγάλης πλάνης. Βρίσκεται στον Κριό· ο Ωρίων του οποίου το όνομα σημαίνει “φως”, βρίσκεται στον Ταύρο· στο Σκορπιό εμφανίζεται ο ίδιος ο Ηρακλής, θριαμβευτής και νικητής. Έπειτα έχουμε τον Τοξότη, τον έφιππο τοξότη, που πηγαίνει κατευθείαν στο στόχο του και στους Ιχθείς βρίσκουμε το Βασιλιά. Όσο περισσότερο μελετούμε αυτό το ουράνιο εικονογραφημένο βιβλίο τόσο περισσότερο αντιλαμβανόμαστε ότι μπροστά μας διατηρείται πάντα το σύμβολο της θεϊότητάς μας, το σύμβολο της ψυχής σε ενσάρκωση και η ιστορία της ύλης καθώς εξηγείται και δοξάζεται απ' το επίμοχθο έργο της ψυχής.

Ο δεύτερος αστερισμός που συνδέεται μ' αυτό το ζώδιο είναι ένας απέραντος ποταμός αστέρων που κυλά κάτω απ' τα πόδια του Ωρίωνα. Ονομάζεται *Ηριδανός* ή ο “Ποταμός του Κριτή” και είναι σύμβολο του ποταμού της ζωής που μεταφέρει ψυχές στην ενσάρκωση, όπου μαθαίνουν την έννοια των λόγων “ό γαρ εάν σπείρη άνθρωπος, τούτο και θερίσει” κι όπου αναμβάνουν το τεράστιο

48 έργο της πραγμάτωσης της σωτηρίας τους. Όπως ακριβώς ο Ωρίων συμβολίζει την όψη πνεύμα, έτσι κι ο Ηριδανός αφορά την όψη της λήψης μορφής και κρατά μπροστά μας τη σκέψη της ενσάρκωσης· ενώ ο τρίτος αστερισμός, ο *Ηνίοχος*, είναι ο αρματηλάτης που μας οδηγεί σε νέους τόπους, συμβολίζοντας έτσι την ψυχή.

Η Φύση των Δοκιμασιών

Το μεγάλο μάθημα που πρέπει να μαθευτεί σ' αυτό το ζώδιο είναι η επίτευξη ορθής κατανόησης του νόμου της έλξης και της ορθής χρήσης κι ελέγχου της ύλης. Μ' αυτό τον τρόπο, μιλώντας σχηματικά, η ύλη υψώνεται στον ουρανό και μπορεί να λειτουργήσει ορθά· δηλαδή ν' αποτελέσει ένα μέσον έκφρασης και ένα πεδίο προσπάθειας για τον ενοικούντα Χριστό ή ψυχή. Συνεπώς ο ζηλωτής δοκιμάζεται κατά δύο τρόπους: *πρώτο*, ως προς την ολκή της ζωώδους φύσης του και τα κίνητρα που υποκρύπτονται στη χρήση της· *δεύτερο*, δοκιμάζεται ως προς την έλξη που η μεγάλη πλάνη μπορεί ν' ασκήσει πάνω του. Η μάγια ή η μεγάλη πλάνη και το σεξ δεν είναι παρά δύο όψεις της ίδιας δύναμης, εκείνης της έλξης: της μιας καθώς εκδηλώνεται στο φυσικό πεδίο και της άλλης καθώς εκφράζεται στο πεδίο της συναισθηματικής-επιθυμητικής φύσης.

Ο Μαθητής και το Σεξ

Ο ζηλωτής της μαθητείας έχει στο σεξ ένα πραγματικό πρόβλημα ν' αντιμετωπίσει. Η αυτοϊκανοποίηση κι ο έλεγχος του ανθρώπινου όντος από κάποιο τμήμα του οργανισμού του είναι αναπόφευκτα πάντα λάθος. Όταν ο όλος νους του άνδρα ασχολείται με τη σκέψη των γυναικών ή αντίστροφα· όταν ζει κυρίως για να ικανοποιήσει ένα ζωώδη πόθο· όταν είναι ανίκανος ν' αντισταθεί στη σαγήνη του πολιτικού αντιθέτου του, τότε είναι θύμα του κι ελέγχεται απ' το κατώτατο τμήμα της φύσης του, το ζωώδες.

Όταν όμως ο άνθρωπος αναγνωρίζει ότι οι φυσικές λειτουργίες του είναι θεία κληρονομιά κι ότι ο εξοπλισμός του του δόθηκε για το καλό της ομάδας και πρέπει να χρησιμοποιείται ορθά για το καλό της ανθρώπινης οικογένειας, τότε θα δούμε μια νέα κινητήρια παρόρμηση να υπόκειται της ανθρώπινης διαγωγής όσον αφορά το σεξ. Θα δούμε την εξάλειψη της ασυδοσίας με το επακόλου-

θο κακό της, την ασθένεια. Θα δούμε τη λύση του προβλήματος των πολλών παιδιών και παρεμπιπτόντως τη διευκόλυνση του οικονομικού προβλήματος. Με τον ορθό έλεγχο της σεξουαλικής λειτουργίας και την τροπή της στο σκοπό για τον οποίο υπάρχει (τη συνέχιση της ανθρώπινης οικογένειας και την παροχή σωμάτων δια των οποίων οι ψυχές μπορούν ν' αποκτήσουν εμπειρία), θα επέλθει η ορθή χρήση του σεξ. Τότε το πάθος, η λαγνεία, η αυτοϊκανοποίηση, η αρρώστια και ο υπερπληθυσμός θα εξαφανισθούν απ' τον κόσμο. Η ύλη δε θα εκπορνεύεται πια για ιδιοτελείς επιθυμίες και η σχέση μεταξύ των φύλων θα διέπεται από την κατανόηση του θείου σκοπού και την επιδεξιότητα στη δράση.

Δύο απόψεις είναι εξίσου λανθασμένες: στη μια περίπτωση έχουμε τις διδασκόμενες πρακτικές που οδηγούν τελικά σε σεξουαλικά όργια. Αυτές αποκαλούνται σεξουαλική μαγεία και με το σεξουαλικό οργασμό, που προκαλείται εσκεμμένα, ο άνθρωπος οδηγείται να πιστέψει ότι η φυσική σεξουαλική πράξη είναι το ύψιστο σημείο της πνευματικής του ευκαιρίας κι ότι σε μια τέτοια στιγμή μπορεί, αν θελήσει, ν' αγγίξει το βασίλειο των Ουρανών.

Η άλλη στάση που θεωρεί το γάμο και κάθε έκφραση της σεξουαλικής ζωής σαν αμαρτία για το μαθητή και η οποία λέει ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να είναι αγνός με την αληθινά πνευματική όψη, αν παντρευθεί και δημιουργήσει οικογένεια, είναι καταστροφικά επικίνδυνη. Δεν υπάρχει κατάσταση συνείδησης και συνθήκη ζωής στην οποία είναι αδύνατο για τον άνθρωπο να λειτουργήσει σαν υιός του Θεού. Αν δεν είναι δυνατό στον άνθρωπο να ζει τη ζωή της μαθητείας και τη ζωή της μύησης και με τον πρόποντα αυτοέλεγχο και κατανόηση να ζει μια κανονική, ισορροπημένη σεξουαλική ζωή, τότε *υπάρχει* ένα τμήμα της ανθρώπινης έκφρασης στο οποίο η θειότητα είναι αδύναμη κι αυτό αρνούμαι να το δεχθώ. Δεν υπάρχει τμήμα της ζωής, ούτε πεδίο έκφρασης, ούτε εκπλήρωση υποχρέωσης, ούτε χρήση του φυσικού μηχανισμού, που να μην μπορεί η ψυχή να εκπληρώσει το ρόλο του κυρίαρχου παράγοντα κι όλα τα πράγματα να γίνουν αληθινά για τη δόξα του Θεού. Αλλά πρέπει να ελέγχει η ψυχή κι όχι η κατώτερη φύση. Οι άνθρωποι ξεχνούν ότι κάποιοι από τους μέγιστους μνημένους του κόσμου παντρεύθηκαν· ότι ο Βούδδας παντρεύθηκε και είχε γιο κι

50 έπρεπε να ήταν μυημένος υψηλού βαθμού όταν παντρεύθηκε. Λησμονούν ότι ο Μωυσής, ο Δαβίδ ο Ψαλμωδός και πολλές από τις εξέχουσες μορφές στον κόσμο του μυστικισμού και των δύο ημισφαιριών παντρεύθηκαν και δημιούργησαν οικογένειες.

Οι μαθητές ανήκουν σ' όλες τις φυλές στη Δύση και στην Ανατολή και η στάση των διαφόρων φυλών έναντι του σεξ διαφέρει πλατιά. Τα πρότυπα συμπεριφοράς διαφέρουν. Η νομιμότητα ή όχι των σχέσεων ποικίλλει. Διάφορες εποχές και διάφοροι πολιτισμοί είχαν σχέσεις που ήταν νόμιμες σε μια εποχή και παράνομες σε άλλη. Μερικές φυλές είναι μονογαμικές κι άλλες πολυγαμικές. Σε μερικούς πολιτισμούς η γυναίκα θεωρείται ο κυρίαρχος παράγοντας και σε άλλους ο άνδρας. Στη διαδρομή των αιώνων εμφανίσθηκαν σεξουαλικές διαστροφές, ομοφυλόφιλοι, γνήσιοι και νόθοι και σήμερα δεν είναι πιθανόν χειρότερα από ό,τι πριν 5.000 χρόνια, εκτός ότι το καθετί βγαίνει πια στο φως, πράγμα που είναι καλό. Καθένας μιλά για το πρόβλημα και η νέα γενιά ρωτά αβέβαια: "Τι γίνεται με το σεξ; Τι είναι σωστό και τι λάθος;" Πώς μπορούν να περιμένουν ότι θ' ασχοληθούν μ' ένα ζήτημα που συζητήθηκε προφανώς με τον πιο επιπόλαιο τρόπο ανά τους αιώνες;

Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι ο Μίνωας, ο βασιλιάς της Κρήτης, που είχε τον ιερό ταύρο, κατείχε και το λαβύρινθο όπου ζούσε ο Μινώταυρος κι ο λαβύρινθος ήταν πάντα το σύμβολο της μεγάλης πλάνης. Στα Αγγλικά η λέξη "λαβύρινθος" προέρχεται από μια παλιά λέξη που σημαίνει φέρνω σε αμηχανία, προκαλώ σύγχυση, σαστίζω. Το νησί της Κρήτης με το λαβύρινθό της και τον ταύρο της είναι ένα απ' τα εξέχοντα σύμβολα της μεγάλης πλάνης. Ήταν χωρισμένη από την ηπειρωτική γη και η πλάνη και η σύγχυση είναι χαρακτηριστικά του χωριστού εαυτού, όχι όμως της ψυχής στο δικό της πεδίο όπου οι ομαδικές πραγματικότητες και οι παγκόσμιες αλήθειες συνιστούν το βασίλειό της. Ο ταύρος για τον Ηρακλή απεικόνιζε τη ζωώδη επιθυμία και τις πολλές όψεις της επιθυμίας στον κόσμο της μορφής, οι οποίες στην ολότητά τους αποτελούν τη μεγάλη πλάνη. Ο μαθητής, σαν τον Ηρακλή, είναι μια χωριστή μονάδα, χωρισμένη από τη στεριά, το σύμβολο της ομάδας, απ' τον κόσμο της πλάνης και το λαβύρινθο στον οποίο ζει. Ο ταύρος της επιθυμίας πρέπει να συλληφθεί και να κυριαρχηθεί και να

καταδιωχθεί στη ζωή του χωριστού εαυτού από το ένα σημείο στο άλλο, μέχρι να έρθει ο καιρός που ο ζηλωτής θα μπορέσει να κάνει ό,τι πέτυχε να κάνει ο Ηρακλής: να καβαλικέψει τον ταύρο. Καβαλικεύω ένα ζώο στους αρχαίους μύθους σημαίνει έλεγχο. *Ο ταύρος δε σφαγιάζεται, καβαλικεύεται κι οδηγείται υπό την εξουσία του ανθρώπου.*

51

Υπάρχουν δυνατότητες και ικανότητες κρυμμένες στο ανθρώπινο ον, οι οποίες όταν ανακαλυφθούν κι ανελιχθούν φέρνουν νέες δυνάμεις σ' αυτό το πρόβλημα. Αλλά στο μεταξύ τι πρέπει να κάνει ο ζηλωτής; Μπορούν να δοθούν κάποιες υποδείξεις:

1. *Να καβαλικέψει, να ελέγξει και να εξουσιάσει τον ταύρο* κι ας θυμάται ο ζηλωτής ότι ο ταύρος πρέπει να καβαλικεύεται πάνω στα ύδατα προς τη στεριά· που σημαίνει ότι η λύση του όλου προβλήματος του σεξ θα έρθει όταν ο μαθητής υποτάξει το χωριστό προσωπικό του νησί στον ομαδικό σκοπό και προσπάθεια κι αρχίσει να κυβερνά τη ζωή του με το ερώτημα, “Τι είναι καλύτερο για την ομάδα στην οποία ανήκω;” Μόνο κάνοντας αυτό, ο ταύρος καβαλικεύεται προς τη στεριά.
2. *Να χρησιμοποιήσει την κοινή λογική.* Η αρχαία έννοια της λέξης “κοινή λογική” είναι ότι υπάρχει μια αίσθηση που συνθέτει και συνενώνει τις πέντε αισθήσεις κι έτσι συνιστά μια “κοινή αίσθηση”, κυριολεκτικά το νου. Ας χρησιμοποιεί ο ζηλωτής το νου του και δια της νοήμονος αντίληψης να οδηγεί και να ελέγχει τον ταύρο της επιθυμίας. Αν χρησιμοποιηθεί η κοινή λογική, πολλοί κίνδυνοι θ' αποφευχθούν. Υπάρχει κίνδυνος στη μέθοδο πολλών ζηλωτών που απαγορεύουν ή αποκλείουν κάθε σεξουαλική έκφραση. Μπορεί φυσιολογικά να επιτύχουν, αλλά η πείρα των ψυχολόγων και των δασκάλων έδειξε ότι όταν επιβάλλεται στον οργανισμό απαγόρευση και δραστική καταστολή, το αποτέλεσμα είναι κάποια μορφή νευρικού ή νοητικού συμπλέγματος. Πολλοί φυσικά καθαροί άνθρωποι έχουν ακάθαρτο νου. Πολλοί που περιφρονούν τις σεξουαλικές διαστροφές και φρονούν ότι ο γάμος δεν είναι για το μαθητή, έχουν νοητικό μηχανισμό που δεν αντέχει στην έρευνα. Ο νους τους και οι ερμηνείες τους για τις πράξεις των άλλων ανθρώπων εί-

να τόσο ασέλγεις και η τάση τους να σκέφτονται το κακό τόσο μεγάλη, ώστε όσο επικίνδυνο κι αν ακούγεται, νιώθει κανείς ότι θα ήταν καλύτερα να τους καβαλικέψει ο ταύρος της επιθυμίας παρά να συνεχίσουν την τωρινή τους τακτική της υποκατάστασης της νοητικής ικανοποίησης με την εξωτερική αμαρτία. Καθαρός νους και αγνή καρδιά, σωστά οργανωμένο κι ορθά χρησιμοποιούμενο φυσικό σώμα, συμμόρφωση με τους νόμους του τόπου όπου τον έριξε το πεπρωμένο του, σοβαρή φροντίδα για την ευημερία εκείνων με τους οποίους συνδέεται και ζωή στοργικής υπηρεσίας: αυτά είναι τα ιδανικά του ζηλωτή.

3. *Ορθή κατανόηση της έννοιας της αγαμίας.* Η Αγγλική λέξη σημαίνει “μόνος” και η έννοια που δίνεται συνήθως στη λέξη είναι η αποφυγή της γαμήλιας σχέσης. Πολλοί νέοι άνδρες και γυναίκες, οδηγούμενοι από πνευματική επιθυμία και υπό την επιρροή της σκεπτομορφής της εκκλησίας του Μεσαίωνα, με τα πολλά της μοναστήρια και μονές, πιστεύουν ότι η κατάσταση της αγαμίας είναι γι’ αυτούς ουσιαστική και σωστή και μένουν έκπληκτοι όταν προκύπτουν συμπλέγματα. Αλλά μήπως η αληθινή αγαμία δε μας εκφράσθηκε στα λόγια του Χριστού όταν είπε: “Εάν δε ο οφθαλμός σου απλούς ή, όλον το σώμα σου φωτεινόν έσται”; Μήπως η αληθινή αγαμία είναι η άρνηση της ψυχής να ταυτίζεται πια με τη μορφή; Μήπως η πραγματική γαμήλια σχέση της οποίας η σχέση στο φυσικό πεδίο δεν είναι παρά σύμβολο, να είναι η ένωση ψυχής και μορφής, της θετικής πνευματικής όψης με την αρνητική μητέρα-ύλη;

Ας μείνει η ψυχή απλή στο σκοπό της κι ελεύθερη από τη σκλαβιά της ύλης και τότε η ορθή δράση και η ορθή άποψη αναπόφευκτα θα είναι τα χαρακτηριστικά της ζωής στο φυσικό πεδίο. Ας καβαλικέψει η ψυχή τη μορφή, ελέγχοντας κι εξουσιάζοντάς την και τότε ασφαλώς θα γνωρίσει τις σωστές υποχρεώσεις της. Θα αναγνωρίσει τη σχέση που πρέπει να έχει με τα άλλα ανθρώπινα όντα, ανεξάρτητα αν το πεπρωμένο της είναι εκείνο του συζύγου ή της συζύγου, του πατέρα ή της μητέρας, του αδελφού ή της αδελφής, του φίλου ή του συντρόφου. Με την ορθή χρήση της μορφής και την ορθή κατανόηση του σκοπού, με τον ορθό προσανατολισμό

στην πραγματικότητα και την ορθή χρήση της πνευματικής ενέργειας η ψυχή θα δράσει σαν παράγοντας ελέγχου κι ολόκληρο το σώμα θα γεμίσει φως. Με τον έλεγχο, τη χρήση της κοινής λογικής, την ορθή κατανόηση της αγαμίας και την ταύτιση με τον ομαδικό σκοπό ο μαθητής θα φτάσει στην απελευθέρωση από τον έλεγχο του σεξ. Θα επιτύχει ακολουθώντας το παράδειγμα του Ηρακλή και θα καβαλικέψει τον ταύρο της επιθυμίας προς τη στεριά, όπου στο Ναό του Θεού θα τον παραδώσει στη φροντίδα των Κυκλώπων οι οποίοι ήταν οι προγενέστεροι μνημένοι που είχαν τον απλούν οφθαλμό για το οποίο μιλήσαμε, τον οφθαλμό του Σίβα, τον οφθαλμό του ταύρου στον αστερισμό του Ταύρου. Γιατί ο Ηρακλής δεν ήταν μόνο ο μαθητής, αλλά στην κατώτερη φύση του ήταν ο ταύρος και στην ανώτερη φύση του οι Κύκλωπες.

53

Όταν ο ταύρος της επιθυμίας παραδοθεί στους Κύκλωπες, στο μνημένο με τον απλούν οφθαλμό, που είναι η ψυχή, αρχίζουν να εκδηλώνονται οι τρεις θείες όψεις: ο Βρόντος, ο Στέρωπις κι ο Άργος θα φρουρήσουν τον ιερό ταύρο κι ο Ηρακλής, ο μαθητής, δε θα έχει πια καμιά ευθύνη. Ο Βρόντος είναι το σύμβολο της πρώτης όψης του Θεού, του Πατρός που μιλά και είναι ο δημιουργικός ήχος. Στέρωπις σημαίνει αστραπή ή φως και είναι η δεύτερη όψη, η ψυχή. Άργος σημαίνει στροβιλοειδής δραστηριότητα, η τρίτη όψη της θειότητας, που εκφράζεται στην έντονη δραστηριότητα της ζωής του φυσικού πεδίου. Οι θείες αυτές όψεις αποτελούν τον ελέγχοντα παράγοντα κι εφόσον επιτευχθεί η κατοχή του ιερού ταύρου, το πρόβλημα του Ηρακλή λύνεται.

(Βασικοί τόνοι του Ταύρου:

“Ο αγώνας ας είναι απτόητος.”

Η Μορφική Όψη.

“Βλέπω κι όταν ο Οφθαλμός ανοίξει όλα είναι φως.”

Η Ψυχική Όψη.

από την *Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 403.)

ΑΘΛΟΣ ΙΙΙ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΜΗΛΩΝ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ

ΜΕΡΟΣ 1

(Δίδυμοι, 21η Μαΐου-20ή Ιουνίου)

54

Ο Μύθος

Ο μεγάλος Προεστός μέσα στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου παρακολούθησε τους άθλους του υιού του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού. Αυτός κι ο Δάσκαλος είδαν την τρίτη μεγάλη Πύλη ν' ανοίγει μπροστά στον υιό του ανθρώπου και ν' αποκαλύπτει μια νέα ευκαιρία να βαδίσει το Δρόμο. Σημείωσαν πώς σηκώθηκε ο εργάτης κι ετοιμάσθηκε ν' αρχίσει το έργο του.

“Πες να φρουρήσει το ιερό δένδρο. Ας αναπτύξει ο Ηρακλής τη δύναμη να ερευνά χωρίς αποθάρρυνση, παραπλάνηση και μεγάλη ταχύτητα. Ας δείξει καρτερικότητα. Μέχρι τώρα τα κατάφερε καλά.” Έτσι δόθηκε τα μήνυμα.

Πέρα σε μια μακρινή χώρα μεγάλωνε το ιερό δένδρο, το δένδρο της σοφίας και πάνω του φύτρωναν τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων. Η φήμη των γλυκών αυτών καρπών είχε φτάσει σε μακρινές χώρες κι όλοι οι υιοί των ανθρώπων που ήξεραν πως είναι υιοί του Θεού, τους επιθυμούσαν. Κι ο Ηρακλής ήξερε γι' αυτούς τους καρπούς κι όταν δόθηκε το μήνυμα να τους ψάξει, ζήτησε το Δάσκαλο, ρωτώντας Τον για το δρόμο που έπρεπε να πάρει για να βρει το ιερό δένδρο και να μαζέψει τα μήλα.

“Πες μου το Δρόμο, Δάσκαλε της ψυχής μου. Ζητώ τα μήλα και τα χρειάζομαι γρήγορα για μένα. Δείξε μου τον πιο σύντομο δρόμο και θα πάω!”

“Δεν είναι έτσι, γιέ μου”, απάντησε ο Δάσκαλος, “ο δρόμος είναι μακρύς. Δύο μόνο πράγματα θα σου εμπιστευθώ κι έπειτα από σένα εξαρτάται ν' αποδείξεις την αλήθεια όσων πω. Να θυμάσαι

ὅτι το ιερό δένδρο φρουρείται καλά. Τρεις ωραίες παρθένες φροντίζουν το δένδρο και προστατεύουν τον καρπό του. Ένας δράκοντας με εκατό κεφάλια προστατεύει τις παρθένες και το δένδρο. Φυλάξου καλά από τη δύναμη που είναι πολύ μεγάλη για σένα, από τεχνάσματα που είναι πολύ δόλια για την αντίληψή σου. Πρόσεξε πολύ. Το δεύτερο πράγμα που θέλω να σου πω είναι ότι η έρευνά σου θα σε φέρει εκεί όπου θα συναντήσεις πέντε μεγάλες δοκιμασίες στο Δρόμο. Καθεμιά θα σου προσφέρει προοπτική για σοφία, κατανόηση, επιδεξιότητα κι ευκαιρία. Πρόσεξε καλά. Φοβάμαι, γιέ μου, ότι δε θα πετύχεις ν' αναγνωρίσεις αυτά τα σημεία στο Δρόμο. Όμως μόνο ο χρόνος θα δείξει· ο Θεός ας ευοδώσει την έρευνά σου.”

55

* * *

Με εμπιστοσύνη, γιατί διεκδικούσε την επιτυχία κι όχι την αποτυχία, ο Ηρακλής προχώρησε στο Δρόμο βέβαιος για τον εαυτό του, τη σοφία του και τη δύναμή του. Πέρασε την τρίτη Πύλη, πηγαίνοντας βόρεια. Διέσχισε τη χώρα ζητώντας το ιερό δένδρο, αλλά δεν το βρήκε. Ρωτούσε όλους τους ανθρώπους που συναντούσε, αλλά κανένας δεν μπορούσε να τον οδηγήσει στο δρόμο του· κανένας δε γνώριζε τον τόπο. Πέρασε καιρός κι ακόμη έψαχνε, περιπλανώμενος από τόπο σε τόπο και γυρίζοντας συχνά στην τρίτη Πύλη. Λυπημένος κι αποθαρρυσμένος έψαχνε παντού.

Ο Δάσκαλος που παρατηρούσε από μακριά, έστειλε το Νηρέα να δει αν μπορούσε να βοηθήσει. Πήγε πολλές φορές με διαφορετική μορφή και με διάφορα λόγια αλήθειας, αλλά ο Ηρακλής δεν ανταποκρινόταν ούτε ήξερε ότι ήταν αγγελιαφόρος. Αν και ήταν επιδέξιος στο λόγο και σοφός με τη βαθιά σοφία ενός υιού του Θεού, ο Νηρέας απέτυχε, γιατί ο Ηρακλής ήταν τυφλός. Δεν αναγνώρισε τη βοήθεια που με τόσο λεπτό τρόπο προσφέρθηκε. Με λύπη επέστρεψε ο Νηρέας στο Δάσκαλο για ν' αναφέρει την αποτυχία.

“Η πρώτη από τις πέντε μικρότερες δοκιμασίες πέρασε”, απάντησε ο Δάσκαλος “και στο στάδιο αυτό σημειώθηκε αποτυχία. Ας προχωρήσει ο Ηρακλής”.

Μη βρίσκοντας ο Ηρακλής το ιερό δέντρο στο βόρειο δρόμο, στράφηκε στο νότιο και στον τόπο του σκότους συνέχισε την έρευνά του. Στην αρχή ονειρεύθηκε μια σύντομη επιτυχία, αλλά ο Αν-

ταίος, ο όφις, τον συνάντησε σ' αυτό το δρόμο και πάλεψε μαζί του, νικώντας τον σε κάθε σημείο.

56 “Αυτός φρουρεί το δένδρο”, είπε ο Ηρακλής, “έτσι μου είπαν, το δένδρο πρέπει να είναι κοντά. Πρέπει να συντρίψω το φρουρό κι αφού τον εξοντώσω, να ριξω τους καρπούς και να τους μαζέψω”. Όμως αν και πάλεψε με μεγάλη δύναμη, δεν τον νίκησε.

“Πού είναι το λάθος μου;” είπε ο Ηρακλής. “Γιατί ο Ανταίος μπορεί να με νικά; Μήπως δεν ήμουν παιδί όταν σκότωσα ένα φίδι στην κούνια μου; Με τα χέρια μου δεν το στραγγάλισα; Γιατί τώρα αποτυγχάνω;”

Παλεύοντας ξανά με όλη του τη δύναμη άρπαξε το φίδι με τα δύο του χέρια, το σήκωσε ψηλά στον αέρα, μακριά απ' το έδαφος. Και να! Το έργο έγινε. Ο Ανταίος νικημένος, είπε: “Θα έλθω ξανά με άλλο παρουσιαστικό στην όγδοη Πύλη. Ετοιμάσου να παλέψουμε πάλι”.

Ο Δάσκαλος κοιτάζοντας από μακριά, είδε ό,τι συνέβη κι ανέφερε το γεγονός στο μεγάλο Προεστό που κάθεται στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου. “Η δεύτερη δοκιμασία πέρασε. Ο κίνδυνος ξεπεράστηκε. Σ' αυτό το σημείο η επιτυχία σημαδεύει το δρόμο του.” Κι ο μεγάλος Προεστός απάντησε: “Ας προχωρήσει”.

* * *

Ευτυχισμένος και σίγουρος ο Ηρακλής προχώρησε βέβαιος για τον εαυτό του και με νέο θάρρος για έρευνα. Τώρα στράφηκε στη δύση και γυρίζοντας εκεί συνάντησε τον όλεθρο. Μπήκε απερίσκεπτα στην τρίτη μεγάλη δοκιμασία κι αντιμετώπισε αποτυχία που καθυστέρησε πολύ τα βήματά του.

Γιατί εκεί συνάντησε τον Βούσιρι, το μεγάλο αρχιαπατεώνα, γιό των υδάτων και στενό συγγενή του Ποσειδώνα. Το έργο του είναι να παραπλανά τους υιούς των ανθρώπων με λόγια που φαίνονται σοφά. Ισχυρίζεται ότι κατέχει την αλήθεια και με ευκολία τον πιστεύουν. Μιλάει με ωραία λόγια λέγοντας: “Είμαι ο δάσκαλος. Σε μένα δόθηκε η γνώση της αλήθειας και θυσιασθείτε για μένα. Δεχθείτε το δρόμο της ζωής μέσα από μένα. Ξέρω όσα κανείς άλλος. Η αλήθεια μου είναι σωστή. Όλες οι άλλες αλήθειες είναι λάθος και ψέμμα. Ακούστε τα λόγια μου· ελάτε μαζί μου και θα σωθείτε”. Κι ο Ηρακλής υπάκουσε και καθημερινά εξασθένιζε στον

αρχικό δρόμο (τρύτη δοκιμασία) μην ψάχνοντας πια το ιερό δένδρο. Η δύναμή του εξασθενούσε. Αγαπούσε, λάτρευε τον Βούσιρι και δεχόταν όσα έλεγε. Αδυνάτιζε μέρα με τη μέρα, ώσπου ήρθε η μέρα που ο αγαπημένος του δάσκαλος τον έδесе σ' ένα βωμό και τον κράτησε εκεί δεμένο για έναν ολόκληρο χρόνο.

Ξαφνικά μια μέρα, καθώς αγωνιζόταν να ελευθερωθεί κι έβλεπε σιγά-σιγά τι ήταν ο Βούσιρις, ήλθαν στο νου του τα λόγια που είχε πει κάποτε ο Νηρέας: “Η Αλήθεια βρίσκεται μέσα σου. Μέσα σου υπάρχει μια ανώτερη δύναμη και ισχύς και σοφία. Στρέψου προς τα μέσα κι επικαλέσου την ισχύ που είναι η δύναμη η οποία είναι η κληρονομιά όλων των υιών των ανθρώπων που είναι υιοί του Θεού”. Αμίλητος καθόταν φυλακισμένος στο βωμό, δεμένος στις τέσσερις γωνίες του για έναν ολόκληρο χρόνο. Έπειτα με την ισχύ που είναι η ισχύς όλων των υιών του Θεού, έσπασε τα δεσμά του, άρπαξε τον ψευδοδάσκαλο (που είχε φανεί τόσο σοφός) και τον έδесе στο βωμό στη θέση του. Δεν είπε τίποτε, αλλά τον άφησε εκεί να μάθει.

Ο Δάσκαλος που παρακολουθούσε από μακριά, σημείωσε τη στιγμή της αποδέσμευσης και γυρίζοντας στο Νηρέα είπε: “Η τρίτη μεγάλη δοκιμασία πέρασε. Τον δίδαξες πώς να την αντιμετωπίσει κι επωφελήθηκε την κατάλληλη στιγμή. Ας προχωρήσει στο Δρόμο κι ας μάθει το μυστικό της επιτυχίας”.

* * *

Τιμωρημένος αλλά με αμφίβολη ανακούφιση, ο Ηρακλής συνέχισε την έρευνά του και περιπλανήθηκε μακριά. Ο χρόνος που πέρασε δεμένος στο βωμό, του είχε διδάξει πολλά. Προχώρησε με μεγαλύτερη σοφία στο δρόμο του.

Ξαφνικά σταμάτησε. Μια κραυγή βαθιάς απόγνωσης αντήχησε στα αυτιά του. Μερικοί γύπες που φτερούγιζαν πάνω από ένα μακρινό βράχο τράβηξαν την προσοχή του· τότε αντήχησε πάλι η κραυγή. Έπρεπε να συνεχίσει το δρόμο του ή ν' αναζητήσει εκείνον που είχε ανάγκη κι έτσι να καθυστερήσει; Σκέφθηκε το πρόβλημα της καθυστέρησης· είχε χάσει ένα χρόνο κι ένιωσε ότι έπρεπε να βιαστεί. Και πάλι ακούσθηκε η κραυγή κι ο Ηρακλής με γοργά βήματα έτρεξε να βοηθήσει τον αδελφό του. Βρήκε τον Προμηθέα αλυσοδεμένο σ' ένα βράχο, να υποφέρει από φρικτούς πόνους

που του προξενούσαν οι γύπες οι οποίοι έτρωγαν το σκώπι του και τον σκότωναν σιγά-σιγά. Έσπασε τις αλυσίδες κι ελευθέρωσε τον Προμηθέα, κυνήγησε τους γύπες στις μακρινές φωλιές τους και περιποιήθηκε τον άρρωστο μέχρι ν' αναρρώσει απ' τις πληγές του. Κατόπιν, με μεγάλη απώλεια χρόνου, συνέχισε το δρόμο του.

Ο Δάσκαλος, παρακολουθώντας από μακριά, είπε στο μαθητή του που έψαχνε, αυτά τα σαφή λόγια, τα πρώτα λόγια που του είπε από τότε που άρχισε την έρευνά του: “Το τέταρτο στάδιο του δρόμου για το ιερό δένδρο τέλειωσε. Δεν υπήρξε καθυστέρηση. Ο κανόνας στην Ατραπό που διάλεξες, ο οποίος επισπεύδει την επιτυχία είναι: “Μάθε να υπηρετείς”.

Ο Προεστός στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου παρατήρησε: “Έπραξε καλά. Συνέχισε τις δοκιμασίες”.

* * *

Η έρευνα προχώρησε σ' όλες τις κατευθύνσεις κι έψαχνε το ιερό δένδρο στο βορρά και το νότο, στην ανατολή και τη δύση, αλλά δεν το έβρισκε. Ήρθε μια μέρα όπου κουρασμένος απ' το φόβο και το ταξίδι άκουσε μια φήμη από έναν περαστικό προσκυνητή στο δρόμο ότι το δένδρο βρισκόταν κοντά σ' ένα μακρινό βουνό, η πρώτη αληθινή πληροφορία που του δόθηκε ως τώρα. Έτσι στράφηκε στα ψηλά βουνά της ανατολής και μια λαμπρή και ηλιόλουστη μέρα αντίκρισε το αντικείμενο της έρευνάς του κι επιτάχυνε τα βήματά του. “Τώρα θα αγγίξω το ιερό δένδρο”, φώναξε μέσα στη χαρά του, “θα νικήσω το δράκο που το φρουρεί· θα δω τις φημισμένες ωραίες παρθένες· και θα κόψω τα μήλα”.

Πάλι όμως σταμάτησε από μια αίσθηση βαθιάς δυστυχίας. Ο Άτλας τον αντίκριζε κλονισμένος από το φορτίο των κόσμων πάνω στη ράχη του. Το πρόσωπό του ήταν χαραγμένο απ' την οδύνη· τα πόδια του λυγίζαν απ' τον πόνο· τα μάτια του έκλειναν απ' την αγωνία· δε ζητούσε βοήθεια· δεν είδε τον Ηρακλή, αλλά στεκόταν λυγισμένος απ' τον πόνο, το βάρος των κόσμων. Ο Ηρακλής παρατηρούσε τρέμοντας και λογάριαζε το βάρος του φορτίου και του πόνου. Ξέχασε την έρευνά του. Το ιερό δένδρο και τα μήλα έσβησαν απ' το νου του· το μόνο που ήθελε ήταν να βοηθήσει το γίγαντα κι αυτό χωρίς καθυστέρηση· όρμησε μπροστά κι ανυπόμονα μετακίνησε το φορτίο, σηκώνοντάς το απ' τους ώμους του αδελφού του

στη δική του ράχη, παίρνοντας στους ώμους του το φορτίο των κόσμων. Έκλεισε τα μάτια του και στηρίχθηκε με προσπάθεια και να! το φορτίο κύλησε και στάθηκε ελεύθερος κι επίσης ο Άτλας.

Μπροστά του στεκόταν ο γίγαντας και στο χέρι του κρατούσε τα χρυσά μήλα, προσφέροντάς τα με αγάπη στον Ηρακλή. Η έρευνα είχε τελειώσει.

Οι τρεις αδελφές κρατούσαν κι άλλα χρυσά μήλα και τα έβαλαν στα χέρια του και η Αίγλη, η ωραία αυτή παρθένα που είναι η δόξα του δύοντος ηλίου, δίνοντάς του ένα μήλο είπε: “Ο Δρόμος σε μας σημαδεύεται πάντα από την υπηρεσία. Πράξεις αγάπης είναι τα ορόσημα του Δρόμου”. Τότε η Ερύθεια που φυλά την πύλη από την οποία πρέπει όλοι να περάσουν προτού σταθούν μόνοι ενώπιον του μεγάλου Προεστού, του έδωσε ένα μήλο πάνω στο οποίο ήταν χαραγμένη με φως η χρυσή λέξη *Υπηρεσία*. “Να το θυμάσαι αυτό”, είπε, “μην το ξεχνάς”.

Και τέλος ήρθε η Εσπερίς, το θαύμα του εσπερινού άστρου και του είπε καθαρά και με αγάπη: “Προχώρησε και υπηρετήσε και βάδισε τώρα και πάντα το δρόμο όλων των υπηρετών του κόσμου”.

“Τότε δίνω πίσω αυτά τα μήλα για εκείνους που ακολουθούν”, είπε ο Ηρακλής κι επέστρεψε εκεί απ’ όπου ήρθε.

* * *

Έπειτα στάθηκε μπροστά στο Δάσκαλο κι ανέφερε όλα όσα έγιναν. Τότε ο Δάσκαλος του έδωσε τη λέξη της χαράς και με το δάκτυλο του έδειξε την τέταρτη Πύλη και είπε: “Πέραν απ’ αυτή την Πύλη. Πιάσε την ελαφίνα κι έλα πάλι στον Άγιο Τόπο”.

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

Η Φύση της Δοκιμασίας

60

Ερχόμαστε τώρα στον τρίτο άθλο στο ζώδιο των Διδύμων, που αφορά κυρίως το δρων έργο του ζηλωτή στο φυσικό πεδίο, καθώς κατανοεί τον εαυτό του. Πριν γίνει εφικτό το δρων αυτό έργο, πρέπει να υπάρξει ένας κύκλος ενδόμυχης σκέψης και μυστικιστικού πόθου· ένας αγώνας για το όραμα και μια υποκειμενική διεργασία που διεξάγεται για πολύ ίσως χρόνο προτού ο άνθρωπος στο φυσικό πεδίο αρχίσει πραγματικά το έργο της ενοποίησης ψυχής και σώματος. Αυτό είναι το θέμα του άθλου. Η πραγματική δοκιμασία της ειλικρίνειας του ζηλωτή συμβαίνει στο φυσικό πεδίο

επίτευξης και στο έργο της απόκτησης των χρυσών μήλων της σοφίας. Ο πόθος να είναι καλός, η βαθιά επιθυμία να διακριβώσει τα γεγονότα της πνευματικής ζωής, οι σπασμοδικές προσπάθειες για αυτοπειθαρχία, προσευχή και διαλογισμό προηγούνται σχεδόν αναπόφευκτα της πραγματικής και σταθερής προσπάθειας.

Ο οραματιστής πρέπει να γίνει άνθρωπος της δράσης· η επιθυμία πρέπει να προωθηθεί στον κόσμο της εκπλήρωσης κι εδώ βρίσκεται η δοκιμασία των Διδύμων. Το φυσικό πεδίο είναι ο τόπος όπου αποκτάται η εμπειρία κι όπου τα αίτια που εγκαινιάστηκαν στον κόσμο της νοητικής προσπάθειας, πρέπει να εκδηλωθούν και να επιτύχουν αντικειμενικότητα. Είναι επίσης ο τόπος όπου αναπτύσσεται ο μηχανισμός επαφής, όπου οι πέντε αισθήσεις διανοίγουν βραδέως στο ανθρώπινο ον νέα πεδία επίγνωσης και του παρουσιάζουν νέες σφαίρες κατάρκτησης κι επίτευξης. Είναι συνεπώς ο τόπος όπου αποκτάται η γνώση κι όπου αυτή η γνώση πρέπει να μετουσιωθεί σε σοφία. Η γνώση, όπως ξέρουμε, είναι η αναζήτηση της έννοιας, ενώ η σοφία είναι η παντογνωσία της συνθετικής γνώσης της ψυχής. Χωρίς κατανόηση στην εφαρμογή της γνώσης χανόμαστε· γιατί κατανόηση είναι η εφαρμογή της γνώσης υπό το φως της σοφίας στα προβλήματα της ζωής και στην επίτευξη του στόχου. Σ' αυτό τον άθλο ο Ηρακλής αντιμετωπίζει το τεράστιο έργο να συνενώσει τους δύο πόλους της ύπαρξής του και να συντονίσει ή να ενώσει ψυχή και σώμα, έτσι ώστε η δυαδικότητα να δώσει θέση στην ενότητα και να συγχωνευθούν τα ζεύγη των αντιθέτων.

Τα Σύμβολα

Ο Ευρυσθέας έχοντας παρακολουθήσει τον Ηρακλή ν' αποκτήσει νοητικό έλεγχο κι έπειτα να καρβαλικεύει τον ταύρο της επιθυμίας στο Ναό της Ψυχής, του επιβάλλει τώρα το έργο να φέρει τα χρυσά μήλα από τον κήπο των Εσπερίδων. Το μήλο χρησιμοποιήθηκε πολύ στη μυθολογία και τη συμβολική. Όπως γνωρίζουμε, στον κήπο της Εδέμ ο όφις έδωσε το μήλο στην Εύα· και με την προσφορά του μήλου και την αποδοχή του ήλθε η γνώση του καλού και του κακού. Είναι ένας συμβολικός τρόπος να μας πουν την ιστορία της εμφάνισης του νου και πώς άρχισε να λειτουργεί στο πρωτόγονο αυτό πλάσμα που δεν ήταν ούτε ζώο ούτε απόλυτα άνθρω-

πος. Με την έλευση του νου ήλθε επίσης η γνώση της δυαδικότητας, της έλξης των ζευγών των αντιθέτων, της φύσης της ψυχής που είναι το καλό και της φύσης της μορφής που είναι το κακό αν συγκρατεί την ψυχή και την παρεμποδίζει από την πλήρη έκφραση. Δεν είναι *καθ'αυτό* κακό.

Πρέπει να σημειωθεί ότι στον κήπο της Εδέμ δόθηκε ένα μόνο μήλο στο ανθρώπινο ον, το σύμβολο της χωριστικότητας, της μόνωσης. Ο Ηρακλής έπρεπε να ψάξει τα χρυσά μήλα σ' έναν άλλο κήπο και στον κήπο των Εσπερίδων τα μήλα ήταν το σύμβολο της πολλαπλότητας, της σύνθεσης και των πολλών που τρέφονται από το ένα δένδρο της Ζωής.

Στον Ηρακλή ειπώθηκαν μόνο τρία πράγματα: ότι υπήρχε ένας κήπος που είχε ένα δένδρο όπου φύτρωναν τα χρυσά μήλα· ότι το δένδρο φρουρούσε ο όφις με τα εκατό κεφάλια· ότι όταν το έβρισκε, θα συναντούσε εκεί τρεις ωραίες παρθένες. Αλλά δεν του είπαν ούτε την κατεύθυνση που ήταν ο κήπος, ούτε πώς θα τον έβρισκε. Αυτή τη φορά δεν περιορίστηκε στις άγριες χώρες τις οποίες λυμαίνονταν οι ανθρωποφάγες φοράδες· ούτε περιορίστηκε στο μικρό νησί της Κρήτης. Έπρεπε να ψάξει όλο τον πλανήτη και πήγαινε απ' το βορρά στο νότο κι απ' την ανατολή στη δύση, μέχρι να συναντήσει επιτέλους το Νηρέα που κατείχε όλη τη σοφία σ' όλες τις μορφές του λόγου. Σε μερικούς κλασσικούς ονομάζεται “ο αρχαίος της θάλασσας”. Δεν ήταν μόνο σοφός, αλλά και πολύ άπιαστος, παίρνοντας πολλές μορφές κι αρνούμενος πάντα να δώσει στον Ηρακλή μια ευθεία απάντηση. Τελικά υπαινίχθηκε την κατεύθυνση στην οποία έπρεπε ν' αναζητήσει τα μήλα, στέλνοντάς τον στο δρόμο του μόνο και κάπως αποθαρρυσμένο, με μόνο μια αόριστη ιδέα για το τι έπρεπε να κάνει και πού έπρεπε να πάει. Το μόνο που γνώριζε ήταν ότι έπρεπε να στραφεί στο νότο· ένα σύμβολο επιστροφής στον κόσμο, τον αντίθετο πόλο του πνεύματος.

Μόλις το έκανε συνάντησε τον όφι με το οποίο έπρεπε να παλέψει.* Στην αναζήτησή του για τα χρυσά μήλα στο φυσικό πεδίο, ο Ηρακλής έπρεπε να νικήσει, όπως κάνουν όλοι οι μαθητές, τη

*Είναι γνωστός επίσης στη Μυθολογία σαν ο γίγαντας Ανταίος, γιός του Ποσειδώνα, θεού των υδάτων και της Γαίας, της γης. Όταν ερχόταν σε επαφή με τη γη, τη μητέρα του, ήταν ανίκητος.

γοητεία και την πλάνη· γιατί στην προώθηση της πνευματικής έφεσης ο μαθητής είναι πολύ επιρρεπής να καταλαμβάνεται από τον αστρικό και κατώτερο ψυχισμό στη μια ή την άλλη μορφή. Καθώς ο Ηρακλής πάλευε με τον όφι, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να νικήσει ωστόσο ανακάλυψε ότι ήταν ανίκητος μόνο όσο βρισκόταν σ' επαφή με τη γη. Μόλις ο Ηρακλής σήκωσε τον όφι (Ανταίο) ψηλά στον αέρα, έγινε εντελώς αδύναμος κι ανίκανος να τον νικήσει.

Οι Δίδυμοι είναι ένα ζώδιο του αέρα, ένα μεταβλητό ή κοινό ζώδιο. Η γοητεία αλλάζει συνεχώς, παίρνοντας τη μια ή την άλλη μορφή. Αφορά την εμφάνιση κι όχι την πραγματικότητα και η γη αντιπροσωπεύει τις εμφανίσεις.

Αφού νίκησε το φίδι που στεκόταν στο δρόμο του, ο Ηρακλής προχώρησε στην έρευνά του. Η επόμενη αναμέτρηση ήταν με μια άλλη μορφή γοητείας. Ο Βούσιρις ήταν γιός του Ποσειδώνα, θεού των υδάτων, αλλά η μητέρα του ήταν μια απλή θνητή. Ισχυριζόταν ότι ήταν μεγάλος δάσκαλος. Ήταν εύγλωττος και συναρπαστικός σ' ό,τι έλεγε. Ισχυριζόταν ότι ήταν σπουδαίος, κάνοντας τον Ηρακλή να πιστέψει ότι θα του έδειχνε το δρόμο, ότι θα τον οδηγούσε στο φως κι ότι ήταν ο θεματοφύλακας της αλήθειας. Ο Ηρακλής εξαπατήθηκε τελείως. Σιγά-σιγά υποτάχθηκε στη δύναμη και τη γοητεία του Βούσιρι· σιγά-σιγά υποχώρησε η θέληση κι ο νους του και τον δέχθηκε σαν δάσκαλο κι οδηγό. Τελικά όταν ο Βούσιρις έθεσε τον Ηρακλή ολοκληρωτικά υπό τον έλεγχό του, τον έδεσε στο βωμό της θυσίας και τον ανάγκασε να ξεχάσει το Νηρέα. Ο μύθος λέει ότι τελικά ο Ηρακλής απελευθερώθηκε και ξανάρχισε την έρευνά του, αφού έδεσε τον Βούσιρι στο βωμό που ο ίδιος ήταν δεμένος. Βλέπουμε πάλι αποθάρρυνση, καθυστέρηση, αποτυχία και δόλο να χαρακτηρίζουν αυτό το μέρος της δοκιμασίας.

Ψάχνοντας εδώ κι εκεί, βρήκε τον Προμηθέα δεμένο σ' ένα βράχο με τους γύπες να ξεσκίζουν το σκώτι του. Η θέα του πόνου ήταν κάτι που ο Ηρακλής δεν μπορούσε να υποφέρει κι εγκατέλειψε την αναζήτησή του για ν' απελευθερώσει τον Προμηθέα και να του δώσει τη δυνατότητα να διώξει τους γύπες.

Φθάνουμε τώρα στο κρίσιμο σημείο του άθλου και σ' ό,τι αποτελεί την πραγματική δοκιμασία. Ο Ηρακλής βρίσκει τον Ατλαντα να σηκώνει το φορτίο του κόσμου στους ώμους του και να κλονίζε-

ται από το βάρος του έργου που είχε αναλάβει. Ο Ηρακλής συγκλονίζεται απ' το τεράστιο εγχείρημα του Άτλαντα κι επηρεάζεται απ' τα δεινά του καθώς σηκώνει το βάρος του κόσμου, ώστε εγκαταλείπει την έρευνά του για τα χρυσά μήλα. Ξεχνά τι είχε τάξει να κάνει και με οίκτο παίρνει το φορτίο από τους ώμους του Άτλαντα και το σηκώνει ο ίδιος. Τότε μας λέγεται στο θαυμάσιο τέλος του μύθου ότι ο Άτλας, απαλλαγμένος απ' το φορτίο του, πηγαίνει στον κήπο των Εσπερίδων, παίρνει τα χρυσά μήλα χωρίς εμπόδιο από το φίδι με τα εκατό κεφάλια και με την πρόθυμη βοήθεια των τριών όμορφων παρθένων φέρνει τα μήλα στον Ηρακλή που κι αυτός στέκει πλέον ελεύθερος παρά τα εμπόδια και τις δυσχέρειες και τις παρεκκλίσεις λόγω της γοητείας και της πλάνης. Παρά τις αποτυχίες και το χρόνο που χρειάστηκε να φτάσει στη σοφία, ο Ηρακλής αποκτά τα χρυσά μήλα. Σημειώστε ότι το αντίθετο ή καταληκτικό ζώδιο των Διδύμων είναι εκείνο του Τοξότη που σημαδεύει κατευθείαν και ιππεύει απρόσκοπτα στο στόχο· ούτε παρεκκλίσεις, ούτε αποτυχία! Μόνο μια σταθερή πορεία.

ΑΘΛΟΣ ΙΙΙ

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΜΗΛΩΝ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ

ΜΕΡΟΣ 2

(Δίδυμοι, 21η Μαΐου-20ή Ιουνίου)

64

Το Πεδίο του Άθλου

Οι Δίδυμοι έχουν δύο αστέρες τους οποίους οι Έλληνες αποκαλούσαν Κάστορα και Πολυδεύκη ή διδύμους. Αυτοί προσωποποιούν δύο μεγάλες ομάδες αστερών, τις επτά Πλειάδες και τους επτά αστέρες της Μεγάλης Άρκτου, που είναι δύο αστερισμοί του βορρά, γύρω από τους οποίους φαίνεται να περιφέρεται το σύμπαν. Κάθε άστρο αντιπροσωπεύει έναν αστερισμό. Από τη σκοπιά του εσωτερισμού το μεγάλο μυστήριο του ενσαρκωμένου στην ύλη Θεού και της σταύρωσης του κοσμικού Χριστού στο σταυρό της ύλης συνδέεται με τη σχέση (που εικάζεται ότι υπάρχει από αρχαιότατων χρόνων) μεταξύ των αστερών των Πλειάδων και των αστερών της Μεγάλης Άρκτου. Οι δύο αυτές ομάδες αστερών εκπροσωπούν το Θεό, το μακρόκοσμο, ενώ στους Διδύμους ο Κάστορας κι ο Πολυδεύκης θεωρούνται σύμβολα του ανθρώπου, του μικρόκοσμου. Ονομάζονται επίσης Απόλλων και Ηρακλής: Απόλλων σημαίνει ο Κυβερνήτης, ο Θεός Ήλιος· και Ηρακλής “εκείνος που έρχεται για να μοχθήσει”. Αντιπροσωπεύουν συνεπώς τις δύο όψεις της ανθρώπινης φύσης, την ψυχή και την προσωπικότητα, τον πνευματικό άνθρωπο και το ανθρώπινο ον δια του οποίου λειτουργεί η πνευματική αυτή οντότητα· ο Χριστός ενσαρκωμένος στην ύλη, ο Θεός που εργάζεται μέσω της μορφής.

Ο Κάστορας θεωρείται θνητός κι ο Πολυδεύκης αθάνατος. Είναι ενδιαφέρον αστρονομικό γεγονός ότι ο αστέρας Κάστορας είναι μειωμένης λαμπρότητας και δεν έχει το φως που είχε πριν πολλές εκατοντάδες χρόνια· ενώ ο Πολυδεύκης, ο αθάνατος αδελφός,

αυξάνει σε λαμπρότητα κι επισκιάζει τον αδελφό του, θυμίζοντας έτσι τα λόγια του Ιωάννη του Βαπτιστή όταν είδε τον Χριστό: “εκείνον δε αυξάνειν, εμέ δε ελαττούσθαι”. (*Ιωάν.* iii, 30.) Έτσι έχουμε έναν αξιοσημείωτο αστερισμό που διατηρεί πάντα μπροστά στα μάτια των ανθρώπων τη σκέψη της αυξανόμενης δυναμικότητας της πνευματικής ζωής και της ελαττούμενης δύναμης του προσωπικού εαυτού. Η ιστορία της ανάπτυξης του ανθρώπου σε ωριμότητα και η ιστορία του βαθμιαία αυξανόμενου ελέγχου της ψυχής, αναφέρονται στον αστερισμό των Διδύμων.

65

Στον αρχαίο ζωδιακό της Τεντύρας το ζώδιο αυτό καλείται “ο τόπος Εκείνου που έρχεται” και η σκέψη ενός αναδυόμενου πνευματικού Όντος διατηρείται μπροστά μας. Εκπροσωπείται από δύο μορφές, τη μια αρσενική και την άλλη θηλυκή· τη θετική, πνευματική όψη και την αρνητική, υλική όψη. Το Κοπτικό κι Εβραϊκό όνομα σημαίνει “ενωμένος” κι αυτή είναι η κατάσταση του Ηρακλή, του ζηλωτή. Είναι ψυχή και σώμα ενωμένα. Αυτό είναι το πρόβλημα με το οποίο πρέπει να παλέψει στο ζώδιο των Διδύμων. Ο αντικειμενικός σκοπός είναι η ενοποίηση του κατώτερου κι ανώτερου εαυτού, της θνητής και της αθάνατης όψης. Αυτό ήταν το πρόβλημα που δημιούργησε την πολυδαίδαλη και παρατεταμένη έρευνα που ανέλαβε ο Ηρακλής, γιατί πρόσεχε τη φωνή του Νηρέα, του ανώτερου εαυτού, αλλά μερικές φορές βρισκόταν κάτω από την πλάνη και τη γοητεία του κατώτερου εαυτού.

Η δυαδικότητα που τονίζεται στους Διδύμους συναντάται σ’ ένα μεγάλο αριθμό μυθικών ιστοριών. Συναντούμε, για παράδειγμα, τους ίδιους αδελφούς, τον Ρωμύλο και τον Ρώμο και τον Κάιν και τον Άβελ, όπου ο ένας αδελφός πεθαίνει κι ο άλλος ζει. Συναντούμε το αστρολογικό σύμβολο των Διδύμων στις δύο στήλες του Τεκτονισμού και πολλοί πιστεύουν ότι η Τεκτονική παράδοση θα μπορούσε ν’ ανιχνευθεί, αν είχαμε τη δύναμη να το κάνουμε, σ’ αυτή την περίοδο που προηγείται της Ταυρικής εποχής, όταν ο ήλιος ήταν στους Διδύμους και στο μεγάλο εκείνο κύκλο στον οποίο η Λεμούρεια φυλή, η πρώτη καθαρά ανθρώπινη φυλή, ήρθε σε ύπαρξη· όπου η νοητική όψη άρχιζε να προβάλλει και η δυαδικότητα στο ανθρώπινο γένος έγινε γεγονός της φύσης.

Η Λεμούρεια φυλή ήταν η τρίτη φυλή· κι αυτός ο άθλος που

66 συμβολικά ανέλαβε ο Ηρακλής, είναι ο τρίτος άθλος. Η έρευνα που ανέλαβε αφορούσε την ψυχή κι αυτή ήταν πάντα η ανεπίγνωστη αναζήτηση του ανθρώπινου όντος, μέχρι να έρθει ο καιρός που θα γνωρίσει ότι είναι ο Ηρακλής και θ' αρχίσει να συγκεντρώνεται στην αναζήτηση των χρυσών μήλων της μάθησης και της σοφίας. Έτσι έχουμε στην Τεκτονική παράδοση την απεικόνιση της αναζήτησης της ανθρώπινης οικογένειας, της αναζήτησης του φωτός, της αναζήτησης της ενότητας, της αναζήτησης της θεϊότητας. Κι έτσι οι δύο στήλες, Βοάξ και Ιαχίν, είναι τα εμβλήματα αυτής της δυαδικότητας.

Στην Κίνα ο Κάστορας κι ο Πολυδεύκης λέγονται οι δύο “θεοί της θύρας”, δείχνοντας την τεράστια ισχύ που μπορεί να προσλάβει ο θεός της ύλης κι επίσης τη δυναμικότητα της θεϊότητας.

Οι Δίδυμοι είναι κατεξοχήν το ζώδιο της διανόησης κι έχει ένα ιδιαίζον ζωτικό αποτέλεσμα στην Αρεία φυλή μας. Στη φυλή αυτή η νοητική ικανότητα και η διανόηση έχουν αναπτυχθεί σταθερά. Συνεπώς οι Δίδυμοι επηρεάζουν τρία τμήματα που αφορούν τις ανθρώπινες σχέσεις. *Πρώτο*, διέπουν την όλη εκπαίδευση. Ασχολούνται με τη γνώση, με τις επιστήμες και θέτουν τα θεμέλια της σοφίας. Ένας εκπαιδευτής είπε ότι: “ο έσχατος σκοπός της παιδείας είναι η απόκτηση της γνώσης για να ληφθεί η ανώτερη αποκάλυψη. Ο απάιδευτος μπορεί να τη δεχθεί, αλλά δε θα μπορέσει να την ερμηνεύσει”. Σ’ αυτό τον άθλο ο Ηρακλής δέχεται μια εξέχουσα αποκάλυψη και στα πέντε στάδια της έρευνάς του η εκπαίδευσή του προωθείται σταθερά.

Ο εξωτερικός κυβερνήτης των Διδύμων και του πρώτου δεκανού είναι ο Ερμής, γιατί όπως μας λέει ο Άλαν Λήο:

“Ο Ερμής στον εξωτερικό κόσμο σημαίνει σχολεία, κολλέγια και κάθε τόπο όπου προάγεται η διδασκαλία και η μάθηση, επιστημονικά και φιλολογικά ιδρύματα... Στη συνείδηση υποδηλώνει σκέψη, κατανόηση, λογική, νοημοσύνη, διανόηση τα αφηρημένα πράγματα παρά τα συγκεκριμένα, τη γνώση για τη γνώση... Η ανώτατη εφαρμογή της φαίνεται να είναι αυτό που αποκαλούμε “καθαρός λόγος”... Στο σώμα διέπει τον εγκέφαλο και το νευρικό σύστημα, τη γλώσσα και τα όργανα της ομι-

λίας, τα χέρια σαν όργανα νοημοσύνης.” (Άλαν Λήο, *Πλήρες Λεξικό Αστρολογίας*, σελ. 163.)

Δεύτερο, οι Δίδυμοι αντιπροσωπεύουν τη μεταξύ σχέση. Διέπουν συνεπώς τη γλώσσα, τη συνάφεια, την επικοινωνία και το εμπόριο. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες και το Λονδίνο κυβερνώνται απ’ τους Διδύμους, ότι η Αγγλική γλώσσα αποβαίνει η κατεξοχήν παγκόσμια γλώσσα· ότι οι μεγαλύτερες γραμμές των υπερπόντιων επικοινωνιών έχουν αφετηρία τη Νέα Υόρκη ή το Λονδίνο κι ότι οι δύο αυτές πόλεις έγιναν παγκόσμιες αγορές και παγκόσμια κέντρα διανομής. Ο Ερμής, ο κυβερνών πλανήτης του ζωδίου, είναι ο ερμηνευτής, ο αγγελιαφόρος των θεών. Είναι επίσης αξιοσημείωτο στο σημείο αυτό πώς ο Ηρακλής περιέχεται υπό την επιρροή δύο δασκάλων: του Νηρέα, του ανώτερου δασκάλου και του Βούσιρι, του κατώτερου ή ψυχικού δασκάλου· κι έτσι τονίζεται πάλι η δυαδικότητα των Διδύμων και η νοητική τους ποιότητα.

Όταν το ζώδιο αυτό είναι εμφανές όπως τώρα, όντας ένα δυναμικό μεταβλητό ζώδιο, εγκαινιάζει πολλές αλλαγές· νέες ιδέες κατακλύζουν τον κόσμο· νέες παρορμήσεις κάνουν αισθητή την παρουσία τους, νέες κι ανεξέλικτες γραμμές προσέγγισης στην πνευματική αλήθεια προβάλλουν και πολλοί δάσκαλοι θα εμφανισθούν παντού για να καθοδηγήσουν τη φυλή σε μια νέα κατάσταση πνευματικής επίγνωσης. Όντας ζώδιο του αέρα, βλέπουμε ότι η κατάκτηση του αέρα προχωρεί γοργά κι επίσης καταβάλλεται μια σταθερή προσπάθεια για την ενοποίηση και το συντονισμό των πολλών και ποικίλων όψεων του ανθρώπινου μόχθου.

Η Αφροδίτη είναι ο εσωτερικός κυβερνήτης των Διδύμων και διέπει το δεύτερο δεκανό· γιατί η Αφροδίτη ενοποιεί και υπό την επιρροή της δρα ο νόμος της έλξης και συμβαίνει η συνένωση των πολικών αντιθέτων. Όλες όμως αυτές οι αλλαγές κι ενοποιήσεις εγκαινιάζουν φυσικά μια νέα κατάσταση επίγνωσης, μια νέα κατάσταση ύπαρξης και εισάγουν μια νέα εποχή κι ένα νέο κόσμο. Προκύπτουν συνεπώς νέες δυσκολίες και βρισκουμε τον Κρόνο να κυβερνά τον τελευταίο δεκανό, γιατί ο Κρόνος είναι ο πλανήτης της μαθητείας· ο πλανήτης που φέρνει δυσκολίες, προβλήματα

και δοκιμασίες που προσφέρουν στο μαθητή μια άμεση ευκαιρία. Ο Κρόνος ανοίγει τη θύρα στην ενσάρκωση κι ο Κρόνος ανοίγει τη θύρα στην ατραπό της μύησης. Ο Ερμής, ο ερμηνευτής και η διαφωτιστική διάνοηση· η Αφροδίτη, η αρχή της έλξης και της ενοποίησης· κι ο Κρόνος, ο γεννήτορας της ευκαιρίας: αυτοί οι τρεις παίζουν το ρόλο τους στη ζωή του ζηλωτή καθώς ενοποιεί το ανώτερο με το κατώτερο, περνά τα πέντε στάδια αυτής της δοκιμασίας κι οραματίζεται το στόχο που πρέπει τελικά να επιτευχθεί.

Οι Τρεις Συμβολικοί Αστερισμοί

Οι τρεις αστερισμοί που συνδέονται με αυτό το ζώδιο είναι ο *Λαγός*, ο *Μικρός Κύων* κι ο *Μεγάλος Κύων* και στην αλληλοσχέτισή τους και τη σύνδεσή τους με τον Ηρακλή, το ζηλωτή, απεικονίζεται πάλι έντονα η όλη ιστορία του ανθρώπινου όντος. Στο Μεγάλο Κύνα βρίσκουμε το Σείριο, το Άστρο του Κυνός, που σε πολλά αρχαία βιβλία αποκαλείται “ο αρχηγός ολόκληρου του ουράνιου πλήθους”, γιατί είναι δέκα ή δώδεκα φορές λαμπρότερος από κάθε άλλο αστέρι πρώτου μεγέθους. Ο Σείριος συνδεόταν πάντα με τον ισχυρό καύσωνα, απ’ όπου έχουμε και τη φράση “σκυλίσιες μέρες” στα μέσα του καλοκαιριού, όταν η ζέστη είναι μεγάλη. Απ’ τη σκοπιά του αποκρυφιστή ο Σείριος έχει βαθιά σημασία. “Ο Θεός ημών πυρ καταναλίσκον” κι ο Σείριος είναι το σύμβολο της παγκόσμιας ψυχής καθώς και της ατομικής ψυχής. Συνεπώς, θεωρούμενος εσωτερικά, είναι το άστρο της μύησης. Στη γλώσσα του συμβολισμού μας λένε ότι έρχεται μια στιγμή όπου ένας αστέρας αστραποβολεί μπροστά στο μνημένο, που υποδηλώνει την αντίληψή του της ταυτότητάς του με την παγκόσμια ψυχή και διακρίνεται αιφνίδια μέσω της δικής του ψυχής, του δικού του αστέρα.

Ο *Μεγάλος Κύων* είναι ο αθάνατος Κυνηγός των Ουρανών, που κυνηγά συνεχώς το μικρό Κύνα, τον προκύωνα, τον άνθρωπο σε φυσική ενσάρκωση. Αυτό το κυνήγι αποθανατίστηκε απ’ τον Φράνσις Τόμσον στον *Κυνηγό των Ουρανών*:

“Νύχτες και μέρες ξέφευγα απ’ Αυτόν·

Απ’ τις τροχιές των χρόνων ξέφευγα απ’ Αυτόν·

Από τους δαιδαλώδεις δρόμους ξέφευγα απ’ Αυτόν

Του ίδιου μου του νου· και στην καταχνιά των δακρύων
 Κρυβόμενι απ' Αυτόν και τρέχοντας γελοῦσα.
 Ἐλπίδες διαφυγῆς ἔτρεφα·
 Καὶ βολές ἐρίξα
 Καὶ Τιτάνεια σκοτάδια ἀβυσσαλέων φόβων,
 Ἀπὸ τα ρωμαλέα ἐκεῖνα πόδια που ἀκολουθοῦσαν.”

Στο ζωδιακό της Τεντύρας το αστέρι αυτό ονομάζεται Άπις, η κεφαλή. Μας λένε (στο παράρτημα της *Βίβλου του Εταίρου*, σελ. 1518) ότι το λαμπρότερο αστέρι του Μεγάλου Κυνός είναι ο Σείριος, ο Πρίγκιπας, που καλείται στα Περσικά ο Αρχηγός. Υπάρχουν τρία άλλα αστέρια στον ίδιο αστερισμό: το ένα ονομάζεται “ο μαντατοφόρος”, το άλλο “ο φωτεινός” και το τρίτο “ο ένδοξος” κι όλα αυτά τονίζουν τη μεγαλοπρέπεια του Μεγάλου Κυνός και εσωτερικά το θαύμα και τη δόξα του ανώτερου εαυτού.

Στο *Μικρό Κίνα*, τον “προκύωνα”, η ίδια γραφή μας λέει ότι το όνομα του λαμπρότερου αστέρα σημαίνει “λυτρωτής”, ότι ο επόμενος σε λαμπρότητα είναι “αυτός που φέρει το φορτίο” ή “εκείνος που σηκώνει τους άλλους”. Έχουμε λοιπόν στη σημασία των δύο αυτών ονομάτων την εικόνα του Ηρακλή καθώς απεργάζεται τη σωτηρία του και καθώς φέρει το βαρύ φορτίο του Άτλαντα και μαθαίνει την έννοια της υπηρεσίας.

Ο *Λαγός* που συνδέεται με τους δύο αυτούς αστερισμούς, περιλαμβάνει ένα αστέρι με πολύ έντονο άλικο χρώμα που μοιάζει με σταγόνα αίματος. Το κόκκινο συμβολίζει πάντα την επιθυμία για υλικά πράγματα. Στο ζωδιακό της Τεντύρας του δόθηκε το όνομα Βασιτιβέκι που σημαίνει “πέφτει κατάπληκτος”. Ο Άρατος που έγραψε περί το 250 π.Χ., λέει ότι ο Λαγός είναι ο “αιώνια διωκόμενος” κι έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι τα Εβραϊκά ονόματα μερικών αστερών που βρίσκονται σ’ αυτό τον αστερισμό σημαίνουν “ο εχθρός του Ερχόμενου”, που είναι η έννοια του ονόματος του λαμπρότατου αστέρα Άρνεμπ· ενώ τα τρία άλλα άστρα έχουν ονόματα που σημαίνουν “ο τρελός”, “ο δέσμιος”, “ο δόλιος”. Όλες αυτές οι λέξεις χαρακτηρίζουν τον κατώτερο εαυτό που αιώνια διώκεται απ’ τον ανώτερο εαυτό· την ανθρωπίνη ψυχή που καταδιώκεται από τον Κυνηγό των Ουρανών.

Καθώς κοιτάζουμε τον έναστρο ουρανό τη νύκτα κι εντοπίζουμε το Σείριο, το Άστρο του Κυνός, εικονίζεται δραματικά η ιστορία του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντός μας. Έχουμε την ιστορία του *παρελθόντος* μας στο Λαγό, γρήγορο στα πόδια, δόλιο, τρελό, δεμένο στον τροχό της ζωής, ταυτισμένο με την υλική όψη και πάντοτε εχθρό του “Ερχόμενου Πρίγκιπα”. Στο Μικρό Κύνα έχουμε την ιστορία του ζηλωτή, της *τωρινής* μας μοίρας. Ενοικώντας μέσα μας, είναι ο εσώτερος κυβερνήτης, η κρυμμένη θειότητα, ο λυτρωτής. Προχωρούμε κατακτώντας και για να κατακτήσουμε, αλλά πρέπει να το κάνουμε σαν το φορτωμένο μαθητή που φροντίζει τους άλλους και υπηρετεί. Στο Μεγάλο Κύνα εικονίζεται το *μέλλον* μας και μια ένδοξη κορύφωση πέρα απ’ την τωρινή μας αντίληψη. Κι αν ακόμη χαθούν όλες οι θρησκείες κι όλες οι γραφές του κόσμου κι αν δεν έμενε τίποτε εκτός από τον έναστρο ουρανό, η ιστορία του ζωδιακού και η σημασία των ονομάτων των διαφόρων αστερών που βρίσκονται στους διάφορους αστερισμούς, θα μας επέτρεπε ν’ ανιχνεύσουμε την ιστορία του ανθρώπου, ν’ ανακτήσουμε τη γνώση του στόχου μας και να μάθουμε τον τρόπο της επίτευξής του.

Το Μάθημα του Άθλου

Όλη αυτή η ιστορία δηλώνει πραγματικά το μάθημα που είναι το πρώτο που πρέπει να κυριαρχήσουν όλοι οι ζηλωτές και δεν μπορούν να μάθουν αν δεν υποστούν τις δοκιμασίες στον Κριό και τον Ταύρο. Έπειτα στο φυσικό πεδίο, στο επίπεδο του εγκεφάλου και στην αφυπνισμένη συνειδήσή του ο μαθητής πρέπει να καταγράψει την επαφή με την ψυχή και ν’ αναγνωρίσει τις ποιότητές της. Δεν πρέπει πια να είναι ο ονειροπόλος μυστικιστής, αλλά στη μυστικιστική επίτευξη πρέπει να προσθέσει την απόκρυφη γνώση της πραγματικότητας. Αυτό συχνά λησμονείται από τους ζηλωτές. Ικανοποιούνται με την έφεση και το όραμα του ουράνιου στόχου. Κατεργάσθηκαν στο χωνευτήρι της ζωής έναν εξοπλισμό που χαρακτηρίζεται από ειλικρίνεια, αγαθή επιθυμία, λεπτό χαρακτήρα κι έχουν συνείδηση της αγνότητας του κινήτρου, την προθυμία να εκπληρώσουν τις απαιτήσεις και την ικανοποίηση ότι έφθασαν σε μια ορισμένη κατάσταση ανάπτυξης που τους δίνει το δικαίωμα

να προχωρήσουν. Λείπει όμως ένα πράγμα: δεν έχουν εκείνο που μπορεί να ονομασθεί η “τεχνική της παρουσίας”· δεν έχουν το προνόμιο και το δικαίωμα να το κατέχουν. Πιστεύουν στο γεγονός της ψυχής, στη δυνατότητα της τελειοποίησης, στην ατραπό που πρέπει να διανυθεί, αλλά η πίστη δεν έχει ακόμη μετουσιωθεί σε γνώση του πνευματικού βασιλείου και δε γνωρίζουν πώς να επιτύχουν το στόχο τους! Έτσι, όπως ο Ηρακλής, ξεκινούν για την πενταπλή αναζήτηση.

Το πρώτο στάδιο αυτής της έρευνας είναι γεμάτο ενθάρρυνση, αν είναι ικανοί ν’ αναγνωρίσουν το συμβάν. Όπως ο Ηρακλής, συναντούν το Νηρέα, το σύμβολο του ανώτερου εαυτού κι αργότερα στην ιστορία του μαθητή είναι το σύμβολο του καθοδηγούντος Διδασκάλου. Όταν έλθουν σ’ επαφή, ειδικά στα πρώτα στάδια της έρευνας, ο ανώτερος εαυτός θα εκδηλωθεί σαν λάμψη φώτισης κι αμέσως χάνεται· σαν μια αιφνίδια αντίληψη της αλήθειας, τόσο άπιαστη, τόσο φευγαλέα, ώστε στην αρχή ο μαθητής δεν μπορεί να τη συλλάβει· σαν ένας υπαινιγμός που σταλάζει στη συνείδηση σε στιγμές αμέριστης προσοχής όταν ο νους διατηρείται σταθερός και τα συναισθήματα παύουν πρόσκαιρα να ελέγχουν.

Στην περίπτωση του πιο προχωρημένου μαθητή που έχει εδραιώσει επαφή με την ψυχή του κι επομένως μπορεί να υποτεθεί ότι είναι έτοιμος για καθοδήγηση από έναν απ’ τους μεγάλους Δασκάλους της φυλής, θα διαπιστωθεί ότι ο Διδάσκαλος εργάζεται όπως ακριβώς ο Νηρέας. Δεν προσεγγίζεται πάντοτε και μόνο περιστασιακά ο μαθητής έρχεται σε επαφή μαζί του. Όταν τον προσεγγίσει, δεν πρέπει να περιμένει συγχαρητήρια για τη θαυμαστή πρόδοό του, ούτε θα βρει κάποια λεπτομερή διευκρίνιση του προβλήματός του, ούτε κάποια μακροσκελή περιγραφή του έργου που πρέπει να κάνει. Ο Διδάσκαλος θα δώσει μια νύξη και θα εξαφανισθεί. Θα κάνει μια υπόδειξη και δε θα πει περισσότερα. Στο μαθητή εναπόκειται να δράσει με τον υπαινιγμό όσο καλύτερα μπορεί και ν’ ακολουθήσει την υπόδειξη όσο πιο φρόνιμα μπορεί.

Πολλοί καλοπροαίρετοι αποκρυφιστές μας οδηγούν να πιστέψουμε ότι οι Διδάσκαλοι της Σοφίας έχουν προσωπικό ενδιαφέρον γι’ αυτούς, ότι οι υπερφορτωμένοι Οδηγοί της Φυλής δεν έχουν τίποτε καλύτερο να κάνουν απ’ το να τους λένε προσωπικά πώς να

ζουν, πώς να λύνουν τα προβλήματά τους και πώς να χειρίζονται λεπτομερώς τις υποθέσεις τους. Θα ήθελα εδώ να διαμαρτυρηθώ εναντίον όσων υποβιβάζουν το έργο των Μεγάλων Όντων. Οι λόγοι για τους οποίους ο Νηρέας, ο Διδάσκαλος, είναι δυσνόητος και δίνει μόνο μια αναλαμπή σκέψης ή μια στιγμιαία προσοχή στο ζηλωτή, είναι δύο:

72 *Πρώτο*, ο Διδάσκαλος δεν έχει προσωπικό ενδιαφέρον για το ζηλωτή ατομικά μέχρι να επιτύχει το σημείο εξέλιξης που θα είναι τόσο στενά σε επαφή με την ψυχή του, ώστε να είναι ένας μαγνητικός υπηρέτης του κόσμου. Τότε και μόνο τότε θα επωφεληθεί ο Διδάσκαλος να του μεταδώσει μια σκέψη και να του δώσει μια νύξη. Έπειτα, αν ακολουθήσει αυτές τις νύξεις, μπορεί να του δώσει περισσότερες, αλλά – κι αυτό είναι το σημείο που πρέπει να τονισθεί – *μόνο αναφορικά με το έργο που πρέπει να κάνει στο πεδίο της υπηρεσίας του κόσμου*. Οι ζηλωτές πρέπει να θυμούνται ότι γίνονται Διδάσκαλοι μόνο με την κυριαρχία κι ότι διδασκόμαστε να γίνουμε Διδάσκαλοι και ν' αποβούμε μέλη της ομάδας των υπηρετών του κόσμου με τις προσπάθειες της δικής μας ψυχής. Η ψυχή αυτή είναι ένας θεϊός υιός του Θεού, παντογνώστης και παντοδύναμος. Καθώς ο αθάνατος δίδυμος αυξάνει σε δύναμη και λαμπρότητα, ο θνητός αδελφός του ελαττώνεται.

Δεύτερο, τα φυσικά σώματα των ζηλωτών δεν είναι σε θέση να υποστούν τον πολύ υψηλό κραδασμό Εκείνου που πέτυχε. Το σώμα θα συντριβόταν κι ο εγκέφαλος θα πιεζόταν αν ένας από τους Διδασκάλους ερχόταν σε συνεχή επαφή μ' ένα μαθητή προτού μάθει να γνωρίζει το Νηρέα σαν το σύμβολο του δικού του ανώτερου εαυτού. Όταν με τις δικές μας προσπάθειες αρχίσουμε να ζούμε σαν ψυχές κι όταν με τη δική μας αυτόβουλη προσπάθεια μάθουμε να υπηρετούμε και να είμαστε αγωγοί πνευματικής ενέργειας, τότε θα γνωρίσουμε πιο στενά το Νηρέα και τότε σχεδόν αναπόφευκτα η γνώση μας για το έργο που τα Μεγάλα Όντα πρέπει να κάνουν, θα γίνει τόσο ζωτική και τόσο πραγματική, ώστε θα υπερβούμε την επιθυμία μας για επαφή και θα ζητούμε μόνο να σηκώσουμε το φορτίο που κουβαλούν.

Στην αρχή της αναζήτησής του ο Ηρακλής συνάντησε το Νηρέα: αλλά δεν εντυπωσιάσθηκε κι έτσι περιπλανήθηκε αλλού, ζη-

τώντας με πάθος την ικανοποίηση της έφεσής του. Στο τέλος της αναζήτησής του συναντά τον Άτλαντα που σήκωνε το φορτίο του κόσμου κι εντυπωσιάζεται τόσο με το βάρος αυτής της ευθύνης και το φορτίο που ο Άτλας, ο μεγάλος Διδάσκαλος κουβαλά, ώστε ξεχνά τα πάντα για το στόχο του και την αναζήτηση των χρυσών μήλων κι επιχειρεί να σηκώσει το φορτίο απ' τους ώμους του Άτλαντα. Όταν οι ζηλωτές στο θρησκευτικό πεδίο και στην εκκλησία, στο Θεοσοφικό πεδίο, στο πεδίο των Ροδόσταυρων και στους πολλούς ομίλους στους οποίους κατασταλάζουν, μάθουν να ξεχνούν τον εαυτό τους στην υπηρεσία και να χάνουν τη θέα της πνευματικής τους ιδιοτέλειας βοηθώντας την ανθρωπότητα, τότε θα γίνει πολύ ταχύτερη η συνάθροιση των μνημένων στη θύρα της Ατραπού που οδηγεί από το σκοτάδι στο Φως και από το απατηλό στο Πραγματικό. Ένα από τα Μεγάλα Όντα είτε ότι “υπάρχουν άτομα που χωρίς να έχουν κανένα εξωτερικό σημάδι ιδιοτέλειας, είναι έντονα ιδιοτελή στην εσώτερη πνευματική τους έφεση”. (*Οι Επιστολές του Μαχάτιμα στον Α.Π. Σιννέτ*, σελ. 360.) Κι έπειτα απλώνει μπροστά μας ένα καταπληκτικό ιδανικό που κόβει τη ρίζα της πνευματικής ιδιοτέλειας: “Κατά την άποψή μας οι ανώτερες εφέσεις για την ευημερία της ανθρωπότητας μολύνονται με ιδιοτέλεια, αν στο νου του φιλόανθρωπου παραμονεύει η σκιά της επιθυμίας για ίδιο όφελος...”

73

Ο Ηρακλής, ο μαθητής, γνώρισε την επαφή με τον ανώτερο εαυτό, αλλά δεν ήξερε αρκετά για να παραμείνει με το Νηρέα. Έτσι στράφηκε νότια, ή πίσω στον κόσμο. Είχε την υψηλή στιγμή του, όταν υπερέβη την εγκεφαλική του συνείδηση και συνομίλησε με την ψυχή του. Όμως αυτή δε διαρκεί και ξαναπέφτει στην εγκεφαλική συνείδηση κι αρχίζει μια άλλη εμπειρία. Πρέπει να παλέψει με τον Ανταίο, τον όφι (ή γίγαντα). Αυτή όμως τη φορά είναι ο όφιος της αστρικής γοητείας κι όχι ο όφιος της επιθυμίας. Πρέπει να παλέψει με τις γοητείες του κατώτερου ψυχισμού κι αυτές στα αρχικά στάδια φαίνεται ότι ελκύουν αναπόφευκτα το ενδιαφέρον των ζηλωτών. Κάθε δάσκαλος που εργάζεται μ' εκείνους που αναζητούν το Δρόμο, γνωρίζει τη γοητεία στην οποία τόσο εύκολα μπορούν να υποπέσουν. Η γοητεία είναι ανάλογη με την ιδιοσυγκρασία του ζηλωτή. Μερικοί λοξοδρομούν από τα πνευμα-

τιστικά φαινόμενα. Στην προσπάθεια να διεισδύσουν στον πέπλο απορροφούνται από την κατώτερη πλευρά του πνευματισμού και περνούν πολύ καιρό στις πνευματιστικές συνεδρίες, μελετώντας τα ίδια παλιά φαινόμενα της υλοποίησης, της επικοινωνίας με τα πνεύματα και τις διάφορες εκδηλώσεις. Δεν αναφέρομαι εδώ στις αληθινές επιστημονικές έρευνες όσων προχωρούν βαθιά σε τέτοιες έρευνες και οι οποίοι είναι εξοπλισμένοι να το κάνουν. Αναφέρομαι στην αδαή συμμετοχή σε ορισμένους τύπους πνευματιστικών συνεδριάσεων. Αυτές παρασύρουν το μέσο άνδρα ή γυναίκα και τους θέτουν στο έλεος των εξίσου αδαών μέντιουμ ή τσαορλατάνων, γιατί δεν έχουν τα εφόδια να επαληθεύσουν με οποιοδήποτε τρόπο αυτό που βλέπουν και ακούν.

74

Το φίδι μπορεί να πάρει τη μορφή των πιο κοινών όψεων των ψυχικών φαινομένων. Ο ζηλωτής αρχίζει να ενδιαφέρεται για την αυτόματη γραφή ή μαθαίνει να κάθεται και ν' ακούει "φωνές", γίνεται αστρικά ψυχορατικός ή ψυχακουστικός και συμβάλλει στη σύγχυση του φυσικού πεδίου και του δικού του ιδιαίτερου περιβάλλοντος, στην ακόμη μεγαλύτερη σύγχυση του ψυχικού πεδίου κι έτσι πέφτει στα δίκτυα και τις παγίδες του αστρικισμού. Γίνεται αρνητικός γιατί προσπαθεί συνεχώς να ακούσει και να δει ό,τι δεν είναι φυσικό. Επειδή συμεριζόμαστε την ικανότητα της ψυχορασίας και της ψυχακούς με τους σκύλους και τις γάτες, στον κατάλληλο καιρό ασφαλώς θα βλέπουμε και θ' ακούμε, αν όχι αληθινά, τουλάχιστον με τη δύναμη της δημιουργικής εκείνης ικανότητας που όλοι κατέχουμε, της δημιουργικής φαντασίας. Αλλά με τη μια ή την άλλη μορφή ο ζηλωτής που εγκατέλειψε το Νηρέα, θα συναντήσει το φίδι και πρέπει να παλέψει μ' αυτό. Όπως λέει ο μύθος, για πολύ καιρό ο Ηρακλής δεν μπορούσε να νικήσει, αλλά όταν σήκωσε το φίδι ψηλά στον αέρα, υπερίσχυσε.

Σ' αυτό το συμβολισμό κρύβεται μια μεγάλη αλήθεια. Ο αέρας θεωρήθηκε πάντοτε σαν το σύμβολο ή το στοιχείο που σχετίζεται με το Χριστικό πεδίο που ονομάζεται στη Θεοσοφική ορολογία και στην Ανατολή βουδδικό πεδίο. Το αστρικό πεδίο είναι η παραμορφωμένη αντανάκλαση του βουδδικού πεδίου και τότε μόνο θα δούμε την αλήθεια όπως είναι και θα γίνουμε ανίκητοι, όταν υψώσουμε τη γοητεία στο καθαρό φως της Χριστικής ψυχής. Θα

συνιστούσα λοιπόν κατηγορηματικά σ' όλους τους ζηλωτές να ξεπεράσουν κάθε ενδιαφέρον για τα ψυχικά φαινόμενα και να κλείσουν όσο μπορούν το αστρικό πεδίο, μέχρι ν' αναπτύξουν τη δύναμη να είναι ενορατικοί και να ερμηνεύουν τις ενοράσεις τους με το μέσον ενός καλά αναπτυγμένου, καλά εφοδιασμένου και καλά εκγυμνασμένου νου.

Το επόμενο στάδιο της έρευνας του Ηρακλή εφαρμόζεται εξίσου στην ανθρωπότητα σαν σύνολο. Έπεσε στα νύχια του Βούσιρι που ισχυριζόταν ότι είναι μεγάλος δάσκαλος. Για μεγάλη χρονική περίοδο κράτησε τον Ηρακλή σε δουλεία. Σήμερα ο κόσμος είναι γεμάτος από δασκάλους σαν τον Βούσιρι που βασίζουν τη διδασκαλία τους σε τερατώδεις ισχυρισμούς· ισχυρίζονται ότι είναι μνημένοι, ότι είναι φύλακες της αλήθειας, ότι έχουν ένα σίγουρο και βέβαιο τρόπο ανάπτυξης, που πρέπει αναπόφευκτα να επιτρέψει στο ζηλωτή να επιτύχει. Στηρίζουν τη θέση τους με υποσχέσεις· εδραιώνουν ισχυρές προσωπικές σχέσεις και χρησιμοποιώντας την ειλικρίνεια και την έφεση όσων ζητούν την αλήθεια, συγκεντρώνουν γύρω τους ομάδες ανδρών και γυναικών που πιστεύουν αθώα και ειλικρινά στην αλήθεια των ισχυρισμών τους και τους δένουν για μικρή ή μεγάλη χρονική περίοδο στο βωμό της θυσίας. Ο αληθινός μνημένος αναγνωρίζεται απ' τη ζωή και τις πράξεις του, είναι πολύ απασχολημένος στην υπηρεσία της φυλής για να βρει χρόνο να προκαλέσει το ενδιαφέρον του κόσμου στον ίδιο και δεν μπορεί να δίνει υποσχέσεις πέρα απ' το να λέει σε κάθε ζηλωτή: “Αυτοί είναι οι αρχαίοι κανόνες, αυτός είναι ο δρόμος που βάδισαν όλοι οι άγιοι κι οι Διδάσκαλοι της Σοφίας, αυτή είναι η πειθαρχία στην οποία πρέπει να υποβληθείτε· κι αν προσπαθήσετε κι έχετε καρτερικότητα και υπομονή, ο στόχος θα είναι ασφαλώς δικός σας”.

Ο Ηρακλής όμως απελευθερώθηκε, όπως κάνουν όλοι οι ειλικρινείς ερευνητές· κι αφού ξέφυγε απ' τον κόσμο της ψυχικής και ψευδοπνευματικής γοητείας, άρχισε να υπηρετεί. Πρώτα απελευθερώθηκε κάτω από το σύμβολο του Προμηθέα, που υποδηλώνει τον ενοσρακωμένο Θεό, απελευθερώνοντάς τον απ' τα βασανιστήρια των γυπών του παρελθόντος. Το ηλιακό πλέγμα, το στομάχι και το συκώτι είναι εξωτερικεύσεις, αν μπορώ να το εκφράσω έτσι,

της επιθυμητικής φύσης κι ο Ηρακλής απελευθερώθηκε από τους γύπες της επιθυμίας που για τόσο πολύ τον βασάνιζαν. Έπαψε να είναι ιδιοτελής κι έπαψε να ικανοποιεί τον εαυτό του. Σ' αυτό το ζώδιο είχε πάρει δύο πικρά μαθήματα και *για τον ιδιαίτερο αυτό κύκλο* ήταν σχετικά ελεύθερος. Ο Προμηθέας, ο ένδον Θεός, μπορούσε να προχωρήσει στην υπηρεσία του κόσμου και να σηκώσει το φορτίο του Άτλαντα.

Μετά τη θυσία έρχεται η ανταμοιβή κι ο Ηρακλής δοκιμάζει τη μεγάλη έκπληξη, ελευθερώνοντας τον Προμηθέα και τον Άτλαντα. Έχοντας εγκαταλείψει την έρευνά του για να βοηθήσει τον κόσμο, ο Άτλας πήγε για χάρη του στον κήπο και του έδωσε τα χρυσά μήλα, φέρνοντάς τον σε επαφή με τις τρεις όμορφες παρθένες, τις τρεις όψεις της ψυχής.

Στην αρχή του άθλου έρχεται σ' επαφή με την ψυχή του σαν το Νηρέα· στο τέλος του άθλου, έχοντας ξεπεράσει πολλή γοητεία, επιτυγχάνει ένα μεγαλύτερο όραμα της ψυχής του και βλέπει τις τρεις όψεις της που καθεμιά έχει τη δυναμικότητα των τριών αρχών της θεϊότητας. Η Αίγλη συμβολίζει τη δόξα της ζωής και τη λαμπρότητα του ηλιοβασιλέματος· τη μεγαλοπρέπεια της εκδήλωσης στο φυσικό πεδίο. Έδωσε ένα μήλο στον Ηρακλή λέγοντας: “Ο δρόμος για μας είναι πάντοτε μέσα από έργα αγάπης”. Η Ερύθεια φρουρεί την πύλη, την ψυχή, που είναι πάντοτε ανοικτή από την Αγάπη-Σοφία και δίνει στον Ηρακλή ένα μήλο χαραγμένο με τη χρυσή λέξη *Υπηρεσία*. Η Εσπερίς, το εσπερινό άστρο, το άστρο της μύησης, απεικονίζει τη Θέληση. Είπε στον Ηρακλή, “Βάδισε το Δρόμο”. Σώμα, ψυχή και πνεύμα· Νοημοσύνη, Αγάπη και Θέληση, τις οποίες οραματίζεται και προσεγγίζει ο ανιδιοτελής ζηλωτής μέσω της *Υπηρεσίας*.

ΑΘΛΟΣ IV

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΑΦΙΝΑΣ

ΜΕΡΟΣ 1

(Καρκίνος, 21η Ιουνίου-21η Ιουλίου)

Ο Μύθος

77

Ο μεγάλος Προεστός που εδρεύει στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου, μίλησε στο Δάσκαλο που καθόταν δίπλα του: “Πού είναι ο υιός του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού; Πώς ζει; Ποιες δοκιμασίες πέρασε και με ποια υπηρεσία ασχολείται τώρα;”

Ο Δάσκαλος ρίχνοντας τα μάτια του στον υιό του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού, είπε: “Τίποτε προς το παρόν, μεγάλε Προεστέ. Η τρίτη μεγάλη δοκιμασία δίδαξε πολλά σ’ ένα μαθητή σαν κι αυτόν. Στοχάζεται και συλλογίζεται”.

“Δώσε μια δοκιμασία που θα απαιτήσει την πιο σοφή εκλογή του. Στείλε τον να εργασθεί σ’ ένα πεδίο όπου πρέπει ν’ αποφασίσει ποια φωνή απ’ όλες τις πολλές φωνές θα προκαλέσει την υπακοή της καρδιάς του. Δώσε επίσης μια πολύ απλή δοκιμασία στο εξωτερικό πεδίο, αλλά μια δοκιμασία που θ’ αφυπνίσει στην εσωτερη πλευρά της ζωής ολόκληρη τη σοφία του και τη δύναμή του να διαλέγει ορθά. Ας προχωρήσει στην τέταρτη δοκιμασία.”

* * *

Ο Ηρακλής στάθηκε μπροστά στην τέταρτη μεγάλη Πύλη: ένας υιός του ανθρώπου αλλά κι ένας υιός του Θεού. Στην αρχή υπήρχε βαθιά σιωπή. Δεν άρθρωσε καμιά λέξη ούτε έκανε κάποιο θόρυβο. Πέρα από την Πύλη απλωνόταν το τοπίο με καθαρές γραμμές και στο μακρινό ορίζοντα ορθωνόταν ο Ναός του Κυρίου, το ιερό του Θεού Ηλίου, με επάλξεις που λαμποκοπούσαν. Σ’ έναν κοντινό λόφο στεκόταν ένα λυγερό ελαφάκι. Κι ο Ηρακλής που είναι υιός του ανθρώπου αλλά και υιός του Θεού, παρατηρούσε και πρό-

78 σεχε, όταν ακούστηκε μια φωνή. Η φωνή ήρθε απ' το λαμπρό κύκλο της σελήνης που είναι η κατοικία της Άρτεμης. Και η ωραία Άρτεμη είπε λόγια προειδοποίησης στον υιό του ανθρώπου.

“Η ελαφίνα είναι δική μου, γιατί μην την αγγίζεις”, είπε. “Για πολλά χρόνια την ανέθρεφα και την περιποιόμουν όταν ήταν μικρή. Η ελαφίνα είναι δική μου και πρέπει να μείνει δική μου.”

Έπειτα φάνηκε η Διάνα, η κυνηγός των ουρανών, η κόρη του ηλίου. Πηδώντας με σανδάλια στα πόδια προς την ελαφίνα, ισχυρίστηκε ότι είναι δική της.

“Δεν είναι έτσι”, είπε, “ωραία Άρτεμη η ελαφίνα είναι δική μου και πρέπει να μείνει δική μου. Μέχρι σήμερα ήταν πολύ μικρή, τώρα μπορεί να είναι χρήσιμη. Η χρυσοκέρατη ελαφίνα είναι δική μου, όχι δική σου και θα μείνει δική μου.”

Ο Ηρακλής στέκοντας ανάμεσα στις δύο στήλες της Πύλης, άκουγε και παρακολουθούσε τον καυγά, απορρώντας που οι δύο κόρες διεκδικούσαν την κατοχή της ελαφίνας.

Μια άλλη φωνή ήχησε στο αντί του και με επιτακτικό τόνο είπε: “Η ελαφίνα δεν ανήκει σε καμιά κόρη, Ηρακλή, αλλά στο Θεό του οποίου το ιερό βλέπεις στο μακρινό βουνό. Πήγαινε σώσε την και φέρε την στην ασφάλεια του ιερού και άφησέ την εκεί. Ένα απλό πράγμα θα κάνεις, υιέ του ανθρώπου, όμως (και σκέψου καλά τα λόγια μου) αφού είσαι υιός του Θεού, μπορείς να κυνηγήσεις και να κρατήσεις την ελαφίνα. Πήγαινε.”

Ο Ηρακλής πήδηξε απ' την τέταρτη Πύλη, αφήνοντας πίσω του τα πολλά δώρα που πήρε για να μη τον εμποδίζουν στο γρήγορο κυνήγι. Και από μακριά τον παρακολουθούσαν οι διαπληκτιζόμενες κόρες. Η ωραία Άρτεμη έσκυβε από τη σελήνη και η όμορφη Διάνα, η κυνηγός των δασών του Θεού, ακολουθούσε τις κινήσεις της ελαφίνας και με την κατάλληλη αφορμή καθεμιά παραπλανούσε τον Ηρακλή, επιδιώκοντας να ματαιώσει τις προσπάθειές του. Κυνηγούσε την ελαφίνα από σημείο σε σημείο και καθεμιά με πανουργία τον εξαπατούσε. Κι αυτό το έκαναν συνεχώς.

Έτσι για έναν ολόκληρο χρόνο ο υιός του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού ακολουθούσε την ελαφίνα από τόπο σε τόπο, πιάνοντας φευγαλέα τη μορφή της, μόνο για ν' ανακαλύψει ότι με γρηγοράδα χανόταν στα πυκνά δάση. Από λόφο σε λόφο και από δά-

σος σε δάσος την κυνήγησε ώσπου κοντά σε μια ήσυχη λιμνούλα την είδε ξαπλωμένη πάνω στην απάτητη χλόη να κοιμάται, αποκαμωμένη από το τρέξιμο.

Με αθόρυβο βήμα, με τεντωμένο χέρι και με σταθερό μάτι έστειλε ένα βέλος στην ελαφίνα και την πλήγωσε στο πόδι. Με όλη του τη δύναμη σύρθηκε κοντά κι όμως η ελαφίνα δεν κουνήθηκε. Σύρθηκε πιο κοντά και την αγκάλιασε, σφίγγοντάς την πάνω στην καρδιά του. Η Άρτεμη και η ωραία Διάνα παρακολουθούσαν.

“Η έρευνα τελείωσε”, έψαλλε δυνατά. “Οδηγήθηκα στο σκοτάδι του βορρά και δε βρήκα την ελαφίνα. Στα βαθιά σκοτεινά δάση άνοιξα το δρόμο μου αλλά δε βρήκα την ελαφίνα· και σε ζοφερές πεδιάδες και άγριες ερημιές αγωνίσθηκα για την ελαφίνα, όμως δεν τη βρήκα. Σε κάθε σημείο που έφθανα, οι κόρες έστρεφαν τα βήματά μου, όμως επέμεινα και τώρα η ελαφίνα είναι δική μου! Η ελαφίνα είναι δική μου!”

“Όχι έτσι Ηρακλή”, ήρθε στα αυτιά του η φωνή εκείνου που στέκει κοντά στο μεγάλο Προεστό μέσα στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου. “Η ελαφίνα δεν ανήκει στον υιό του ανθρώπου έστω κι αν είναι υιός του Θεού. Φέρε την ελαφίνα στο μακρινό ιερό όπου κατοικούν οι υιοί του Θεού κι άφησέ την εκεί μαζί τους.”

“Γιατί, σοφέ Δάσκαλε; Η ελαφίνα είναι δική μου· δική μου από μακριά αναζήτηση και περιπλάνηση και δική μου γιατί την κρατώ κοντά στην καρδιά μου.”

“Μήπως δεν είσαι υιός του Θεού, αν και είσαι υιός του ανθρώπου; Μήπως δεν είναι το ιερό και δική σου κατοικία; Μήπως δε μοιράζεσαι τη ζωή όλων όσων κατοικούν εκεί; Φέρε στο ιερό του Θεού την ιερή ελαφίνα και άφησέ την εκεί, υιέ του Θεού.”

* * *

Τότε ο Ηρακλής έφερε την ελαφίνα στο άγιο ιερό των Μυκηνών, τη μετέφερε στο κέντρο του ιερού τόπου και την άφησε εκεί. Και καθώς την άφηνε μπροστά στον Κύριο, παρατήρησε στο πόδι της την πληγή που έκανε ένα δικό του βέλος από το τόξο που είχε χρησιμοποιήσει. Η ελαφίνα του ανήκε με το δικαίωμα της έρευνάς του. Η ελαφίνα του ανήκε χάρη στην επιδεξιότητα και την παληκαριά του. “Γιαυτό η ελαφίνα είναι διπλά δική μου”, φώναξε.

Η Άρτεμη όμως, καθισμένη στην εξωτερική αυλή του ιερότα-

του τόπου, άκουσε τη δυνατή νικητήρια φωνή του και είπε: “Δεν είναι έτσι. Η ελαφίνα είναι δική μου και πάντα ήταν δική μου. Είδα τη μορφή της να καθρεφτίζεται στα νερά· άκουσα τα βήματά της στους δρόμους της γης· Ξέρω ότι η ελαφίνα είναι δική μου, γιατί κάθε μορφή είναι δική μου”.

Ο Θεός-Ήλιος μίλησε από τον ιερό τόπο. “Η ελαφίνα είναι δική μου, όχι δική σου Άρτεμη. Το πνεύμα της αναπαύεται μαζί μου για όλη την αιωνιότητα, εδώ στο κέντρο του σεπτού ιερού. Δεν μπορείς να μπεις εδώ Άρτεμη, αλλά μάθε ότι λέω την αλήθεια. Η Διάνα, η ωραία κυνηγός του Κυρίου, μπορεί να μπει για λίγο και να σου πει τι βλέπει.”

Για μια σύντομη στιγμή η κυνηγός του Κυρίου πέρασε στο ιερό και είδε τη μορφή εκείνου που ήταν η ελαφίνα, να κείται μπροστά στο βωμό σαν πεθαμένη. Και με λύπη είπε: “Αν όμως το πνεύμα της αναπαύεται μαζί σου, μεγάλη Απόλλωνα, ευγενικέ υιέ του Θεού, τότε μάθε ότι η ελαφίνα είναι νεκρή. Η ελαφίνα σκοτώθηκε απ’ τον άνθρωπο που είναι υιός του ανθρώπου, έστω κι αν είναι υιός του Θεού. Γιατί αυτός μπορεί να μπει στο ιερό κι εμείς να περιμένουμε την ελαφίνα εδώ έξω;”

“Γιατί κουβάλησε την ελαφίνα στην αγκαλιά του, κοντά στην καρδιά του και η ελαφίνα αναπαύεται στον ιερό τόπο, όπως κι ο άνθρωπος. Όλοι οι άνθρωποι είναι δικοί μου. Και η ελαφίνα είναι δική μου, ούτε δική σου, ούτε του ανθρώπου, αλλά δική μου.”

* * *

Κι ο Ηρακλής γυρίζοντας από τη δοκιμασία, πέρασε πάλι απ’ την Πύλη και βρήκε το δρόμο του πίσω στο δάσκαλο της ζωής του.

“Εκπλήρωσα το χρέος που μου ανέθεσε ο μεγάλος Προεστός. Ήταν απλό, εκτός από το μάκρος του χρόνου και την κούραση της έρευνας. Δεν άκουσα εκείνους που διεκδικούσαν, ούτε λάθεψα στο Δρόμο. Η ελαφίνα είναι στον ιερό τόπο κοντά στην καρδιά του Θεού κι επίσης σε ώρα ανάγκης κοντά στη δική μου καρδιά.”

81

“Πήγαινε να δείς, Ηρακλή γιέ μου, απ’ τις στήλες της Πύλης.” Ο Ηρακλής υπάκουσε. Πέρα απ’ την Πύλη απλωνόταν το τοπίο με καθαρές γραμμές και στο μακρινό ορίζοντα ορθωνόταν ο Ναός του Κυρίου, το ιερό του Θεού Ηλίου, με επάλξεις που λαμποκοπούσαν, ενώ σ’ έναν κοντινό λόφο στεκόταν ένα λυγερό ελαφάκι.

“Εκτέλεσα το έργο, σοφέ μου Δάσκαλε; Το ελαφάκι είναι πίσω στο λόφο όπου το είδα πρωτύτερα να στέκει.”

Και από την Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου, όπου κάθεται ο μεγάλος Προεστός, ήρθε μια φωνή: “Όλοι οι υιοί των ανθρώπων που είναι υιοί του Θεού πρέπει συνεχώς να ψάχνουν για το ελαφάκι με τα χρυσά κέρατα και να το φέρουν στον ιερό τόπο· ξανά και ξανά”.

Τότε ο Δάσκαλος είπε στον υιό του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού: “Ο τέταρτος άθλος τελείωσε και από τη φύση της δοκιμασίας και απ’ τη φύση της ελαφίνας η έρευνα πρέπει να είναι συγχνή. Μην το ξεχνάς και σκέψου το μάθημα που έμαθες.”

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

Η Σύνθεση των Ζωδίων

Ο Καρκίνος είναι το τελευταίο απ’ ό,τι θα μπορούσαμε να ονομάσουμε τα τέσσερα προπαρασκευαστικά ζώδια, είτε εξετάζουμε την ενέλιξη της ψυχής στην ύλη είτε την ανέλιξη του ζηλωτή καθώς αγωνίζεται από το ανθρώπινο βασίλειο προς το πνευματικό βασίλειο. Εξοπλισμένο με την ικανότητα του νου στον Κριό και με την επιθυμία στον Ταύρο και αφού έφτασε στην αντίληψη της ουσιαστικής του δυαδικότητας στους Διδύμους, το ενσαρκωνόμενο ανθρώπινο ον εισέρχεται με τη γέννηση στον Καρκίνο στο ανθρώπινο βασίλειο.

Ο Καρκίνος είναι ένα μαζικό ζώδιο και οι επιδράσεις που διαχύνονται απ’ αυτόν θεωρούνται από πολλούς εσωτεριστές ότι επιφέρουν το σχηματισμό της ανθρώπινης οικογένειας, της φυλής, του έθνους και της οικογενειακής μονάδας. Όσον αφορά το ζηλωτή, η ιστορία είναι κάπως διαφορετική, γιατί στα τέσσερα αυτά ζώδια προετοιμάζει τον εξοπλισμό του και μαθαίνει να τον χρησιμοποιεί. Στον Κριό αδράχνει το νου του κι επιζητεί να τον προσαρμόσει στην ανάγκη του, μαθαίνοντας το νοητικό έλεγχο. Στον Ταύρο, “τη μητέρα της φώτισης”, δέχεται την πρώτη λάμψη πνευματικού φωτός που λάμπει αυξανόμενα καθώς πλησιάζει το στόχο του. Στους Διδύμους δεν εκτιμά μόνο τις δύο όψεις της φύσης του, αλλά η αθάνατη όψη αρχίζει ν’ αυξάνει σε βάρος της θνητής.

Τώρα στον Καρκίνο έρχεται για πρώτη φορά σε επαφή με την πιο παγκόσμια εκείνη αίσθηση που είναι η ανώτερη όψη της μαζι-

κής συνείδησης. Εξοπλισμένος συνεπώς με έναν ελεγχόμενο νου, μια ικανότητα να καταγράφει τη φώτιση, μια δυνατότητα να προσεγγίζει την αθάνατη όψη του και ν' αναγνωρίζει ενορατικά το βασίλειο του πνεύματος, είναι πια έτοιμος για το μεγαλύτερο έργο.

Στα επόμενα τέσσερα ζώδια που θα μπορούσαμε να τα θεωρήσουμε σαν ζώδια του αγώνα στο φυσικό πεδίο για επίτευξη, απεικονίζεται η φοβερή μάχη δια της οποίας το Αυτοσυνείδητο άτομο προβάλλει από τη μάζα στον Καρκίνο, γνωρίζει ότι είναι άτομο στο Λέοντα, δυναμικός Χριστός στην Παρθένο, ζηλωτής που προσπαθεί να ισοσταθμίσει τα ζεύγη των αντιθέτων στο Ζυγό κι εκείνος που υπερνικά την πλάνη στο Σκορπιό. Αυτά είναι τα τέσσερα ζώδια της κρίσης και της εκπληκτικής προσπάθειας. Σ' όλα αυτά η φώτιση, η ενόραση και η ψυχική δύναμη για τις οποίες είναι ικανός ο Ηρακλής, ο ζηλωτής, χρησιμοποιούνται στο έπακρο. Έχουν επίσης την αντανάκλασή τους στο ενελικτικό τόξο και μπορεί να ανιχνευθεί μια παρόμοια σειρά ανάπτυξης. Η ψυχή επιτυγχάνει ατομικότητα στο Λέοντα, γίνεται τροφός ιδεών και δυναμικών ικανοτήτων στην Παρθένο, ταλαντεύεται βίαια από το ένα άκρο στο άλλο στο Ζυγό και υπόκειται στο πειθαρχικό αποτέλεσμα του κόσμου της πλάνης και της μορφής στο Σκορπιό.

Στα τελικά τέσσερα ζώδια έχουμε τα ζώδια της επίτευξης. Ο ζηλωτής διέφυγε απ' τον κόσμο της πλάνης και της μορφής και στη συνείδησή του είναι ελεύθερος από τους περιορισμούς τους. Μπορεί πια να είναι ο τοξότης στον Τοξότη, που πηγαίνει κατευθείαν στο στόχο του· μπορεί πια να είναι ο τράγος στον Αιγόκερω, που αναρριχάται στο όρος της μύησης· μπορεί πια να είναι ο παγκόσμιος εργάτης στον Ύδροχοό κι ο παγκόσμιος σωτήρας στους Ιχθυείς. Έτσι μπορεί να συγκεφαλαιώσει μέσα του όλα τα κέρδη της προπαρασκευαστικής περιόδου και των άγριων μαχών που δόθηκαν στα τέσσερα ζώδια της έντονης δραστηριότητας· και στα τέσσερα τελικά αυτά ζώδια να καταδείξει τα κέρδη που αποκτήθηκαν και τις δυνάμεις που αναπτύχθηκαν.

Η σύντομη αυτή σύννοψη των ζωδίων όπως επηρεάζουν τον Ηρακλή, θα χρησιμεύσει για να δώσει κάποια ιδέα της θαυμασίας σύνθεσης της εικόνας και της σταθερής προόδου και της ελεγχόμενης ανέλιξης των διαφόρων δυνάμεων που παίζουν το λεπτο-

φυή ρόλο τους και προκαλούν αλλαγές στη ζωή του ανθρώπου.

Τρεις λέξεις συνοψίζουν την αντικειμενική αυτεπίγνωση ή τη συνειδητή όψη του εξελισσόμενου ανθρώπινου όντος: ένστικτο, διάνοηση, ενόραση. Το ζώδιο που μελετούμε τώρα είναι κατεξοχήν το ζώδιο του ενστίκτου· αλλά η μεταρσίωση του ενστίκτου είναι η ενόραση. Με τον ίδιο τρόπο που η ύλη πρέπει ν' ανυψωθεί στον ουρανό, έτσι και το ένστικτο πρέπει ν' ανυψωθεί παρόμοια κι όταν έχει έτσι υπερηδηθεί και μετουσιωθεί, εκδηλώνεται σαν ενόραση (που συμβολίζεται από την ελαφίνα). Το ενδιαμέσο στάδιο είναι εκείνο της διάνοησης. Η μεγάλη ανάγκη του Ηρακλή είναι ν' αναπτύξει πλέον την ενόρασή του και να εξοικειωθεί με τη στιγμιαία εκείνη αναγνώριση της αλήθειας και της πραγματικότητας, που είναι το υψηλό προνόμιο κι ο δυναμικός παράγοντας της ζωής ενός απελευθερωμένου υιού του Θεού.

Το Νόημα της Ιστορίας

Ο Ευρυσθέας έστειλε λοιπόν τον Ηρακλή να συλλάβει τη χρυσοκέρατη ελαφίνα της Κυρήνειας. Η λέξη “ελαφίνα” προέρχεται από μια παλιά Γοτθική λέξη που σημαίνει “αυτό που πρέπει να συλληφθεί”, με άλλα λόγια αυτό που είναι άπιαστο και δύσκολο να εξασφαλισθεί. Η ελαφίνα αυτή ήταν αφιερωμένη στην Άρτεμη, τη θεά της σελήνης· αλλά η Διάνα, η κυνηγός των ουρανόων, η κόρη του ηλίου, ισχυριζόταν το ίδιο και υπήρχε φιλονικία για την ιδιοκτησία. Ο Ηρακλής δέχθηκε την εντολή του Ευρυσθέα κι ανέλαβε να αιχμαλωτίσει την ευγενική ελαφίνα. Έναν ολόκληρο χρόνο την κυνηγούσε, πηγαίνοντας από δάσος σε δάσος, βλέποντάς την στιγμιαία και χάνοντάς την πάλι. Περούσαν οι μήνες και δεν μπορούσε να τη συλλάβει και να την κρατήσει. Στο τέλος η επιτυχία στεφάνωσε τις προσπάθειές του κι έπιασε την ελαφίνα, την κρέμασε στον ώμο του, “την κράτησε κοντά στην καρδιά του” και τη μετέφερε στον ιερό ναό των Μυκηνών, όπου την άφησε μπροστά στο βωμό, στον άγιο τόπο. Έπειτα στάθηκε ευχαριστημένος για την επιτυχία του.

Αυτή είναι μια από τις πιο μικρές ιστορίες, αλλά μολονότι μας λέγονται πολύ λίγα, ο άθλος αυτός όταν εξετασθεί προσεκτικά, παρουσιάζει βαθύ και μεγάλο ενδιαφέρον και συνιστά ένα μάθη-

μα με βαθιά σημασία. Δεν υπάρχει επιτυχία για το ζηλωτή μέχρι να μετουσιώσει το ένστικτο σε ενόραση, ούτε υπάρχει σωστή χρήση της διανόησης μέχρι να έλθει σε δράση η ενόραση που διερμηνεύει κι επεκτείνει τη διανόηση και φέρνει την αντίληψη. Τότε το ένστικτο υποτάσσεται και στις δύο.

ΑΘΛΟΣ IV

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΑΦΙΝΑΣ

ΜΕΡΟΣ 2

(Καρκίνος, 21η Ιουνίου-21η Ιουλίου)

Ποιότητες του Ζωδίου

85

Ο Καρκίνος μας λένε οι Έλληνες ότι στάλθηκε από την Ήρα να δαγκώσει το πόδι του Ηρακλή. (Συναντούμε πάλι αυτό το σύμβολο στην τρωτή “φτέρνα του Αχιλλέα”.) Είναι ένας ενδιαφέρων τρόπος έκφρασης των ευθυνών της διαδικασίας ενσάρκωσης και της απεικόνισης των εμποδίων που περιστοιχίζουν την ψυχή καθώς πορεύεται στην ατραπό της εξέλιξης. Συμβολίζει τους περιορισμούς κάθε φυσικής ενσάρκωσης, γιατί ο Καρκίνος είναι μια απ’ τις δύο μεγάλες πύλες του ζωδιακού. Είναι η πύλη προς τον κόσμο των μορφών, στη φυσική ενσάρκωση και το ζώδιο όπου η δυαδικότητα της μορφής και της ψυχής ενοποιείται στο φυσικό σώμα.

Το αντίθετο ζώδιο του Καρκίνου είναι ο Αιγόκερως κι αυτά τα δύο αποτελούν τις δύο πύλες· η μια είναι η πύλη προς τη μορφική ζωή και η άλλη προς την πνευματική ζωή· η μια ανοίγει τη θύρα στη μαζική μορφή της ανθρώπινης οικογένειας και η άλλη στην κατάσταση της παγκόσμιας συνείδησης, που είναι το βασίλειο του πνεύματος. Η μια σημαδεύει την απαρχή της ανθρώπινης εμπειρίας στο φυσικό πεδίο, η άλλη σημαδεύει την κορύφωσή της. Η μια υποδηλώνει δυναμικότητα και η άλλη επιστέγασμα.

Λέγεται ότι ο Χριστός έδωσε στον Άγιο Πέτρο τα κλειδιά του ουρανού και της γης· του έδωσε συνεπώς τα κλειδιά των δύο αυτών πυλών. Διαβάζουμε:

“Ο Ιησούς δίνει στον Πέτρο... τα κλειδιά των δύο κύριων πυλών του ζωδιακού, που είναι τα δύο ηλιοστάσια, τα ζωδιακά

σημεία του Καρκίνου και του Αιγόκερου, που ονομάζονται οι πύλες του ηλίου. Δια του Καρκίνου ή της ‘πύλης του ανθρώπου’ η ψυχή κατέρχεται στη γη (για να ενωθεί με το σώμα), που είναι ο πνευματικός θάνατος. Δια του Αιγόκερου, της ‘πύλης των θεών’ η ψυχή ξαναεβαίνει στον ουρανό.” (Ε.Β. Στράιτον, *Το Ουράνιο Πλοίο του Βορρά*, Τόμ. II, σελ. 206.)

86

Στο ζωδιακό της Τεντύρας το ζώδιο του Καρκίνου παριστάνεται σαν ένα σκαθάρι που στην Αίγυπτο ονομάζεται σκαραβαίος. Η λέξη “σκαραβαίος” σημαίνει “μονογενής”· αντιπροσωπεύει συνελώς τη γέννηση στην ενσάρκωση, ή αναφορικά με το ζηλωτή τη νέα γέννηση. Ο μήνας Ιούνιος στην αρχαία Αίγυπτο ονομαζόταν “μέορε”, που σημαίνει πάλι “επαναγέννηση” κι έτσι το ζώδιο και το όνομα μας διατηρούν σταθερά τη σκέψη της λήψης μορφής και της έλευσης σε φυσική ενσάρκωση. Σ’ έναν αρχαίο ζωδιακό της Ινδίας, που χρονολογείται στο 400 π.Χ. περίπου, το ζώδιο παριστάνεται πάλι από ένα σκαθάρι.

Οι Κινέζοι ονόμαζαν αυτό το ζώδιο “κόκκινο πουλί”, γιατί το κόκκινο είναι σύμβολο της επιθυμίας και το πουλί είναι σύμβολο εκείνου που αστράφτει σε ενσάρκωση και της εμφάνισης σε χρόνο και χώρο. Το πουλί εμφανίζεται πολύ συχνά στο ζωδιακό και στους αρχαίους μύθους το *Χάμσα*, το πουλί της Ινδικής παράδοσης, “το εκτός χρόνου και χώρου πουλί”, εκπροσωπεί εξίσου την εκδήλωση του Θεού και του ανθρώπου. Από το σκοτάδι το πουλί αστράφτει και πετά διασχίζοντας τον ορίζοντα στο φως της μέρας και πάλι εξαφανίζεται στο σκοτάδι. Η Αγγλική λέξη “χήνα” προέρχεται από την ίδια Σανσκριτική ρίζα μέσω της Ισλανδικής και όταν λέμε, “Τι χήνα που είσαι”, κάνουμε πραγματικά μια πολύ εσωτερική διαβεβαίωση· λέμε σ’ ένα άλλο ανθρώπινο ον: “Είσαι το εκτός χρόνου και χώρου πουλί· είσαι η ψυχή που παίρνει μορφή· είσαι Θεός σε ενσάρκωση!”

Ο κάβουρας ζει μισός στη γη και μισός στο νερό. Είναι λοιπόν το ζώδιο της ψυχής που κατοικεί στο φυσικό σώμα, αλλά ζει κυρίως στο νερό που συμβολίζει τη συναισθηματική, αισθαντική φύση.

Εξωτερικά ο Καρκίνος κυβερνάται από τη σελήνη η οποία είναι πάντα η μητέρα της μορφής, ελέγχοντας τα νερά και τις παλιό-

ροίες. Επομένως σ' αυτό το ζώδιο κυριαρχεί η μορφή και συνιστά εμπόδιο. Ο κάβουρας χτίζει το σπίτι του ή το κέλυφος και το μεταφέρει στη ράχη του και οι άνθρωποι που γεννήθηκαν σ' αυτό το ζώδιο έχουν πάντα συνείδηση εκείνου που δόμησαν· είναι συνήθως υπερευαίσθητοι, ευσυγκίνητοι και φροντίζουν πάντα να κρύβονται. Ο Καρκίνος είναι τόσο ευαίσθητος, ώστε είναι δύσκολο να τον χειρισθείς και τόσο άπιαστος και μερικές φορές τόσο αόριστος, ώστε είναι δύσκολο να τον καταλάβεις ή να τον εντοπίσεις.

87

Ο Θεμελιώδης Σταυρός

Ο Καρκίνος είναι ένας απ' τους βραχίονες του θεμελιώδη σταυρού. Ο ένας βραχίονας είναι ο Κριός, το ζώδιο της έναρξης, της αρχής, της υποκειμενικής ζωής, του προγενέθλιου σταδίου ή ενέλιξης και του πρώτου βήματος είτε για τη λήψη μορφής ή για την πνευματική απελευθέρωση. Τρίτος βραχίονας του σταυρού είναι ο Ζυγός, η εκλογή μεταξύ, η απαρχή της διάνυσης της “στενής σαν κόψη ξυραφιού απραπού” στην οποία τόσο συχνά αναφέρεται ο Βούδδας. Ο Αιγόκερως, ο τέταρτος βραχίονας, είναι πάλι η γέννηση, η γέννηση του παγκόσμιου σωτήρα, η γέννηση στο πνευματικό βασίλειο, η γέννηση από τον κόσμο της ύλης στον κόσμο της ύπαρξης. Ενέλιξη, ενσάρκωση, έκφραση κι έμπνευση είναι οι τέσσερις λέξεις που εκφράζουν την ιστορία του θεμελιώδη σταυρού των ουρανών (του σταυρού του μνημένου).

Οι Αστέρες

Επειδή ο Καρκίνος είναι ζώδιο απόκρυψης, υποχώρησης πίσω απ' ό,τι δομήθηκε, δεν υπάρχουν στον Καρκίνο λαμπροί αστέρες ούτε ορατοί και φωτεινοί αστέρες. Δεν είναι αστερισμός που εντυπωσιάζει. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι στα Εβραϊκά δεν υπάρχει λέξη για τον “κάβουρα”. Θεωρείται ακάθαρτος και δεν αναφέρεται. Έτσι είναι η υλική μορφή, θεωρούμενη απ' τη σκοπιά του πνεύματος και οι εσωτεριστές μας λένε ότι το φυσικό σώμα δεν είναι αρχή. (Η αντικατάσταση του Αιγυπτιακού ιερού σκαβαβαίου απ' τον κάβουρα φαίνεται σαν αναγνώριση της ποιότητας του Καρκίνου στις ανώτερες όψεις του, όταν το υποκείμενο είναι ζηλωτής ή μαθητής, γιατί πολλές φορές διατρέχουμε το ζωδιακό.)

88 Υπάρχουν ογδόντα τρεις αστέρες στο ζώδιο αυτό, ο λαμπρότερος των οποίων είναι τρίτου μεγέθους και στο κέντρο του αστερισμού υπάρχει ένα σύμπλεγμα αστερών· η *Φάτνη* που ονομάζεται απ' τους σύγχρονους αστρονόμους “κυψέλη”. Η τελευταία είναι ένα θαυμάσιο σύμβολο της συλλογικής οργάνωσης της ανθρώπινης οικογένειας και είναι ένας απ' τους λόγους που πάντα θεωρήθηκε σαν ένα μαζικό ζώδιο. Στη μάζα κυβερνά το ένστικτο· συνεπώς ο Καρκίνος είναι το ζώδιο του ενστικτού, της αγελαίας ζωής, της μαζικής αντίδρασης. Αντιπροσωπεύει τον υποσυνείδητο νου, το κληρονομικό ένστικτο και τη συλλογική φαντασία. Αντιπροσωπεύει ατομικά την ολότητα της ζωής και τη συνείδηση των κυττάρων στο σώμα και την ενστικτώδη συλλογική ζωή που είναι κυρίως υποσυνείδητη στον άνθρωπο, αλλά επηρεάζει πάντα το φυσικό του σώμα και υποκειμενικά τον κατώτερο νου και τη συναισθηματική του ύπαρξη.

Ο ανεξέλικτος Καρκίνος βυθίζεται στη μάζα· είναι ένα ασυνείδητο τμήμα του μεγάλου όλου κι εδώ υπάρχει το πρόβλημα: το μέσο άτομο του Καρκίνου, καθώς κι ο ζηλωτής που εκτελεί τον άθλο αυτού του ζωδίου, υπόκειται στην παρόρμηση να εξυψωθεί από τη μάζα στην οποία συγκρατείται απ' το ένστικτό του και ν' αναπτύξει αντίθετα την ενόραση που θα του επιτρέψει ν' ανυψωθεί. Το ζώδιο αυτό ονομάζεται μερικές φορές από τους Εβραίους “το φέρετρο”, επειδή δείχνει μια απώλεια ταυτότητας, ενώ οι πρώτοι Χριστιανοί το ονόμαζαν “ο τάφος του Λαζάρου” που εγέρθηκε απ' το θάνατο. Μ' αυτές τις λέξεις, “φέρετρο”, “τάφος”, “κάβουρας” και στην αναφορά που καμιά φορά βρίσκουμε τον Καρκίνο σαν “μήτρα”, έχουμε τη σκέψη της κρυμμένης ζωής, μιας καλυμμένης μορφής, της δυναμικότητας κι εκείνου του αγώνα με τις περιστάσεις, που τελικά προκαλεί στο Λέοντα την ανάδυση του ατόμου και στον Αιγόκερω τη γέννηση ενός παγκόσμιου σωτήρα. Εικονίζει λοιπόν οριστικά τον αγώνα που βαίνει στη ζωή του ζηλωτή, έτσι ώστε το ένστικτο να δώσει τελικά θέση στην ενόραση.

Ενοποίηση με τον Αιγόκερω

Η αντιπαράβολή των δύο ζωδίων, του Καρκίνου και του Αιγόκερου, είναι ενδιαφέρουσα, γιατί ό,τι υποδεικνύεται στον Καρκί-

νο, κορυφώνεται στον Αιγόκερω. Ο Καρκίνος αντιπροσωπεύει το σπίτι, τη μητέρα. Είναι προσωπικός και συναισθηματικός, ενώ ο Αιγόκερος αντιπροσωπεύει την ομάδα στην οποία εισέρχεται συνειδητά η μονάδα κι επίσης “τον πατέρα παντός, ό,τι είναι”. Στην πύλη του Καρκίνου εισέρχεται κανείς με τη διαδικασία της μεταφοράς από τη ζώδη κατάσταση συνείδησης στην ανθρώπινη, ενώ στην πύλη του Αιγόκερου εισέρχεται δια της μύησης. Η μια είναι αναπόφευκτη, υποσυνείδητη και δυναμική· η άλλη είναι αυτοπροαίρετη, αυτοσυνείδητη και δυναμική. Ο Καρκίνος αντιπροσωπεύει τη μαζική μορφή, τη συλλογική ζώδη ψυχή· ο Αιγόκερος αντιπροσωπεύει την ομάδα, την παγκόσμια ψυχή.

Ο Καρκίνος θεωρήθηκε αρχικά ο μήνας γέννησης του Ιησού. Ο Αιγόκερος, όπως ξέρουμε, είναι ο μήνας γέννησης του Χριστού και στις εικοσιπέντε Δεκεμβρίου γιορτάζεται από αιώνες η γέννηση του παγκόσμιου σωτήρα· αλλά στις πολύ αρχαίες μέρες τα γενέθλια των νηπίων ηλιακών θεών ήταν στον Καρκίνο. Μας λένε:

“Τα γενέθλια του νηπίου Ιησού καθώς ορίστηκαν αυθαίρετα απ’ τους ιερείς, δημιουργούν σοβαρή ασυμφωνία, αφού μας ειπώθηκε ότι γεννήθηκε σε φάτνη. Η φάτνη βρίσκεται στο ζώδιο του θερινού ηλιοστασίου, στον αστερισμό του Καρκίνου, που ονομάζεται η πύλη του ηλίου δια της οποίας λέγεται ότι οι ψυχές κατεβαίνουν από την ουράνια κατοικία τους στη γη, όπως ακριβώς στο χειμερινό ηλιοστάσιο, το Δεκέμβριο, λέγεται ότι επιστρέφουν στην ουράνια κατοικία τους, τον αστερισμό του Αιγόκερου, την άλλη πύλη του ηλίου. Ο Αιγόκερος ήταν το ζώδιο στο οποίο λένε ότι γεννήθηκαν οι ηλιακοί θεοί στο χειμερινό ηλιοστάσιο κι έγιναν ιεροί στους υιούς του φωτός.” (E.B. Στράιτον, *Το Ουράνιο Πλοίο του Βορρά*, Τόμ. II, σελ. 205.)

Σύμβολα

Το αστρολογικό σύμβολο του ζωδίου του Καρκίνου δεν έχει καμιά σχέση με τον κάβουρα. Αποτελείται από δύο ουρές “όνων” κι αυτές πάλι συνδέουν την ιστορία του ευαγγελίου με την ιστορία της φάτνης. Στη γέννηση του Ιησού εμφανίζονται δύο όνοι, ο ένας με τον οποίο η Παρθένος πήγε στη Βηθλεέμ πριν τη γέννηση κι ο

90 άλλος με τον οποίο πήγε στην Αίγυπτο μετά τη γέννηση. Κοντά στο ζώδιο του Καρκίνου είναι δύο λαμπροί αστέρες, ο ένας καλείται *Βόρειος Όνος* κι ο άλλος *Νότιος Όνος*. (Υπάρχει και μια τρίτη φορά όταν ο Χριστός πήγε στην Ιερουσαλήμ σε μια σύντομη στιγμή θριάμβου την Κυριακή των Βαΐων, καθήμενος επί πάλου όνου, σύμβολο υπομονής και ταπεινότητας, τα πετράδια του στέμματος του μεγαλείου. Έτσι μη δυσφημίζετε αυτό το σύμβολο.)

Κάποιος χρησιμοποίησε τα εξής λόγια για να εκφράσει το ρυθμό του Καρκίνου όταν κανείς εισέρχεται για πρώτη φορά: “Μια λυπτερή υποχθόνια μικρή φωνή, μια χαμηλή, φευγαλέα, άπιαστη μελωδία”.

Το έργο δεν έχει ακόμη συντελεσθεί. Ό,τι πρέπει να ακουστεί είναι ο φθόγγος της δυνατής επίτευξης. Ό,τι πρέπει να βρεθεί είναι μια βαθιά εσώτερη παρόρμηση και δυσαρέσκεια που βαθμιαία γίνεται τόσο ισχυρή, ώστε ανυψώνει το κρυμμένο, αγωνιζόμενο άτομο από το περιβάλλον του της σταθεροποιημένης παγκόσμιας κατάστασης και το κάνει ένθερμο ζηλωτή που δε γνωρίζει ανάπαυση μέχρι ν’ αναδυθεί από το ύδωρ και ν’ αναροιχηθεί σταθερά για να βρεθεί στην κορυφή του όρους στον Αιγόκερω, τη γέννηση κι όχι την κορύφωση του παγκόσμιου σωτήρα. “Ο Χριστός γεννήθηκε στον Αιγόκερω, εκπλήρωσε το νόμο στον Κρόνο, εγκαινίασε την εποχή της νοήμονος αδελφοσύνης στην Αφροδίτη και είναι το τέλει παράδειγμα του μνημένου του Αιγόκερου, που γίνεται παγκόσμιος υπηρέτης στον Υδροχόο· και παγκόσμιος σωτήρας στους Ιχθείς. Ο Καρκίνος δέχεται την ψυχή στο παγκόσμιο κέντρο που ονομάζουμε ανθρωπότητα. Ο Αιγόκερος δέχεται την ψυχή σε συνειδητή συμμετοχή στη ζωή του παγκόσμιου κέντρου που ονομάζουμε Ιεραρχία.” (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 168.)

Οι Τρεις Συμβολικοί Αστερισμοί

Ο Ιησούς αποκαλείται συχνά ο Καλός Ποιμένας κι απεικονίζεται πολλές φορές σαν ποιμένας που οδηγεί τα πρόβατά του. Η ιδέα του ποιμνίου έχει συνδεθεί στενά στο νου των ανθρώπων με τον Χριστό. Τρεις αστερισμοί συνδέονται με το ζώδιο του Καρκίνου: η *Μεγάλη Αρκτος*, η *Μικρή Αρκτος* και ο *Άργος*. Είναι όμως ένα από τα μυστήρια της αστρονομίας πώς συνδέθηκε το όνομα

“άρκτος” με αυτές τις ομάδες αστέρων, γιατί στους ζωδιακούς των Χαλδαιών, των Περσών, των Ινδών και των Αιγυπτίων δεν αναφέρεται η άρκτος. Τα συνήθη χρησιμοποιούμενα ονόματα είναι “η στάνη” ή “το ποίμνιο των προβάτων” και μια ανάλυση των Εβραϊκών και Αραβικών ονομάτων για τους αστέρες που βρίσκονται σ’ αυτούς τους αστερισμούς, αποδεικνύει το γεγονός ότι τα αρχαία ονόματα σημαίνουν “το μικρό ποίμνιο”, “η στάνη”, “το πρόβατο” και “το πλοίο”. Πολλά αναφέρονται για τους αστερισμούς αυτούς στο τριακοστό τέταρτο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ και στο δέκατο κεφάλαιο του Ιωάννη.

91

Η *Μικρή Άρκτος* είναι περιήφημη γιατί το λαμπρότερο αστέρι της είναι ο πολικός αστέρας, το άστρο του βορρά. Στο συμβολισμό των δύο αυτών αστερισμών έχουμε μπροστά μας τη σκέψη της μάζας ή της ομάδας που είναι η σημαντική επίδραση του έργου το οποίο προωθείται στο ζώδιο του Καρκίνου και στο συμβολισμό του άστρου του βορρά έχουμε τη σκέψη του οδηγού αστέρα, μιας μαγνητικής έλξης που οδηγεί τον προσκυνητή πίσω στο σπίτι. Πολλοί εσωτεριστές πιστεύουν ότι η ανθρώπινη οικογένεια, το τέταρτο βασίλειο στη φύση, ήλθε βαθμιαία σε ύπαρξη στη διάρκεια των δύο χιλιάδων ετών περίπου, όταν ο ήλιος μας ήταν στον Καρκίνο.

Η σκέψη μιας μάζας ζώων σε καθορισμένα όρια στα οποία περιορίζονται αυτά τα πρόβατα ή ζώα και η σκέψη ενός μαγνητικού κέντρου έλξης απεικονίζονται επίσης συμβολικά στην Τεκτονική παράδοση. Στο *Αιγυπτιακό Πλανήσφαιρο* του Κίρσερ ο Άργος παριστάνεται από δύο τριήρεις (όπως έχουμε δύο στάνες) των οποίων οι πλώρες επιστέφονται με κεφάλια κριών και η πρύμνη της μας καταλήγει σε ουρά ψαριού. Σημειώστε λοιπόν πώς έχουμε εδώ εικονογραφικά την κορύφωση στον Αιγόκερω, όπου ο τράγος αναρριχάται στη βουνοκορφή. Έχουμε επίσης την εικόνα του μεγάλου κύκλου που περιλαμβάνει την πρόοδο της ψυχής από τον Καρκίνο στον Αιγόκερω, η οποία όμως αρχίζει στον Κριό και τελειώνει στους Ιχθείς. Μια βαθιά ανάλυση του συμβολισμού των ζωδιακών σημείων εδραιώνει την ισχυρή πεποίθηση της αιώνιας απεικόνισης της αλήθειας και της συνεχούς διατήρησης στα μάτια μας της ιστορίας της εξέλιξης της ύλης στη μορφή, της συνείδησης, του πνεύματος και της ζωής.

92 Ο *Άργος* απλώνεται από τον Καρκίνο στον Αιγόκερω και είναι ένας από τους μεγαλύτερους αστερισμούς. Περιλαμβάνει εξήντα τέσσερις αστέρες, ο λαμπρότερος των οποίων είναι ο *Κάνωπις*. Ο συμβολισμός του καλύπτει συνεπώς τη ζωή του ζηλωτή απ' τη στιγμή που ενσαρκώνεται μέχρι να φτάσει το στόχο του. Πολύ συχνά χρησιμοποιούμε τη λέξη "πλοίο" με συμβολική έννοια όταν μιλάμε για το "πλοίο του κράτους" ή το "πλοίο της σωτηρίας", που μεταδίδει πάντα την ιδέα της ασφάλειας, της προόδου και της επίτευξης διεξόδου, της πραγματοποίησης ενός ταξιδιού και της μεταφοράς ενός μεγάλου πλήθους προσκυνητών σε αναζήτηση ενός χρυσού θησαυρού ή μιας νέας κι ελεύθερης πατρίδας.

Οι προσκυνητές είναι εξοπλισμένοι με ένστικτο και καθώς περνούν από τους διάφορους αστερισμούς που καλύπτονται από το απέραντο αυτό ζώδιο, το ένστικτο εκδηλώνεται σαν διάνοηση στο ανθρώπινο ον που αναπτύσσει αυτοσυνείδηση και προβάλλει απ' το καθαρά ζωώδες στάδιο, μέχρι να έρθει ο καιρός που αφού διατρέξει επανειλημμένα το ζωδιακό, ο ζηλωτής βρίσκεται ξανά στον Καρκίνο αντιμέτωπος με το πρόβλημα της ανεύρεσης της άπιαστης, ευαίσθητης και βαθιά απόκρυφης ή κρυμμένης πνευματικής ενόρασης που θα τον οδηγήσει στο μοναχικό του πια ταξίδι· ο ζηλωτής δεν είναι πια ταυτισμένος και χαμένος στη μάζα· δεν είναι πια ένα απ' τα πρόβατα που φυλάσσονται ασφαλώς στη στάνη· δεν είναι πια ένας από τη μεγάλη αγέλη των μεταναστών, αλλά αναδύθηκε απ' τη μάζα κι άρχισε το μοναχικό δρόμο όλων των μαθητών. Τότε βαδίζει την ατραπό της θλίψης, της δοκιμασίας και του ελέγχου, αγωνιζόμενος μόνος του σαν άτομο από το Λέοντα στον Αιγόκερω μέχρι να έρθει η ώρα που με τη βοήθεια του ενστίκτου, της διάνοησης και της ενόρασης και οδηγούμενος από την παρόρμηση της Χριστικής ζωής, θα σμίξει πάλι με τη μάζα και θα ταυτισθεί με την ομάδα. Τότε γίνεται παγκόσμιος υπηρέτης στον Υδροχόο και δεν έχει καμιά αίσθηση χωριστικότητας.

Το Μάθημα του Άθλου

Είδαμε ότι η ελαφίνα την οποία έφαχνε ο Ηρακλής, ήταν αφιερωμένη στην Άρτεμη, τη σελήνη, αλλά τη διεκδικούσε και η Διάνα, η κυνηγός των ουρανών κι ο Απόλλων, ο ηλιακός θεός. Ένα

από τα πράγματα που συχνά λησμονούν οι σπουδαστές της ψυχολογίας κι όσοι εξερευνούν την ανεπισσώμενη συνείδηση του ανθρώπου, είναι το γεγονός ότι δεν υπάρχουν σαφείς διακρίσεις μεταξύ των διαφορών όψεων της φύσης του ανθρώπου, αλλά ότι όλες είναι φάσεις μιας πραγματικότητας. Οι λέξεις ένστικτο, διάνοηση κι ενόραση δεν είναι παρά διάφορες όψεις της συνείδησης και της ανταπόκρισης στο περιβάλλον και στον κόσμο στον οποίο βρίσκεται το ανθρώπινο ον. Ο άνθρωπος είναι ζώο και μαζί με τα ζώα κατέχει την ποιότητα του ενστίκτου και της ενστικτώδους ανταπόκρισης στο περιβάλλον του. Ένστικτο είναι η συνείδηση της μορφής και της κυτταρικής ζωής, ο τρόπος επίγνωσης της μορφής και γιαυτό η Άρτεμη, η σελήνη, που κυβερνά τη μορφή, διεκδικεί την ιερή ελαφίνα. Στον τόπο της το ζώωδες ένστικτο είναι τόσο θείο όσο και οι άλλες ποιότητες τις οποίες θεωρούμε αυστηρότερα πνευματικές.

Όμως ο άνθρωπος είναι κι ανθρώπινο ον· είναι λογικός· μπορεί ν' αναλύει, να κριτικάρει και κατέχει εκείνο το κάτι που αποκαλούμε νου κι εκείνη την ικανότητα της διανοητικής σύλληψης κι ανταπόκρισης, που τον διαφοροποιεί από το ζώο, που του διανοίγει ένα νέο πεδίο επίγνωσης, αλλά η οποία δεν είναι παρά επέκταση του ανταποκριτικού του μηχανισμού και η ανάπτυξη του ενστίκτου σε διάνοηση. Με το ένα αποκτά επίγνωση του κόσμου των φυσικών επαφών και των συναισθηματικών συνθηκών· με το άλλο αποκτά επίγνωση του κόσμου της σκέψης και των ιδεών κι έτσι είναι ένα ανθρώπινο ον. Όταν φτάσει αυτό το στάδιο της νοήμονος και ενστικτώδους επίγνωσης, τότε ο "Ευρυσθέας" του υποδεικνύει ότι υπάρχει ένας άλλος κόσμος του οποίου μπορεί ν' αποκτήσει εξίσου επίγνωση, αλλά ο οποίος έχει τη δική του μέθοδο επαφής και το δικό του μηχανισμό ανταπόκρισης.

Η Διάνα, η κυνηγός, διεκδικούσε την ελαφίνα, γιατί γι' αυτή η ελαφίνα είναι η διάνοηση κι ο άνθρωπος είναι ο μεγάλος αναζητητής, ο μεγάλος κυνηγός ενώπιον του Κυρίου. Αλλά η ελαφίνα είχε μια άλλη και πιο άπιαστη μορφή κι αυτή έψαχνε ο Ηρακλής, ο ζηλωτής. Μας λένε ότι κυνηγούσε για έναν κύκλο ζωής. Δεν ήταν η ελαφίνα, το ένστικτο, που αναζητούσε· δεν ήταν η ελαφίνα, η διάνοηση, το αντικείμενο της έρευνάς του. Ήταν κάτι άλλο και γι' αυ-

94 τό δαπάνησε έναν κύκλο ζωής, κυνηγώντας. Τέλος διαβάζουμε ότι την έπιασε και την έφερε στο ναό, όπου τη διεκδικούσε ο ηλιακός θεός ο οποίος στην ελαφίνα αναγνώριζε την πνευματική ενόραση, αυτή τη διεύρυνση της συνείδησης, αυτή την πολύ αναπτυγμένη αίσθηση επίγνωσης που δίνει στο μαθητή ένα όραμα νέων πεδίων επαφής και του διανοίγει ένα νέο κόσμο ύπαρξης. Μας λένε ότι η διαμάχη συνεχίζεται ακόμη μεταξύ του Απόλλωνα, του ηλιακού θεού, που γνώριζε ότι η ελαφίνα ήταν η ενόραση, της Διάνας, της κυνηγού των ουρανών, που γνώριζε ότι ήταν διάνοηση και της Άρτεμης, της σελήνης, που νόμιζε ότι ήταν μόνο ένστικτο. Και οι δύο διεκδικήτριες θεές είχαν κάποιο δίκιο και το πρόβλημα όλων των μαθητών είναι να χρησιμοποιούν το ένστικτο σωστά, στην ορθή του θέση και με τον αρμόζοντα τρόπο. Πρέπει να μάθει να χρησιμοποιεί τη διάνοηση υπό την επιρροή της Διάνας, της κυνηγού, της κόρης του ηλίου και μέσω αυτής να έρχεται σε επικοινωνία με τον κόσμο των ανθρώπινων ιδεών κι αναζητήσεων. Πρέπει να μάθει να μεταφέρει αυτή την ικανότητά του στο ναό του Κυρίου κι εκεί να τη δει να μετουσιώνεται σε ενόραση και μέσω της ενόρασης ν' αποκτήσει επίγνωση των πραγμάτων του πνεύματος κι εκείνων των πνευματικών πραγματικοτήτων τις οποίες ούτε το ένστικτο ούτε η διάνοηση μπορούν να του αποκαλύψουν. (Και πολλές φορές οι υιοί των ανθρώπων που είναι επίσης υιοί του Θεού, πρέπει να επανακτήσουν τις πνευματικές αυτές πραγματικότητες πάνω στον ατέλειωτο Δρόμο.)

ΑΘΛΟΣ V

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΑ ΤΗΣ ΝΕΜΕΑΣ

(Λέων, 22α Ιουλίου-21η Αυγούστου)

Ο Μύθος

95

Ο μεγάλος Προεστός καθόταν στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου και συζητούσε εκεί το σχέδιο του Θεού για όλους τους υιούς των ανθρώπων που είναι υιοί του Θεού. Ο Δάσκαλος στεκόταν δεξιά του κι άκουγε τα λόγια του. Κι ο Ηρακλής αναπαυόταν απ' τους άθλους του.

Κι ο μεγάλος Προεστός στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου παρατηρούσε τον κουρασμένο πολεμιστή ν' αναπαύεται και παρακολουθούσε τις σκέψεις του. Έπειτα είπε στο Δάσκαλο που στεκόταν κοντά του μέσα στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου: “Ήρθε η ώρα για ένα φοβερό άθλο. Αυτός ο άνθρωπος που είναι υιός του ανθρώπου αλλά και υιός του Θεού πρέπει να ετοιμασθεί. Ας εξετάσει τα όπλα που έχει κι ας γυαλίσει την ασπίδα του κι ας βουτήξει τα βέλη του σε θανατηφόρο δηλητήριο γιατί είναι φρικτός και φοβερός ο άθλος που τον περιμένει! Ας ετοιμασθεί”.

Αλλά ο Ηρακλής που αναπαυόταν απ' τους άθλους του, δε γνώριζε τη δοκιμασία που τον περίμενε. Ένωθε το θάρρος του μεγάλου. Αναπαυόταν απ' τους άθλους του και πολλές φορές πέρασε την τέταρτη Πύλη και κυνήγησε την ιερή ελαφίνα προς το ναό του Κυρίου. Ήρθε ο καιρός που η δειλή ελαφίνα γνώρισε καλά τον κυνηγό που την καταδίωκε και υποτάχθηκε ευγενικά στις προσταγές του. Έτσι πολλές φορές έβαλε την ελαφίνα πάνω στην καρδιά του κι έψαξε το ναό του Κυρίου. Έτσι αναπαυόταν.

Ο Ηρακλής στάθηκε μπροστά στην πέμπτη μεγάλη Πύλη, οπλισμένος μέχρι τα δόντια με όλα τα δώρα του πολέμου και των πολεμιστών και καθώς στεκόταν, οι θεοί που τον παρακολουθούσαν

σημείωσαν το σταθερό του βήμα, το άγρυπνο μάτι του, το έτοιμο χέρι του. Αλλά βαθιά στην καρδιά του αναρωπιόταν.

96 “Τι κάνω εδώ;” είπε. “Ποια είναι η δοκιμασία και γιατί ζητώ να περάσω αυτή την Πύλη;” Και μιλώντας έτσι, περιμένε ν’ ακούσει κάποια φωνή. “Τι κάνω εδώ, Δάσκαλε της ζωής μου, φορτωμένος, όπως βλέπεις, με όλη την πολεμική πανοπλία; Τι κάνω εδώ;”

“Μια κλήση αντήχησε, Ηρακλή, μια κλήση γεμάτη απόγνωση. Τα εξωτερικά αυτιά σου δεν την άκουσαν, αλλά το εσωτερικό σου αυτί γνωρίζει καλά την ανάγκη, γιατί άκουσε τη φωνή, πολλές φωνές που σου μίλησαν για την ανάγκη και σε παρότρυναν να τολμήσεις. Ο λαός της Νεμέας ζητά τη βοήθειά σου. Βρίσκονται σε βαθιά απόγνωση. Η φήμη της ανδρείας σου απλώθηκε. Ζητούν να σκοτώσεις το λιοντάρι που ερημώνει τη χώρα τους, παίρνοντας το φόρο του σε ανθρώπους.”

“Είναι αυτός ο άγριος ήχος που ακούω;” ρώτησε ο Ηρακλής. “Είναι το μούγκρισμα του λιονταριού που ακούω στο βραδινό αεράκι;” Ο Δάσκαλος είπε: “Πήγαινε να ψάξεις το λιοντάρι που ερημώνει τη χώρα και βρίσκεται στην άλλη πλευρά της πέμπτης Πύλης. Ο λαός της έρημης αυτής χώρας ζει σιωπηλά πίσω από κλειδωμένες πόρτες. Δεν τολμά να βγει για τις δουλειές του, ούτε να καλλιεργήσει ή να σπείρει τη γη. Από βορρά σε νότο, από ανατολή σε δύση το λιοντάρι τριγυρνά κι αρπάζει όλους όσους συναντά στο πέρασμά του. Το τρομακτικό του μούγκρισμα ακούγεται μέσα στη νύχτα κι όλοι τρέμουν πίσω από κλειδωμένες πόρτες. Τι θα κάνεις, Ηρακλή; Τι θα κάνεις;”

Και ο Ηρακλής, ακούγοντας προσεκτικά, ανταποκρίθηκε στην ανάγκη. Στην πλησιέστερη πλευρά της μεγάλης Πύλης που φρουρούσε αυστηρά τη χώρα της Νεμέας, πέταξε την πολεμική πανοπλία, κρατώντας για χρήση το ρόπαλο που έκοψε με τα χέρια του από ένα νεαρό και ζωντανό δένδρο. “Τι κάνεις εκεί, υιέ του ανθρώπου που μοιάζεις με υιό του Θεού; Πού είναι τα άρματά σου και πού είναι η ισχυρή σου άμυνα;” “Είναι όμορφη αυτή η πανοπλία αλλά με βαραίνει, δυσκολεύει τις κινήσεις μου κι εμποδίζει το ξεκίνημά μου στο Δρόμο. Δε χρειάζομαι τίποτε, εκτός από το γερό μου ρόπαλο και μ’ αυτό το ρόπαλο και τη γενναία μου καρδιά θα προχωρήσω στο δρόμο μου για να ψάξω το λιοντάρι. Στεί-

λε μήνυμα στο λαό της Νεμέας ότι προχωρώ στο Δρόμο και ζήτησέ τους να διώξουν το φόβο τους.”

* * *

Από τόπο σε τόπο πέρασε ο Ηρακλής αναζητώντας το λιοντάρι. Βρήκε το λαό της Νεμέας να κρύβεται πίσω από κλειδωμένες πόρτες, εκτός από λίγους που τολμούσαν από ανάγκη ή απελπισία. Περπατούσαν στον πλατύ δρόμο στο φως της μέρας, αλλά γεμάτοι φόβο. Στην αρχή χαιρέτισαν τον Ηρακλή με χαρά, ύστερα με ερωτηματικά, γιατί είδαν πώς ταξίδευε· χωρίς όπλα, με λίγη γνώση των τρόπων του λιονταριού και μην έχοντας παρά ένα εύθραυστο, ξύλινο ρόπαλο. “Πού είναι τα όπλα σου, Ηρακλή; Δε φοβάσαι; Γιατί κυνηγάς το λιοντάρι χωρίς προφύλαξη; Πήγαινε να βρεις τα όπλα σου και την ασπίδα σου. Το λιοντάρι είναι άγριο και δυνατό και κατασπάραξε πάρα πολλούς. Γιατί βαδίζεις στην τύχη; Πήγαινε να πάρεις τα όπλα και τη γερή πανοπλία σου.” Αλλά αμίλητος και χωρίς ν’ απαντά ο υιός του ανθρώπου που ήταν υιός του Θεού προχώρησε στο Δρόμο, ψάχνοντας τα πατήματα του λιονταριού κι ακολουθώντας τη φωνή του.

“Πού είναι το λιοντάρι;” ρώτησε ο Ηρακλής. “Το λιοντάρι είναι εδώ”, ήρθε η απάντηση. “Όχι εκεί”, πρόσθεσε μια φοβισμένη φωνή. “Όχι”, απάντησε μια τρίτη. “Αυτή τη βδομάδα άκουσα το βρυχηθμό του στο άγριο βουνό.” “Κι εγώ στην κοιλάδα που βρισκόμαστε.” Και κάποιος άλλος είπε: “Στο μονοπάτι που βαδίζα είδα τα αχνάρια του, γιατί Ηρακλή άκουσε τη φωνή μου κι ακολούθησέ το μέχρι τη φωλιά του”.

* * *

Έτσι ο Ηρακλής συνέχισε το δρόμο του, φοβισμένος κι όμως άφοβος· μόνος αλλά κι όχι μόνος, γιατί στο μονοπάτι που ακολούθησε βρίσκονταν κι άλλοι και τον ακολουθούσαν με ελπίδα αλλά και τρόμο. Μέρες και νύχτες έψαχνε το Δρόμο κι αφουγκραζόταν το μούγκρισμα του λιονταριού, ενώ ο λαός της Νεμέας ζάρωνε πίσω από κλειστές πόρτες.

Ξαφνικά είδε το λιοντάρι. Στεκόταν στην άκρη μιας λόχμης από μικρά δένδρα. Βλέποντας έναν εχθρό να πλησιάζει και να φαίνεται τελείως άφοβος, το λιοντάρι βρυχήθηκε και με το βρυχηθμό του σείστηκαν τα μικρά δένδρα, οι Νεμεάτες έφυγαν κι ο Ηρα-

98 κλής στάθηκε ήρεμος. Άρπαξε το τόξο του και τη φαρέτρα με τα βέλη και με σταθερό χέρι κι επιδέξιο μάτι φύτεψε ένα βέλος στον ώμο του λιονταριού. Πέταξε ίσια στο στόχο. Το βέλος έπεσε στο χώμα κι απέτυχε να διαπεράσει τον ώμο του λιονταριού. Ξανά και ξανά σημάδεψε το λιοντάρι ώσπου δεν έμεινε βέλος στη φαρέτρα του. Τότε όρμησε πάνω του το λιοντάρι, ανέπαφο, αλώβητο και με άγρια οργή, τελείως άφοβο. Πετώντας το τόξο του στο χώμα, ο υιός του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού όρμησε με άγριες κραυγές πάνω στο λιοντάρι που στεκόταν στο Δρόμο, φράζοντας το μονοπάτι του, κατάπληκτο με την ανδρεία που δεν είχε ξανασυναντήσει. Ο Ηρακλής προχώρησε. Ξαφνικά το λιοντάρι στράφηκε κι όρμησε μακριά απ' τον Ηρακλή σε μια λόχμη στις βραχώδεις πλευρές ενός απότομου ορεινού δρόμου.

Έτσι συνέχισαν οι δύο. Και ξαφνικά καθώς προχωρούσε στο Δρόμο, το λιοντάρι εξαφανίστηκε και δεν το είδαν ούτε το άκουσαν ξανά.

Ο Ηρακλής σταμάτησε στο Δρόμο και στάθηκε σιωπηλός. Έψαξε παντού κρατώντας το πιστό του ρόπαλο, το όπλο που είχε φτιάξει μόνος, το δώρο που είχε κάνει στον εαυτό του σε πολύ μακρινές μέρες, το πιστό του ρόπαλο. Έψαξε παντού· σε κάθε δρόμο που περνούσε καθώς ταξίδευε από σημείο σε σημείο στο στενό δρόμο που ανέβαινε τη βουνοπλαγιά. Ξαφνικά έφτασε σε μια σπηλιά απ' την οποία ακούστηκε ένα άγριο μουγκρητό, μια βροντερή άγρια φωνή που φαινόταν να τον διατάζει ή να σταματήσει ή να χάσει τη ζωή του. Ο Ηρακλής στάθηκε ήρεμος, φωνάζοντας στους ανθρώπους της περιοχής: “Το λιοντάρι είναι εδώ. Περιμένετε αυτό που θα κάνω”. Κι ο Ηρακλής που είναι υιός του ανθρώπου και υιός του Θεού μπήκε στη σπηλιά και πέρασε απ' το σκοτεινό της διάδρομο στο φως της μέρας, αλλά δε βρήκε το λιοντάρι, μόνο ένα άλλο άνοιγμα της σπηλιάς που οδηγούσε στο φως της μέρας. Και καθώς στεκόταν, άκουσε το λιοντάρι πίσω του, όχι μπροστά.

“Τι πρέπει να κάνω;” αναρωτήθηκε ο Ηρακλής, “η σπηλιά έχει δύο ανοίγματα και καθώς μπαίνω απ' το ένα, το λιοντάρι βγαίνει και μπαίνει από εκείνο που άφησα πίσω μου. Τι πρέπει να κάνω; Τα όπλα δεν οφελούν. Πώς να σκοτώσω το λιοντάρι και να σώσω τους ανθρώπους απ' τα δόντια του; Τι πρέπει να κάνω;”

Και καθώς σκεφτόταν τι να κάνει κι άκουγε το μούγκρισμα του lionταριού, είδε κάποιους σωρούς ξύλων και κλαδιών που βρίσκονταν άφθονοι μπροστά του. Τραβώντας τους και σέρνοντάς τους με δύναμη, έβαλε τους σωρούς των ξύλων και των μικρών κλαδιών στο κοντινότερο άνοιγμα, τους συσώρευσε εκεί και φράζοντας το δρόμο προς το φως της μέρας μέσα κι έξω, κλείστηκε μαζί με το άγριο lionτάρι μέσα στη σπηλιά. Έπειτα στράφηκε κι αντιμετώπισε το lionτάρι.

Άρπαξε το lionτάρι με τα δυο του χέρια, σφίγγοντάς το για να το πνίξει. Ένωθε την αναπνοή και το φύσημά του πάνω στο πρόσωπό του. Όμως κρατούσε το λαιμό του και το έπνιγε. Όλο κι εξασθενούσαν τα μουγκρητά του μίσους και του φόβου· όλο κι αδυνάτιζε ο εχθρός του ανθρώπου· όλο και χαμηλότερα έπεφτε το lionτάρι, αλλά ο Ηρακλής το κρατούσε. Κι έτσι σκότωσε το lionτάρι με τα δυο του χέρια, χωρίς τα όπλα του και με τη δική του μεγάλη δύναμη.

Σκότωσε το lionτάρι και το έγδαρε, δείχνοντας το δέρμα του στον κόσμο έξω από την είσοδο της σπηλιάς. “Το lionτάρι πέθανε”, φώναζαν, “το lionτάρι πέθανε. Μπορούμε πια να ζούμε και να καλλιεργούμε τα χωράφια μας και να σπέρνουμε τα σπαρτά που χρειαζόμαστε και να πορευόμαστε όλοι μαζί ειρηνικά. Το lionτάρι πέθανε και είναι μεγάλος ο λυτρωτής μας, ο υιός του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού κι ονομάζεται Ηρακλής”.

* * *

Έτσι ο Ηρακλής επέστρεψε θριαμβευτικά σ’ Εκείνον που τον έστειλε για να δοκιμάσει τη δύναμή του, να υπηρετήσει και να ικανοποιήσει την ανάγκη εκείνων που βρίσκονταν σε φριχτή δυστυχία. Άφησε το δέρμα του lionταριού στα πόδια εκείνου που ήταν ο Δάσκαλος της ζωής του και πήρε την άδεια να φορά το δέρμα στη θέση εκείνου που ήδη είχε φθαρεί και χρησιμοποιηθεί.

“Το έργο έγινε. Ο λαός είναι πια ελεύθερος. Δεν υπάρχει φόβος. Το lionτάρι πέθανε. Με τα ίδια μου τα χέρια το στραγγάλισα και το σκότωσα.”

“Πάλι Ηρακλή σκότωσες ένα lionτάρι. Πάλι το στραγγάλισες. Το lionτάρι και τα φίδια πρέπει να σκοτώνονται ξανά και ξανά. Όλα έγιναν καλά, γιέ μου, αναπαύσου ειρηνικά μαζί μ’ εκείνους

100 που λύτρωσες από το φόβο. Ο πέμπτος άθλος τελείωσε και πηγαί-
νω να το πω στο μεγάλο Προεστό που κάθεται περιμένοντας στην
Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου. Αναπαύσου ειρηνικά.”

Και απ' την Αίθουσα Συμβουλίου ήρθε μια φωνή: ΓΝΩΡΙΖΩ.

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

Ο Αριθμός Πέντε

Στο πέμπτο ζώδιο, το Λέοντα, ο Ηρακλής εκτελεί τον άθλο που είναι ο πιο γνωστός ιστορικά, γιατί η σφαγή του λέοντα της Νεμέ-
ας συνδέεται πάντοτε με τον Ηρακλή, αν και είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο περίφημος αυτός άθλος δε σχετίζεται με το δέρμα λιονταριού που πάντοτε φορούσε ο Ηρακλής. Αυτό ήταν το δέρμα του λιονταριού που σκότωσε προτού αναλάβει τους άθλους του και ήταν η πρώτη του πράξη υπηρεσίας. Μ' αυτή την πράξη έδειξε ότι ήταν έτοιμος για δοκιμασία κι εκπαίδευση.

Αριθμητικά ο άθλος αυτός είναι ένας απ' τους πιο ενδιαφέρο-
ντες και για να τον κατανοήσουμε πλήρως και να συλλάβουμε την αληθινή του σημασία πρέπει να λάβουμε υπόψη τον αριθμό πέντε που τον χαρακτηρίζει. Από τη σκοπιά του εσωτεριστή το πέντε εί-
ναι ο αριθμός του ανθρώπου, επειδή ο άνθρωπος είναι ένας θείος υιός του Θεού συν την τετράδα που απαρτίζει την κατώτερη τε-
τραπλή φύση, το νοητικό σώμα, το συναισθηματικό σώμα, το ζωπι-
κό σώμα και το φυσικό περιβλήμα. Στη γλώσσα των ψυχολόγων ο άνθρωπος είναι ο εαυτός, μια συνέχεια νοητικών και συναισθημα-
τικών καταστάσεων, ζωτικότητας και του ανταποκριτικού μηχανι-
σμού του φυσικού σώματος. Είδαμε ότι τα τέσσερα αυτά σχετί-
στηκαν με την ενεχόμενη ψυχή στα τέσσερα προηγούμενα ζώδια.

Στον Κριό η ψυχή προσέλαβε εκείνο τον τύπο ύλης που θα της επιτρέψει να έρθει σε σχέση με τον κόσμο των ιδεών. Περιβλήθη-
κε ένα νοητικό κέλυφος. Πρόσθεσε στην ατομικότητα εκείνους τους συνδυασμούς νοητικής ουσίας δια των οποίων θα μπορούσε να εκφρασθεί καλύτερα. Κι ο άνθρωπος έγινε μια σκεπτόμενη ψυ-
χή. Στον Ταύρο ήρθε σε επαφή με τον κόσμο της επιθυμίας κι ακο-
λούθησε μια παρόμοια διαδικασία. Τα μέσα της αισθαντικής επα-
φής με τον κόσμο του αισθήματος και του συναισθήματος αναπτύ-
χθηκαν κι ο άνθρωπος έγινε μια αισθαντική ψυχή. Στους Διδύ-
μους σχηματίστηκε ένα νέο και ζωτικό ενεργειακό σώμα με τη συ-

νένωση των ενεργειών της ψυχής και της ύλης κι ο άνθρωπος έγινε μια ζώσα ψυχή, γιατί συνδέθηκαν οι δύο πόλοι και το ζωτικό ή αιθερικό σώμα ήρθε σε ύπαρξη. Στον Καρκίνο που είναι το ζώδιο της φυσικής γέννησης και της ταύτισης της μονάδας με τη μάζα, συμπληρώθηκε το έργο της ενσάρκωσης κι εκδηλώθηκε η τετραπλή φύση. Ο άνθρωπος έγινε ζωντανός παράγοντας στο φυσικό πεδίο. Όμως στο Λέοντα ο άνθρωπος γίνεται ό,τι αποκρουστικά καλείται πεντάκτινος αστέρας, γιατί ο αστέρας αυτός θεωρείται σύμβολο της ατομικοποίησης, της ανθρωπότητας, του ανθρώπινου όντος που γνωρίζει ότι είναι άτομο κι αποκτά επίγνωση του εαυτού του σαν του Εαυτού. Στο ζώδιο αυτό αρχίζουμε να χρησιμοποιούμε τις λέξεις “εγώ” και “μου” και “δικό μου”.

Η Προαιώνια Σοφία της Ανατολής μας λέει ότι ο αριθμός πέντε είναι ο πιο απόκρυφος κι ο πιο βαθιά σημαντικός απ' τους αριθμούς. Ισχυρίζεται ότι η ομάδα των ουράνιων και πνευματικών όντων που ενσαρκώθηκαν στη γη, εκδηλώθηκαν δια της τετράδας κι έτσι έφεραν σε ύπαρξη την ανθρώπινη οικογένεια, ήταν η πέμπτη ομάδα των θείων ζώων και συνεδύασαν μέσα τους τις διπλές ιδιότητες του σύμπαντος, πνευματικές και φυσικές. Ενοποίησαν μέσα τους τους δύο πόλους. Ήταν εξωτερικές κι εσωτερικές· ήταν αντικειμενικές και υποκειμενικές. Έτσι έχουμε τον αριθμό δέκα που θεωρείται ο αριθμός της ανθρώπινης τελείωσης και συμπλήρωσης, ο αριθμός ενός τελείως αναπτυγμένου κι εξελεγμένου ανθρώπινου όντος και της επίτευξης ισορροπίας μεταξύ πνεύματος και ύλης. Είναι όμως ο αριθμός στον οποίο το πνεύμα *δεν* εξουσιάζει την ύλη· είναι ο αριθμός του ζηλωτή του οποίου αντικειμενικός σκοπός είναι να υποτάξει την ύλη στη χρήση του πνεύματος κι επομένως ν' ανατρέψει την ισορροπία του αριθμού δέκα.

Οι αρχαίες γραφές της Ανατολής χρησιμοποιούν μερικές ενδιαφέρουσες φράσεις για να εκφράσουν τη φύση των ουράνιων αυτών όντων που είναι οι άνθρωποι της εποχής μας, που είμαστε εμείς, που είναι οι υιοί του Θεού σε ενσάρκωση. Ονομάζονται Κύριοι της Γνώσης και της Σοφίας, Κύριοι της Θέλησης και της Θυσίας, Κύριοι της Απεριόριστης Αφοσίωσης κι αυτοί οι όροι που χαρακτηρίζουν την πνευματική οντότητα η οποία ενοικεί σε κάθε ανθρώπινη μορφή, αξίζουν βαθιά μελέτη απ' όσους ζητούν να βα-

δίσουν τον κύκλο του ζωδιακού σαν συνειδητά άτομα με πνευματικό στόχο. Είμαστε εδώ με τη δική μας θέληση και με πλήρη γνώση. Ήρθαμε σε εκδηλωμένη ύπαρξη για ν' ανυψώσουμε την ύλη στον ουρανό. Στην ουσία και στην πραγματικότητα ο άνθρωπος δεν είναι ό,τι φαίνεται πως είναι. Ουσιαστικά είναι ό,τι θα καταδείξει στον Υδροχόο, το αντίθετο ζώδιο του Λέοντα. Τότε θα γίνει ο άνθρωπος με την παγκόσμια συνείδηση, σε αντιδιαστολή με τη βεβαιωμένη ατομικότητα του Λεόντειου τύπου. Το άτομο στο Λέοντα γίνεται ο μνημένος στον Αιγόκερω και καταδεικνύεται σαν πλήρης άνθρωπος στον Υδροχόο κι αυτό γίνεται εφικτό μόνο με την απεριόριστη αφοσίωση σ' έναν αμυδρά αισθητό σκοπό που τον οδηγεί συνεχώς γύρω απ' το ζωδιακό μέχρι να επιτύχει πλήρη αυτοσυνείδηση.

Έτσι γίνεται φανερή η οικειοποίηση και η σχέση της πέμπτης Εντολής με τον πέμπτο άθλο και το πέμπτο ζώδιο. “Τίμα τον πατέρα σου και την μητέρα σου ίνα εύ σοι γένηται και ίνα μακροχρόνιος γένηι επί της γης της αγαθής, ής Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι”, γιατί στο Λέοντα ο Πατήρ-πνεύμα και η Μητήρ-ύλη συναντώνται στο άτομο και η ένωσή τους παράγει τη συνειδητή εκείνη οντότητα που ονομάζουμε ψυχή ή Εαυτό. Όπως ακριβώς αυτό είναι το ζώδιο όπου ο άνθρωπος αναγνωρίζει ότι είναι άτομο κι αρχίζει ο κύκλος της εμπειρίας με τον οποίο αποκτά γνώση, έτσι είναι και το ζώδιο όπου ο αυτοσυνείδητος άνθρωπος αρχίζει την εκγύμνασή του για μύηση. Στο ζώδιο αυτό έχουμε την τελευταία από τις δοκιμασίες στη δοκιμαστική ατραπό. Όταν ο άθλος αυτού του ζωδίου τελειώσει, αρχίζει η σαφής εκπαίδευση για μύηση στον Αιγόκερω. Κάποιος βαθμός ελέγχου της σκέψης έχει αποκτηθεί στον Κριό και κάποια δύναμη μετουσίωσης της επιθυμίας έχει επιτευχθεί στον Ταύρο. Τα μύλα της σοφίας συγκοιμήθηκαν στους Διδύμους και η διάκριση μεταξύ σοφίας και γνώσης έχει κάπως μαθευτεί, ενώ η αναγκαιότητα της μετουσίωσης του ενστίκτου και της διανοήσης σε ενόραση και η μεταφορά και των δύο στο Ναό του Κυρίου έχει συλληφθεί στον Καρκίνο.

καθόλου επικίνδυνος, ο Ευρυσθέας αναθέτει στον Ηρακλή το φοβερό έργο να σκοτώσει το λιοντάρι της Νεμέας που ερήμωνε την ύπαιθρο. Για πολύ καιρό το λιοντάρι αποτελούσε μια καταστροφική δύναμη και οι άνθρωποι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε γι' αυτό. Ο Ηρακλής κατάλαβε ότι ο μόνος τρόπος για να επιτύχει το σκοπό του ήταν να περιορίσει το λιοντάρι σε συνεχώς μικρότερους κύκλους μέχρι να το εγκλωβίσει σε μια σπηλιά. Αυτό έκανε και τελικά ακολούθησε τα αγνάρια του μέχρι τη φωλιά του.

Αφού πέτυχε το προκαταρκτικό αυτό στάδιο, έκανε τη δυσάρεστη ανακάλυψη ότι η σπηλιά είχε δύο ανοίγματα κι όσο γρήγορα κι αν κυνηγούσε το λιοντάρι απ' το ένα, αυτό ξεπρόβαλε απ' το άλλο. Δεν μπορούσε λοιπόν να κάνει τίποτε παρά να σταματήσει το κυνήγι και να φράξει ένα απ' τα ανοίγματα της σπηλιάς κι αυτό έκανε ο Ηρακλής. Έπειτα κυνήγησε το λιοντάρι στη σπηλιά απ' το άνοιγμα κι αφού άφησε πίσω όλα τα όπλα, ακόμη και το ρόπαλο που είχε φτιάξει μόνος, μπήκε στη σπηλιά και με τα δυο του χέρια έπνιξε το λιοντάρι μέχρι θανάτου. Ήταν μια αναμέτρηση που συνέβη χωρίς να τη δει κανείς· ο Ηρακλής και το λιοντάρι στο σκοτάδι και το ζόφο της σπηλιάς πήραν μέρος σε μια πάλη που έπρεπε να είναι μέχρι θανάτου.

Το Πεδίο του Άθλου

Το ζώδιο του Λέοντα είναι ένας από τους τέσσερις βραχίονες του σταθερού σταυρού των ουρανών, του σταυρού στον οποίο ο Κοσμικός Χριστός και ο ατομικός Χριστός είναι πάντοτε σταυρωμένοι. Ίσως η λέξη “σταυρωμένος” θα είχε αληθινή σημασία αν την αντικαθιστούσαμε με τη λέξη “θυσιάσμενος” γιατί με την ανέλιξη της Χριστικής συνείδησης στη μορφή διάφορες όψεις της θείας φύσης φαίνεται να θυσιάζονται σταδιακά.

Στον Ταύρο, το σύμβολο της δημιουργικής δύναμης που εκφράζεται με την επιθυμία, βλέπουμε την κατώτερη όψη της θείας δημιουργικής δύναμης, τη σεξουαλική επιθυμία, να μετουσιώνεται ή να θυσιάζεται στην ανώτερη όψη της. Πρέπει να υψωθεί στον ουρανό.

Στο Λέοντα βλέπουμε τον κοσμικό νου να πραγματώνεται στο άτομο σαν κατώτερος έλλογος νους κι αυτή η κατώτερη όψη πρέπει επίσης να θυσιαστεί κι ο μικρός νους του ανθρώπου πρέπει να

υποταχθεί στον παγκόσμιο νου. Στο Σκορπιό που είναι ο τρίτος βραχίονας του σταθερού σταυρού, βρίσκουμε την κοσμική αγάπη ή κοσμική έλξη. Εκεί εμφανίζεται στην κατώτερη όψη της κι αυτή την ονομάζουμε μεγάλη Πλάνη· και στο Σκορπιό βλέπουμε το ζηλωτή πάνω στο σταυρό να θυσιάζει την πλάνη στην πραγματικότητα. Στον Υδροχόο έχουμε το φως της παγκόσμιας συνείδησης να ακτινοβολεί στο ανθρώπινο ον και να επιφέρει τη θυσία της ατομικής ζωής και τη συγχώνευσή της στο παγκόσμιο όλο. Αυτή είναι η αληθινή σταύρωση: η θυσία της αντανάκλασης στην πραγματικότητα, της κατώτερης όψης στην ανώτερη και της ατομικής μονάδας στο μεγάλο σύνολο. Αυτά ήταν τα χαρακτηριστικά που τόσο θαυμάσια κατέδειξε ο Χριστός. Εμφανίστηκε σαν Δημιουργός. Έδειξε ότι λειτουργεί υπό την επιρροή του φωτισμένου νου· προσωποποίησε την αγάπη του Θεού κι ανήγγειλε ότι είναι το Φως του Κόσμου. Συνεπώς το πρόβλημα ενώπιον του Ηρακλή ήταν το πρόβλημα του ζωδίου: η σταύρωση του κατώτερου εαυτού και η κατανίκηση της ατομικής έπαρσης.

Αρχικά ο ζωδιακός συνίστατο μόνο από δέκα αστερισμούς και σε κάποια χρονολογία, πρακτικά άγνωστη, οι δύο αστερισμοί του Λέοντα και της Παρθένου αποτελούσαν ένα σύμβολο. Ίσως μ' αυτό να συνδέεται το μυστήριο της σφίγγας, γιατί στη σφίγγα έχουμε ένα λιοντάρι με κεφάλι γυναίκας, το Λέοντα με την Παρθένο, το σύμβολο του λέοντα ή της βασιλικής ψυχής και τη σχέση του με την ύλη ή όψη Μητέρα. Μπορεί λοιπόν να υποδηλώνει τις δύο πολικότητες, το αρσενικό και το θηλυκό, το θετικό και το αρνητικό.

Σ' αυτό τον αστερισμό υπάρχει ο εξαιρετικά λαμπρός αστέρας που είναι ένας από τους τέσσερις βασιλικούς αστέρες των ουρανόων. Ονομάζεται *Βασιλίσκος*, ο Κυβερνήτης, ο Νομοθέτης, διατηρώντας στη σημασία του τη σκέψη ότι ο άνθρωπος μπορεί πια να είναι ο νόμος για τον ίδιο, γιατί έχει μέσα του εκείνο που είναι ο βασιλιάς ή ο κυβερνήτης. Κρυμμένη στον αστερισμό βρίσκεται επίσης μια λαμπρή ομάδα αστερών που ονομάζονται "δρέπανο". Στους αρχαίους μνημένους που έβλεπαν όλους τους εξωτερικούς αστερισμούς σαν προσωποποιήσεις των δυνάμεων και σαν σύμβολα ενός εκτυλισσόμενου δράματος πιο απέραντου απ' ό,τι μπορούσαν ν' αντιληφθούν, ο αστερισμός μετέδιδε τρεις κύριες σκέψεις:

πρώτο, ότι ο άνθρωπος ήταν ο κυβερνήτης, ο βασιλιάς, ο ενσαρκωθείς Θεός, ένας ατομικός υιός του Θεού· *δεύτερο*, ότι ο άνθρωπος διεπόταν από το νόμο, το νόμο της φύσης, το νόμο που φτιάχνει για τον εαυτό του και τον πνευματικό νόμο στον οποίο τελικά θα υποταχθεί· *τρίτο*, ότι το έργο του ατόμου είναι να χρησιμοποιήσει το δρέπανο και να κατακόψει ή να αποκόψει εκείνο που εμποδίζει την εφαρμογή του πνευματικού νόμου κι έτσι εμποδίζει την άνθηση της ψυχής.

Ο αστερισμός του Λέοντα περιλαμβάνει ενενήντα πέντε αστέρες, δύο από τους οποίους είναι πρώτου μεγέθους. Λέγεται ότι το Αιγυπτιακό όνομά του σημαίνει “έκχυση”, το Νείλο που δίνει την πλήρη του άρδευση αυτή την εποχή. Έχει επίσης μια ενδιαφέρουσα εσωτερική σημασία, γιατί σύμφωνα με τη διδασκαλία της Προαιώνιας Σοφίας η ανθρώπινη οικογένεια ήρθε σε ύπαρξη μέσω εκείνου που τεχνικά ονομάζεται “τρίτη έκχυση”, που ήταν ο όρος ο οποίος δόθηκε στην είσοδο μιας μεγάλης πλημμυρίδας ψυχών στα ζωώδη σώματα και συνεπώς στο σχηματισμό της ανθρώπινης οικογένειας από ατομικές μονάδες. Ένας άλλος τεχνικός όρος γι’ αυτή την τρίτη έκχυση είναι “ατομικοποίηση”, η δημιουργία ενός ατόμου με αυτεπίγνωση, συνδέοντάς το έτσι με τα μεγάλα γεγονότα στο ζώδιο του Λέοντα.

Οι ενενήντα πέντε αστέρες σ’ αυτό τον αστερισμό έχουν επίσης μια αριθμητική σημασία, γιατί έχουμε $9 \times 10 + 5$. Εννέα είναι ο αριθμός της μύησης, δέκα είναι ο αριθμός της ανθρώπινης τελείωσης, πέντε είναι ο αριθμός του ανθρώπου κι έτσι σ’ αυτή την ομάδα αστέρων έχουμε την ιστορία του ανθρώπου, της προσωπικότητάς, του μνημένου και της έσχατης πνευματικής του επίτευξης.

Οι Τρεις Συμβολικοί Αστερισμοί

Υπάρχει ένας τεράστιος αστερισμός που ονομάζεται *Ύδρα*, ο όφις, που συνδέεται με το ζώδιο του Λέοντα. Βρίσκουμε επίσης τον *Κρατήρα*, το κύπελλο και τον *Κόρακα*. Και οι τρεις συνοψίζουν με τη σημασία τους το πρόβλημα του ανθρώπου που επιδιώκει τη μύηση. Απεικονίζουν έκδηλα και καθαρά το έργο που πρέπει να κάνει. Καθώς ο Λέων, ο βασιλιάς, η ψυχή, αρχίζει το έργο του, αντιλαμβάνεται ότι πρέπει να πιεί το κύπελλο του πόνου και

της εμπειρίας, να υπερνικήσει τον όφι της πλάνης και να εξαλείψει το αρπακτικό πτηνό. Η *Υδρα*, ο όφης, απεικονίζεται στις αρχαίες εικόνες σαν θηλυκό ερπετό. Καλύπτει περισσότερες από εκατό μοίρες και βρίσκεται κάτω από τους τρεις αστερισμούς του Καρκίνου, του Λέοντα και της Παρθένου.

Στο Σκορπιό υπερνικάται τελικά αυτό το φίδι της ύλης και της πλάνης με το οποίο η ψυχή ταυτίσθηκε για τόσο πολύ. Περιλαμβάνει εξήντα αστέρες κι έτσι συναντάμε πάλι ένα σημαντικό αριθμό, γιατί το έξι είναι ο αριθμός του νου, του δημιουργικού έργου του παγκόσμιου Νου και των έξι ημερών της δημιουργίας. Στο έκτο ζώδιο, την Παρθένο, έχουμε την πλήρη μορφή. Στο *Βιβλίο της Αποκάλυψης* λέγεται ότι το σημάδι του Θηρίου είναι 666 και η *Υδρα*, ο όφης, βρίσκεται κάτω από τρεις αστερισμούς κι ο αριθμός της είναι 6, επομένως είναι τρεις φορές ισχυρή. Δέκα είναι ο αριθμός της πληρότητας. Το έξι εκφράζει συνεπώς τους περιορισμούς της σωματικής φύσης που εργάζεται δια της μορφής και της χρησιμοποίησης της προσωπικότητας· συμβολίζει το Θεό στη φύση, είτε κοσμικά είτε ατομικά. Η *Υδρα*, το ερπετό, αντιπροσωπεύει την υλική όψη καθώς καλύπτει και κρύβει την ψυχή.

Ο *Κρατήρας* ή το κύπελλο περιλαμβάνει δεκατρείς αστέρες συνήθους μεγέθους κι ενενήντα περίπου μικρούς αστέρες, αν και μερικά βιβλία αστρονομίας αναφέρουν τρεις λαμπρούς αστέρες κι ενενήντα μικρούς. Έτσι έχουμε πάλι τον αριθμό της ύλης ή της πρόσληψης μορφής και τον αριθμό εκείνου που ονομάζεται “αποστασία” και “γύρισμα της ράχης”, όπως έκανε ο Ιούδας ο Ισκαριώτης, στην ψυχή ή τη Χριστική όψη. Το κύπελλο αυτό σχηματίζει πραγματικά τμήμα του σώματος της *Υδρας*, γιατί οι αστέρες στη βάση του κυπέλλου αποτελούν τμήμα του σώματος του *Όφως* και τους διεκδικούν αμφότεροι οι αστερισμοί. Είναι το κύπελλο που κάθε ανθρώπινο ον πρέπει να πιεί, γεμάτο απ’ ό,τι απέσταξε από την εμπειρία του στην ύλη. Είναι το κύπελλο της υποχρέωσης σε ορισμένα αρχαία Τεκτονικά τυπικά και συμβολίζει την πόση εκείνου που οι ίδιοι παρασκευάσαμε. Με άλλες λέξεις η ίδια αλήθεια μπορεί να εκφρασθεί στα λόγια της Χριστιανικής *Βίβλου*, “ό γαρ εάν σπείρη άνθρωπος, τούτο και θερίσει”.

107 Τρίτο, έχουμε τον *Κόρακα* που στέκει πάνω στην *Υδρα*, το φίδι

και τη ραμφίζει. Έχει εννέα αστέρες, πάλι ο αριθμός της μήσης. Η *Παλαιά Διαθήκη* αρχίζει με έναν κόρακα, η *Καινή Διαθήκη* αρχίζει με ένα περιστέρι. Η εμπειρία αρχίζει με το πτηνό της ύλης και τελειώνει με το πτηνό του πνεύματος. Έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι στον Υδροχόο, το ζώδιο που ολοκληρώνει το Λέοντα, βρίσκουμε τον *Κύκνο*, το σύμβολο του πτηνού του πνεύματος. Στη *Φωνή της Σιγής* διαβάζουμε: “Και τότε μπορείς να αναπαυθείς ανάμεσα στα φτερά του μεγάλου πτηνού. Πάντοτε είναι τερπνό ν’ αναπαύεσαι ανάμεσα στα φτερά εκείνου που δε γεννήθηκε, ούτε πεθαίνει, αλλά είναι το ΑΥΜ διαμέσου της αιωνιότητας”. Και στην υποσημείωση η Ε.Π.Μπ., αναφερόμενη στο πτηνό ή κύκνο, σημειώνει: “Η *Ριγκ Βέδα* λέει... Η συλλαβή Α θεωρείται ότι είναι το δεξί φτερό του πουλιού Χάμσα, U το αριστερό του και M η ουρά του...” (*Τα Τσάκρα*, υπό Κ.Ο. Λεντμπήτερ).

Στο ζωδιακό της Τεντύρας ο Λέων και οι τρεις συνοδευτικοί αστερισμοί εικονίζονται σαν να σχηματίζουν ένα μεγάλο ζώδιο, γιατί ο λέων φαίνεται να βαδίζει πάνω στον όφι. Ο *Κόρακας* είναι κουρνιασμένος πάνω στη ράχη του λέοντα, ενώ κάτω είναι μια θηλυκή φτερωτή μορφή (πάλι το σύμβολο της ύλης) που κρατά δύο κύπελλα, γιατί πάντοτε υπάρχει το κύπελλο που συμβολίζει το κύπελλο της εμπειρίας, το κύπελλο της τιμωρίας. Το κύπελλο της υποχρέωσης είναι το κύπελλο που προσφέρεται στο μνημένο, στο οποίο αναφέρθηκε ο Χριστός στον Κήπο της Γεθσημανή, όταν ζήτησε να απέλθει απ’ αυτόν, το οποίο όμως ήπιε μέχρι τέλους.

Έτσι ο Ηρακλής, ο ζηλωτής που εκφράζεται στο Λέοντα, βλέπει τη μεγάλη μάχη που βρίσκεται μπροστά του, γνωρίζει ότι το παρελθόν του πρέπει να πραγματωθεί στο μέλλον, γνωρίζει ότι προτού αναρριχηθεί στο όρος στον Αιγόκερω, πρέπει να σφαγιάσει την *Υδρα* και γνωρίζει ότι δεν πρέπει πια να είναι ο κόρακας, αλλά πρέπει να εκδηλωθεί σαν *Αετός* του Σκορπιού και σαν *Κύκνος* στον Υδροχόο. Αυτό πρέπει ν’ αρχίσει να το κάνει στο Λέοντα, καταδεικνύοντας τη δύναμη να τολμά, αντιμετωπίζοντας τον τρομακτικό αγώνα που βρίσκεται μπροστά του στα επόμενα τρία ζώδια και σκοτώνοντας το λιοντάρι της φύσης του (το βασιλιά των θηρίων) μόνος και αβοήθητος, αποκτώντας έτσι τη δύναμη να νικήσει την *Υδρα* στο Σκορπιό.

Το Μάθημα του Άθλου

Δύο σκέψεις παρμένες απ' τη Χριστιανική Βίβλο, συνοψίζουν το μάθημα αυτού του άθλου. Στην *Επιστολή του Πέτρου* βρίσκουμε αυτά τα λόγια: “ο αντιδικος υμών διάβολος ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπή” και στην *Αποκάλυψη 5:5* βρίσκουμε τα λόγια: “Ίδού ενίκησεν ο λέων ο εκ της φυλής Ιούδα, η ρίζα Δαβίδ, ανοίξαι το βιβλίον και τας επτά σφραγίδας αυτού”.

Ο Ηρακλής, ο ζηλωτής, η ψυχή, συμβολίζει το λέοντα, τον πρίγκιπα, το βασιλιά, τον κυβερνήτη και γιαυτό φορούσε συμβολικά το δέρμα του λέοντα. Ο λέων της Νεμέας αντιπροσωπεύει ουσιαστικά τη συντονισμένη κυρίαρχη προσωπικότητα, γιατί ο ζηλωτής πρέπει πάντοτε να είναι πολύ εξελιγμένο άτομο.

Με τις τριπλές όψεις του κατώτερου προσωπικού εαυτού συγχωνευμένες και συνενωμένες κι επομένως πιο ισχυρές απ' το μέσο όρο, ο ζηλωτής γίνεται συχνά ένα κάπως κουραστικό και δύσκολο πρόσωπο. Έχει νου και τον χρησιμοποιεί. Τα συναισθήματά του ελέγχονται ή είναι τόσο συγχωνευμένα με τις νοητικές του αντιδράσεις, ώστε είναι ασυνήθιστα ισχυρά· επομένως είναι εξαιρετικά ατομικός, συχνά πολύ επιθετικός, με αυτοπεποίθηση κι αυταρέσκεια και η προσωπικότητά του είναι συνεπώς μια καταστρεπτική δύναμη στην οικογενειακή ομάδα, την κοινωνία ή την οργάνωση με την οποία συνδέεται. Γιαυτό ο ζηλωτής, ο λέων του Ιούδα, πρέπει να σκοτώσει το λιοντάρι της προσωπικότητάς του. Έχοντας αναδυθεί από τη μάζα και με αναπτυγμένη ατομικότητα, πρέπει κατόπιν να σκοτώσει εκείνο που δημιούργησε· πρέπει να καταστήσει ανίσχυρο εκείνο που ήταν μέχρι τώρα ο μεγάλος προστατευτικός πράκτορας. Η ιδιοτέλεια και το ένστικτο της αυτοάμυνας πρέπει να δώσουν τη θέση τους στην ανιδιοτέλεια που είναι κυριολεκτικά η υποταγή του εαυτού στο σύνολο.

Ο λέων της Νεμέας συμβολίζει συνεπώς την ισχυρή προσωπικότητα που τρέχει άγρια και απειλεί την ειρήνη της υπαίθρου. Ποιο είναι το μάθημα που περιμένει κανείς να μάθει από το γεγονός ότι ο Ηρακλής ακολούθησε το λιοντάρι σε μια σπηλιά που είχε δύο ανοίγματα; Γιατί έκλεισε το ένα άνοιγμα και μπήκε απ' το άλλο; Ποια είναι η πνευματική διδασκαλία που βρίσκεται στην παράδοση ότι εκεί σκότωσε το λιοντάρι με γυμνά χέρια;

Πολλές απ' αυτές τις παλιές ιστορίες έχουν κρατήσει την αληθινή σημασία του νοήματός τους ανερμήνευτη για χιλιάδες χρόνια και μόνο στις μέρες μας και τη γενιά μας μπορεί να προβάλει η αληθινή εσωτερική έννοια. Το ενδιαφέρον γεγονός για την περίοδο στην οποία ζούμε τώρα, είναι ότι σημαδεύει μια μοναδική ανάπτυξη στη φυλετική ανέλιξη. Υπήρξαν πάντοτε εκδηλώσεις των ηλιακών θεών κι αυτός ο άθλος του Ηρακλή διαδραματίστηκε πολλές φορές από λίγους εδώ κι εκεί. Κάθε έθνος έχει δημιουργήσει πολύ εξελιγμένους ζηλωτές που ακολουθούν το λιοντάρι της προσωπικότητας στη σπηλιά κι εκεί το υποτάσσουν. Αλλά σε σχέση με τις μυριάδες των ανθρώπινων μονάδων αποτελούν σχετικά μια πολύ μικρή μειονότητα. Τώρα έχουμε έναν κόσμο γεμάτο ζηλωτές· η ερχόμενη γενιά σ' όλα τα έθνη θα δημιουργήσει χιλιάδες μαθητών και ήδη δεκάδες χιλιάδες ζητούν το Δρόμο. Οι άνθρωποι δεν είναι πολύ ατομιστές, ο κόσμος είναι γεμάτος από *προσωπικότητες* και ήρθε ο καιρός που ο λέων της φυλής του Ιούδα πρέπει να υπερισχύσει του λέοντα του προσωπικού εαυτού. Δεν είμαστε μόνοι στον αγώνα μας, όπως ήταν ο Ηρακλής, αλλά αποτελούμε μέρος μιας μεγάλης ομάδας ηλιακών θεών που αγωνίζονται με τις προπαρασκευαστικές δοκιμασίες της μύησης και με τα προβλήματα από τα οποία θα αντλήσουν την πλήρη δύναμη της ψυχής.

Στον Αιγόκερω θα αναρριχηθούμε στη βουνοκορφή και καθώς μπαίνουμε τώρα στον Υδροχοϊκό κύκλο, οι ζηλωτές της φυλής είναι σε θέση ν' αρχίσουν να μαθαίνουν το μάθημα της υπηρεσίας και της παγκόσμιας συνείδησης. Όταν σε δύο χιλιάδες έτη αρχίσουμε να μπαίνουμε στον Αιγόκερω, τότε θα υπάρξει μια τρομακτική συγκέντρωση μνημένων και η αναρρίχηση στο όρος της μύησης και στο όρος της μεταμόρφωσης θα πραγματοποιηθεί από πολλές εκατοντάδες μαθητών. Στο μεταξύ πρέπει ν' ασχοληθούμε με το λιοντάρι της προσωπικότητας και να εισέλθουμε στη σπηλιά.

Στο συμβολισμό των γραφών του κόσμου τα πιο βαρυσήμαντα γεγονότα διαδραματίζονται σε έναν απ' τους δύο τόπους: μέσα σε σπηλιά ή πάνω στο βουνό. Ο Χριστός γεννήθηκε στο σπήλαιο· η προσωπικότητα υπερνικάται στο σπήλαιο· η φωνή του Κυρίου ακούγεται στο σπήλαιο, η Χριστική συνείδηση γαλουχείται στο σπήλαιο της καρδιάς, αλλά μετά τις εμπειρίες του σπηλαίου ανε-

βαίνουμε στο όρος της μεταμόρφωσης, επιτυγχάνουμε το όρος της σταύρωσης, που ακολουθείται τελικά από το όρος της ανάληψης.

Θα ήθελα εδώ να δώσω την τεχνική, ίσως πιο επιστημονική ερμηνεία αυτού του σπήλαιου στο οποίο μπήκε ο Ηρακλής. Η Αρεία φυλή στην οποία ανήκουμε, είναι υψηλής νοητικής ανάπτυξης και η συνείδηση των ανθρώπων παντού μετατοπίζεται σταθερά απ' τη συναισθηματική φύση κι έτσι από το ηλιοπλεγματικό κέντρο στο νοητικό σώμα και συνεπώς στο κεφάλι. Στο κεφάλι υπάρχει ένα μικρό σπήλαιο, μια μικρή οστεώδης δομή που προασπίζει και προφυλάσσει έναν από τους πιο σημαντικούς αδένες του σώματος, την υπόφυση. Όταν ο αδένας αυτός είναι σε πλήρη και πρόεπουσα λειτουργική δραστηριότητα, θα έχουμε μια προσωπικότητα ολοκληρωμένη κι ενεργό, αυτοελεγχόμενη και με έντονη νοητική δραστηριότητα και αντοχή.

Αυτή η υπόφυση έχει διπλή διαμόρφωση: σ' έναν από τους λοβούς της, το μετωπικό ή πρόσθια υπόφυση, βρίσκεται η έδρα του έλλογου νου, της διανοητικότητας κι ο άλλος, η οπίσθια υπόφυση, είναι η έδρα της συναισθηματικής, φαντασιακής φύσης. Λέγεται επίσης ότι ο αδένας αυτός συντονίζει τους άλλους, ελέγχει την ανάπτυξη και είναι ουσιώδης για τη ζωή. Έχει ενδιαφέρον ότι ο Μπέρμαν ορίζει τη διανοητικότητα σαν “την ικανότητα του νου να ελέγχει το περιβάλλον του με έννοιες κι αφηρημένες ιδέες”. Όπου υπάρχει έλλειψη ανάπτυξης αυτού του αδένα, θα βρούμε συναισθηματική και νοητική ανεπάρκεια. Πολλοί ενδοκρινολόγοι και ψυχολόγοι εκφράζονται σε παρόμοιες γραμμές.* Στο σπήλαιο αυτό ο λέων της αναπτυγμένης προσωπικότητας ή ατομικότητας έχει τη φωλιά του κι εκεί πρέπει να νικήσει ο ηλιακός θεός, ο Ηρακλής.

111 Επί αιώνες οι Αιγύπτιοι και ειδικά οι Ινδοί γνωρίζουν τα τσάκρα ή τα κέντρα δύναμης του αιθερικού σώματος. Η ανακάλυψη του ενδοκρινούς συστήματος δείχνει αντίστοιχους φυσικούς αδένες στα ίδια σημεία. Ένας απ' αυτούς, η υπόφυση με τους δύο λοβούς της, συμβολίζει το σπήλαιο με τα δύο ανοίγματα, το ένα από τα οποία έπρεπε να κλείσει ο Ηρακλής προτού μπορέσει να ελέγξει την προσωπικότητα από τον ανώτερο νου. Γιατί μόνο όταν έφραξε το άνοιγμα των προσωπικών συναισθημάτων (την οπίσθια

* Η Ψυχή και ο Μηχανισμός της, υπό Αλίης Α. Μπέιλη.

υπόφυση), πετώντας ακόμη και το πιστό του ρόπαλο, αρνούμενος συμβολικά να ζήσει μια προσωπική ιδιοτελή ζωή, μπόρεσε εισερχόμενος απ' το άνοιγμα που εκπροσωπεί την πρόσθια υπόφυση, να υποτάξει το λέοντα της προσωπικότητας μέσα στη σπηλιά. Οι αντιστοιχίες αυτές είναι τόσο ακριβείς, ώστε παρουσιάζουν στα μικρά και στα μεγάλα μια επιβλητική απόδειξη της αθραγούς ακεραιότητας του Σχεδίου. “Ως άνω ούτω κάτω.” Μια εντυπωσιακή αντιστοιχία μεταξύ βιολογικών και πνευματικών αληθειών.

ΑΘΛΟΣ VI

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ ΤΗΣ ΙΠΠΟΛΥΤΗΣ (Παρθένος, 22α Αυγούστου-21η Σεπτεμβρίου)

112

Ο Μύθος*

Ο μεγάλος Προεστός κάλεσε το Δάσκαλο που παρακολουθούσε τον Ηρακλή. “Ο καιρός πλησιάζει”, είπε, “πώς περνά ο υιός του ανθρώπου που είναι υιός του Θεού; Προετοιμάσθηκε να τολμήσει πάλι και να δοκιμάσει το θάρρος του σε διαφορετικού είδους εχθρό; Μπορεί να περάσει την έκτη μεγάλη Πύλη;”

Κι ο Δάσκαλος απάντησε: “Ναι”. Ήταν βέβαιος ότι όταν εκφερόταν ο λόγος, ο μαθητής θα σηκωνόταν για ένα νέο άθλο κι αυτό είτε στο μεγάλο Προεστό στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου.

Κι έπειτα ακούστηκε ο λόγος. “Σήκω Ηρακλή και πέρασε από την έκτη μεγάλη Πύλη.” Ένας άλλος λόγος ακούστηκε, όχι όμως απ’ τον Ηρακλή, αλλά από εκείνους που κατοικούσαν στα παράλια της μεγάλης θάλασσας. Τον άκουσαν και τον πρόσεξαν.

Στις παραλίες αυτές κατοικούσε η μεγάλη βασίλισσα που βασίλευε σ’ όλες τις γυναίκες του τότε γνωστού κόσμου. Ήταν οι υποτελείς της και οι γενναίοι πολεμιστές της. Στο βασιλείο της δε βρισκόταν κανένας άνδρας. Μόνο γυναίκες περιστοίχιζαν τη βασίλισσά τους. Μέσα στο ναό της σελήνης λάτρευαν καθημερινά και θυσιάζαν στον Άρη, το θεό του πολέμου.

113 Επέστρεψαν απ’ την ετήσια επίσκεψή τους στα λημέρια των ανδρών. Στον περίβολο του ναού περίμεναν να μιλήσει η Ιππολύτη, η

*Από το σημείο αυτό τα υπόλοιπα κεφάλαια θα βασισθούν στις ανεπίσημες διαλέξεις που έδωσε η Α.Α.Μπ., καθώς εξαντλήθηκε το ολοκληρωμένο υλικό για ένα προταθέν βιβλίο. Δίνεται λοιπόν μια διασκευή μαζί με υλικό από την *Εσωτερική Αστρολογία* και από *Τα Δώρα του Πνεύματος* του Ντέιν Ρούντναρ, τα οποία δεν είχαν εκδοθεί τον καιρό που δόθηκαν οι διαλέξεις, το 1937.

βασίλισσά τους, που στεκόταν στα σκαλοπάτια του ψηλού βωμού, φορώντας τη ζώνη που της έδωσε η Αφροδίτη, η θεά της αγάπης. Η ζώνη αυτή ήταν ένα σύμβολο, ένα σύμβολο ενότητας που κατακτήθηκε με αγώνα, σύγκρουση, πάλη, ένα σύμβολο της μητρότητας και του ιερού Παιδιού στο οποίο στρέφεται αληθινά όλη η ανθρωπίνη ζωή.

“Ο λόγος ειπώθηκε”, είπε, “ότι είναι στο δρόμο του ένας πολεμιστής του οποίου το όνομα είναι Ηρακλής, ένας υιός του ανθρώπου κι όμως ένας υιός του Θεού· σ’ αυτόν πρέπει να παραδώσω τη ζώνη που φορώ. Θα υπακούσουμε στο λόγο Αμαζόνες ή θα πολεμήσουμε το λόγο του Θεού;” Και καθώς άκουγαν τα λόγια της και συλλογίζονταν το πρόβλημα, αντήχησε πάλι ο λόγος λέγοντας ότι ήταν εκεί, πριν την ώρα του, περιμένοντας χωρίς να πάρει την ιερή ζώνη της φιλοπόλεμης βασίλισσας.

Η Ιππολύτη, η βασίλισσα πολεμιστής, βάδισε προς τον υιό του Θεού που ήταν και υιός του ανθρώπου. Πολέμησε κι αγωνίστηκε μαζί της και δεν άκουσε τα ωραία λόγια που προσπάθησε να του πει. Απόσπασε τη ζώνη, παρότι είδε να την κρατά στα χέρια της και να την προσφέρει σαν δώρο, να προσφέρει το σύμβολο της ενότητας και της αγάπης, της θυσίας και της πίστης. Όμως την άρπαξε και την έσφαξε, σκοτώνοντας εκείνη που του χάριζε ό,τι ζητούσε. Και καθώς στεκόταν δίπλα στη βασίλισσα που πέθαινε, έντρομος για ό,τι είχε κάνει, άκουσε το Δάσκαλό του να λέει:

“Γιέ μου, γιατί σκοτώνεις εκείνο που χρειάζεσαι, το κοντινό κι αγαπητό; Γιατί σκοτώνεις εκείνον που αγαπάς, εκείνον που δίνει ωραία δώρα, το φύλακα του εφικτού; Γιατί σκοτώνεις τη μητέρα του ιερού Παιδιού; Πάλι σημειώθηκε αποτυχία. Πάλι δεν κατάλαβες. Εξιλέωσε τη στιγμή αυτή, πριν ζητήσεις να με δεις ξανά.”

Έπεσε σιωπή κι ο Ηρακλής σφίγγοντας τη ζώνη στο στήθος του, ζήτησε το δρόμο προς το σπίτι, αφήνοντας τις γυναίκες περίλυπες, χωρίς αρχηγό και χωρίς αγάπη.

* * *

Ο Ηρακλής ήρθε πάλι στις ακτές της μεγάλης θάλασσας. Κοιτά στη βραχώδη ακτή είδε ένα τέρας του βυθού, που κρατούσε στα σαγόνια του τη δύστυχη Ησιόνη. Οι κραναγές και οι στεναγμοί της έφθαναν στα ουράνια και βροντούσαν στα αυτιά του Ηρακλή

που ήταν χαμένος στη λύπη και δεν ήξερε ποιο δρόμο να πάρει. Πρόθυμα όρμησε να τη βοηθήσει, ήταν όμως πολύ αργά. Εξαφανίστηκε στο σπηλαιώδες στόμα του θαλάσσιου ερπετού, του τέρατος με τη φοβερή φήμη. Ξεχνώντας όμως τον εαυτό του, αυτός ο υιός του ανθρώπου που ήταν υιός του Θεού, αντιμετώπισε τα κύματα κι έφτασε το τέρας που με ανοιχτό στόμα στράφηκε στον άνθρωπο με άγρια επιθετικότητα και βαρύ μουγκρητό. Ο Ηρακλής όρμησε στο κόκκινο αυλάκι του λαιμού του, ψάχνοντας την Ησιόνη· τη βρήκε βαθιά μέσα στην κοιλιά του τέρατος. Την άρπαξε με το αριστερό του χέρι και την κράτησε κοντά του, ενώ με το πιστό σπαθί του έσκαβε το δρόμο από την κοιλιά του ερπετού στο φως της μέρας. Και την έσωσε, αντισταθμίζοντας έτσι την προηγούμενη θανατηφόρο πράξη του. Γιατί τέτοια είναι η ζωή: μια πράξη θανάτου, μια πράξη ζωής κι έτσι οι υιοί των ανθρώπων που είναι υιοί του Θεού μαθαίνουν τη σοφία, την ισορροπία και τον τρόπο να βαδίζουν με το Θεό.

Από την Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου ο μεγάλος Προεστός παρακολουθούσε. Και από τη θέση δίπλα του παρακολουθούσε κι ο Δάσκαλος. Ο Ηρακλής πέρασε πάλι από την έκτη Πύλη και βλέποντάς τον και βλέποντας τη ζώνη και την κόρη, ο Δάσκαλος μίλησε και είπε: “Ο έκτος άθλος τελείωσε. Σκότωσες εκείνο που σε αγαπούσε και χωρίς να ξέρει και χωρίς να γνωρίζει σου έδωσε την αγάπη και τη δύναμη που χρειαζόσουν. Έσωσες εκείνο που σε χρειαζόταν κι έτσι πάλι τα δύο είναι ένα. Συλλογίσου πάλι τους τρόπους της ζωής και σκέψου τους τρόπους του θανάτου. Πήγαινε ν’ αναπαυθείς, γιέ μου”.

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

Εισαγωγή

Λέγεται ότι από κάποιες όψεις η Παρθένος είναι το πιο αρχαίο απ’ τα ζώδια. Ανά τους αιώνες είτε η Λίλιθ είτε η Ίσις, η Εύα ή η Παρθένος Μαρία, όλες απεικονίζουν τη μητέρα του κόσμου, αλλά η Μαρία είναι εκείνη που τελικά κρατά το Παιδί στην αγκαλιά της. Και σ’ αυτό το ζώδιο η Χριστική συνείδηση συλλαμβάνεται και γαλουχείται στην περίοδο της κνοφορίας, ωστόσο επιτέλους στους Ιχθείς, το αντίθετο ζώδιο, γεννηθεί ο παγκόσμιος σωτήρας.

Όπως στο Λέοντα, είναι μια εμπειρία σπηλαίου “στη μήτρα του

χρόνου” και πρέπει να χαρακτηρίζεται από θέρμη, ηρεμία, βαθιές εμπειρίες και “αργές αλλά ισχυρές κρίσεις”. Είναι ένα συνθετικό ζώδιο. Στο σημείο αυτό ο Θιβετανός λέει: “Ο συμβολισμός της Παρθένου αφορά τον όλο στόχο της εξελικτικής διαδικασίας που είναι να προασπίζει, να γαλουχεί και τελικά ν’ αποκαλύπτει την κρυμμένη πνευματική πραγματικότητα. Αυτή την καλύπτει κάθε μορφή, αλλά η ανθρώπινη μορφή είναι εξοπλισμένη και κατάλληλη να την εκδηλώσει με έναν τρόπο διαφορετικό από κάθε άλλη έκφραση της θεϊότητας κι έτσι κάνει από κι αντικειμενικό εκείνο το οποίο αποσκοπεί η όλη δημιουργική διαδικασία”. (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 251-252.)

Η συνθετική αυτή ποιότητα τονίζεται περαιτέρω απ’ το γεγονός ότι οκτώ άλλα ζώδια (όλα εκτός του Λέοντα, του Ζυγού και του Αιγόκερου) μέσω των πλανητικών κυβερνητών τους διαχύνουν τις ενέργειές τους δια της Παρθένου κι ο Θιβετανός επιστά την προσοχή στο γεγονός ότι τώρα εισερχόμαστε στο όγδοο ζώδιο απ’ την Παρθένο, με άλλα λόγια στο επόμενο ζώδιο πριν από εκείνο στο οποίο γεννάται το Παιδίον, στο ζώδιο στο οποίο θα δούμε πολλούς να παίρνουν μύηση. Πρέπει να θυμόμαστε ότι όλοι οι άνδρες και γυναίκες περνούν απ’ όλα τα ζώδια και για όσους γεννήθηκαν στην Παρθένο ή έχουν αυτό το ζώδιο ωροσκόπο (το ανατέλλον ζώδιο του χάρτη, που δείχνει τον ψυχικό σκοπό του μαθητή), αυτές οι ποιότητες ή ενέργειες εκθέτονται με πολλούς τρόπους, γιατί οι οργανώσεις, οι τέχνες, οι επιστήμες απαιτούν όλες μακρές περιόδους νοητικής κυοφορίας και τον αγώνα για την προβολή νέων ιδεών στην εκδήλωση.

Ένα άλλο μοναδικό χαρακτηριστικό της Παρθένου είναι ότι έχει ένα τριπλό σύμβολο, που μόνο ένα άλλο ζώδιο έχει, ο Σκορπιός. Αυτό είναι σημαντικό και υποδηλώνει ότι τα δύο αυτά ζώδια “συνδέονται με την ανάπτυξη της Χριστικής συνείδησης. Σημαδεύουν κρίσιμα σημεία στην εμπειρία της ψυχής, σημεία ολοκλήρωσης όπου η ψυχή ενοποιείται συνειδητά με τη μορφή και ταυτόχρονα με το πνεύμα”. (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 481.) Η δήλωση αυτή υπόκειται της πνευματικής θεωρίας των Τριγώνων που είναι πολλά κι ο Θιβετανός προσθέτει αυτά τα επίσημα και αξιοπρόσεχτα λόγια: “Με τη θέληση της Θεότητας και την αναλλοίωτη

ενέργεια στην καρδιά του εκδηλωμένου ζωδιακού προκαλούν τις αλλαγές στη συνείδηση που κάνουν τον άνθρωπο θείο στο πέρας του παγκόσμιου κύκλου”. Και περαιτέρω: “Δια της συγχώνευσης κι ενοποίησης των τριών πλανητικών ενεργειών, με τη μεσολάβηση της ανθρώπινης σκέψης που αντιδρά στις ζωδιακές ενέργειες, η γη μας θα μετασχηματισθεί σε ιερό πλανήτη”. Ασφαλώς τα λόγια αυτά διευρύνουν το όραμά μας, εμβαθύνουν την κατανόησή μας, μας δίνουν πίστη στο μέλλον της ανθρωπότητας και μας ενισχύουν να συνεργασθούμε υπομονετικά με το παρόν.

Ερμηνείες του Μύθου

Η ιστορία του μύθου αναφέρει ότι ο μεγάλος Προεστός αναγνώρισε ότι αυτός ο άθλος ήταν πράγματι μ’ έναν εχθρό “διαφορετικού είδους”. Είναι ενδιαφέρον ότι οι δύο άθλοι στους οποίους ο Ηρακλής ενήργησε κακώς, αν και τελικά νίκησε, ήταν με τα πολιτικά του αντίθετα, τα θηλυκά. Στον Κριό η υποταγή των ανθρωποφάγων φοράδων φούσκωσε τόσο το εγώ του, ώστε προχώρησε με υπερηφάνεια κι άφησε τις φοράδες στον Άβδηρο, την προσωπικότητά του, με αποτέλεσμα να αποδράσουν και να πρέπει να επαναληφθεί ο άθλος. “Αλλά ο Άβδηρος είχε πεθάνει.” Και στον άθλο της Παρθένου σκότωσε τη βασίλισσα των Αμαζόνων αν και του πρόσφερε τη ζώνη κι έπρεπε έπειτα να σώσει μια άλλη κόρη, την Ησιόνη, από την κοιλιά του κήτους, για να συμψηφίσει τη ζωή που χωρίς λόγο είχε αφαιρέσει.

Έτσι ο πόλεμος μεταξύ των φύλων έχει αρχαία προέλευση· είναι πράγματι έμφυτος στη δυαδικότητα της ανθρωπότητας και του ηλιακού συστήματος. Το γεγονός αυτό μαρτυρούν έντονα οι δίκες διαζυγίων· κι ο ανταγωνισμός υπάρχει τόσο στην εργασία όσο και στο σπίτι. Υπάρχουν στην ιστορία μικρά αλλά ενδιαφέροντα σημεία που δεν πρέπει να παραβλέψουμε. Ποιο ήταν το λάθος της Ιππολύτης; Ίσως το εξής: πρόσφερε στον Ηρακλή τη ζώνη της ενότητας που της έδωσε η Αφροδίτη, επειδή της είχαν πει ότι έτσι διέταξε ο Προεστός κι όχι επειδή η ίδια ένιωθε ενότητα. Μήπως το έκανε αναγκαστικά κι όχι από αγάπη; Κι έτσι πέθανε. Μας είπαν ακόμη ότι το κακό πρέπει να συμβεί, όμως η συμφορά ακολουθεί εκείνον απ’ τον οποίο προέρχεται κι έτσι ο Ηρακλής απέ-

τυχε να καταλάβει την πνευματική του αποστολή, παρότι πέτυχε τον αντικειμενικό του σκοπό.

Διερωτάται πάλι κανείς γιατί οι Αμαζόνες έκαναν ετήσια εξόρμηση στον κόσμο των ανδρών; Ήταν για να πολεμήσουν εναντίον τους ή για να ζητήσουν ενότητα στην οποία δεν υπήρχε καρδιά; Ήταν για να ζητήσουν νέα μέλη για το δίχως άνδρες κόσμο τους; Αλλά μας λένε ότι ο Θεός κατοπτρεύει την καρδιά. Προξενεί κατάπληξη σε πολλούς με αυστηρές νομικές και ηθικές αρχές, αν σκεφθούν ότι μια ομολογημένη πόρνη μπορεί να είναι ανώτερη από μια γυναίκα που στην πορνεία προσθέτει τη βλασφημία όταν παίρνει όρκους στην εκκλησία, χωρίς αγάπη και χωρίς πρόθεση υπηρεσίας, αλλά μόνο για ν' αποκτήσει χρήματα, ασφάλεια ή θέση. Σπάνια ακούει κανείς κήρυγμα για τη μοιχαλίδα, για την οποία ο Χριστός είπε: “ουδέ εγώ σε κατακρίνω· πορεύου και από του νυν μηκέτι αμάρτανε”. Όλα αυτά φαίνεται ότι περιλαμβάνονται διακριτικά στο μύθο του άθλου στην Παρθένο. Είναι εκπληκτική η πρακτική του εφαρμογή καθώς και η κοσμική και πνευματική του σημασία. Μας λένε ότι “ο *σκόπιμος* πόλεμος μεταξύ των φύλων βρίσκεται τώρα στον κολοφώνα του”.

Αυτή τη φορά ο Δάσκαλος δεν είπε ότι το έργο έγινε άσχημα. Είπε χωρίς διαφορούμενα, “Γιατί σκοτώνεις τη μητέρα του ιερού Παιδιού; Πάλι σημειώθηκε αποτυχία. Πάλι δεν κατάλαβες. Εξιλέωσε τη στιγμή αυτή, πριν ζητήσεις να με δεις ξανά”. Ήταν αυστηρά λόγια και πρέπει να προσέξουμε το βασικό τόνο. “Πάλι δεν κατάλαβες.” Έπεσε σιωπή κι ο Ηρακλής σφίγγοντας τη ζώνη στο στήθος του, ζήτησε το δρόμο προς το σπίτι, αφήνοντας τις γυναίκες περιλυπες, χωρίς αρχηγό και χωρίς αγάπη.

Η πράξη του θανάτου· έπειτα μια πράξη αγάπης, όταν με κίνδυνο της ζωής του ο Ηρακλής ελευθέρωσε την Ησιόνη και κέρδισε απ' το Δάσκαλο τα λόγια: “Συλλογίσου πάλι τους τρόπους της ζωής και σκέψου τους τρόπους του θανάτου. Πήγαινε ν' αναπαυθείς, γιέ μου”. Δεν απολογούμαστε για την επανάληψη των λέξεων του μύθου όπως ειπώθηκαν από το Θιβετανό· είναι εξαιρετικά ωραίες και η μαντρική τους δύναμη φαίνεται να καταστρέφεται όταν τις παραφράζουμε.

Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι δεν περιγράφηκε ο άθλος στον

Ηρακλή, όπως στις άλλες περιπτώσεις. Ο λόγος αντήχησε μόνο στη χώρα όπου η βασίλισσα των Αμαζόνων κυβερνούσε τον κόσμο των γυναικών, όπου αποκλείονταν οι άνδρες. Αφέθηκε στον Ηρακλή να καταλάβει τη φύση του άθλου και δεν την κατάλαβε. Οι Αμαζόνες λάτρευαν επίσης τη σελήνη (τη μορφή) και τον Άρη, το θεό του πολέμου· δεν καταλάβαιναν επίσης το αληθινό τους λειτούργημα, γιατί η Μαρία απεικονίζεται με τη σελήνη κάτω από τα πόδια της και στην αγκαλιά της με εκείνον που είναι γνωστός σαν Πρίγκιπας της Ειρήνης.

Οι Δύο Δρόμοι

Όπως πάντοτε υπάρχει μια εκλογή για το καλό ή το κακό στο άτομο αυτού του ζωδίου, η οποία εξαρτάται από τη θέση του στην εξέλιξη και το βαθμό της ευαισθησίας του. Η Παρθένος ονομάζεται θεά της αρετής ή της κακίας. Αλλά ποια είναι η ριζική έννοια της “κακίας”; “Καθιστώ αναποτελεσματικό” κι αυτό για την Παρθένο είναι η εξουδετέρωση του όλου σκοπού του ζωδίου, γιατί λέγεται ότι “ο Χριστός είναι γι’ αυτή ο σκοπός της ύπαρξης”. Η ρίζα της “virtue” (αρετής) είναι η Λατινική λέξη *vir* που σημαίνει “ισχύς”, “άνδρας”, όπως κι “αρρενωπός”. Η βαθιά έννοια της κακίας σαν αναποτελεσματικότητας της πνευματικής ζωής υπενθυμίζει την εξήγηση ενός από τους *Κανόνες του Δρόμου*: “Καθένας πρέπει να γνωρίζει τη φαυλότητα του άλλου και να συνεχίζει να αγαπά”. Γιατί μ’ αυτή την έννοια φαίνεται ότι ο φαύλος είναι απλώς ένας στενοκέφαλος, μάλλον αδέξιος χωριάτης που δεν ξέρει τίποτα πέρα απ’ το δικό του μικρό αξεπέραστο δακτύλιο.

Πόσο έκδηλες και πόσο δόκιμες της αληθινής ανοχής είναι οι ριζικές αυτές έννοιες. Για πολύ καταπονήσαμε το φυσικό σώμα σαν τη ρίζα κάθε κακού, όταν στην πραγματικότητα η στενοκεφαλιά μας και οι σκληρές μικρές καρδιές μας προκαλούν τις εσφαλμένες στάσεις και συνήθειες· το σώμα όντας ένας αυτόματος ανταποκριτικός μηχανισμός, υπόκειται στον έλεγχο του εσώτερου ανθρώπου. Παρουσιάζεται ακόμη η ιδέα ότι “αμαρτία” σημαίνει κυριολεκτικά “κάτι που γίνεται εσφαλμένα”. Όταν δεν επιτυγχάνει τον “οφθαλμό του ταύρου”, τον “οφθαλμό της φώτισης” που αναφέρθηκε στον Ταύρο, είναι αμαρτία για τον υιό του ανθρώπου που

είναι επίσης υιός του Θεού. Πόσο τέλεια αλληλεπιδρούν οι θεμελιώδεις αυτές ιδέες και επιβεβαιώνουν η μια την άλλη, όταν εγκαταλείπουμε τις περιπλοκές του κατώτερου νου. Η Παρθένος ονομάζεται επίσης η “θεά των δύο δρόμων”, γιατί η αρχή της Αγίας Μητέρας συμβολίζει την ύλη και είναι επίσης ο φύλακας της Χριστικής ζωής.

Έχει σημασία ότι το έκτο αυτό ζώδιο, ο αριθμός της δραστηριότητας στο φυσικό πεδίο, ονομάζεται αριθμός του Θηρίου. Η ιδέα αυτή φαίνεται ότι ασκεί φοβερή σαγήνη σε πολλούς, όμως ό,τι πραγματικά σημαίνει είναι ότι η Παρθένος είναι σύμβολο τριπλότητας, 6 στο φυσικό πεδίο, 6 στο συναισθηματικό πεδίο, 6 στο νοητικό πεδίο, όχι όμως 666.

Πρέπει να θυμόμαστε ότι ο λέων είναι ο βασιλιάς των θηρίων. Το άτομό του επιτυγχάνει τελικά σ’ αυτό το ζώδιο την ολοκληρωμένη προσωπικότητα. Αλλά στην Παρθένο γίνεται το πρώτο βήμα προς την πνευματικότητα, η ψυχή αποκαλείται υιός του νου και η Παρθένος κυβερνάται απ’ τον Ερμή που μεταφέρει την ενέργεια του νου.

Σ’ αυτή τη διάλεξη η Α.Α.Μπ. έδωσε μια πολύ ενδιαφέρουσα σειρά προφητικών αναφορών για την Παρθένο, ως εξής:

“Άκουε δη, διότι ιδού εγώ άγω τον δούλον μου Ανατολήν.” (Ζαχαρίας 3:8.) Ένα σύμβολο της Παρθένου είναι η γυναικα με το στάχυ του σίτου ή το δεμάτι των σιτηρών ή το κλαδί με τα φρούτα στην αγκαλιά της. Θυμηθείτε επίσης την προφητεία του *Ησαΐα*, στην οποία βασιζεται η *Καινή Διαθήκη*: “Ίδου η παρθένος εν γαστρί έξιει και τέξεται υιόν” και συνδέστε την με το σίχο της *προς Εφεσίους Επιστολής*, όταν ο Απ. Παύλος είπε ότι κάποια μέρα θα επιτύχουμε “μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού”. Θα ήθελα να σας υπενθυμίσω ότι ο Χριστός τόνισε επανειλημμένα τη νέα γέννηση παρά τη θυσία του αίματος. Η εσωτερική έννοια είναι ότι “το αίμα είναι ζωή”. Είμαστε πάντα πολύ κυριολεκτικοί. Αφού πέρασε η παλιά συνήθεια της προσφοράς σφάγιων στο βωμό, έτσι πρέπει να περάσει η ιδέα της εξιλέωσης δια του αίματος του Χριστού. Αυτή γεννήθηκε απ’ το μεσαιωνικό σύμπλεγμα ενοχής και το βασανισμό του φυ-

σικού οργάνου σαν μέσον επικράτησης του πνεύματος· όταν η αλήθεια είναι ότι το σώμα πρέπει να συντονισθεί με την ψυχή και να φέρει σε εκδήλωση το κάλλος της, λυτρωνόμενο. Αυτό υπονοείται στο ζώδιο της Παρθένου και στον άθλο του. Στη *Μυστική Δοξασία* υπάρχει μια σαφής δήλωση του όλου μηνύματος αυτού του ζωδίου: “Η ύλη είναι ο φορέας για την εκδήλωση της ψυχής σ’ αυτή τη στροφή της σπείρας· και η ψυχή είναι ο φορέας σε μια ανώτερη στροφή της σπείρας για την εκδήλωση του πνεύματος και τα τρία αυτά είναι μια τριάδα που τη συνθέτει η Ζωή η οποία διαπερνά τα πάντα”.

Οι Αστερισμοί και οι Αστέρες

Οι τρεις αστερισμοί που βρίσκονται πολύ κοντά σ’ εκείνον της Παρθένου είναι: η *Κόμη της Βερενίκης*, η μητέρα μόνο της μορφής· ο *Κένταυρος*, ο άνθρωπος που ιππεύει ή το άλογο με το κεφάλι και τον κορμό ανθρώπου, που αναπαριστά το ανθρώπινο ον, γιατί ο άνθρωπος είναι ζώο και θεός. Είναι ο κατώτατος των αστερισμών και είναι αξιοσημείωτο ότι ο Ηρακλής, αν και πέρασε από τις πέντε Πύλες, απέτυχε στην έκτη Πύλη κι έπρεπε ν’ αρχίσει πάλι από κάτω για να επανορθώσει αυτή την έλλειψη αγάπης και κατανόησης. Αυτό συμβαίνει συχνά στους προχωρημένους μαθητές. Ο τρίτος αστερισμός που υπόσχεται το μέλλον, είναι ο *Βοότης*, “ο ερχόμενος”, ο σωτήρας στους Ιχθείς, που ελευθερώνει την ανθρωπότητα από την υποδούλωση στη μορφή.

Η ίδια η Παρθένος είναι ένας αστερισμός σε σχήμα κυπέλλου, με τρεις κύριους αστέρες που τον σκιαγραφούν, το κύπελλο της κοινωνίας, για το οποίο ο Χριστός είπε: “Πίετε εξ αυτού πάντες”· στην ανώτατη έννοια του το Ιερό Δισκοπότηρο. Ο λαμπρότερος αστέρας είναι ο *Στάχης*, ο σάχης του σίτου. Ο Χριστός γεννήθηκε στη Βηθλεέμ που σημαίνει “ο οίκος του άρτου”. Λέμε, “Δος ημίν σήμερα τον άρτον ημών τον επιούσιον”, το μάνα, τον άρτο εξ ουρανού ή τον άρτο και τον οίνο της κοινωνίας. Ο συμβολισμός του άρτου διατρέχει την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη και σήμερα το μεγάλο οικονομικό μας πρόβλημα είναι ακόμη η προμήθεια του άρτου, ενός συμβόλου διατροφής, σ’ έναν πεινασμένο κόσμο: άρτο για το σώμα και άρτο για όσους πεινούν και διψούν για δικαιο-

σύνη. Όλα αυτά σαν μέρος της διατροφικής λειτουργίας της μητέρας του κόσμου, που γαλουχεί τη μορφή κι επίσης τη Χριστική συνείδηση που λανθάνει στη μορφή.

Ο Μεταβλητός Σταυρός και οι Πλανητικοί Κυβερνήτες

Η Παρθένος είναι ένας από τους βραχιόνες του μεταβλητού σταυρού, που με το αντίθετό του ζώδιο των Ιχθύων, τους αέρινους Διδύμους και τον πύρινο Τοξότη συμπληρώνουν τους τέσσερις βραχιόνες. Είναι ο κοινός σταυρός εκείνων που βρίσκονται σε κατάσταση δοκιμασίας. Η περιγραφή του έχει ως εξής: “Ο μεταβλητός σταυρός είναι ο σταυρός του Αγίου Πνεύματος, του τρίτου προσώπου της Χριστιανικής τριάδας, καθώς οργανώνει την ουσία κι εφελκύει ευαίσθητη ανταπόκριση απ’ την ίδια την ουσία”. (Σημειώστε την ωραία αντιστοιχία της δήλωσης αυτής με το γεγονός ότι το Άγιο Πνεύμα επισκίασε τη Μαρία.) Σ’ αυτό το σταυρό ο άνθρωπος φθάνει στο στάδιο *της συναίνεσης και της έφρασης* κι έτσι ετοιμάζεται για το σταθερό σταυρό της μαθητείας. Είναι αξιοσημείωτο ότι “ο μεταβλητός σταυρός της προσωπικότητας αφιερώνει τον άνθρωπο που είναι σταυρωμένος πάνω του, σε υλικούς σκοπούς για να μπορέσει να μάθει τελικά τη θεία τους χρήση”. “Το αμάρτημα εναντίον του Αγίου Πνεύματος” έγινε θέμα του πιο νοσηρού θαυμασμού. Ο Θιβετανός λέει: “Η κακή χρήση της ουσίας και η εκπόρνευση της ύλης για κακούς σκοπούς αποτελούν αμάρτημα εναντίον του Αγίου Πνεύματος”. Ήταν το μέγιστο αμάρτημα της όλης πορείας του που διέπραξε ο Ηρακλής στην Παρθένο, όταν δεν κατάλαβε ότι η βασίλισσα των Αμαζόνων έπρεπε να λυτρωθεί με την ενότητα κι όχι να σκοτωθεί. Πολλές φορές ο Θιβετανός τονίζει το γεγονός ότι “διαμέσου της ανθρωπότητας θα παραχθεί μια κορυφωση ‘φωτεινής’ αποτελεσματικότητας που θα καταστήσει δυνατή την έκφραση του όλου”. Κάνουμε ακόμη το λάθος του Ηρακλή, όταν ξεχνούμε ότι το τρίγωνο της Τριάδας είναι ένα ισοσκελές τρίγωνο, με όλες τις γωνίες του ίσης σημασίας για την πραγμάτωση του Σχεδίου. (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 558.) Στην Παρθένο μετά την πλήρη ατομικοποίηση στο Λέοντα γίνεται το πρώτο βήμα για την ένωση πνεύματος και ύλης, “η υποταγή της μορφικής ζωής στη θέληση του εννοικούντος Χριστού”.

122 Οι τρεις κυβερνήτες του ζωδίου της Παρθένου τη συνδέουν σαφώς με οκτώ άλλα ζώδια, όπως έχει γραφεί, καθιστώντας την το εξέχον ζώδιο της σύνθεσης. Συμπεριλαμβάνοντας την Παρθένο έχουμε εννέα ζώδια ή ενέργειες που αλληλεπιδρούν, τον αριθμό των μηνών της κυοφορίας του ανθρώπινου εμβρύου. Πάλι “ως άνω ούτω κάτω”.

Ο ορθόδοξος κυβερνήτης του ζωδίου είναι ο Ερμής, “η ευμετάβλητη ενέργεια του υιού του νου, της ψυχής”, ο μεσολαβητής μεταξύ Πατρός και Μητρός. Ο εσωτερικός κυβερνήτης είναι η σελήνη που συγκαλύπτει τον Ήφαιστο. Η σελήνη κυβερνά τη μορφή και μας υπενθυμίζεται πάλι ότι η θέληση του Θεού είναι να εκδηλώνεται μέσω της μορφής. Ο Ήφαιστος είναι μια έκφραση πρώτης ακτινικής ενέργειας, ενώ η σελήνη ασκεί τέταρτη ακτινική ενέργεια: ο Δίας είναι ο ιεραρχικός κυβερνήτης που αντιπροσωπεύει τη δεύτερη δημιουργική Ιεραρχία (τους θεούς δομητές της πλανητικής εκδήλωσης της γης) και εισάγει τη δεύτερη ακτινική ενέργεια.

Ο Θιβετανός δηλώνει ότι ο Ερμής, ο Κρόνος και η Αφροδίτη κυβερνούν τους τρεις δεκανούς και μας υπενθυμίζει ότι όταν ο άνθρωπος είναι στον αντεστραμμένο τροχό του μαθητή (αριστερόστροφο) θα εισέλθει στο ζώδιο υπό την επιρροή της Αφροδίτης, ενώ ο μέσος άνθρωπος θα εισέλθει υπό τη διακυβέρνηση του Ερμή. Είναι ένα παράδειγμα πώς μπορούμε να παρερμηνεύσουμε ένα ωροσκόπιο αν δε γνωρίζουμε την εξελικτική κατάσταση του ατόμου. Η εγκόσμια αστρολογία, χωρίς σύνθεση, μπορεί να γίνει πολύ απατηλή κι επιπόλαιη. Η Αλίκη Μπέιλη συνήθιζε να λέει μ' ένα κλείσιμο του ματιού στον αρχάριο που θαύμαζε για την ακρίβεια με την οποία επαληθεύταν ο χάρτης του: “Αυτό είναι πολύ κακό, αν ζούσατε πάνω από το ηλιακό πλέγμα, ο προσωπικός σας χάρτης δε θα επαληθευόταν με τόση ακρίβεια”. Στην αστρολογία του μέλλοντος θα χρησιμοποιείται ο χάρτης της ψυχής· όχι ο χάρτης της προσωπικότητας. Η προειδοποίηση αυτή καλύπτεται από μια θετική δήλωση του Θιβετανού: “Η βάση των αστρολογικών επιστημών είναι η εκπόρευση, διαβίβαση και λήψη των ενεργειών και η μετουσίωσή τους σε δυνάμεις απ' τη λαμβάνουσα οντότητα”. Αυτό προσδιορίζει καθαρά ποια πρέπει να είναι η στάση μας στους διαλογισμούς της πανσελήνου και η από μέρους μας χρήση

των ατομικών ωροσκοπίων. “Εκείνο που θέλω να επισημάνω εδώ”, λέει ο Οιβετανός, “είναι ότι όλα είναι ζήτημα αναπτυγμένης δεκτικότητας κι ευαισθησίας”.

Η Σημασία του Ζωδίου και του Πολικού Αντίθετου του

123

Στη Γοργόνα, τη θεά ιχθύ, έχουμε το σύμβολο της ενοποίησης της Παρθένου με το αντίθετο ζώδιο της, τους Ιχθείς. Πάντα υπάρχει η δυαδικότητα, έμφυτη σε μας και στο ηλιακό σύστημα: η δεύτερη ακτίνα του ηλίου είναι μια δυαδικότητα, Αγάπη-Σοφία. Το μάθημα για το άτομο της Παρθένου, όπως περιγράφεται από τον Ντέιν Ρούντσαρ στα *Δώρα του Πνεύματος*, είναι να έχει “μια σαφή αντίληψη ότι καμιά αλήθεια δεν είναι πλήρης ή έστω πραγματική, αν δεν περιλαμβάνει το αντίθετό της κι ό,τι συμβαίνει ανάμεσα”. Υπενθυμίζοντας πάλι ότι οκτώ ενέργειες δρουν δια της Παρθένου, ότι είναι ένα ζώδιο σύνθεσης, ο Ρούντσαρ δηλώνει ότι απαιτείται μάλλον μεταμόρφωση παρά μετασχηματισμός.

Οι τρεις αρετές που απαιτούνται είναι ανοχή, συμπόνια κι ευσπλαχνία: ο άνθρωπος αναπτύσσεται καθιστάμενος πιο περιεκτικός. Μια απ’ τις πιο χρήσιμες ερμηνείες που δίνονται, είναι το σχόλιο για την ανοχή, την αληθινή φύση της ανοχής, που καθώς ασκείται έχει κυρίως μια χροιά ανωτερότητας και συγκατάβασης. Ο Ρούντσαρ λέει: “Η πραγματική ανοχή προχωρεί βαθύτερα από τη στάση του ‘ζω και σ’ αφήνω να ζεις’, που έχει συχνά ένα μίσημα υπεροψίας κι εγωκεντρικής αδιαφορίας για καθετί εκτός της δικής μας αλήθειας... Ετυμολογικά σημαίνει ‘φέρνω’. Αλλά τι φέρνω; Το φορτίο της ανάγκης για αλλαγή και ανάπτυξη... Η τυπική ενασχόληση του ατόμου της Παρθένου με λεπτομέρειες της εργασίας, με την τεχνική, την υγεία και την υγιεινή, την αναλυτική ανατομία του εαυτού του και των άλλων, είναι πραγματικά μια εστίαση στις αρνητικές αξίες της κρίσης”. Αν η κρίση στην Παρθένο αντιμετωπισθεί θετικά, τότε “η ουσία της συνείδησης ανανεώνεται και μ’ αυτή την ανανέωση, υπογραμμίζοντάς την, προχωρεί αναγκαστικά σε μια επαναδιατύπωση του σκοπού”.

Στους Ιχθείς, τον αντίθετο πόλο, ο βασικός τόνος που δίνεται είναι θάρρος και η ιδιοσυγκρασία του ατόμου των Ιχθύων ονομάζεται πεδίο μάχης, γιατί το μήνυμά του είναι η “απελευθέρωση”

και η ελευθερία πρέπει να κατακτηθεί και να κερδηθεί, δεν είναι δώρο. Στην κλιμάκωση διαβάζουμε: “Όλες οι διαμάχες αποδεσμεύονται, όλες οι μεταβάσεις ανάγονται σε γεννήσεις του Χριστού”, που είναι η κλιμάκωση της γέννησης της λανθάνουσας Χριστικής συνείδησης στην Παρθένο.

124

Βασικοί Τόνοι

Τα ύψη και τα βάθη του έκτου αυτού άθλου υποδεικνύονται σαφώς στους βασικούς τόνους του ζωδίου: Στο συνήθη τροχό η εντολή δίνεται με τα εξής λόγια που συνιστούν τη δραστηριότητα της Παρθένου: “Και ο Λόγος είπε: Ας βασιλεύει η ύλη”. Αργότερα στον τροχό του μαθητή η φωνή έρχεται από την ίδια την Παρθένο και λέει: “Είμαι η μητέρα και το παιδί. Είμαι Θεός, είμαι ύλη”. Ο Θιβετανός προσθέτει: “Συλλογίσου την ομορφιά αυτής της σύνθεσης και διδασκαλίας και γνώρισε ότι εσύ ο ίδιος είπες τον πρώτο λόγο σαν ψυχή που κατήλθε στη μήτρα του χρόνου και του χώρου σ’ ένα μακρινό και απώτερο χρόνο. Ήρθε πια ο χρόνος που μπορείς, αν διαλέξεις, να διακηρύξεις την ταυτότητά σου και με τις δύο θείες όψεις, την ύλη και το πνεύμα, τη μητέρα και το παιδί”. (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 284-5.) Ο πρώτος συνθετικός βασικός τόνος είναι: “Ο Χριστός εν υμίν, η ελπίς της δόξης”.

ΑΘΛΟΣ VII

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΥΜΑΝΘΙΟΥ ΚΑΠΡΟΥ

(Ζυγός, 22α Σεπτεμβρίου-21η Οκτωβρίου)

Ο Μύθος

125

Ο μεγάλος Προεστός μέσα στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου συλλογιζόταν τη φύση του υιού του ανθρώπου που είναι και υιός του Θεού. Σκεπτόταν τι χρειαζόταν για να τον κάνει να μοιάζει περισσότερο στον Πατέρα του. “Ένας ακόμη άθλος χρειάζεται να εκτελεσθεί. Χρειάζεται ισορροπία και υγιή κρίση και προετοιμασία για μια μεγάλη δοκιμασία και μελλοντική υπηρεσία στη φυλή των ανθρώπων. Γι αυτό ας προετοιμασθεί προσεκτικά.” Και ο Δάσκαλος, σημειώνοντας στον πίνακά του το σκοπό της επόμενης δοκιμασίας, πήγε και μίλησε στον Ηρακλή. “Προχώρησε γιέ μου και πιάσε τον άγριο κάπρο· σώσε μια ερημωμένη χώρα, όμως βρες χρόνο για να φας.” Κι ο Ηρακλής προχώρησε.

Κι ο Ηρακλής που είναι υιός του ανθρώπου αλλά και υιός του Θεού, πέρασε την έβδομη Πύλη. Η δύναμη του έβδομου ζωδίου τον διαπέρασε. Δεν ήξερε ότι αντιμετώπιζε μια διπλή δοκιμασία, τη δοκιμασία της σπάνιας φιλίας και τη δοκιμασία του άφοβου θάρρους. Ο Δάσκαλος του έδωσε οδηγίες ν’ αναζητήσει έναν κάπρο κι ο Απόλλων του έδωσε ένα καινούργιο τόξο να χρησιμοποιήσει. Ο Ηρακλής είπε: “Δε θα το πάρω μαζί μου στο δρόμο, γιατί φοβάμαι μήπως σκοτώσω. Στον τελευταίο μου άθλο στις ακτές της μεγάλης θάλασσας έσφαξα και σκότωσα. Αυτή τη φορά δε σφάζω. Αφήνω το τόξο”.

Κι έτσι άοπλος, εκτός από το πιστό του ρόπαλο, σκαρφάλωσε στο απόκρημνο βουνό, ζητώντας τον κάπρο και βλέποντας παντού σημάδια φόβου και τρώμου. Σκαρφάλωσε όλο και ψηλότερα. Και τότε συνάντησε ένα φίλο. Πάνω στο δρόμο συνάντησε το Φώλο,

έναν απ' την ομάδα των κενταύρων, γνωστό στους θεούς. Σταμάτησαν και μίλησαν και για λίγο ο Ηρακλής ξέχασε το αντικείμενο της έρευνάς του. Κι ο Φώλος φώναξε τον Ηρακλή, προσκαλώντας τον ν' ανοίξει ένα βαρέλι κρασί, που δεν ήταν δικό του, ούτε του Φώλου. Το μεγάλο αυτό βαρέλι ανήκε στην ομάδα των κενταύρων κι από τους θεούς που το δώρισαν, είχε ειπωθεί ότι το βαρέλι δεν έπρεπε ν' ανοιχθεί ποτέ, παρά μόνο όταν όλοι οι κένταυροι θα είχαν συγκεντρωθεί και θα ήταν όλοι παρόντες. Ανήκε στην ομάδα.

Αλλά ο Ηρακλής κι ο Φώλος το άνοιξαν κατά την απουσία των αδελφών τους και κάλεσαν τον Χείρωνα, έναν άλλο σοφό κένταυρο, να έρθει και να συμμετάσχει στο γλέντι τους. Το έκανε και οι τρεις μαζί έπιναν και γλεντούσαν και ξεφάντωναν κάνοντας πολλή φασαρία. Οι άλλοι κένταυροι άκουγαν το θόρυβο από μακριά.

Θύμωσαν μεταξύ τους κι έγινε άγρια μάχη και παρά τις σωστές αποφάσεις, πάλι ο υιός του ανθρώπου που ήταν υιός του Θεού έγινε αφορμή θανάτου κι έσφαξε τους φίλους του, τους δύο κένταυρους που μεθοκοπούσαν μαζί. Κι ενώ οι άλλοι κένταυροι εκδήλωναν τη λύπη τους με δυνατούς θρήνους, ο Ηρακλής διέφυγε πάλι στα ψηλά βουνά, συνεχίζοντας την έρευνά του.

* * *

Πήγε ψηλά εκεί που αρχίζουν τα χιόνια, ακολουθώντας τα ίχνη του άγριου κάπρου· τον ακολούθησε στα ύψη με το δριμύ κρύο, αλλά δεν τον είδε. Η νύχτα πλησίαζε κι ένα-ένα έβγαιναν τα άστρα, αλλά ο κάπρος βρισκόταν ακόμη μακριά. Ο Ηρακλής συλλογίστηκε το έργο του κι έψαξε για μια ευφυή διεξοδο. Με επιδεξιότητα έστησε μια παγίδα, έξυπνα κρυμμένη και μετά περίμενε σε μια σκοτεινή σκιά το πέρασμα του κάπρου. Οι ώρες περνούσαν κι ακόμη περίμενε ακίνητος μέχρι που χάραξε η αυγή. Ο κάπρος ξεπρόβαλε απ' τη φωλιά του, γυρεύοντας τροφή, οδηγημένος απ' την αρχαία πείνα. Και στη σκιά κοντά στην παγίδα περίμενε ο υιός του ανθρώπου. Ο κάπρος έπεσε στην παγίδα κι ο Ηρακλής την κατάλληλη στιγμή απελευθέρωσε το άγριο θηρίο, αιχμαλωτίζοντάς το με την τέχνη του. Πάλεψε με τον κάπρο και τον νίκησε κι έκανε ό,τι είπε και πήρε το δρόμο που επιθυμούσε.

127 Ο Ηρακλής κατέβηκε από τη χιονισμένη κορυφή του ψηλού βουνού, χαρούμενος στο δρόμο κι οδηγώντας στον κατήφορο τον

άγριο αλλά δαμασμένο κάπρο. Από τα δύο πεινά πόδια οδηγούσε τον κάπρο κι όλοι πάνω στο βουνό γελούσαν με το θέαμα. Κι όσοι συναντούσαν τον υιό του ανθρώπου που είναι ο υιός του Θεού, να τραγουδά και να χορεύει στο δρόμο, γελούσαν πολύ βλέποντας πώς προχωρούσαν οι δύο. Και στην πόλη γελούσαν όλοι, βλέποντας το ίδιο θέαμα, τον κλονισμένο κι εξαντλημένο κάπρο και το γελαστό, χαρούμενο άνθρωπο.

Έτσι εκτέλεσε ο Ηρακλής τον έβδομο άθλο του και γύρισε πίσω στο Δάσκαλο της ζωής του.

Και ο μεγάλος Προεστός μέσα στην Αίθουσα Συμβουλίου του Κυρίου σχολίασε: “Το μάθημα της αληθινής ισορροπίας μαθεύτηκε. Μένει ακόμη ένα μάθημα. Στην ένατη Πύλη πρέπει να ξανασυναντήσει τον Κένταυρο και να μάθει και να καταλάβει σωστά”.

Κι ο Δάσκαλος είπε: “Ο έβδομος άθλος περατώθηκε, πέρασες την έβδομη Πύλη. Συλλογίσου τα μαθήματα του παρελθόντος· σκέψου τις δοκιμασίες σου, γιέ μου. Δύο φορές σκότωσες εκείνο που έπρεπε ν’ αγαπάς. Μάθε γιατί”. Κι ο Ηρακλής έμεινε στις πύλες της πόλης κι εκεί προετοιμάστηκε για εκείνο που έπρεπε να γίνει αργότερα, την υπέρτατη δοκιμασία.

Ο ΘΙΒΕΤΑΝΟΣ

Πρόλογος

“Ο Μύθος είναι η αναποκάλυπτη σκέψη της ψυχής.” (Ισις Αποκαλυμμένη)

Ο Ζυγός παρουσιάζει πολλά παράδοξα και ιδιαίτσους υπερβολές που εξαρτώνται απ’ το αν είναι κανείς στο δεξιόστροφο ζωδιακό ή στην αντίστροφη ατραπό, ο μαθητής που στράφηκε συνειδητά στην εξελικτική ατραπό, στο δρόμο για το σπίτι. Λέγεται ότι είναι ένα από τα δυσκολότερα ζώδια στην κατανόηση. Είναι το πρώτο ζώδιο που δεν έχει ανθρώπινο ή ζωικό σύμβολο, εκτός ότι κρατά το ζυγό η μορφή της Δικαιοσύνης – μια τυφλή γυναίκα, τυφλή ίσως για την εξωτερική αντικειμενική όραση, γιατί η εσωτερική ενορατική όραση είναι θεία όπου υπάρχει δικαιοσύνη.

Μας λένε ότι είναι ένα διάλειμμα συγκρινόμενο με την ήρεμη προσοχή στο διαλογισμό, μια στιγμή εκτίμησης του παρελθόντος. Περίεργα πάλι ο μέσος άνθρωπος προσεγγίζει το Ζυγό με τη δραματική δοκιμασία του Σκορπιού, ενώ ο πιο εξελιγμένος άνθρωπος μπαίνει στη δοκιμασία του Ζυγού από το ζώδιο της Παρθένου, με

τη Χριστική συνείδηση ν' αναδύεται στην καρδιά και το νου του. Σκεφθείτε πόσο διαφορετικές θα είναι οι εμπειρίες των δύο αυτών ανθρώπων στο Ζυγό. Στη μια περίπτωση ο ζυγός θα ταλαντεύεται έντονα πάνω και κάτω, στην άλλη θα προσεγγισθεί ή θα επιτευχθεί ισορροπία μεταξύ ύλης και πνεύματος κι όλων των μικρότερων ζευγών των αντιθέτων.

Εδώ αρχίζουμε να βλέπουμε γιατί στο ήρεμο αυτό ζώδιο αντιμετωπίζουμε το πρόβλημα του σεξ και του χρήματος, των δύο αυτών καλών υπηρετών και κακών κυρίων, ανάλογα πώς τα χρησιμοποιούμε. Το σεξ είναι ιερό μυστήριο, η ενοποίηση αρσενικού και θηλυκού για τη δημιουργία μορφών, για τη συνέχιση της εξελισσόμενης ζωής. Το χρήμα είναι μέσον συναλλαγής, μερισμού από απόσταση, αν δεν αγαπηθεί και κρατηθεί μόνο για το ίδιο, ο χρυσός του φιλάργυρου ή ο χρυσός της καρδιάς που αγαπά και δίνει.

Η ισοστάθμιση των ζευγών των αντιθέτων (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 250) είναι σαφώς καθορισμένη. Ο ζυγός μπορεί να κλίνει από την πώλωση και την προκατάληψη στη δικαιοσύνη ή το δίκαιο· από την ανόητη ηλιθιότητα στην ενθουσιώδη σοφία. Πόσο ασυνήθιστος και θελκτικός είναι αυτός ο συνδυασμός των λέξεων. Στην κοινή γλώσσα συμβολίζουμε τη σοφία με την μάλλον κούτη κουκουβάγια κι όσοι νομίζουν ότι είναι σοφοί, είναι συχνά γεμάτοι σοβαροφάνεια και λίγο βαρείς, αλλά η σοφία πρέπει να είναι “ενθουσιαστική”. Είναι κάτι που πρέπει να στοχασθείτε. Και μπορεί να υπάρχει μηχανορραφία που την προκαλούν οι δολιχοδρομήσεις των ανθρώπινων νόμων· ή να υπάρχει ειλικρινής διαγωγή και το άτομο του Ζυγού μπορεί να χαρακτηρίζεται από υλιστικές ή πνευματικές στάσεις. Επανελημμένα στο κυκλικό αυτό ταξίδι οι αστερισμοί είναι αρμονικοί, καλοί κι εκπληρώνουν ένα σκοπό· η δεκτικότητά μας και η χρήση τους προσδιορίζει την εκδήλωσή μας. Με οδυνηρή ακρίβεια μοιάζει με τις εντυπώσεις που αποκομίζει ο τυχαίος τουρίστας σε σχέση με τον άνθρωπο που ζει για λίγο σε μια χώρα και γνωρίζει πραγματικά το λαό της. Καμιά φορά νομίζει κανείς ότι προτού δοθεί βίζα πρέπει να γίνεται τεστ ευφυίας. Τέτοιες παράλογες ιδέες, λόγου χάρη, φέρνουν άνθρωποι που πέρασαν λίγες μέρες στο Παρίσι και νομίζουν ότι ξέρουν τη Γαλλία.

Και στο επιβλητικό αυτό ζώδιο της ισορροπίας και της δικαιο-

σύνης και του νόμου βλέπουμε ότι η δοκιμασία τελειώνει μ' ένα ξέσπασμα γέλιου, στο μόνο άθλο που γίνεται. Ο Ηρακλής κατέβηκε απ' το βουνό σέρνοντας τον κάπρο σαν καροτσάκι, τραγουδώντας και γελώντας κι όλοι όσοι έβλεπαν γελούσαν μαζί του. Πόσο ευχάριστο· κι αυτό παρά το γεγονός ότι ο Ηρακλής είχε κάνει πάλι ένα φρικτό λάθος. Ο Δάσκαλος του είχε πει “να βρει χρόνο για να φάει”, όμως ο Ηρακλής βρήκε χρόνο για ένα όργιο μεθυσιού με δύο σοφούς παλιούς κένταυρους φίλους. Και σημειώνει ότι άνοιξαν το βαρέλι του κρασιού που έπρεπε ν' ανοιχθεί μόνο από την ομάδα και για την ομάδα. Σ' αυτό το σημείο μπορούσε να γίνει ένα ολόκληρο κήρυγμα καθώς και στο γεγονός ότι ενώ ο Ηρακλής πήρε κάθε προφύλαξη να μη σκοτώσει τον κάπρο, κατέληξε να σκοτώσει δύο φίλους. Έτσι μας ακολουθεί ο πειρασμός όταν νομίζουμε ότι έχουμε καθαρίσει την ατραπό από παγίδες. Έπειτα όμως ο σοφός Δάσκαλος, αποτιμώντας τον άθλο, ξεπέρασε εύκολα τον καυγά στον οποίο είχαν συμμετάσχει όλοι, λέγοντας απλά: “Συλλογίσου τα μαθήματα του παρελθόντος” (αποτίμηση του Ζυγού). “Δύο φορές σκότωσες εκείνο που έπρεπε ν' αγαπάς. Μάθε γιατί.” Αυτό είναι όλο· και μας υπενθυμίζεται ότι η προσωπικότητα μένει έξω απ' το άσραμ (οι δάσκαλοι μας βλέπουν μόνο το φως που κομίζουμε). Δεν υπάρχει ειδικός έπαινος, ο Ηρακλής μόλις πέρασε, *όχι μετά δαφνών*· αλλά θεωρήθηκε ότι περάτωσε τον έβδομο άθλο κι ότι πέρασε την έβδομη Πύλη. Δικαιοσύνη κι ευσπλαχνία. “Αν εσύ Θεέ σημειώνεις με ακρότητα ό,τι γίνεται λάθος, ποιος Κύριε θα μπορέσει ν' αντέξει;”

Σκέψεις ενός Ζυγού

Προτού ο Ηρακλής συλλάβει τον Ερυμάνθιο κάπρο, κάθισε στο τραπέζι του Φώλου και ήπιε μεθυστικό κρασί. Εκείνη τη στιγμή ήταν η ψυχή της ευθυμίας που ζητά και βρίσκει ηδονή. Για τον Ηρακλή και για όλους όσους αναλαμβάνουν τον άθλο που πρέπει να εκτελεσθεί στο Ζυγό, οι αναθυμιάσεις της ηδονής πρέπει να διαλυθούν πριν επιχειρηθεί το μεγάλο έργο της αυτοκυριαρχίας, δηλαδή της σύλληψης του κάπρου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η πόση κρασιού απ' τον Ηρακλή οδηγεί σε τραγωδία, το θάνατο του Φώλου. Η αφνίδια αυτή παρεμ-

βολή της καταστροφής στην ύπαρξη του Ζυγού που αναζητεί ηδονή, έστω κι αν είναι σκληρή εμπειρία, είναι αναγκαία για την ανάπτυξη της ψυχής. Δίχως τέτοιες τραγωδίες οι δυνατότητες του Ζυγού παραμένουν αδρανείς. Το άτομο του Ζυγού ξεκινά το ταξίδι του το χειμώνα, μια εποχή ψύχους, όταν η ζωή της προσωπικότητας έχει χάσει τη σαγήνη της.

Ο Ηρακλής δε χρησιμοποιεί κτηνώδη δύναμη για να αιχμαλωτίσει τον κάπρο. Στήνει μια παγίδα, περιμένει και αφήνει το θηρίο να παγιδευθεί. Όταν ο κάπρος παραδέρνει στις χιονοστιβάδες, ο Ηρακλής αρπάζει την ευκαιρία. Είναι περιεργό ότι ο Ζυγός αποφεύγει την άμεση αντιπαράθεση και δε σπαταλά περισσότερη δύναμη από την απαραίτητη. Προσπαθεί να επιτύχει τους σκοπούς του ευγενικά, όχι καταναγκαστικά.

Λένε ότι ο Ηρακλής έπιασε τον κάπρο από τα πισινά πόδια κι ανάγκασε το θηρίο να κατέβει τη βουνοπλαγιά με τα μπροστινά πόδια και το θέαμα αυτό προκάλεσε τα γέλια όσων το είδαν. Στο περιστατικό αυτό παρατηρούμε την ικανότητα του Ζυγού να βρίσκει ασυνήθιστες λύσεις και να εκτιμά την αξία του ανάρμοστου.

Ζητήματα με μεγάλες συνέπειες στην ιστορία της ανθρωπότητας προσδιορίστηκαν με ασυνήθιστες προσεγγίσεις σε κοινά προβλήματα. Για παράδειγμα, ένας Τάρταρος αρχηγός έβαλε φωτιά στα μετόπισθεν των στρατευμάτων του για να τα εξαναγκάσει να προχωρήσουν με τόσο απεγνωσμένο σθένος, ώστε να μην μπορέσει ν' αντισταθεί ο εχθρός. Επίσης, όταν ο Αννίβας έστειλε τους ελέφαντες του εναντίον του Σκηπίωνα, ο τελευταίος διέταξε τους στρατιώτες να σαλπίσουν στα αυτιά των ζώων με τη σύγχυση και το φόβο απ' το θόρυβο οι ελέφαντες πανικοβλήθηκαν και σκότωσαν πολλούς απ' τους άνδρες του Αννίβα.

131 Η έννοια του ανάρμοστου είναι ένα από τα μεγαλύτερα όπλα που δόθηκαν στο ανθρώπινο γένος στη συνεχή του μάχη εναντίον της γοητείας. Είναι η πηγή του γέλιου που συντρίβει τα προσχήματα και καταστρέφει τους παλιούς θεσμούς.

Είναι ο μόνος άθλος που καταλήγει σ' ένα ξέσπασμα γέλιου. Ο Ηρακλής δεν εκτελεί μόνο το έργο που του ανατέθηκε, αλλά κάνει το άγριο θηρίο αντικείμενο γελοιοποίησης. Με μια ελαφρά αλλαγή της προοπτικής πολλές τρομακτικές εμπειρίες της ζωής μπο-

ρούν να μεταβληθούν από μια ευεργετική αίσθηση χιούμορ. Πολλά απ' όσα οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν με βαρύτητα και σοβαρότητα, έχουν αποφασιστικά γελοίες παραμέτρους.

Η γραφική περιγραφή του Ηρακλή που οδηγεί τον κάπρο από τα πισινά πόδια, είναι μια συμβολική αναπαράσταση της ψυχής που κατευθύνει το αδέξιο σώμα. Η σχέση στην οποία κάθε όψη επιτυγχάνει την πρέπουσα σημασία, είναι χαρακτηριστικό του πιο οργανωμένου Ζυγού. Έτσι παρατηρείται η αρχή της ισορροπίας.

Ο Ζυγός προχωρεί ζυγίζοντας και σταθμίζοντας όλα τα πράγματα. Αυτή η στάση τον κάνει να φαίνεται διστακτικός κι αναποφάσιτος. Ξέρει ότι μεταξύ μαύρου και άσπρου υπάρχουν αναρίθμητες διαβαθμίσεις και σπάνια κλίνει στην υπερβολή. Ξέρει ότι αυτοί που θεωρούνται στυλοβάτες της κοινωνίας μπορεί να είναι Φαρισαίοι κι αυτοί που δεν επιδεικνύονται και οι ταπεινοί να είναι το άλας της γης· ότι εκείνοι που προβάλλουν βίαια την υπεροχή τους μπορεί να είναι οι λιγότερο αξιέπαινοι· ότι ο εγκόσμιος σοφός μπορεί να δρα σαν ανόητος και οι ανόητοι μπορεί να παραπατούν πάνω σε θησαυρούς· ότι οι κρίσεις των ανθρώπων μπορεί ν' αντιστραφούν από ένα ανώτερο δικαστήριο· ότι η αλήθεια μπορεί να βαδίζει στη γη με πολλές κι αδόκιμες μεταμφιέσεις.

Τότε η αναζήτηση της αλήθειας μεταβάλλεται σε ανάπτυξη της διάκρισης. Κατά μια έννοια η αλήθεια δεν υπάρχει για τα ανθρώπινα όντα, γιατί όλες οι αλήθειες δεν είναι παρά αποσπασματικά μέρη μεγαλύτερων συνόλων. Η αναζήτηση αυτών των πιο περιεκτικών εννοιών έχει μεγαλύτερη σημασία από την εμμονή σ' ένα απομονωμένο κλάσμα ενός στενού, χωριστού τμήματος.

Σαν μια πολυάσχολη αράχνη ο Ζυγός υφαίνει συνεχώς νήματα σχέσεων και δημιουργεί ένα ευαίσθητο δίχτυ εννοιών. Το αποτέλεσμα μιας τέτοιας δραστηριότητας είναι η σύνθεση. Στέκει μεταξύ του συγκεκριμένου και του αφηρημένου, προσπαθώντας να συσχετίσει τα δύο. Πάντα υπάρχει αντίφαση, πάντα το χάσμα μεταξύ του οραματισθέντος σκοπού και του επιτευχθέντος στόχου· κι ο ιστός λάμπει φωτεινά κι έχει ένα σχέδιο πολύπλοκης ομορφιάς.

Στη μέση του δρόμου μεταξύ ουρανού και γης στέκει ο Ζυγός. Κοιτάζοντας πάνω βλέπει το όραμα, τη ρόδινη αυγή να χρυσώνει μια χιονοσκέπαστη βουνοκορφή· κοιτάζοντας κάτω βλέπει τους

βάλτους και τη λάσπη από την οποία πρέπει να περάσουν οι υιοί των ανθρώπων. Απ' τη μια μερικά γνωρίζει υψηλά ιδανικά· απ' την άλλη βλέπει ν' αποπέμπονται. Στο μεσαίο αυτό σημείο πρέπει να σταθεί και να εργασθεί. Αν υψωθεί στον ιδανικό κόσμο, χάνει την επαφή με τα κοινά πράγματα· αν κατέβει στο επίπεδο της υλιστικής δραστηριότητας, χάνει τις πολύτιμες έννοιες που είναι η πηγή της ύπαρξής του. Στέκει μεταξύ των δύο αυτών κόσμων για να μπορέσει ν' αποκτήσει κατανόηση· μια κατανόηση που περιέχει το ανώτατο και το κατώτατο, το καλό και το κακό, το υπέροχο και το ασημαντό. Αυτό είναι συμπόνια.

Η αποκτηθείσα γνώση φέρνει ξεπλάνημα. Ατενίζοντας τις ανθρώπινες καρδιές, διακρίνει τις σκοτεινές σκιές και την υποστάθμη παράξενων παθών. Ανακαλύπτει τις βασικές μεθόδους μέσω των οποίων συνεπή πρόσωπα εδραιώνουν την επιτυχία τους, τα σκοτεινά σημεία στη ζωή ευυπόληπτων ανθρώπων, τους έξυπνους τρόπους με τους οποίους ξεφεύγουν απ' τις παρακινήσεις της συνείδησης. Παρατηρεί τις νεαρές ιδέες που παγώνουν στον πρώτο πειρασμό. Ενατενίζεται τη μακρά πορεία της ανθρώπινης φυλής με τις σποραδικές επιτυχίες της και τις πολλές αποτυχίες της.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα αυτών των σκέψεων; Πρώτα απ' όλα οι γοητείες που τόσο συχνά αλυσοδέκουν τον άνθρωπο στη γη, εξασθενίζουν ουσιαστικά. Αποκτά επίγνωση ότι ο άνθρωπος ζει σε μια στροβιλιζόμενη ομίχλη πλάνης που προσκολλάται στη ζωή σαν αυτοσκοπός, αποφεύγοντας συχνά την αλήθεια σαν καταστροφή. Αυτή η περιγραφή των ατελειών δε σημαίνει ότι η ανθρώπινη καλοσύνη παραβλέπεται· χωρίς επαρκές μέτρο της ο κόσμος δε θα μπορούσε να διαρκέσει.

Ο Ζυγός δεν είναι καθόλου βέβαιος ότι ενδιαφέρεται να συμμετάσχει στον επιθετικό αγώνα για ν' αποκτήσει τα προς το ζην και να προωθηθεί βίαια για μια θέση δύναμης και περιοχής στον κόσμο. Αν ενδιαφερόταν μόνο για τον εαυτό του, πιθανόν ν' αποσυρόταν σε μια βιβλιοθήκη και να περνούσε τις μέρες του εκεί. Όμως υπάρχουν κι άλλοι άνθρωποι που έχουν απαιτήσεις απ' αυτόν. Έτσι το κίνητρο της υπηρεσίας ριζώνει στη ζωή του, μια αίσθηση υπηρεσίας που βασίζεται σε μια ρεαλιστική εκτίμηση της ανθρώπινης φύσης. Είναι πραγματικά πολύ δύσκολο να υπηρετείς

το απίθανο είδος που λέγεται άνθρωπος. Πληροφόρησε έναν άνθρωπο για μια αλήθεια που, αν γινόταν δεκτή, θα μετέβαλε το στερεότυπο τρόπο ζωής του και θα σε καταδίκασε σαν ριζοσπάστη· συζήτησε μαζί του και θα επιμένει με ισχυρογνωμοσύνη στα πρωτεία των ενστίκτων του· δείξε απ' την άλλη μεριά αδιαφορία για την κατάσταση του και θα σε καταγγείλει ότι είσαι αναίσθητος στον πόνο του. Όποιος θέλει να υπηρετήσει την ανθρώπινη φυλή, πρέπει να είναι προετοιμασμένος για παρανόηση, παρερμηνεία και τη δυστροπία που υποστηρίζει τα αντίθετα απ' όσα λέγονται.

Ο Ζυγός δεν έχει την τάση να είναι ζηλωτής ή τύραννος. Επιζητώντας να πείθει παρά να εξαναγκάζει, κατανοεί την τέχνη του πνευματικού συμβιβασμού· αυτή περιλαμβάνει την προθυμία να ενδίδει σ' όλα τα επουσιώδη σημεία και την κατανόηση ότι φθάνει κανείς στον ουρανό με μια σειρά χωριστών βημάτων παρά με ένα άλμα σωτηρίας. Η υπηρεσία των άλλων απαιτεί μια ακριβή εκτίμηση των ικανοτήτων τους· η προσδοκία απ' αυτούς εκείνου που είναι ανίκανοι να δώσουν, είναι αφροσύνη και ματαιοπονία. Η βοήθεια που δίνεται σ' ένα πρόσωπο πρέπει να βρίσκει έκφραση μέσα στο πλαίσιο των περιορισμών του. Αν δε γίνει αυτό, η βοήθεια μπορεί ν' αποδειχθεί εμπόδιο. Πρέπει να γίνεται προσεκτική διάκριση μεταξύ της πολύ μεγάλης βοήθειας και της πολύ λίγης· αν δοθούν πάρα πολλά, το άτομο δε θα ενθαρρυνθεί να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του, ενώ πολύ λίγη μπορεί να το βυθίσει σε πέλαγος απελπισίας. Μ' άλλα λόγια η βοήθεια που δίνεται πρέπει να προσαρμόζεται με προσοχή στις ανάγκες του ατόμου. Σε πολλές περιπτώσεις η βοήθεια είναι μόνο βάρος· συνεπώς είναι συχνά καλύτερο ν' αφήνεις ένα πρόσωπο να διαμορφώνει τις πνευματικές του πεποιθήσεις από τις δικές του πικρές συγκρούσεις.

Το συνεχές ζύγισμα και μέτρημα, τόσο χαρακτηριστικό του Ζυγού, έχει ένα σκοπό· την εδραίωση ισορροπίας. Ο κόσμος στηρίζεται στην ισορροπία κι αυτό το κατανοεί ο Ζυγός. Στην πραγματικότητα οι νόμοι του κάρμα μπορούν να θεωρηθούν σαν εξισορροπητικές δραστηριότητες που εμποδίζουν τη συνέχιση μιας ανισορροπής κατάστασης. Οι καταστροφές που συμβαίνουν στον άνθρωπο νοούνται όχι σαν τιμωρία, αλλά σαν αποκατάσταση της ισορροπίας στη φύση του. Εκείνος που εδραιώνει ισορροπία στη

ζωή του δε θα υποχρεωθεί να επιβληθεί πάνω του απ' τις σκληρές, δυσμενείς περιστάσεις. Ο Ζυγός εύκολα κλίνει στη μια ή την άλλη πλευρά, αλλά το μεσαίο σημείο στο οποίο υπάρχει ισορροπία, παραμένει αναλλοίωτο. Είναι το σημείο της ισορροπίας, το ασφαλές καταφύγιο που δεν μπορούν να απειλήσουν ποτέ οι κυμαινόμενες σκιές των γήινων αναστατώσεων και καταστροφών.

Πρέπει να τονισθεί ότι αυτή η ισορροπία, όπως νοείται εδώ, είναι μια δυναμική παρά στατική κατάσταση. Ένα ισοζυγισμένο σύστημα ενεργειών θα ήταν πιο δόκιμος ορισμός· με άλλη φρασεολογία θα μπορούσε να ονομασθεί μια διευθέτηση ενεργειών που διευθύνονται κι ελέγχονται από μια υπεράρχουσα θέληση-για-το-καλό. Με τέτοιους όρους θα μπορούσε ίσως να περιγραφεί ο πλήρως αναπτυγμένος άνθρωπος ή μνημένος.

Στο μέσο της παραφωνίας ο Ζυγός τρέφει το όνειρο της αρμονίας· στη μακρινή χώρα θυμάται τον οίκο του Πατρός. Μ' αυτή την ανάμνηση ζητά να είναι ένα σημείο ειρήνης στη θάλασσα των συγκρουόμενων δυνάμεων. Αυτός είναι ο στόχος, όχι όμως πάντα η επίτευξη. Ωστόσο αυτός ο πόθος για αρμονία ενισχύει μέσα του την επιθυμία να είναι ειρηνοποιός. Συνήθως μπορεί ν' αντιλαμβάνεται και τις δύο πλευρές ενός ζητήματος και η ικανότητα αυτή τον υπηρετεί καλά σαν μεσολαβητή και διαιτητή.

Οι ενέργειες που χρησιμοποιεί είναι η πειθώ, η ευγένεια και η συνεργασία· όταν αυτές αποτύχουν, απαξιώνει τις τραχύτερες μεθόδους. Κλίνει φυσικά στο ομαδικό έργο κι έλκεται απ' τα προγράμματα δράσης που προωθούν την αδελφότητα και την ενότητα.

Υπάρχει ένα ισχυρό θηλυκό στοιχείο στο Ζυγό κι αυτό είναι φυσικό αφού η Αφροδίτη κυβερνά το ζώδιο. Η σκληρή, ελαύνουσα ώθηση της σύγχρονης ζωής είναι πολύ επιθετικά αρσενική· η αβρότερη χάρη και η καλλιτεχνική ομορφιά της θηλυκής συνιστώσας πρέπει να δρα σαν μια συμπληρωματική επιρροή. Ο Ζυγός το 135 κατανοεί ενστικτωδώς. Γνωρίζει ότι η αρσενική θετικότητα πρέπει να τροποποιείται απ' τη λεπτότερη γεύση της θηλυκής γλυκύτητας· ότι το υποχωρητικό νερό αντέχει περισσότερο από την άτεγκτη πέτρα και το άκαμπτο ασάλι.

Όταν ο Ζυγός αφομοιώσει τις αβρές αρμονίες της Αφροδίτης, αρχίζει ν' ανταποκρίνεται σ' έναν άλλο κραδασμό, εκείνο του Ου-

ρανού. Η δήλωση της *Βίβλου* που περιγράφει αυτή την παρώθηση εκφράζεται με τα λόγια: “Ίδου καινά ποιώ πάντα”. Οι παλιές μορφές θεωρούνται ότι είναι αλυσίδες και δεσμά. Πρέπει ν’ απορριφθούν. Η σκούπα του Θεού πρέπει να σαρώσει τα σκουπίδια των αιώνων για να μπορέσουν τα ανώτερα ιδανικά της αδελφοσύνης και της ενότητας να ενσωματωθούν στη δομή των θεσμών μας και να μπορέσει η ζωή των ανθρώπων ν’ αντανakλάσει τη θεία εικόνα που είναι ανεξίτηλα αποτυπωμένη στην ουσιαστική τους ύπαρξη. Όμως η επαναστατική αυτή αλλαγή δεν πρέπει να γίνει με την ανακατάταξη των εξωτερικών σχημάτων, μορφών ή θεσμών: πρέπει να προέλθει από τον ανθρώπινο νου, τη σιγή της ανθρώπινης καρδιάς, όταν στρέφεται στο φως που λάμπει πάνω του απ’ το κατάλοιπο της αθανασίας που ενοικεί μέσα του. Ο Ζυγός προσπαθεί να ξαναφτιάξει τον εαυτό του, γνωρίζοντας ότι αυτό είναι το πρώτο βήμα του για το ξαναφτιάξιμο του κόσμου.

Οι Κυβερνήτες του Ζυγού και του Αντίθετου Ζώδιου του

Το αντίθετο ζώδιο του Ζυγού με το οποίο πρέπει να γίνει ενοποίηση, είναι ο Κριός του οποίου εξωτερικός κυβερνήτης είναι ο Άρης, ενώ ο κυβερνήτης του Ζυγού είναι η Αφροδίτη. Επομένως εξωτερικά πρέπει να γίνει μια ενοποίηση μεταξύ της θέλησης και του ανώτερου νου που εκφράζεται δια της επιθυμίας ή της αγάπης, ανάλογα με την κατάσταση της εξέλιξης. Ο εσωτερικός κυβερνήτης του Ζυγού είναι ο Ουρανός κι ο Κρόνος σ’ αυτό το ζώδιο είναι ο κυβερνήτης εκείνης της “καταπληκτικής δημιουργικής Ιεραρχίας” που αποτελεί μέρος της τρίτης όψης της θειότητας. Γι’ αυτό το λόγο ο Ζυγός συνδέεται στενά κι εξηγεί την τρίτη όψη του Θεού και είναι συνεπώς ένα διέπον ζώδιο κι ένας μεγάλος καθοριστικός παράγοντας όσον αφορά το νόμο, το σεξ και το χρήμα. Ο Θιβετανός δηλώνει ότι: “Αν οι σπουδαστές μελετήσουν προσεκτικά αυτά τα τρία: το νόμο, πρώτη όψη· τη σχέση μεταξύ των ζευγών των αντιθέτων (σεξ), δεύτερη όψη· και την απτή ενέργεια που κα-
 136

δραστηριότητα των τριών κυβερνητών του Ζυγού: Αφροδίτης, Ουρανού και Κρόνου”. (Διασκευή, *Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 243.)

Ιδιαίτερη ομορφιά προβάλλει αν μελετήσουμε τους βασικούς τόνους του Κριού και του Ζυγού, όπως δίνονται απ’ το Ντέιν Ρούνταρ στα *Δώρα του Πνεύματος*. Ο τόνος για το Ζυγό είναι “άνεση”, αλλά απέχει απ’ την άνεση της πολυτελούς διαβίωσης. Ο συγγραφέας την ορίζει σαν “μια έκφραση της συνολικά αποδεκτής σχέσης μ’ ένα αντικείμενο, μια θέση ή ένα πρόσωπο... Οι άνθρωποι μπορούν να είναι ελεύθεροι από τη φύση, μόνο εκπληρώνοντας τη φύση· εκπληρώνοντάς την με άνεση και κοιμψότητα”.

“Σαν κοιμψότητα εννοούμε την ποιότητα που έχει κατά νου ο μαθηματικός όταν μιλά για ‘την κοιμψή λύση ενός μαθηματικού προβλήματος’, μια λύση που προχωρεί με εξαιρετική άνεση, με την έσχατη απλότητα των μέσων, με τα ελάχιστα ενδιάμεσα βήματα, με έμφυτη λογική. Ένα κοκκινόξυλο είναι επίσης η κοιμψή λύση του προβλήματος που περιέχεται στο σπόρο· μια τελειώς εύκολη και λογική ανάπτυξη των έμφυτων δυνατοτήτων του σπόρου.”

“Η φυσική ανάπτυξη των έμφυτων δυνατοτήτων, η άνεση και η λογική της ανάπτυξης, η κοιμψότητα της ανέλιξης· αυτά είναι τα πετράδια της τέχνης του ζην· αυτά είναι τα κριτήρια της κυριαρχίας.”

Αφήστε το νου σας ν’ αναπαυθεί στη θεώρηση των ωραίων αυτών λέξεων. Είναι δύσκολο να φαντασθούμε μια πιο ανανεωτική έννοια ανάπτυξης που ανελίσσεται από μέσα όπως ανοίγει ένα λουλούδι, αντί να γίνεται με πίεση και αγωνιώδη ένταση. Εδώ θα μπορούσαμε να σημειώσουμε ότι ο Ζυγός αντιπροσωπεύει το φυτικό βασίλειο, το σεξ και τη φυσική συγγένεια. Σ’ αυτό το βασίλειο λέγεται ότι τρεις ακτίνες πάλλονται σε ομοφωνία. Αυτό καταλήγει σε υπηρεσία, κάλλος, χρώμα και άρωμα. Τα λόγια του Ρούνταρ δεν είναι μυστικιστική ποίηση· έχουν τη ρίζα τους σε βιολογικό γεγονός στο οποίο λειτουργεί επίσης η δημιουργική ενέργεια, ο ενυπάρχων Θεός.

137 Επιστρέφοντας στον Κριό βρίσκουμε ότι ο βασικός τόνος είναι η “προσαρμοστικότητα” που υποδεικνύει τη μέθοδο με την οποία η “άνεση” του Ζυγού μπορεί να επιτευχθεί. Όλοι γνωρίζουμε για άνδρες και γυναίκες, στην ιστορία και γύρω μας, που κινούνται με ευστάθεια και δύναμη μέσα σε τραγικά γεγονότα. Και πόσο τρο-

μερή κι εμπνέουσα είναι. Βρίσκουμε επίσης την προσαρμοστικότητα στο καμουφλάρισμα του ζωικού βασιλείου, στο χρωματισμό των πουλιών και των ζώων που προστατεύει τη ζωή τους. Ο άνθρωπος σε επικίνδυνες περιστάσεις έχει μια παρόμοια ανάγκη για καμουφλάρισμα και στην περίπτωση του για αυξημένη προσαρμοστικότητα. Αυτό προκαλεί αμέσως το ερώτημα ως προς τους κινδύνους του συμβιβασμού, την εγκατάλειψη των αρχών για τη ασφάλεια. Αλλά όπως μας είπε ο Θιβετανός ότι “ο πνευματικός συμβιβασμός” μπορεί να είναι μια αναγνώριση του χρόνου και της εξέλιξης, χωρίς να περιλαμβάνει κάποια προδοσία του στόχου, έτσι διαβάζουμε τα εξής απ’ τον Ρούντβαρ:

“Αυτός ο τύπος της κοινωνικής προσαρμογής δεν πρέπει να είναι τέτοιος που να εκτρέπει ή να θολώνει τη ροή αποδέσμευσης της δύναμης. Δεν πρέπει ν’ αλλοιώνει την ποιότητα των προβαλλόμενων εικόνων ή να σκοτίζει το όραμα που μεταδίδουν... Είναι ένα δύσκολο έργο διάκρισης. Να είναι προσαρμοστικό, αλλά να διατηρεί την καθαρότητα και την ακεραιότητα του οραματισμού και του ιδανικού· να δέχεται παρακάμψεις, αλλά να μη χάνει την κατεύθυνση του στόχου· να είναι κατανοητό κι αποδεκτό απ’ όσους χρειάζονται πνευματική διέγερση, αλλά να μην καταστρέφει ή υποβιβάζει το χαρακτήρα του μηνύματος· να χρησιμοποιεί τις αξίες που γεννήθηκαν στο παρελθόν, αλλά να μην ξεπουλά το μέλλον στο αβέβαιο παρόν· να είμαστε καλοί στους ανθρώπους, αλλά ασυμβίβαστα αληθινοί προς το πνεύμα – τέτοια είναι τα προβλήματα που το άτομο του Κριού θα συναντά συνεχώς στη μια ή την άλλη μορφή.

Το άτομο που είναι αφιερωμένο αληθινά στο πνεύμα, δρα σαν πνεύμα με όρους ανθρώπινων αναγκών.” (Άνεση και προσαρμοστικότητα: ο Ζυγός ενοποιημένος με το αντίθετο ζώδιο του, τον Κριό.)

Οι Αστερισμοί και οι Αστέρες

Στο Ζυγό υπάρχουν τρεις αστερισμοί κι όλοι έχουν ειδικό ενδιαφέρον. Πρώτος είναι ο *Νότιος Σταυρός* ο οποίος δεν ήταν ποτέ ορατός στη Δύση από τον καιρό της Σταύρωσης, όταν τον είδαν

στην Ιερουσαλήμ. Τώρα ο σταυρός αποσύρεται. Ας προσπαθήσουμε να συλλάβουμε τη δραματική παρουσίαση στο μεγάλο αυτό σύμβολο. Τέσσερις λαμπροί αστέρες σχηματίζουν αυτό το σταυρό· 138 τέσσερα, ο αριθμός της υλικής όψης του ανθρώπου, η τετράδα. Ο Νότιος Σταυρός, η τετράδα, αποσύρεται. Ο ίδιος συμβολισμός φαίνεται στους Διδύμους με τον *Κάστορα* και τον *Πολυδεύκη*. Ο *Κάστορας* που συμβολίζει την αθανασία γίνεται λαμπρότερος κι ο *Πολυδεύκης* που συμβολίζει τη θνητότητα γίνεται πιο αμυδρός. Ο σταυρός αποσύρεται και η υπόσχεση αυτή υπάρχει στο Ζυγό που καλείται η ανοικτή θύρα προς τη Σαμπάλλα, το ζώδιο στο οποίο βρίσκεται “η στενή σαν κόψη ξυραφιού ατραπός” που οδηγεί τον άνθρωπο στο βασίλειο της ψυχής.

Ο δεύτερος αστερισμός είναι εκείνος του *Λύκου*. Από αιώνες το κεφάλι του λύκου ήταν το σύμβολο του μνημένου. Αλλά είναι ένας λύκος που πεθαίνει και η λυκίσια φύση που ως τώρα καταβρόχχιζε την ψυχική φύση, συμβολίζεται σαν θνήσκουσα, γιατί καθώς ο άνθρωπος επιτυγχάνει ισορροπία, η δραστηριότητα και η δύναμη του λύκου πεθαίνει.

Ο τρίτος αστερισμός είναι η *Κορώνα*, το στέμμα που διατηρείται ενώπιον του ανθρώπου που εργάζεται στο Ζυγό. Το σύμβολο βασίζεται στο μύθο της Αριάδνης, της μητρικής όψης, στην οποία δόθηκε απ’ τον Βάκχο ένα στέμμα με επτά αστέρια, σύμβολο της δεύτερης όψης της θεϊότητας, που δοξάζει την ύλη κάνοντάς την έκφραση του θείου νου. (*Από την Α.Α.Μπ.*)

Όπως με καθετί στο Ζυγό οι ερμηνείες και η κατανόηση των αστερισμών είναι δύσκολες, αλλά διεγείρουν τη σκέψη. Αν και τα δεδομένα φαίνονται ισχνά κι ασαφή, είναι ίσως αντιπροσωπευτικά του διαλείμματος του Ζυγού, τον οποίο ένας Διδάσκαλος της Σοφίας ονόμασε “ο κύριος της χώρας κανενός”. Έτσι μπορούμε μόνο να συλλογισθούμε, ενθυμούμενοι πώς εμφανίζεται ο λύκος σαν το ζώο που θήλασε τον Ρωμύλο και τον Ρέμο· και ήταν το άγριο ζώο που δάμασε ο Άγιος Φραγκίσκος της Ασσίζης με την αγάπη του γι’ αυτό και την αίσθηση ενότητας μαζί του.

Μερικά Σημεία από τη Διάλεξη της Α.Α.Μπ.

Στο Ζυγό έχουμε τον άνθρωπο που δε μιλά, σύμβολο του δια-

λείμματος της σιωπής στο βίο του Ιησού. Μεταξύ της ηλικίας των 12 και 30 δεν ακούμε τίποτε γι' αυτόν. Ήταν χρόνια σιωπής, που τα πέρασε είτε μεταξύ των Εσσαίων στην Αίγυπτο είτε στο μαγαζί του μαραγκού, όπου ο μεγάλος αυτός υιός του Θεού ισορρόπησε το πνεύμα και την ύλη και προετοιμάσθηκε για το υπούργημά του σαν υιός του ανθρώπου που ήταν επίσης υιός του Θεού – σε εκδήλωση. Η μεγάλη αποκάλυψη στο νου μου δεν είναι ότι είμαστε πνεύμα, αλλά ό,τι είναι ο Θεός σε εκδήλωση: όλα είναι ενέργεια σε διάφορες κατηγορίες. Ο Χριστός ήταν η τέλεια έκφραση της θειότητας σε μορφή. Εξισορρόπησε τέλεια το πνεύμα και την ύλη. Αυτό είναι το έργο που όλοι πρέπει να κάνουμε...

139

Οι δύο καλοί κένταυροι που σκότωσε ο Ηρακλής είναι γνωστοί ως Χείρων (καλή σκέψη) και Φώλος (σωματική ρώμη). Η δοκιμασία ήταν να δείξει τον έλεγχο της συναισθηματικής, αστρικής, επιθυμητικής φύσης σε όποια μορφή κι αν πάρει και είναι περισσότερο ισχυρή όσο πιο προχωρημένο είναι το ανθρώπινο ον. Δεν μπορείτε να ελέγξετε ή να καθοδηγήσετε την επιθυμητική φύση με τη φυσική δύναμη ή μόνο με τη σκέψη. Μπορεί να επιτύχετε για λίγο, αλλά έπειτα διογκώνεται πάλι μέσα σας. Η μόνη απάντηση είναι να πάτε τον κάπρο της επιθυμίας στα ψηλά βουνά. Όλες οι μεγάλες αποκαλύψεις συμβαίνουν στις βουνοκορφές όπου εξαφανίζονται οι ομίχλες της κοιλάδας κι έρχεται η φώτιση...

Ο Ζυγός είναι ζώδιο του αέρα και είναι στο θεμελιώδη σταυρό που θα κυβερνήσει το επόμενο ηλιακό σύστημα και στο παρόν σύστημα διέπει την ατραπό της μύησης η οποία διανύεται από το άνθος της φυλής. (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 279.) Πάλι το μυστήριο καλύπτεται και είναι δύσκολο να κατανοήσουμε το ζώδιο. Αλλά οι βασικοί τόνοι του ζωδίου είναι καθαροί και απλοί: μιλούν απευθείας στην καρδιά χωρίς ασάφειες. Στο μέσο άνθρωπο με τη μη αναπτυγμένη πνευματική συνείδηση ο λόγος ηχεί συνεχώς ανά τους αιώνες: “Και ο Λόγος είπε: Ας γίνει εκλογή”. Τελικά θα έλθει η ανταπόκριση σαν αποτέλεσμα της εξελικτικής διαδικασίας κι απ’ την ψυχή. “Εκλέγω το δρόμο που προχωρεί μεταξύ των δύο μεγάλων γραμμών δύναμης.” (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 251, 261.)

ΑΘΛΟΣ VIII

Η ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΗΣ ΛΕΡΝΑΙΑΣ ΥΔΡΑΣ
(Σκορπιός, 23η Οκτωβρίου-22α Νοεμβρίου)

140

Ο Μύθος*

Ο μεγάλος Προεστός, περιβλημένος με ακτινοβόλο γαλήνη, εί-
πε μια μόνο λέξη. Ο Δάσκαλος άκουσε τη χρυσή εντολή και κάλε-
σε τον Ηρακλή, τον υιό του Θεού που ήταν και υιός του ανθρώπου.

“Το φως λάμπει τώρα στην όγδοη Πύλη”, είπε ο Δάσκαλος.
“Στο αρχαίο Άργος έπεσε ανομβρία. Η Αμμωνή ικέτευσε τη βοή-
θεια του Ποσειδώνα. Τη διέταξε να κτυπήσει ένα βράχο κι όταν το
έκανε, ανάβλυσαν τρία χρυσάλλινα ρυάκια· όμως μια ύδρα έκα-
νε εκεί τη φωλιά της.”

“Δίπλα στον ποταμό Αμμωνή είναι το σάπιο τέλμα της Λέρ-
νας. Μέσα στο αηδιαστικό αυτό έλος βρίσκεται η τερατώδης ύδ-
ρα, μια πληγή για την ύπαιθρο. Εννιά κεφάλια έχει αυτό το πλά-
σμα και το ένα είναι αθάνατο. Ετοιμάσου να πολεμήσεις μ’ αυτό
το αηδιαστικό θηρίο. Μη νομίσεις ότι θα χρησιμεύσουν τα κοινά
μέσα· καταστρέφεις ένα κεφάλι, δύο φυτρώνουν αμέσως.” Ο Ηρα-
κλής περιέμενε προσδοκώντας.

“Μια συμβουλή μόνο θα σου δώσω”, είπε ο Δάσκαλος. “Σηκω-
νόμαστε γονατίζοντας· νικάμε παραδιδόμενοι, αποκτάμε αφήνο-
ντας. Προχώρα, υιέ του Θεού και υιέ του ανθρώπου και νίκησε.”
Έπειτα ο Ηρακλής πέρασε από την όγδοη Πύλη.

Το λιμνάζον έλος της Λέρνας ήταν μια κηλίδα που τρώμαζε

*Αρχίζοντας απ’ το Σκορπιό το κείμενο του μύθου θα γράφεται απ’ το Δρ. Φράνσις Μέρτσαντ, γιατί δε βρέθηκε κείμενο του Θιβετανού στα χαρτιά της Α.Α.Μπ. Χρησιμοποίησε το καλύτερο διαθέσιμο υλικό για τις λεπτομέρειες της ιστορίας, γράφοντάς την στον ιαμβικό ρυθμό του *Αρχαίου Σχολίου*. Χρησιμοποιήθηκε όπως και πριν υλικό της Α.Α.Μπ. μετά την αναγκαία σύνοψη και διασκευή.

όσους έμπαιναν στα όρια της. Η δυσωδία της μόλυνε την ατμόσφαιρα σε απόσταση επτά μιλίων. Όταν ο Ηρακλής πλησίασε, χρειάστηκε να σταματήσει, γιατί μόνο η οσμή σχεδόν τον κατέβαλε. Ο λασπωμένος βόρβορος ήταν επικίνδυνος και πολλές φορές ο Ηρακλής τράβηξε τα πόδια του για να μη βουλιάξει στη γη που υποχωρούσε.

141

Τελικά βρήκε τη φωλιά του τερατώδους θηρίου. Σε μια σπηλιά με διαρκές σκοτάδι κρυβόταν η ύδρα. Μέρα και νύχτα ο Ηρακλής παραμόνευε στον ύπουλο βάλτο, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή που θα έβγαινε το θηρίο. Μάταια παραφύλαγε. Το τέρας παρέμενε μέσα στο δύσομο άντρο του.

Καταφεύγοντας σ' ένα τέχνασμα, ο Ηρακλής βύθισε τα βέλη του σε φλεγόμενη πίσσα και τα έριξε βροχηδόν στο άνοιγμα της σπηλιάς όπου κατοικούσε το αποτρόπαιο θηρίο. Ακολούθησε φασαρία και ταραχή.

Πρόβαλε η ύδρα με τα εννιά άγρια κεφάλια της να πετούν φλόγες. Η φολιδωτή ουρά της μαστίγωνε με μανία τα νερά και τη λάσπη, πιτσιλίζοντας τον Ηρακλή. Τρεις οργιές ψηλά στάθηκε το τέρας, ένα άσχημο πράγμα που φαινόταν σαν να είχε γίνει απ' όλες τις ρυπαρές σκέψεις που υπήρξαν απ' την αρχή του χρόνου.

Η ύδρα πήδηξε στον Ηρακλή και προσπάθησε να τυλιχθεί στα πόδια του. Έκανε ένα βήμα στο πλάι και κατάφερε ένα τόσο συντριπτικό κτύπημα ώστε ένα από τα κεφάλια της κόπηκε αμέσως. Προτού ακόμη πέσει το τρομακτικό αυτό κεφάλι στο έλος, φύτρωσαν δύο στη θέση του. Ξανά και ξανά επιτέθηκε ο Ηρακλής στο λυσσασμένο θηρίο, αλλά αυτό γινόταν δυνατότερο, χωρίς να εξασθενίζει μετά από κάθε έφοδο.

Έπειτα ο Ηρακλής θυμήθηκε ό,τι του είχε πει ο Δάσκαλός του, “σηκωνόμαστε γονατίζοντας”. Πετώντας το ρόπαλό του, ο Ηρακλής γονάτισε, άρπαξε την ύδρα με γυμνά χέρια και τη σήκωσε ψηλά. Κρεμασμένη στον αέρα, η δύναμή της μειώθηκε. Στα γόνατά του κράτησε την ύδρα ψηλά για να μπορέσει ο καθαρός αέρας και το φως να έχει αποτέλεσμα. Το τέρας, δυνατό στο σκοτάδι και την ελώδη λάσπη, έχασε γρήγορα τη δύναμή του όταν έπεσαν πάνω του οι ακτίνες του ήλιου και το άγγιγμα του αέρα.

Πάλευε σπασμωδικά κι ένα ρίγος διαπερνούσε το αηδιαστικό

142 κορμί του. Όλο και ασθενέστερος γινόταν ο αγώνας του ώπου κερδήθηκε η νίκη. Τα εννιά κεφάλια έσκυψαν κι έπειτα με λαχνασιασμένα στόματα και γυάλινα μάτια έπεσαν άψυχα. Μόνο όμως όταν έπεσαν χωρίς ζωή, ο Ηρακλής ξεχώρισε το μυστικό κεφάλι που ήταν αθάνατο.

Τότε ο Ηρακλής έκοψε το αθάνατο κεφάλι της ύδρας και το έθαψε κάτω από ένα βράχο, ενώ ακόμη σφύριζε άγρια.

Επιστρέφοντας ο Ηρακλής, στάθηκε μπροστά στο Δάσκαλό του. “Η νίκη κερδήθηκε”, είπε ο Δάσκαλος. “Το Φως που λάμπει στην όγδοη Πύλη έσμιξε πια με το δικό σου.”

Φράνοις Μέρτσαντ

Εισαγωγή

Πάλι βρίσκουμε παραλλαγές στις εκδοχές του μύθου και δεν έχουμε πια το κείμενο του Θιβετανού να μας καθοδηγεί. Η ιστορία ότι το ένατο κεφάλι ήταν αθάνατο κεφάλι, φαίνεται ν’ αποκλείεται απ’ τη σαφή δήλωση του Θιβετανού ότι υπάρχουν τρεις επί τρεις, ή εννέα δοκιμασίες. Η εκδοχή που χρησιμοποιήθηκε απ’ τον Φράνσις Μέρτσαντ στο μύθο, φαίνεται πιο ακριβής, δηλαδή ότι καταστράφηκαν εννέα κεφάλια και τότε εμφανίστηκε το μυστικό, αθάνατο κεφάλι. Έστερα η δήλωση ότι το μεγάλο αυτό κεφάλι “τάφηκε κάτω από ένα βράχο”, δίνει έδαφος για πολλή σκέψη. Ίσως η χρήση της φράσης “κρυμμένο κάτω από το βράχο της θέλησης” είναι αποκαλυπτική. Όλες οι εκδοχές δέχονται ότι έτσι τάφηκε.

Σε μερικές εκδοχές περιγράφεται ότι ο Ηρακλής έκαψε τα κεφάλια και πράγματι θα χρειαζόταν το ιερό πυρ για την καταστροφή αυτή. Ωστόσο είναι αδύνατο ν’ αρνηθούμε την ισχυρή εικόνα του παγκόσμιου μαθητή στην ύψιστη αυτή δοκιμασία να γονατίζει με ταπεινότητα και να σηκώνει το τέρας (όλα τα συσσωρευμένα κακά, λάθη κι αποτυχίες του μακρού παρελθόντος του) στον αέρα του πνεύματος, όπου απ’ την ίδια τη φύση της η ύδρα δεν μπορούσε να ζήσει κι έτσι μαράζωσε και πέθανε. Η χρήση της φωτιάς στην προκαταρκτική προσπάθεια διατηρεί ακόμη αυτό το σύμβολο στην εικόνα.

Ενώ το σεξ κάτω από τη δοκιμασία της ενοποίησης των αντιθέτων και τη διπλή διακυβέρνηση του Άρη έχει την ειδική θέση του, η υπερέμφαση αυτής της πλευράς δεν είναι επαρκώς περιεκτική.

Όλα τα ζεύγη των αντιθέτων πρέπει να ενοποιηθούν στο μεγάλο αυτό ζώδιο, ένα προχωρημένο ζώδιο του ολοκληρωμένου, συνειδητού μαθητή· όχι το χαμερπές ζώδιο του ανεξέλικτου ανθρώπου, όπως συχνά νομίζουν. Πάλι πρέπει κανείς να διαβάσει προσεκτικά και να διακρίνει μεταξύ των ανθρώπων του κοινού τροχού και των μαθητών του αντεστραμμένου τροχού. Όλα αυτά δίνονται για στοχασμό στον αναγνώστη, χωρίς αυθεντία.

Ψυχολογική Ανάλυση του Μύθου

Είπαν στον Ηρακλή να βρει την ύδρα με τα εννέα κεφάλια που ζούσε σ' ένα βρωμερό βάλτο. Το τέρας αυτό έχει το υποκειμενικό του αντίστοιχο. Κατοικεί στα σπήλαια του νου. Ανθίξει στο σκοτάδι και το βόρβορο των αφώτιστων νοητικών κοιλοτήτων.

Μένοντας βαθιά στις υπόγειες περιοχές του υποσυνείδητου, άλλοτε ήρεμο κι άλλοτε ξεσπώντας σε ταραχώδη φρενίτιδα, το θηρίο εδραιώνει μια μόνιμη κατοικία. Δύσκολα ανακαλύπτεται η ύπαρξή του. Περνά πολύς καιρός ώσπου ν' αντιληφθεί το άτομο ότι τρέφει και συντηρεί ένα τόσο άγριο πλάσμα. Τα καυτά βέλη της φλογερής έφεσης πρέπει να εξαπολυθούν προτού ανακαλυφθεί η παρουσία του.

Η μάχη μ' έναν τόσο φοβερό εχθρό είναι πράγματι μια ηρωική πράξη για έναν υιό του ανθρώπου, έστω κι αν είναι υιός του Θεού. Κόβεις ένα κεφάλι κι ένα άλλο φυτρώνει στη θέση του. Κάθε φορά που μια ποταπή επιθυμία ή σκέψη υπερνικάται, άλλες παίρνουν τη θέση της.

Ο Ηρακλής κάνει τρία πράγματα: αναγνωρίζει την ύπαρξη της ύδρας, την αναζητεί υπομονετικά και τελικά την καταστρέφει. Χρειάζεται διάκριση για ν' αναγνωρίσει την ύπαρξή της· υπομονή για ν' ανακαλύψει τη φωλιά της· ταπεινότητα για να φέρει τα λασπώδη στοιχεία του υποσυνείδητου στην επιφάνεια και να τα εκθέσει στο φως της σοφίας.

Όσο ο Ηρακλής πολεμούσε στο βάλτο, στη λάσπη, στην ακαθαρσία και στο βόρβορο, ήταν ανίκανος να νικήσει την ύδρα. Έπρεπε να σηκώσει το τέρας στον αέρα· δηλαδή να μεταφέρει το πρόβλημά του σε μια άλλη διάσταση για να το λύσει. Με όλη την ταπεινότητα, γονατίζοντας στη λάσπη, έπρεπε να εξετάσει το δί-

λημμά του στο φως της σοφίας και στην εξυψωμένη ατμόσφαιρα της ερευνητικής σκέψης. Απ' αυτές τις επισημάνσεις μπορούμε να συμπεράνουμε ότι οι απαντήσεις σε πολλά προβλήματά μας έρχονται όταν επιτευχθεί μια νέα εστίαση της προσοχής, όταν εδραιωθεί μια νέα προοπτική.

Μας ειπώθηκε ότι ένα από τα κεφάλια της ύδρας είναι αθάνατο. Αυτό σημαίνει ότι κάθε δυσκολία, όσο φοβερή κι αν φαίνεται, περιέχει ένα πετράδι μεγάλης αξίας. Καμιά απόπειρα να εξουσιάσετε την κατώτερη φύση και ν' ανακαλύψετε αυτό το πετράδι δεν είναι ποτέ μάταιη.

Το αθάνατο κεφάλι, χωρισμένο απ' το σώμα της ύδρας, τάφηκε κάτω από ένα βράχο. Αυτό σημαίνει ότι η συγκεντρωμένη ενέργεια που δημιουργεί το πρόβλημα, παραμένει ακόμη, εξαγνισμένη, ανακατευθυνθείσα κι αυξημένη μετά την κατάκτηση της νίκης. Μια τέτοια δύναμη πρέπει τότε να ελεγχθεί και να διοχετευθεί σωστά. Κάτω από το βράχο της επίμονης θέλησης το αθάνατο κεφάλι γίνεται πηγή δύναμης.

Οι Εννέα Κεφαλές της Ύδρας

Το έργο που ανατέθηκε στον Ηρακλή είχε εννέα πλευρές. Κάθε κεφάλι της ύδρας αντιπροσωπεύει ένα απ' τα προβλήματα που περιστοιχίζουν το θαρραλέο πρόσωπο το οποίο ζητά να κυριαρχήσει τον εαυτό του. Τρία από τα κεφάλια αυτά συμβολίζουν τις ορέξεις που συνδέονται με το σεξ, την άνεση και το χρήμα. Η δεύτερη τριάδα αφορά τα πάθη του φόβου, του μίσους και της επιθυμίας για δύναμη. Τα τελευταία τρία κεφάλια αντιπροσωπεύουν τις κακίες του αφώτιστου νου: την υπερηφάνεια, τη χωριστικότητα και τη σκληρότητα. (*Εσωτερική Αστρολογία*, σελ. 205.)

Οι διαστάσεις του έργου που ανέλαβε ο Ηρακλής είναι σαφώς έκδηλες. Έπρεπε να μάθει την τέχνη της μετουσίωσης των ενεργειών που τόσο συχνά ωθούν τα ανθρώπινα όντα σε καταστροφικές τραγωδίες. Οι εννέα δυνάμεις που απεργάστηκαν ανείπωτες πανωλεθρίες μεταξύ των υιών των ανθρώπων από την απαρχή του χρόνου έπρεπε ν' ανακατευθυνθούν και να μετουσιωθούν.

Οι άνθρωποι σήμερα αγωνίζονται ακόμη να επιτύχουν εκείνο που κατόρθωσε ο Ηρακλής. Προβλήματα που ανακύπτουν απ' την

κατάχρηση της ενέργειας που είναι γνωστή σαν σεξ, προκαλούν την προσοχή μας παντού. Η αγάπη για την άνεση, την πολυτέλεια και τα εξωτερικά αποκτήματα αναπτύσσεται ακόμη γοργά. Το κυνήγι του χρήματος σαν σκοπού αντί σαν μέσου ζαρώνει τις ζωές αναρίθμητων ανδρών και γυναικών. Έτσι το έργο της καταστροφής των πρώτων τριών κεφαλών εξακολουθεί να προκαλεί τις δυνάμεις του ανθρώπινου γένους χιλιάδες χρόνια μετά την εκτέλεση από τον Ηρακλή του εκπληκτικού του κατορθώματος.

Οι τρεις ποιότητες του χαρακτήρα που έπρεπε να εκφράσει ο Ηρακλής ήταν ταπεινότητα, θάρρος και διάκριση· ταπεινότητα για να δει την κατάστασή του αντικειμενικά και ν' αναγνωρίσει τα μειονεκτήματά του· θάρρος για να επιτεθεί στο τέρας που βρίσκεται κουλουριασμένο στις ρίζες της φύσης του· διάκριση για ν' ανακαλύψει μια τεχνική να χειρισθεί το θνητό εχθρό του.

Η ανακάλυψη του βόθρου των βασικών επιθυμιών και των εγωτιστικών παρορμήσεων που σαπίζουν στην υποσυνείδητη φύση, υπήρξε το έργο των σύγχρονων ψυχαναλυτών. Αληθεύει ότι η τελευταία τεχνική φέρνει στην επιφάνεια τα αηδή δεδομένα των καταπιασμένων παρορμήσεων, αλλά συχνά σταματά σ' αυτό το σημείο. Το άτομο αντιλαμβάνεται ότι ένα τέρας βρίσκεται κρυμμένο στις υπόγειες περιοχές της συνείδησης, όμως νιώθει πτοημένο και βρίσκεται σε αμηχανία προσπαθώντας ν' ασχοληθεί με τον τρομερό αυτό εχθρό.

Ο Ηρακλής επικαλείται ένα λαμπρότερο φως απ' αυτό του αναλυτικού νου. Ζητά ν' ανυψώσει το πρόβλημά του σε μια ανώτερη διάσταση και να μην αναδεύει ατέλειωτα το τέλμα του υποσυνείδητου. Προσπαθώντας να δει το δίλημμά του στο φως εκείνης της σοφίας που ονομάζουμε ψυχή, το αντιμετωπίζει από μια νέα προοπτική. Κάνοντας έτσι, εξουδετερώνει το άδραγμα της ύδρας και τελικά υποτάσσει το θηρίο.

Πολεμώντας την Ύδρα: Σύγχρονη Παραλλαγή

Μια μελέτη των εννέα προβλημάτων που αντιμετωπίζει στην εποχή μας ο άνθρωπος που ζητά να σκοτώσει την ύδρα, μπορεί να χύσει φως στις παράξενες δυνάμεις που εργάζονται στο βαρέλι με τα ερηκτικά, τον ανθρώπινο νου.

146 1. *Σεξ*. Η Βικτωριανή σεμνοτυφία και η ψυχαναλυτική λαγνεία είναι αμφότερες ανεπιθύμητες. Το σεξ είναι ενέργεια. Μπορεί ν' αναχαιτισθεί, ν' ασκείται ανεμπόδιστα ή να εξιδανικευθεί. Η καταστολή ή αναχαιτίση δεν είναι αληθινές λύσεις· η ελευθεριότητα εκτραχύνει τη ζωή και κάνει τον άνθρωπο σκλάβο του πάθους. Η εξιδανίκευση συνεπάγεται τη χρήση της ενέργειας του σεξ σε δημιουργική προσπάθεια.

Η μετουσίωση των ανθρώπινων ενεργειών διανοίγει ένα πεδίο θεωρίας και πειράματος. Στη φυσική επιστήμη η ενέργεια της κίνησης μπορεί να μετασχηματισθεί σε ηλεκτρισμό και της θερμότητας σε κίνηση. Σε ποια έκταση μπορούν λοιπόν ν' ανακατευθυνθούν οι ανθρώπινες ενέργειες; Πρώτα απ' όλα η ενέργεια της ύλης που αντιπροσωπεύεται απ' την τροφή, χρησιμοποιείται προφανώς για να παραγάγει κίνηση. Μπορεί η ωθούσα ενέργεια των συναισθημάτων ν' αναδιοχετευθεί ανάλογα σε δραστηριότητα σκέψης; Μπορεί η ενέργεια των βίαιων παθών να βρει έκφραση σαν έφεση; Μπορούν οι ώσεις και οι καταναγκασμοί της ανθρώπινης φύσης να μετουσιωθούν έτσι ώστε να γίνουν ευεργετικές δυνάμεις; Μπορεί η ενέργεια που παράγει σκέψη να χρησιμοποιηθεί σαν δύναμη σύνθεσης που θα καταλήξει σε μια αίσθηση ταύτισης με όλα τα ζώντα πράγματα;

Η εμπειρία του Ηρακλή δείχνει ότι τέτοιες δυνατότητες υπάρχουν κι ότι εκείνος που θα μπορούσε να υποτάξει την ύδρα των παθών και του χωριστικού νου, μπορεί να λύσει προβλήματα αυτής της φύσης.

2. *Άνεση*. Μια αιώνια αίσθηση ανικανοποίητου εξωθεί τον άνθρωπο σε μεγαλύτερα ύψη επίτευξης. Η άνεση είναι συχνά τροχοπέδη σε έναν τέτοιο αγώνα. Εμποδιζόμενο από τα αποκτήματα κι αμβλυνόμενο απ' την απατηλή αίσθηση της άνεσης, το πνεύμα μαραζώνει και φθίνει. Ο αιχμάλωτος της άνεσης βυθίζεται στην απάθεια, ξεχνώντας τους αγώνες και τις δοκιμασίες που οξύνουν την κοφτερή λεπίδα του πνευματικού μόχθου. Η θέληση για έρευνα, η ελαύνουσα ώθηση να λύσει το μυστήριο στον πυρήνα της ζωής, είναι ξένη στη ναρκισσιστική τάση να καταστήσει την άνεση κεντρικό κίνητρο της ζωής.

3. *Χρήμα*. Η συσσώρευση χρήματος είναι το κύριο πάθος που

βρίσκεται πίσω από τις δραστηριότητες ατόμων κι εθνών. Ηθικές κι ανθρώπινες αξίες παραβλέπονται στην τρελή προσπάθεια συλλογής του παντοδύναμου χρυσού. Αναπόφευκτα προσδιορίζονται επιλογές από σκέψεις για το χρήμα παρά από πνευματικές πεποιθήσεις ή ηθικές αρχές. Η παρόρμηση για συσσώρευση πλούτου είναι ακόρεστη. Ανεξάρτητα πόσα έχει ο άνθρωπος, άπληστα ζητά περισσότερα.

147

Ένα αγκυλωτικό αποτέλεσμα αυτής της μορφής νοητικής διαστροφής είναι ο εγωκεντρισμός. Το άτομο που πάσχει απ' αυτό το βάσανο, πολύ συχνά επιθυμεί να παίρνει τα πάντα και να μη δίνει τίποτε. Προσδιορίζει την κατάσταση του σύμπαντος απ' ό,τι κατορθώνει ν' αποκτήσει. Θεωρεί τον εαυτό του σαν τερματικό σημείο και δεν αναγνωρίζει την ευθύνη να μεταδώσει στους άλλους τα οφέλη που ο ίδιος απέκτησε.

Μήπως δεν είναι τα διανοητικά πλούτη και οι πνευματικοί θησαυροί όψεις πλούτου που πρέπει ν' αξίζουν τις προσπάθειές μας; Μπορούν να μοιραστούν σ' όλους κι εκείνος που μοιράζει όσα έχει, βρίσκει τον εαυτό του πλουσιότερο από πριν. Η παρόρμηση για την απόκτηση υλικών αγαθών μπορεί μια μέρα να μετουσιωθεί σε επιθυμία συγκέντρωσης γνώσεων και σε θέληση για την απόκτηση των πετραδιών του πνεύματος.

4. *Φόβος*. Με αναρίθμητους τρόπους τα φαντάσματα του φόβου βασανίζουν τους υιούς των ανθρώπων. Τα απατηλά αυτά σχήματα τους περιπλέκουν και τους φοβίζουν, γιατί δρουν σαν αλυσίδες στα πόδια τους και σαν μυλόπετρα γύρω στο λαιμό τους. Πολλοί άνθρωποι ζαρώνουν φοβισμένοι όταν τους κυνηγά ο βασανιστικός φόβος της γελοιοποίησης, της αποτυχίας, του άγνωστου, της μεγάλης ηλικίας, της τύχης και του θανάτου.

Μπορούν αυτοί οι φόβοι να εξαλειφθούν; Η εμπειρία του Ηρακλή βεβαιώνει ότι μπορούν να ξεπεραστούν με την ανύψωση της συνείδησης σ' ένα ανώτερο σημείο ολοκλήρωσης. Όταν η ζωή του ατόμου επανεστιασθεί σ' έναν ανώτερο σκοπό, οι απειλητικές σκιές του φόβου ωθούνται στην περιφέρεια της σκέψης. Όσο τα απροσδιόριστα τέρατα του φόβου τριγυρίζουν στο λυκόφως του υποσυνείδητου, θα έχουν τη δύναμη να ωχραίνουν τα μάγουλα και να παγώνουν την καρδιά.

Ένας στρατιώτης που σκοπεύει να νικήσει τον εχθρό, ριψοκινδυνεύει τη ζωή του. Μια μητέρα που αρπάζει το παιδί της από τον κίνδυνο, ξεχνά τους δικούς της φόβους. Ο οδηγός που τρέχει στο δρόμο με επικίνδυνη ταχύτητα, διακινδυνεύει τη ζωή και την αριτιμέλειά του χάρη της περιπέτειας. Τα πρόσωπα αυτά εστιάζουν την προσοχή τους πάνω από το σημείο που βρίσκεται ο φόβος. Το πνευματικά προσανατολισμένο άτομο έχει επικεντρώσει τη σκέψη του σ' ένα επίπεδο που είναι σπάνιο να φτάσει ο φόβος.

5. *Μίσος*. Το μίσος έχει τις ρίζες του στην άρνηση. Είναι το αντίθετο της επιθυμίας για ένωση. Υψωνόμενο σε ανώτερη διάσταση, το μίσος μετουσιώνεται σε απάρνηση παντός απατηλού. Όταν το μίσος στερηθεί κάθε συναισθηματικό περιεχόμενο, μπορεί να γίνει η ενέργεια που κάνει τον άνθρωπο ν' απορρίπτει τη μορφή χάρη της ζωής που την εμπυχώνει. Στο κατώτερο τόξο είναι σίγουρα καταστρεπτικό, στο ανώτερο, όταν εξαγνισθεί επαρκώς, μπορεί να θεωρηθεί σαν η αντίστροφη πλευρά της αγάπης.

6. *Επιθυμία για δύναμη*. Τις περασμένες λίγες εκατονταετίες ο άνθρωπος αποδέσμευσε πολύ περισσότερο την ενέργεια της δύναμης από εκείνη της αγάπης. Το αποτέλεσμα ήταν έλλειψη ισοστάθμισης και ισορροπίας. Η δύναμη, όταν δε συνδέεται με την αγάπη, είναι φθοροποιός. Πολλές τραγωδίες στις ανθρώπινες σχέσεις προκύπτουν από την ανεξέλεγκτη επιθυμία να εξουσιάζουμε τη ζωή των άλλων, να διαγράφουμε και να κανονίζουμε τη διαγωγή τους. Εκείνος που υποκαθιστά με τις σκέψεις δύναμης τις ηθικές αρχές, προκαλεί ένα διαρκή αγώνα. Τα ανώτερα ιδανικά που υπηρέτησαν σαν φάροι ανά τους αιώνες, η αδελφοσύνη, η συνεργασία, ο ιδεαλισμός, λάμπουν αμυδρά όταν η δύναμη είναι ο καθοριστικός παράγοντας στην κοινωνία.

Όταν η θέληση για δύναμη μετουσιωθεί, γίνεται θέληση για επίτευξη και θέληση για θυσία. Η σκληρή, εγωκεντρική θέληση μετασχηματίζεται σε πράκτορα διανομής ευεργετικών δώρων. Τότε πράγματι η δύναμη υπηρετεί την αγάπη και η αγάπη δοξάζει τη δύναμη.

7. *Υπερηφάνεια*. Οι τοίχοι που χτίζονται από την υπερηφάνεια, φυλακίζουν τον άνθρωπο ασφαλέστερα από τα σίδηρα της φυλακής. Δεμένος με τις βαριές αλυσίδες των αλαζονικών σκέψεων,

κοιτάζει τους άλλους με συγκατάβαση. Έτσι αδυνατίζει ο δεσμός που δένει όλους τους ανθρώπους μαζί σε μια αδιάσπαστη αδελφότητα. Θέτοντας τον εαυτό του χωριστά, βαδίζει όλο και μακρύτερα από τον κύκλο των ανθρώπινων συμπαθειών.

Ο Ηρακλής γονατίζει καθώς παλεύει με την ύδρα, συμβολίζοντας μ' αυτή τη στάση το πνεύμα της ταπεινότητας που πρέπει να επιτευχθεί. Η έξαρση των τάσεων της προσωπικότητας πρέπει ν' αντικατασταθεί απ' την έκφραση των τάσεων της αυτοθυσίας.

149

8. *Χωριστικότητα.* Ο αναλυτικός νους διαιρεί και υποδιαιρεί, θέτοντας το μέρος υπεράνω του όλου. Δίνεται μεγαλύτερη έμφαση στις ενδείξεις της διαφοράς παρά στο υπερβάλλον γεγονός της ενότητας. Τέτοια αποσπασματική σκέψη αντιστρατεύεται κάθε παρώθηση για σύνθεση.

Η χωριστική στάση έχει μεγαλύτερη συνείδηση των διαφορών μεταξύ των ανθρώπων παρά των ομοιοτήτων· αντιλαμβάνεται τη θρησκεία σαν μια σειρά ανταγωνιστικών μονάδων παρά σαν απλή έκφραση της πνευματικής ώθησης· θεωρεί την αντίθεση των κοινωνικών τάξεων περισσότερο σημαντική από την κοινότητα των ανθρώπων που τους καθιστά αδελφούς· βλέπει τη γη σαν μια σειρά ανόμοιων εθνών παρά σαν έναν κόσμο.

Ο Ηρακλής έπρεπε να δει την ύδρα σαν τέρας κι όχι σαν θηρίο με εννιά διαφορετικά κεφάλια. Όσο επιζητούσε να αποκόψει τα κεφάλια ένα προς ένα, αποτύγχανε. Όταν τελικά τα αντιμετώπισε σαν μονάδα, κέρδισε τη νίκη.

9. *Σκληρότητα.* Η ικανοποίηση της ανθρώπινης εμπειρίας βλέποντας τους άλλους είναι μια μαρτυρία της ύπαρξης κακών τάσεων που διαβρώνουν το νου. Η ηδονή της πρόκλησης πόνου στους συνανθρώπους μας είναι ασθένεια. Το άσχημο αυτό κεφάλι της ύδρας πρέπει να καταστραφεί για πάντα προτού ο άνθρωπος μπορέσει να διακηρύξει τον ανθρωπισμό του. Η σύγχρονη ζωή προσφέρει πολλά παραδείγματα κτηνωδίας και αχαλίνωτης σκληρότητας. Σε πολλές οικογένειες τα ευαίσθητα παιδιά χλευάζονται, γελοιοποιούνται και υποτιμούνται από εκείνους που δεν μπαίνουν στον κόπο να τα κατανοήσουν· άνδρες και γυναίκες δείχνουν καθμερινά στον κόσμο με αιτήσεις διαζυγίων ότι είναι θύματα νοητικών βασανιστηρίων· τα δικαστήρια και τα νοσοκομεία δίνουν

σωρευτικές αποδείξεις της παράλογης ευχαρίστησης που απολαμβάνουν τα ανθρώπινα όντα βασανίζοντας τους άλλους. “Το έκανα για τη συγκίνηση”, είπε ένας νεαρός γκάνγκστερ τελευταία, “όχι για τα χρήματα”.

Όταν η θηριώδης αυτή σκληρότητα κρατηθεί ψηλά στον αέρα, στο φως της λογικής και της συμπόνιας, χάνει τη δύναμή της. Απομένει ακόμη το έργο της μετατροπής της ενέργειας της σκληρότητας σε εκείνη της ενεργού συμπόνιας. Σε δύο δοκιμασίες ο Ηρακλής “σκότωσε” όταν έπρεπε να αγαπήσει, αλλά στο Σκορπιό πέτυχε αυτό το μετασχηματισμό, ξεριζώνοντας από τη φύση του μια τάση που θα μπορούσε να τον καταστήσει ανάπηρο για κάθε μελλοντικό εγχείρημα.

Αυτή είναι η επίτευξη του Ηρακλή σ’ αυτό τον άθλο, μιλώντας ψυχολογικά. Εισήγαγε φως στις σκοτεινές κοιλότητες του υποσυνείδητου, πάλεψε με τις τερατώδεις δυνάμεις που κυλιούνται στο λασπωμένο βούρκο και νίκησε τους εχθρούς του δικού του οίκου. Έλαβε χώρα μια διαδικασία κάθαρσης κι ο Ηρακλής είναι πια έτοιμος ν’ αναλάβει τον επόμενο άθλο στον οποίο πρέπει να καταδείξει την ικανότητά του να ελέγχει τις δυνάμεις και τις δυναμικότητες του νου.

Φ.Μ.

Εφαρμογές στη Ζωή

(Σύνοψη της Διάλεξης της Α.Α.Μπ.)

Στο Σκορπιό είναι ο άθλος που από ορισμένες σκοπιές μας απασχόλησε και θα μας απασχολήσει για πολύ καιρό, επειδή αντίθετα με τον Ηρακλή, δε θριαμβεύσαμε επί της ύδρας. Οι περισσότεροι από μας ασχολούμαστε με τις μάταιες μεθόδους που χρησιμοποιήσει αρχικά σ’ αυτή τη δοκιμασία.

Είναι πρωτίστως πρόβλημα της ανθρωπότητας, αλλά ενδιαφερόμαστε ατομικά τόσο έντονα με τη δική μας εξέλιξη, ώστε λησμονούμε την ευρύτερη θέα. Αν πρόκειται ν’ ανέβουμε τη βουνοκορφή στον Αιγόκερω, πρέπει να χάσουμε τη θέα της προσωπικότητας και ν’ αρχίσουμε να λειτουργούμε σαν ψυχές.

Στις υψηλές στιγμές μου γνωρίζω θεωρητικά ποια πρέπει να είναι η στάση και οι πράξεις μου, αλλά προχωρώ ζαλισμένη. Γιατί; Εξαιτίας ενός θεμελιώδη νόμου ότι καθετί στη φύση εξελίσσεται

βαθμιαία, βήμα προς βήμα, γραμμή προς γραμμή, δίδαγμα προς δίδαγμα. Θα ήταν ολέθρια εμπειρία αν καθάριζα τόσο γρήγορα την προσωπικότητά μου, ώστε να εισρεύσει ολόκληρη η δύναμη της ψυχής μου. Θα τρίκλιζα από τη δύναμη και το φως, την παντογνωσία και την παντοδυναμία της ψυχής μου. Δε θα ήξερα τι να κάνω μ' αυτό που θα είχα. Αυτό δε σημαίνει πως ό,τι πρέπει να 151
 κάνω, είναι να καθίσω και ν' αφήσω το νόμο να εργασθεί, ν' αφήσω τα κουπιά και να με μεταφέρει η εξέλιξη ώσπου κάποτε επιτύχω. Σημαίνει ότι αυτή την ώρα βρίσκομαι στο πεδίο της μάχης, την Κουρουκσέτρα, για ν' αντιμετωπίσω την ύδρα στο Σκορπιό, γιατί αυτός είναι ο άθλος που απασχολεί σήμερα την ανθρωπότητα.

Η αληθινή δοκιμασία στο Σκορπιό δε θα συμβεί μέχρι να συντονισθεί κανείς, μέχρι ο νους, η συναισθηματική φύση και η φυσική φύση λειτουργήσουν σαν μονάδα. Τότε ο άνθρωπος περνά στο Σκορπιό όπου η ισορροπία του ανατρέπεται και η επιθυμία του φαίνεται να επικρατεί, όταν νομίζει ότι απαλλάχθηκε απ' αυτή. Είναι ρευστός, ενώ νόμιζε ότι είναι ισορροπημένος. Ο νους για τον οποίο ήταν εντελώς σίγουρος ότι άρχισε να ελέγχει την προσωπικότητά του, δε φαίνεται να λειτουργεί. Καθώς μελετούμε τον Ηρακλή, βλέπουμε τον εαυτό μας.

Θυμηθείτε ότι τρία πράγματα πρέπει να κάνει ο μαθητής στο Σκορπιό. Πρέπει να καταδείξει, όχι στην Ιεραρχία ούτε στους τρίτους, αλλά στον εαυτό του, ότι υπερνίκησε τη μεγάλη πλάνη· ότι η ύλη, η μορφή, δεν μπορεί πια να τον συγκρατεί. Ο Ηρακλής πρέπει να καταδείξει στον εαυτό του ότι η μορφή είναι απλώς ένας αγωγός έκφρασης με τον οποίο έρχεται σε επαφή με ένα μεγάλο πεδίο της θείας εκδήλωσης. Διαβάζοντας κάποια θρησκευτικά βιβλία μπορεί κανείς να συμπεράνει ότι η μορφή, το συναίσθημα κι ο νους είναι όλα κακά, ανεπιθύμητα πράγματα από τα οποία πρέπει ν' απαλλαγεί. Κατά τη γνώμη μου είναι θεμελιώδες να συλλάβω τη σκέψη ότι αν απαλλαγώ απ' τη φυσική μορφή, δε θα έχω μέσον επαφής με μια θεία έκφραση, γιατί ο Θεός βρίσκεται στο συνάνθρωπό μου, σ' αυτό το φυσικό, απτό κόσμο στον οποίο ζω κι αν δεν έχω μορφή, καμιά από τις πέντε αισθήσεις μου, αποκλείω από τον εαυτό μου το Θεό σε μια μορφή. Η προσωπικότητα δεν πρέπει να σκοτωθεί, ούτε να εξολοθρευθεί· πρέπει ν' αναγνωρισθεί σαν

ένας τριπλός αγωγός έκφρασης των τριών θείων όψεων. Όλα εξαρτώνται από το αν χρησιμοποιούμε την τριπλή αυτή προσωπικότητα για ιδιοτελείς ή θείους σκοπούς. Η μεγάλη πλάνη είναι η χρησιμοποίηση της προσωπικότητας για ιδιοτελείς σκοπούς. Για να συνοψίσουμε ολόκληρη την ιστορία στο ζώδιο του Σκορπιού, ο Εαυτός αποφασίζει να σκοτώσει το μικρό εαυτό προκειμένου να του διδάξει την έννοια της ανάστασης.

152 *Τι είναι Θάνατος;*

Υπάρχουν τρία ζώδια θανάτου στο ζωδιακό· τρεις μεγάλοι θάνατοι λαμβάνουν χώρα καθώς προχωρούμε γύρω από το πεδίο της ζωής. Στον Καρκίνο έχουμε το θάνατο του στοιχειώδους όντος (δηλαδή του ανθρώπου) για να μπορέσει το ανθρώπινο ον να έρθει σε ύπαρξη. Διαμέσου του ζωδιακού μπορούμε πάντα να πούμε: “Εδώ είναι ο θάνατος για να...”

Πάντα ο θάνατος είναι είσοδος σε πληρέστερη ζωή, πληρέστερη εμπειρία, πληρέστερη αντίληψη και προοπτική. Είναι ο θάνατος της προσωπικότητας για να μπορέσει η ψυχή να κυριαρχήσει την προσωπικότητα και να εκφράσει δι’ αυτής τη ζωή. Στους Ιχθείς έχουμε τη σταύρωση, το θάνατο ενός παγκόσμιου σωτήρα, γιατί εκπλήρωσε τελειώς τη λειτουργία του.

Ο θάνατος στην αστρολογία μπορεί να σημαίνει πολλά πράγματα. Ίσως να σημαίνει ότι πρόκειται να πεθάνουμε. Είναι μια ερμηνεία. Ίσως πρόκειται να πεθάνει ένα παλιό αίσθημα. Έφυγε – “θάνατος”. Κάποιες αποκρυσταλλωμένες ιδέες που κράτησαν πολύ, δόγματα που κυβέρνησαν τις δραστηριότητές μας μέχρι τώρα, έφτασαν απλώς σε κάποιο τέλος κι απορούμε πώς ήταν δυνατό να σκεφτόμασταν έτσι. Αυτή η γραμμή σκέψης πέθανε. Αξίζει να παίρνει κανείς τη μεγάλη εικόνα και να μαθαίνει να την ερμηνεύει για τις διάφορες όψεις της προσωπικότητας.

Σκορπιός, το Ζώδιο της Μαγείας

Μαγεία δε σημαίνει να κάνουμε περιέργα πράγματα· αληθινή μαγεία είναι η έκφραση της ψυχής διαμέσου της μορφής. Μαύρη μαγεία είναι η χρήση της μορφής για να κερδίσουμε ό,τι θέλουμε για τη μορφή. Η μαύρη μαγεία είναι γνήσια ιδιοτέλεια. Λευκή μα-

γεία είναι η χρήση της ψυχής για σκοπούς της ανθρώπινης ανύψωσης με τη χρησιμοποίηση της προσωπικότητας. Γιατί ο Σκορπιός είναι το ζώδιο της μαγείας; Ένα αρχαίο βιβλίο λέει: “Η Παρθένος είναι η μάγισσα, ετοιμάζει τα συστατικά που ζυγίζονται στο Ζυγό και στο Σκορπιό προάγεται το μαγικό έργο”. Με όρους ζηλωτή σημαίνει ότι στην Παρθένο ανακάλυψα τον Χριστό μέσα μου, ότι διαμέσου των αιώνων η μορφική φύση μου γαλούχησε ένα Χριστό· στο Ζυγό κυμαίνομαι μεταξύ των ζευγών των αντιθέτων, μορφή και Χριστική φύση, μέχρι να επιτύχω ισοζύγιο κι ο Χριστός και η ύλη να είναι σε στάδιο ισορροπίας. Στο Σκορπιό δοκιμάζομαι ως προς το τι θα θριαμβεύσει, η μορφή ή ο Χριστός, ο Ανώτερος Εαυτός ή ο κατώτερος εαυτός, το πραγματικό ή το απατηλό, η αλήθεια ή η πλάνη. Αυτή είναι η υποκρυπτόμενη ιστορία του Σκορπιού.

153

Οι Αστερισμοί και οι Αστέρες

Ο Ταύρος που είναι το αντίθετο του Σκορπιού, είναι το ζώδιο της επιθυμίας που εκφράζεται κυρίως στο φυσικό πεδίο σαν σεξ. Στην καρδιά του Σκορπιού βρίσκουμε τον *Αντάρη*, έναν από τους τέσσερις βασιλικούς αστέρες, έναν ερυθρό αστέρα. Το ερυθρό είναι το χρώμα της επιθυμίας κι αυτός είναι ο πιο ερυθρός αστέρας στους ουρανούς· συμβολίζει εκείνο το ερυθρό της επιθυμίας που υπόκειται σε κάθε εκδήλωση της θείας ζωής.

Στους Διδύμους, κατά τη συλλογή των χρυσών μήλων, ο Ηρακλής πάλεψε επίσης με τον *Αντάρη*. Εδώ πάλι στο Σκορπιό ξεσηκωνόμαστε εναντίον του ερυθρού αστέρα. Γιατί; Διότι το πρόβλημα της ανθρωπότητας στο μεγάλο αυτό ηλιακό μας σύστημα είναι η έλξη μεταξύ των αντιθέτων (που σημαίνει επιθυμία). Πάντοτε υπάρχει δυαδικότητα, δηλαδή εκείνο που είναι επιθυμητό κι εκείνος που το επιθυμεί. Ο *Αετός* είναι εναλλάξιμος με το Σκορπιό. Ο αετός έχει σχέση με τις Ηνωμένες Πολιτείες και το βέλος του Τοξότη, του επόμενου ζωδίου, κυριαρχεί επίσης στη σφραγίδα των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Αετός είναι το πουλί εκτός χρόνου και χώρου και καθώς ο Ηρακλής παλεύει με την ύδρα, κοιτάζει προς τα πάνω, βλέπει τον αετό και θυμάται ότι ήρθε στην ενσάρκωση και θα πετάξει πίσω εκεί απ' όπου ήρθε.

Υπάρχουν τρεις αστερισμοί που συνδέονται μ' αυτό το ζώδιο

το οποίο έχει τρομακτικό ενδιαφέρον. Πρώτος είναι ο *Όφις*, το φίδι της πλάνης, το φίδι που συναντούμε στη *Γένεση*, που εξαπάτησε την Εύα. Ο δεύτερος είναι ο *Οφιούχος*, ο άνθρωπος που παλεύει με το φίδι. Ο αρχαίος ζωδιακός απεικονίζει το φίδι στα χέρια αυτού του ανθρώπου. Το πιάνει με τα δυο του χέρια και το ακουμπά στην καρδιά του, που είναι ο ερυθρός αστέρας της επιθυμίας. Καθώς το κάνει, κοιτάζει στον αστερισμό που είδαμε στο Ζυγό, την Κορώνα. Έτσι έχουμε την προσωπικότητα που συμβολίζεται από τον *Οφιούχο*, να παλεύει με το φίδι της πλάνης και η κορώνα να βρίσκεται μπροστά της, σ' εκείνο προς το οποίο ανατείνει.

154

Ο τρίτος αστερισμός ονομάζεται *Ηρακλής* και απεικονίζει το ζηλωτή που δεν ατενίζει την κορώνα, αλλά τον αετό. Η προσωπικότητα ατενίζει την κορώνα αλλά λέει: “Περνώ δύσκολες στιγμές, το περιβάλλον μου είναι εναντίον μου, οι οικογενειακές μου συνθήκες είναι δύσκολες, αλλά κάποτε θα αποκτήσω την κορώνα”. Ο Ηρακλής, ο μαθητής, δεν ενδιαφέρεται για την κορώνα, ατενίζει τον αετό, την όψη πνεύμα. Ενδιαφέρεται γι' αυτό το θαυμάσιο σύμβολο του αναδυόμενου φωτός, που κάνει δυνατή κάθε νίκη.

Προσηλώστε τα μάτια σας στον αετό· καλέστε το πυρ· μην κοιτάτε το έδαφος· επικεντρωθείτε στη θειότητα.

A.A.Mπ.

ΑΘΛΟΣ ΙΧ

Η ΘΑΝΑΤΩΣΗ ΤΩΝ ΣΤΥΜΦΑΛΙΔΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ (Τοξότης, 23η Νοεμβρίου-22α Δεκεμβρίου)

Ο Μύθος

155

Μέσα στον τόπο της ειρήνης στάθηκε ο Δάσκαλος και μίλησε στον Ηρακλή. “Υιέ του Θεού που είσαι και υιός του ανθρώπου”, είπε ο Δάσκαλος, “ήρθε ο καιρός να βαδίσεις έναν άλλο δρόμο. Στέκεις στην ένατη Πύλη. Πέρανα και βρες το βάλτο της Στυμφαλίας όπου κατοικούν τα όρνια που χαίρονται αφανίζοντας. Έπειτα ανακάλυψε τον τρόπο για να τα διώξεις απ’ τη μακρόχρονη ασφαλής κατοικία τους”.

Σταμάτησε για λίγο. “Η φλόγα που λάμπει πάνω από το νου, αποκαλύπτει τη σίγουρη κατεύθυνση”, πρόσθεσε. “Το έργο περιμένει. Πρέπει πια να περάσεις από την ένατη Πύλη.”

Έπειτα ο Ηρακλής, ο υιός του ανθρώπου που ήταν και υιός του Θεού, προχώρησε.

Έψαχνε πολύ καιρό μέχρι να φτάσει στη Στυμφαλία. Μπροστά του βρισκόταν ο δύσοσμος βάλτος. Ένα πλήθος από όρνια έκρωζαν βραχνά, μια απειλητική και παράφωνα χορωδία, καθώς πλησίαζε ο Ηρακλής.

Πλησιάζοντας είδε τα όρνια. Ήταν μεγαλόσωμα και άγρια και αποκρουστικά. Καθένα είχε ένα σιδερένιο ράμφος, ακονισμένο σαν σπαθί. Τα φτερά τους έμοιαζαν επίσης με ασφάλινες λεπίδες και πέφτοντας θα μπορούσαν να σχίσουν στα δύο τα κρανία των κουρασμένων ταξιδιωτών. Τα νύχια τους έμοιαζαν με τα ράμφη τους σε αιχμηρότητα και δύναμη.

Τρία όρνια, βλέποντας τον Ηρακλή, όρμησαν πάνω του. Στάθηκε και απέκρουσε τις επιθέσεις με το βαρύ ρόπαλο που κρατούσε. Κτύπησε ένα όρνιο στη ράχη κι αντήχησε δυνατά· δύο φτερά

έπεσαν σαν βολίδες στη γη και σφύριζαν καθώς βυθίζονταν στο εύφορο χώμα. Στο τέλος τα όρνια αποσύρθηκαν.

Ο Ηρακλής στάθηκε στο βάλτο και συλλογίστηκε πώς θα μπορούσε να επιτύχει το έργο που του ανατέθηκε, πώς να απαλλάξει τον τόπο από τα αρπακτικά αυτά όρνια.

156 Με πολλά μέσα έψαχνε να βρει έναν τρόπο. Πρώτα δοκίμασε να τα σκοτώσει με μια φαρέτρα γεμάτη βέλη. Τα λίγα που σκότωσε δεν ήταν παρά ένα μέρος των πολλών που έμειναν. Υψώνονταν σαν σύννεφα τόσο πυκνά ώστε έκρυβαν τον ήλιο.

Σκέφθηκε να στήσει παγίδες μέσα στο βάλτο. Ούτε βάρκα ούτε ανθρώπινα πόδια μπορούσαν να διασχίσουν το βούρκο.

Ο Ηρακλής σταμάτησε. Έπειτα θυμήθηκε τα λόγια της συμβουλής που του δόθηκε. “Η φλόγα που λάμπει πάνω από το νου, αποκαλύπτει τη σίγουρη κατεύθυνση.” Αφού σκέφθηκε πολύ, ήρθε στο νου του μια μέθοδος.

Είχε δύο κύμβαλα, μεγάλα κι ορειχάλκινα, που έκαναν έναν απόκοσμο οξύ ήχο· έναν ήχο τόσο διαπεραστικό και τραχύ, που μπορούσε να τρομάξει και πεθαμένο. Στον ίδιο τον Ηρακλή ο ήχος ήταν τόσο αφόρητος, ώστε κάλυψε τα αυτιά του με βάτα.

Στο λυκόφως, όταν ο βάλτος είχε πυκνώσει από αναρίθμητα όρνια, ο Ηρακλής επέστρεψε. Τότε με οξύ πάταγο άρχισε να χτυπά συνεχώς τα κύμβαλα. Ένας διαπεραστικός και εκκωφαντικός θόρυβος επακολούθησε, ώστε κι ο ίδιος δύσκολα άντεχε τον ήχο. Ποτέ πριν δεν είχε ακουσθεί στη Στυμφαλία μια τόσο ενοχλητική στα αυτιά παραφωνία.

Ζαλισμένα κι ενοχλημένα από έναν τόσο τερατώδη θόρυβο, τα αρπακτικά όρνια σηκώθηκαν στον αέρα με άγρια φτερουγίσματα των ορειχάλκινων φτερών τους κι έκρωζαν βραχνά και τρομαγμένα. Σε πλήρη σύγχυση το απέραντο σύννεφο των πτηνών έφυγε με μανιακή βία, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ. Σιωπή απλώθηκε σ’ όλο το βάλτο. Τα φοβερά όρνια εξαφανίσθηκαν. Το αμυδρό φέγγος του ήλιου που βασιλεύε, φαινόταν να τρεμοσβήνει στο τοπίο που σκοτείνιαζε.

Όταν ο Ηρακλής γύρισε πίσω, ο Δάσκαλος τον χαιρέτησε: “Τα όρνια της σφαγής εκδιώχθηκαν. Ο άθλος πραγματοποιήθηκε.”

Φ.Μ.

Ερμηνεία του Άθλου

(Διασκευασμένη Διάλεξη της Α.Α.Μπ., 1937)

Ο Τοξότης είναι κατά τη γνώμη μου πολύ ενδιαφέρον, γιατί έχει μια ιδιαίζουσα εφαρμογή στον καθένα μας που ακούει στο όνομα “ζηλωτής”.

Υπάρχουν δύο λέξεις που θέλω να δω να εξαλείφονται από το λεξιλόγιο του αποκρυφιστή, “μυημένος” και “διδάσκαλος”. Η λέξη “μυημένος” είναι ευχάριστα χωριστική, θέτει βάθρα. Η λέξη “διδάσκαλος” έθρεψε στη συνείδηση των ανθρώπων την αίσθηση ότι υπάρχουν υπεράνθρωπα όντα που παίρνουν τη στάση διευθυντή ή αφέντη των μαθητών τους· που τους λένε τι να κάνουν και πώς να το κάνουν. Ήταν πάντα γνωστό ότι κανένας πραγματικός μύστης δεν κάνει κάτι τέτοιο.

Μου αρέσουν οι λέξεις “ζηλωτής” και “μαθητής”. Ζηλωτής είναι μια γενική λέξη που μας καλύπτει σε κάθε στάδιο της ανάπτυξης μας. Αν θέλετε μια πιο τεχνική λέξη, χρησιμοποιήστε τη λέξη μαθητής· είναι μια κρυφή λέξη, γιατί κι ο ζηλωτής του κατώτατου βαθμού είναι μαθητής. Ο ίδιος ο Χριστός είναι επίσης μαθητής. Δεν αφορά βαθμούς και τάξεις και διαβαθμίσεις και ποικίλα στάδια εξέλιξης.

Η θέση μας στην κλίμακα της εξέλιξης είναι δική μας ιδιωτική υπόθεση. Ο κόσμος θα καταλάβει τι είμαστε, όταν κάνουμε το έργο που μας περιγράφεται σ’ αυτό τον άθλο του Τοξότη.

Ασχοληθήκαμε ήδη με το εκπληκτικό ζώδιο του Σκορπιού στο οποίο ο Ηρακλής κατέδειξε στον εαυτό του το γεγονός ότι δεν μπορούσε πια να κατέχεται απ’ τον όφι της πλάνης. Ελευθερώθηκε απ’ το φόβο και τη γοητεία, απ’ ό,τι θα μπορούσε να τον εξαπατήσει. Το όραμα μπορούσε να ιδωθεί.

Επειδή ο Τοξότης είναι ένα τόσο τρομακτικά ενδιαφέρον ζώδιο, θέλω να σας δώσω μια σύντομη περιλήψη όσων συνέβησαν ως τώρα· κρύβουν όσα βρίσκονται πίσω μας. Υποθέτω ότι καθένας μας είναι ο προσηλωμένος ζηλωτής, ο έφιππος τοξότης που προχωρεί κατευθείαν σαν βέλος στο στόχο του.

Είναι ενδιαφέρον ότι το έμβλημα των Ηνωμένων Πολιτειών δείχνει τα βέλη του Τοξότη στα νύχια ενός αετού, γιατί ο Αετός είναι αναλλάξιμος αστρολογικά με τον Τοξότη και είναι το σύμβολο

του πνεύματος που εκδηλώνεται δια της ψυχής, το οποίο αναζητεί με προσήλωση ο ζηλωτής στο φυσικό πεδίο. Υπάρχει μια προφητεία στο έμβλημα των Ηνωμένων Πολιτειών ως προς το στόχο αυτής της φυλής όταν αναπτυχθεί, γιατί από τη φυλή αυτή θα αναδυθεί εκείνη η ομάδα ζηλωτών που θα συγχωνευθεί με τη σειρά της με μια ομάδα μαθητών που θα καταδείξει στον πλανήτη το γεγονός του υποκειμενικού κόσμου. Αυτό είναι το πεπρωμένο αυτής της φυλής. Θα είναι η επίτευξη όλων των φυλών που συγκεντρώθηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ας περιορισθούμε στην ιστορία του Ηρακλή, του ζηλωτή και τι έκανε σε κάθε ζώδιο.

Στον Κριό ο Ηρακλής άρχισε στο πεδίο του νου την προσπάθειά του να συλλάβει τις ανθρωποφάγες φοράδες κι αντιμετώπισε την αποτυχία γιατί τις μεταχειρίστηκε με τον τρόπο της προσωπικότητας. Χρησιμοποίησε σκέψη από τη σκοπιά της προσωπικότητας· δεν εργάστηκε με το πρόβλημά του από τη σκοπιά της ψυχής. Στον Τοξότη σκότωσε τα ανθρωπόφαγα όρνια. Γύρισε πάλι στο ίδιο πρόβλημα στο πεδίο του νου, όπου κατέδειξε τον πλήρη έλεγχο εκείνου που είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνει ο ζηλωτής της μύησης. Ελέγχουμε τις σκέψεις μας και συνεπώς ελέγχουμε τα λόγια μας. Δεν υπάρχει για μας μύηση μέχρι να το κάνουμε. Στον Κριό άρχισε να ελέγχει τη σκέψη.

Στον Ταύρο καταπιάστηκε με το αστρικό πεδίο και ήρθε αντιμετώπος με το πρόβλημα του σεξ, την κατάδειξη του μεγάλου νόμου της έλξης του σύμπαντος, στην κατώτατη όψη του. Είχε ικανοποιητική επιτυχία. Έλεγε τον ταύρο και τον οδήγησε στην πόλη των Κυκλώπων.

Στους Διδύμους άρχισε ν' αντιλαμβάνεται ότι ήταν διπλός· ασχολήθηκε με το πρόβλημα της ψυχής και του σώματος και πώς να τα συντονίσει. Αυτός είναι ο λόγος που οι Δίδυμοι ταλαντεύονται στα αρχικά στάδια.

Στον Καρκίνο προχώρησε σε κάποιο βαθμό μαζικής συνείδησης· πήρε μορφή. Είναι το στάδιο της ανθρώπινης ενσάρκωσης. Σε πολλούς δε γίνεται συνείδηση το γεγονός ότι είναι ανθρώπινα όντα που σχετίζονται με άλλα ανθρώπινα όντα. Στον Καρκίνο ο Ηρακλής άρχισε ν' αποκτά αυτή την άποψη. Τη στιγμή που την

αποκτάτε, συλλαμβάνετε τη δειλή ελαφίνα της ενόρασης και αρχίζετε να γίνεστε ενορατικός, όχι ψυχικός.

Κατόπιν ο Ηρακλής πέρασε στο δύσκολο ζώδιο του Λέοντα, στο οποίο βρίσκονται τώρα πολλοί κι έγινε ένα πολύ βίαιο άτομο. Ήταν βέβαιος ότι μπορούσε να κάνει το καθετί, στάθηκε μόνος: 159
ένα στάδιο δύναμης. Σ' αυτό το στάδιο κυβερνάτε ανθρώπους και αρχίζετε να τους κυβερνάτε λανθασμένα. Επιβεβαιώνετε πολύ βίαια και νομίζετε ότι είστε σπουδαιότερος απ' ό,τι είστε. Πρέπει ν' απαλλαγείτε απ' την αίσθηση του "είμαι". Αυτή είναι η όλη ιστορία της ζωής του ζηλωτή. Πρέπει να ταυτισθείτε τόσο με την πραγματική πνευματική οντότητα που βρίσκεται πίσω απ' όλες τις μορφές, ώστε να μην ασχολείσθε με τη δική σας μορφή, ή τις νοητικές ή συναισθηματικές αντιδράσεις, ή τη δική σας χρησιμότητα.

Στην Παρθένο ο Ηρακλής απέκτησε συνείδηση όχι της ψυχής και του σώματος σε αντιπαράθεση μεταξύ τους, αλλά του γεγονότος ότι λανθάνων μέσα του βρισκόταν ο άπειρος Χριστός· ότι η προσωπικότητα, η μορφική πλευρά, έτρεφε ένα ωραίο κρυμμένο κάτι και τα μάτια του άνοιξαν.

Στο Ζυγό πέρασε απ' το δύσκολο στάδιο της επίτευξης ισορροπίας, ένα πολύ δυσνόητο ζώδιο από πολλές απόψεις, γιατί ο άνθρωπος δεν είναι ούτε η ψυχή ούτε το σώμα. Ο Ζυγός είναι η ισοστάθμιση στο φυσικό πεδίο των ζευγών των αντιθέτων. Τα ισοστάθμισε τόσο πολύ, ώστε δε νιώθει ότι βρίσκεται κάπου.

Στο Σκορπιό, στο αστρικό πεδίο, αναλαμβάνει πάλι το έργο που άρχισε στον Ταύρο, το συμπληρώνει και καθαρίζει το μεγάλο βόρβορο, τη μεγάλη πλάνη και στέκει ελεύθερος με σαφή στόχο μπροστά του.

Οι Δίδυμοι είναι το αντίθετο του Τοξότη· οι Δίδυμοι δυαδικότητα· ο Τοξότης ενότητα, η προσηλωμένη πρόοδος, η ενοποιημένη προσωπικότητα με συνείδηση της ψυχής, αποφασισμένη να εισέλθει στο ζώδιο του Αιγόκερου όπου γίνεται η μεγάλη μετάβαση απ' το τέταρτο στο πέμπτο ή πνευματικό βασίλειο.

Ο Τοξότης είναι έφιππος σε λευκό άλογο και καμιά φορά εικονίζεται σαν κένταυρος με τόξο και βέλη. Στους δύο αυτούς τρόπους απεικόνισης – τον κένταυρο, μισό άνθρωπο και μισό ζώο, τον τοξότη στο λευκό άλογο, μισό άνθρωπο και μισό θείο – έχετε

160 όλη την ιστορία. Το λευκό άλογο είναι πάντα σύμβολο της θειότητας. Ο Χριστός ήρθε ιππεύοντας ένα λευκό άλογο. Εδώ έχετε τον Τοξότη στο *Βιβλίο της Αποκάλυψης*. Είναι ένα διπλό ζώδιο και όπου έχετε διπλό ζώδιο, έχετε πρόβλημα.

Στον Τοξότη, όπως ακριβώς στο Σκορπιό όπου ο Ηρακλής ανέλαβε και συμπλήρωσε το έργο που άρχισε στον Ταύρο, ανέλαβε και συμπλήρωσε το έργο που άρχισε στον Κριό. Στον Κριό ασχολήθηκε με τη σκέψη στην πηγή της. Στο ζώδιο αυτό καταδεικνύει πλήρη έλεγχο της σκέψης και της ομιλίας.

Ο Τοξότης ονομάζεται μερικές φορές “το ζώδιο του αποτελέσματος του Σκορπιού”. Τη στιγμή που απελευθερωνόμαστε απ’ την πλάνη, εκείνη τη στιγμή εισερχόμαστε στον Τοξότη και βλέπουμε το στόχο. Ποτέ πριν δεν τον είδαμε πραγματικά, γιατί μεταξύ μας και του στόχου βρισκόταν πάντα αυτό το νέφος των σκεπτομορφών που μας εμπόδιζε να τον δούμε.

Μιλάμε για πνευματική αγάπη, αφοσίωση στον Χριστό, αφοσίωση στους πρεσβύτερους αδελφούς της φυλής, στην ψυχή και καθώς ασχολούμαστε μ’ αυτές τις σκέψεις, δομούμε σύννεφα σκεπτομορφών, γιατί σκεπτόμαστε και καθώς σκεπτόμαστε, δομούμε. Δομήσαμε λοιπόν γύρω μας ένα τέτοιο σύννεφο σκεπτομορφών για τις εφέσεις μας, ώστε δε βλέπουμε το στόχο. Δε σας παίρνω το έδαφος απ’ τα πόδια, *αλλά σταματήστε να σκέπτεσθε τόσο πολύ τι να κάνετε και μάθετε πιο απλά “να είσθε”*.

Σιγή

Ο Τοξότης είναι το προπαρασκευαστικό ζώδιο για τον Αιγόκερω και σε κάποια αρχαία βιβλία ονομάζεται “το ζώδιο της σιγής”. Στα αρχαία μυστήρια ο νεοεισερχόμενος αδελφός έπρεπε να κάθεται σιωπηλός, δεν του επιτρεπόταν να βαδίζει ή να μιλά: έπρεπε να είναι, να εργάζεται και να παρατηρεί, γιατί κανείς δεν μπορεί να μπει στο πέμπτο βασίλειο της φύσης, το πνευματικό βασίλειο, ή ν’ ανέβει στο βουνό του Αιγόκερου, αν δεν έχει περιστείλει την ομιλία κι ελέγξει τη σκέψη. *Αυτό είναι το μάθημα του Τοξότη: περιστολή της ομιλίας δια του ελέγχου της σκέψης*. Αυτό θα μας κρατήσει απασχολημένους, γιατί όταν πάψετε να χρησιμοποιείτε τις συνήθειες μορφές ομιλίας, όπως το κουτσομπολιό, πρέπει τότε να

μάθετε να περιορίζετε την ομιλία για τα πνευματικά πράγματα. Πρέπει να μάθετε τι να *μη* λέτε για τη ζωή της ψυχής, πολλή ομιλία για πράγματα για τα οποία οι άνθρωποι μπορεί να μην είναι ακόμη έτοιμοι.

161

Η ορθή χρήση της σκέψης, ο περιορισμός της ομιλίας και συνεπώς η αβλάβεια στο φυσικό πεδίο, καταλήγουν στην απελευθέρωση· γιατί συγκροτούμαστε στην ανθρώπινη μονάδα, είμαστε φυλακισμένοι στον πλανήτη, όχι από κάποια εξωτερική δύναμη που μας κρατά εδώ, αλλά απ' ό,τι είπαμε και κάναμε. Τη στιγμή που δε θα έχουμε πια λανθασμένες σχέσεις με τους ανθρώπους απ' όσα λέμε και δεν έπρεπε να πούμε, τη στιγμή που σταματάμε να σκεπτόμαστε για τους άλλους όσα δεν έπρεπε να σκεφθούμε, σιγά-σιγά τα δεσμά που μας κρατούν στην πλανητική ύπαρξη αποκόπτονται και ελευθερωνόμαστε και σκαρφαλώνουμε το βουνό σαν τον τράγο στον Αιγόκερω.

Με ρώτησαν: “Πρέπει άραγε να μη δημιουργούμε ποτέ κάρμα, ούτε να κάνουμε κάτι που θα μας έδενε με κάποιο ανθρώπινο ον, αφού όσο δενόμαστε με κάποιο ανθρώπινο ον εξακολουθούμε να ενσαρκωνόμαστε;” Λοιπόν δένομαι με την ανθρωπότητα δια της υπηρεσίας, της αγάπης, της ανυστερόβουλης σκέψης. Αυτό σημαίνει κάτι. Αλλά δε δένομαι με επικριτικές σκέψεις, σκέψεις αυτοοικτιριμού, κουτσομπολιά, λόγια που δεν έπρεπε να πω. Δεν έχω για κίνητρό μου τη δική μου απελευθέρωση.

Μια προειδοποίηση: να μην είσθε καλοί, να μην είσθε αβλαβείς, να μην υπηρετείτε απλά και μόνο για ν' απαλλαγείτε απ' όλα αυτά, κάτι που κάνουν ένα σωρό άνθρωποι. Μείνετε με την ανθρωπότητα, όπως κάνει ο Χριστός, ή σαν τη μεγάλη εκείνη Ζωή για την οποία μας λένε ότι θα παραμείνει στην καθορισμένη θέση Της μέχρι κι ο τελευταίος προσκνητής να βρει το δρόμο του για το σπίτι.

Δύο Πύλες, Τρεις Αστερισμοί

Ο Τοξότης είναι η μικρή πύλη για τον Αιγόκερω. Υπάρχουν δύο κοσμικές πύλες: ο Καρκίνος, η πύλη στην ενσάρκωση· ο Αιγόκερος, η πύλη στο πνευματικό βασίλειο. Πριν τον Αιγόκερω είναι ο Τοξότης που αναφέρεται σαν “μικρότερη πύλη”. Μου αρέσει να

τη σκέφτομαι σαν μια μικρή πύλη στους πρόποδες του λόφου απ' τον οποίο περνάμε πριν αναρριχηθούμε στο βουνό και περνώντας απ' τη μικρή αυτή πύλη, δείχνουμε την ικανότητά μας να χρησιμοποιούμε ορθά τα βέλη της σκέψης. Αυτή είναι η μεγάλη δοκιμασία.

162 Υπάρχουν δύο πουλιά που φαίνονται στους ουρανούς κοντά στον Τοξότη. Το ένα ο Αετός που πετά κατευθείαν στον ηλιακό δίσκο, το πουλί εκτός χρόνου και χώρου, το σύμβολο της αθανασίας, το σύμβολο του μυστικού κρυμμένου πράγματος που βρίσκεται πίσω κι απ' την ψυχή μας· γιατί μας ειπώθηκε ότι η ύλη ή η μορφή είναι ο φορέας για την εκδήλωση της ψυχής και η ψυχή σε μια ανώτερη στροφή της σπείρας είναι ο φορέας για την εκδήλωση του πνεύματος και τα τρία αυτά είναι μια τριάδα που ενοποιείται από τη ζωή που διαπερνά τα πάντα.

Ο άλλος αστερισμός είναι ο Κύκνος, σύμβολο της ψυχής. Ο Τοξότης, ο ζηλωτής, κοιτάζει αριστερά και δεξιά: στα δεξιά βλέπει τον Αετό και λέει, “Είμαι πνεύμα και πετώ κατευθείαν στο σπίτι μου”· κοιτάζει στην άλλη πλευρά και βλέπει τον Κύκνο με τους τέσσερις αστέρες του σε σχήμα σταυρού και λέει, “Είμαι η ψυχή σταυρωμένη στην ύλη από την οποία θ' απελευθερωθώ”.

Να θυμάσθε ότι θα έρθει η μέρα που θα μιλάμε για την ψυχή όπως τώρα μιλάμε για την προσωπικότητα σαν κάτι από το οποίο πρέπει τελικά ν' απελευθερωθούμε. Αυτό είναι το πρόβλημα, αν μπορώ να χρησιμοποιήσω αυτή τη λέξη, του ανθρώπου που πήρε την τρίτη μύηση, ν' απελευθερωθεί από την ψυχή.

Θα πάρετε άραγε τους τρεις αυτούς αστερισμούς σαν σύμβολό σας: τον Κύκνο, τον Αετό και τον Τοξότη; Ο Αετός στο έμβλημα των Η.Π.Α.· τα βέλη του Τοξότη. Και μήπως σκεφθήκατε ότι όπου πάτε, βλέπετε το σταυρό του Κύκνου, τον Ερυθρό Σταυρό; Αυτό εκπροσωπούν οι Η.Π.Α. Το έχετε στους ουρανούς.

Ο Τοξότης είναι το ένατο ζώδιο. Σκεφθείτε αυτή τη διαδοχή σκέψης. Στην Παρθένο, το έκτο ζώδιο, έχουμε την ένδειξη της ζωής· στον Τοξότη, το ένατο ζώδιο, τη συμπλήρωση της προγενετικής περιόδου πριν τη γέννηση του Χριστού στον Αιγόκερω, το Δεκέμβριο. Είναι εκπληκτικό πώς πραγματοποιούνται οι αντιστοιχίες σας, οι αναλογίες σας. Γιαυτό μας είπαν να μελετούμε το ανθρώπινο ον. Δια του συμβολισμού του ανθρώπινου όντος φθάνου-

με στην κατανόηση της μεγάλης Ζωής που περιλαμβάνει όλους μας στην ύπαρξή της.

Το Σύμβολο της Χρυσασαλλίδας

163

Ο Τοξότης, αρκετά περίεργα, ονομάστηκε το στάδιο της χρυσασαλλίδας· ο άνθρωπος δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. Στη χρυσασαλλίδα έχετε την περίεργη τριπλότητα της κάμπιας, της χρυσασαλλίδας και της πεταλούδας. Λένε ότι η κάμπια ενσαρκώνεται πέντε φορές· αποβάλλει την επιδερμίδα της πέντε φορές· πέντε είναι ο αριθμός του ανθρώπου. Έπειτα ακολουθεί το περίεργο αυτό γεγονός στη ζωή της κάμπιας, όπου συμβαίνει μια πλήρης αλλαγή κι από ένα πράγμα που έρχει ωθούμενο απ' την επιθυμία, τρώγοντας συνεχώς, έρχεται το στάδιο της χρυσασαλλίδας. Τι ακριβώς συμβαίνει στο στάδιο της χρυσασαλλίδας είναι ένα πολύ μυστηριώδες γεγονός. Μας λένε ότι μέσα στο σκληρό κουκούλι της χρυσασαλλίδας, που κατασκεύασε η κάμπια, δεν υπάρχει παρά ένα ρευστό. Καθετί κατέρρευσε και σ' αυτό το ρευστό υπάρχουν εκείνα που ονομάζονται τρία κέντρα ζωής και λόγω της αλληλεπίδρασης των τριών αυτών εστιακών σημείων ενέργειας, γίνεται μια αλλαγή, μια αναδόμηση, ώσπου προβάλλει μετά από μια περίοδο σιγής, μια θαυμάσια πεταλούδα. Είναι σαν στη χρυσασαλλίδα να υπάρχουν οι τρεις όψεις της θεϊότητας, που συμβολίζονται κι εργάζονται σ' ένα πρότυπο, το Χριστικό πρότυπο.

Εξετάστε τι συμβαίνει στη ζωή του ζηλωτή ατομικά στον Τοξότη. Υπήρξε μια πλήρης κατάρρευση στο Σκορπιό· καθετί μετατράπηκε σε ρευστό, γιατί ο Σκορπιός είναι αστρικό ζώδιο και το νερό είναι το σύμβολο. Στη ζωή του σημερινού ζηλωτή, δε χρειάζεται να επεκταθώ σ' αυτό, συντελέστηκε μια πλήρης κατάρρευση. Όπως μου είπε κάποιος, δεν έμεινε τίποτε για το οποίο να ζήσει, τίποτε δεν είναι αρκετά ενδιαφέρον για να τον ωθήσει σε ύπαρξη. Γιατί; Γιατί είσαι ζηλωτής, μαθητής· είναι η καλύτερη ένδειξη που μπορείτε να έχετε για την κατάστασή σας στην κλίμακα της εξέλιξης. Καθετί γκρεμίστηκε και το ξέρετε. Αλλά οι τρεις όψεις της θεϊότητας είναι ακόμη εκεί στο ρευστό· και θα εργασθούν και το πρότυπο είναι εκεί. Η φάση της χρυσασαλλίδας είναι ο Τοξότης. Είναι ενδιαφέρον να μεταφέρουμε τη διαδοχή της σκέψης ή της επίτευ-

ξης από το Σκορπιό στη δύναμη και την επιτυχία που αναπτύσσεται στον Τοξότη, γιατί είναι ένα ζώδιο δύναμης.

164 Ο αληθινός Τοξότης είναι ένα πολύ ισχυρό πρόσωπο· ισχυρό γιατί είναι το ζώδιο της σιγής· ισχυρό γιατί είναι το ζώδιο της προσήλωσης κι ο στόχος φαίνεται για πρώτη φορά καθαρά· ισχυρό γιατί είναι η περίοδος που προηγείται της γέννησης του Χριστού.

Το Πνεύμα της Αλήθειας

Ο Τοξότης, λένε, είναι το πνεύμα της αλήθειας· *είναι το άθροισμα κάθε Αλήθειας που προκύπτει απ' την ατομική αποκάλυψη.*

Το συνηθισμένο συμβάν τώρα όταν υπάρχει ατομική αποκάλυψη, είναι ο αιρετισμός· ένα παράδειγμα της κατάχρησης του Τοξότη. Είχα μια αποκάλυψη· ο Θεός μου αποκάλυψε αυτό, εκείνο και το άλλο. Αμέσως επιβάλλω στους συνανθρώπους μου την προσωπική μου ερμηνεία της αλήθειας. Δε βλέπω την αλήθεια αλλά την αλήθεια μου. Είμαι ζηλωτής, αλλά όλοι οι ζηλωτές πρέπει να ερμηνεύουν την αλήθεια όπως τη βλέπω· αν όχι, δεν είναι ζηλωτές. Πρέπει να πιστεύετε στη μετενσάρκωση, γιατί αυτή είναι η αλήθεια· πρέπει να πιστεύετε στους Διδασκάλους της Σοφίας, γιατί υπάρχουν· πρέπει να πιστεύετε αυτό, εκείνο και το άλλο.

Προσηλωμένος, ναι. Αλλά με λίγη αλήθεια. Τόση ακριβώς αλήθεια όση ο φτωχός μικρός σας εγκέφαλος μπορεί να συλλάβει κι όμως τόσο φοβερή αποκάλυψη για σας, ώστε νομίζετε ότι είναι η όλη αλήθεια.

Στον Τοξότη, το πρώτο από τα μεγάλα παγκόσμια ζώδια, βλέπουμε την αλήθεια σαν σύνολο όταν χρησιμοποιούμε τα βέλη της σκέψης ορθά. Λέω, αυτό είναι για μένα, η δική μου διατύπωση της αλήθειας, γιατί αυτό με βοηθά να ζήσω. Άλλες ομάδες χρησιμοποιούν άλλες ορολογίες και μόνο όταν μπορώ να συλλάβω τον τρόπο με τον οποίο ο αδελφός μου βλέπει την αλήθεια, είναι επιπλέον να έχω το όραμα.

Όλες οι διάφορες αλήθειες σχηματίζουν μία Αλήθεια· αυτό γίνεται αντιληπτό στον Τοξότη και δεν μπορείτε να περάσετε από την πύλη στους πρόποδες του βουνού μέχρι να δείτε ότι το μικρό σας κομμάτι αλήθειας αποτελεί μέρος του ομαδικού μωσαϊκού. Αυτό είναι όλο.

Το Πνεύμα του Ορθού

165

Ο Τοξότης ονομάστηκε το ζώδιο του πνεύματος του ορθού που προκύπτει απ' τους αγώνες στα προηγούμενα οκτώ ζώδια. Όταν λειτουργώ πραγματικά στον Τοξότη, μαθαίνω να διακρίνω μεταξύ ορθού και λάθους. Μαθαίνω τι είναι ορθό για μένα, αλλά πρέπει επίσης να μάθω αυτό το μάθημα: ότι το δικό μου ορθό μπορεί να είναι το λάθος του αδελφού μου και το λάθος του αδελφού μου να είναι το δικό μου ορθό· μου είναι αδύνατο να πω τι είναι ορθό για σένα, γιατί όλοι έχουμε διαφορετικό εξοπλισμό, διαφορετική κληρονομιά, διαφορετική παράδοση και υπόβαθρο, διαφορετικές φυλετικές τάσεις. Είμαστε όλοι τόσο διαφορετικοί και προωθώντας αυτή τη σκέψη, όλοι ανήκουμε σε διαφορετικές ακτίνες. Έχουμε διαφορετικές εγωικές ακτίνες και διαφορετικές ακτίνες προσωπικότητας κι όσο περισσότερα γνωρίζετε γι' αυτά τα πράγματα, τόσο λιγότερα μπορείτε να πείτε γι' αυτά.

Γνωρίζω τι είναι ορθό για μένα και θα προσπαθήσω να ζήσω μ' αυτό το ορθό, την ιδέα μου για το ορθό. Δεν ξέρω τι είναι ορθό για σένα, αλλά πιστεύω ότι κάνεις το καλύτερο που ξέρεις. Αν μπορούσαμε να έχουμε αυτή τη στάση του ενός για τον άλλο, το πνεύμα της αβλάβειας, ο έλεγχος της σκέψης και η περιστολή της ομιλίας θα πρόβαλαν στον κόσμο και θα ξεφεύγαμε από τα παγκόσμια προβλήματα μας. Ο κόσμος ποτέ δε θα βρει το ορθό με τον πόλεμο, αλλά με την ορθή σκέψη κι αυτό θα είναι μια διαδικασία της ψυχής. Κάποιος είπε ότι στο Σκορπιό έχουμε πεποίθηση της αμαρτίας· στον Τοξότη έχουμε πεποίθηση του ορθού.

Τρία Δώρα

Κάποια βιβλία αστρολογίας λένε ότι υπάρχουν τρία ζώδια ευεργεσίας που διαχύνεται στο ζωδιακό. Το ένα είναι ο Κριός από τον οποίο εκχύνεται πάνω μας το δώρο της ύπαρξης. Ένα εδάφιο από μια Ινδική γραφή λέει ότι υπάρχουν τρία πράγματα τα οποία έχουμε με τη χάρη του Θεού: το δώρο ότι είμαστε ανθρώπινα όντα, η λαχτάρα για απελευθέρωση και η υπαγωγή στην καθοδήγηση ενός τέλει σοφού στην καρδιά μας.

Το δώρο της ύπαρξης στον Κριό είναι το θαύμα να είναι κανείς ανθρώπινο ον. Αν μπορείτε να σκεφθείτε τον εαυτό σας σαν ορυ-

166 κτό με τόσους περιορισμούς, θα φθάσετε στο θαύμα της ύπαρξής σας, γιατί σημαίνει ελευθερία απ' τη σκοπιά του ορυκτού. Πλήρης ελευθερία.

Στο Λέοντα το δώρο της ευκαιρίας. Είμαι άτομο. Θα χρησιμοποιήσω τη ζωή για μένα, αν είμαι ένας μικρός Λέων· ή θα χρησιμοποιήσω την ευκαιρία ν' ανοίξω τις πύλες για τους άλλους.

Στον Τοξότη το δώρο της δύναμης. Νιώθεις ικανός να έχεις δύναμη; Ένας ορισμός του αποκρυφιστή είναι ότι είναι ένα ανθρώπινο ον που εργάζεται στον κόσμο των εξουσιών και των δυνάμεων. Δεν ξέρω κανέναν που μπορείς να εμπιστευθείς ασφαλώς να χειρίζεται δύναμη. Γιατί; Διότι ο Τοξότης δεν έχει κάνει το έργο του. Δεν έχει ακόμη μάθει την περιστολή της ομιλίας. Δεν έχει επιτύχει τον έλεγχο της σκέψης και η ψυχή δεν είναι αρκετά ισχυρή. Όταν αγαπάμε αρκετά, μπορούμε να έχουμε δύναμη. Όταν αγαπάμε αρκετά και είμαστε αβλαβείς, τότε οι πύλες του ουρανού και της κόλασης θα είναι στη διάθεσή μας, όχι όμως πριν.

Ας αρχίσουμε ν' αγαπάμε, όχι συναισθηματικά, αλλά αρχίζοντας να κατανοούμε πραγματικά τα ανθρώπινα όντα, να ταυτιζόμαστε μαζί τους και να τα αγαπάμε. Μπορείτε να γνωρίσετε τι είναι ένα ανθρώπινο ον με όλα τα λάθη του και να το αγαπάτε· όχι από μια ανώτερη θέση λέγοντας, “δυστυχιασμένο πλάσμα, κάποια μέρα θα είσαι εκεί που είμαι”, αλλά από τη θέση να λέτε, “ήμουν ακριβώς σαν αυτόν”, ή “είμαι ακριβώς σαν αυτόν”.

Το δώρο της ύπαρξης, το δώρο της ευκαιρίας και το δώρο της δύναμης· τα τρία μεγάλα δώρα του ζωδιακού.

Τρεις Αστερισμοί

Υπάρχουν τρεις αστερισμοί που συνδέονται μ' αυτό το ζώδιο, οι τρεις πιο όμορφοι.

Η Άρρα, η επτάχορδη άρπα. Ο ζηλωτής μαθαίνει να παίζει άρπα και παράγει μουσική με τη ζωή του.

Ο *Βωμός*, γιατί ο ζηλωτής τα καταθέτει όλα πάνω στο βωμό, όχι με πνεύμα θλιβερής απάρνησης, πιεζόμενος να είναι τελείως δυστυχής, αλλά με το πνεύμα ότι “δεν υπάρχει τίποτε άλλο να κάνω. Αποσπώμαι απ' αυτά τα πράγματα για να υπηρετήσω τελειότερα και πληρέστερα”.

Ο *Δράκων*, ο όφης. Συναντήσαμε την ύδρα, τον όφι στους Διδύμους· τώρα συναντούμε το Δράκοντα, τον όφι της σοφίας.

Η μουσική στη ζωή της αρμονίας, οι θυσίες των αντιδράσεων και των επιθυμιών της προσωπικότητας και η σοφία.

Και από πάνω αιωρούνται δύο άλλοι αστερισμοί, ο Αετός, το πνεύμα· και ο Κύκνος, η ψυχή.

Βλέπετε γιατί είμαι τόσο συγκινημένη με τον Τοξότη; Είναι ένα τόσο ωραίο ζώδιο και υπάρχουν τόσα πολλά να πω γι' αυτόν. Και παρέλειψα τόσα πολλά.

Λεπτομέρειες του Μύθου

Διαβάζουμε ότι οι βάλτοι της Ακάδίας ήταν γεμάτοι από ανθρωπόφαγα όρνια, που εικονίζονται στα αρχαία βιβλία σαν άγριοι πελαργοί, τα όρνια της Στυμφαλίας. Ήταν τρία σε αριθμό· τρία μεγάλα όρνια, αλλά υπήρχαν και πολλά μικρά. Ερήμωναν τη χώρα, αλλά δεν μπορούσαν να ιδωθούν· ήταν κρυμμένα στα χαμόκλαδα, στους θάμνους, προκαλώντας ζημιές, αλλά δεν μπορούσαν να εντοπισθούν.

Ως συνήθως ο Ηρακλής όρμησε στη χώρα της Ακάδίας με σκοπό ν' απαλλάξει τη γη απ' τα ανθρωποφάγα αυτά πτηνά. Μας λένε ότι ήταν ευφυέστατος στον τρόπο που το πέτυχε. Είχε απαλλαγεί απ' την πλάνη και η Αθηνά του έδωσε κάποια κύμβαλα που τα κτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε τα όρνια σηκώθηκαν από το βάλτο στον αέρα και προσπάθησαν να φύγουν πετώντας· τότε ανέβηκε στο φτερωτό του άλογο και τα σκότωσε με τα βέλη του. Είναι μια θαυμάσια ιστορία.

Οι βάλτοι είναι σύμβολο του νου συν το συναίσθημα. Ο Ηρακλής ανακαλύπτει ότι αν και είναι ζηλωτής και θριάμβευσε στο Σκορπιό, κατέχει ακόμη μια συναισθηματική φύση και βρίσκει ότι τα όρνια της Στυμφαλίας, ειδικά τρία απ' αυτά, είναι ανθρωποφάγο είδος κι ότι πρέπει να κάνει κάτι γι' αυτό.

Φαντασθείτε την αντίδρασή του, ν' ανακαλύπτει ο κατακτητής ότι είναι μια καταστροφική δύναμη· ότι με τα λόγια και τις σκέψεις του προξενεί βλάβη. Θυμηθείτε ότι όσο προχωρείτε μακρύτερα στην απραπό της επιστροφής κι όσο περισσότερο λειτουργείτε σαν πνευματική οντότητα, τόσο γίνεσθε ισχυρότεροι και τόσο μεγαλύ-

τερη βλάβη μπορείτε να προξενήσετε. Είστε ισχυροί, χειρίζεσθε δύναμη, είστε πιθανόν το κέντρο της ομάδας σας. Αν είστε ζηλωτής, αν είστε μαθητής, η δραστηριότητα της σκέψης και της ομιλίας είναι το κύριο εγχείρημά σας. Ζυγίζετε τις σκέψεις σας γιατί πίσω απ' αυτές υπάρχει δύναμη κι όταν σκέπτεσθε λανθασμένα, η βλάβη που προξενείτε είναι πολύ πιο μεγάλη από εκείνη που προκαλεί ένα λιγότερο εξελιγμένο πρόσωπο.

Πρέπει να διώξουμε τα όρνια από τους βάλτους και στον καθαρό αέρα όπου μπορούμε να τα δούμε και να τα νικήσουμε.

Τα όρνια που προξένησαν τη μεγαλύτερη ζημιά ήταν τρία. Σ' ένα βιβλίο αναφέρονται: σκληρό κουτσομπολιό· περιαντολογία, ιδιοτελής ομιλία· και η ρύψη μαργαριταριών στους χοίρους. Τι σημαίνει αυτό;

Λένε ότι το κουτσομπολιό είναι “πνευματική δολοφονία”. Μήπως χρειάζομαι το σκληρό κουτσομπολιό, πόσες ζωές αφανίσθηκαν απ' αυτό; Υπάρχει ένας αδιάλειπτος νόμος, αν κουτσομπολέψετε, θα σας κουτσομπολέψουν. Παίρνουμε ό,τι δίνουμε. Αν δώσετε υπηρεσία, θα πάρετε υπηρεσία· καλοσύνη για καλοσύνη, αγάπη για αγάπη. Αν ο κόσμος σας κακομεταχειρίζεται, ψάξτε μέσα σας και βρείτε το λάθος σας. Μια αρχαία γραφή λέει: σ' εκείνον που είναι αβλαβής κάθε εχθρότητα παύει. Ξέρω ότι όταν επιτυχάνω την αβλάβεια στη σκέψη, στα λόγια και στην πράξη, τότε δε θα έχω προβλήματα. Το γεγονός ότι έχουμε προβλήματα προϋποθέτει τη βλαβερότητά μας.

Μιλώντας είμαστε πάντα απορροφημένοι στα προβλήματά μας, τις υποθέσεις μας. Ρίχνουμε μαργαριτάρια στους χοίρους: μιλώντας για αποκρυφιστικά προβλήματα για τα οποία οι ακροατές δεν είναι έτοιμοι. Αν είστε μαθητής, θα ξέρετε σε τι αναφέρομαι.

Το πρόβλημα είναι σαφές: είμαι και είστε Τοξότης. Ζούμε με το έμβλημα του Τοξότη συνεχώς μπροστά μας. Προσπαθούμε να φέρουμε αρμονία στη ζωή μας, προσπαθούμε να ζήσουμε τη ζωή του “βωμού”, επιζητούμε να προσεγγίσουμε τον όφι της σοφίας. Αρχίστε με τη σκέψη και την ομιλία κι αρχίστε σήμερα.

ΑΘΛΟΣ Χ

Η ΣΦΑΓΗ ΤΟΥ ΚΕΡΒΕΡΟΥ, ΦΥΛΑΚΑ ΤΟΥ ΑΔΗ
(Αιγόκερως, 23η Δεκεμβρίου-20ή Ιανουαρίου)

Ο Μύθος

169

“Το φως της ζωής πρέπει τώρα να λάμψει μέσα στο σκοτεινό κόσμο”, δήλωσε ο μεγάλος Προεστός. Ο Δάσκαλος κατάλαβε.

“Ο υιός του ανθρώπου, που είναι και υιός του Θεού πρέπει να περάσει από τη δέκατη Πύλη”, είπε. “Αυτή την ώρα ο Ηρακλής πρέπει να τολμήσει.”

Όταν ο Ηρακλής στάθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με εκείνον που ήταν οδηγός του, ο τελευταίος μίλησε:

“Αψήφησες χίλιους κινδύνους Ηρακλή”, είπε ο Δάσκαλος “και πέτυχες πολλά. Η σοφία και η δύναμη σου ανήκουν. Θα τις χρησιμοποιήσεις άραγε για να σώσεις κάποιον απ’ την αγωνία, ένα θύμα μιας πελώριας κι αδιάλειπτης οδύνης;”

Ο Δάσκαλος άγγιξε ευγενικά το μέτωπο του Ηρακλή. Στον εσώτερο οφθαλμό του τελευταίου πρόβαλε ένα όραμα. Ένας άνδρας ήταν ξαπλωμένος σ’ ένα βράχο και βογκούσε σαν να έσπαζε η καρδιά του. Τα χέρια και τα πόδια του ήταν δεμένα· οι βαριές αλυσίδες που τον έδεσαν, συγκρατούνταν με σιδερένιους κρίκους. Ένας άγριος και φοβερός γύπας κτυπούσε με το ράμφος το σκώτι του εξαντλημένου θύματος· κι ένα ρυάκι αίμα έτρεχε απ’ τα πλευρά του. Ο άνθρωπος σήκωσε τα δεμένα χέρια του και ζήτησε βοήθεια· αλλά τα λόγια του αντηχούσαν μάταια στην ερημιά και τα έπαιρνε ο άνεμος. Το όραμα έσβησε. Ο Ηρακλής στεκόταν όπως και πριν, στο πλευρό του οδηγού του.

“Ο αλυσοδεμένος που είδες ονομάζεται Προμηθέας”, είπε ο Δάσκαλος. “Για χρόνια υποφέρει έτσι κι όμως δεν μπορεί να πεθάνει γιατί είναι αθάνατος. Έκλεψε το πυρ απ’ τον ουρανό· γιαυ-

170

τό τιμωρήθηκε. Ο τόπος της κατοικίας του είναι γνωστός σαν Κόλαση, η επικράτεια του Άδη. Στον Προμηθέα, Ηρακλή, σου ζητούν να γίνεις σωτήρας. Κατέβα στα βάθη κι εκεί στα εξωτερικά πεδία ελευθέρωσε τον από τα δεινά του.”

Αφού άκουσε και κατάλαβε, ο υιός του ανθρώπου που ήταν και υιός του Θεού, αναχώρησε για την έρευνα και πέρασε από τη δέκατη Πύλη.

Προς τα κάτω και πάντα προς τα κάτω ταξίδευε, στους δεσμειτικούς κόσμους της μορφής. Η ατμόσφαιρα γινόταν αποπνικτική, το σκοτάδι όλο και πιο βαθύ. Η θέλησή του όμως ήταν ακλόνητη. Η απότομη αυτή κάθοδος συνεχίσθηκε για πολύ. Μόνος, αλλά όχι εντελώς μόνος, περιπλανιόταν, γιατί όταν έψαχνε μέσα του άκουγε την αργυρόχη φωνή της Αθηνάς, της θεάς της σοφίας και τα ενθαρρυντικά λόγια του Ερμή.

Τέλος έφθασε σ' εκείνο το σκοτεινό και δηλητηριώδη ποταμό που λέγεται Στυγξ, έναν ποταμό που πρέπει να διαβούν οι ψυχές των νεκρών. Ένας οβολός, μια δεκάρα, έπρεπε να πληρωθεί στον Χάροντα, τον πορθμέα, για να τις μεταφέρει στην άλλη πλευρά. Ο μελαγχολικός επισκέπτης από τη γη φόβισε τον Χάροντα που ξεχνώντας την αμοιβή, πέρασε τον ξένο στην άλλη πλευρά.

Ο Ηρακλής μπήκε τέλος στον Άδη, μια σκοτεινή κι ομιχλώδη περιοχή όπου οι σκιές ή, να πούμε καλύτερα, τα κελύφη εκείνων που είχαν αποχωρήσει, φτερούγιζαν τριγύρω.

Όταν ο Ηρακλής διέκρινε τη Μέδουσα, με τα μαλλιά της τυλιγμένα από φίδια που σφύριζαν, άρπαξε το σπαθί του και την κτύπησε, αλλά κτύπησε μόνο τον άδειο αέρα.

Μέσα από λαβυρινθώδεις ατραπούς συνέχισε το δρόμο του ώσπου έφτασε στην αυλή του βασιλιά που κυβερνούσε τον κάτω κόσμο, τον Άδη. Ο τελευταίος, βλοσυρός κι αυστηρός, με απειλητικό ύφος, καθόταν αλύγιστος στο θρόνο του από μαύρο γαγάτη, καθώς πλησίαζε ο Ηρακλής.

“Τι ζητάς εσύ, ένας ζωντανός θνητός, στα βασίλειά μου;” ρώτησε ο Άδης. Ο Ηρακλής είπε, “Ζητώ να ελευθερώσω τον Προμηθέα”.

171 “Η ατραπός φρουρείται από το τέρας Κέρβερο, ένα σκύλο με τρία μεγάλα κεφάλια σε καθένα από τα οποία είναι τυλιγμένα φί-

δια”, απάντησε ο Άδης. “Αν μπορέσεις να τον νικήσεις με γυμνά χέρια, ένα κατόρθωμα που κανένας δεν έκανε ως τώρα, θα μπορέσεις ν’ απελευθερώσεις το δύστυχο Προμηθέα.”

Ικανοποιημένος απ’ αυτή την απάντηση, ο Ηρακλής προχώρησε. Είδε σύντομα τον τρικέφαλο σκύλο και άκουσε το διαπεραστικό του γαύγισμα. Ουρλιάζοντας, πήδηξε πάνω του. Αρπάζοντας τον πρώτο λαιμό του Κέρβερου, ο Ηρακλής τον κράτησε με τη σαν μέγγενη λαβή του. Κεντρισμένο με άγρια λύσσα, το τέρας κτυπιόταν εδώ κι εκεί. Επιτέλους η δύναμή του κόπασε κι ο Ηρακλής κυριάρχησε.

Αφού έγινε αυτό, ο Ηρακλής προχώρησε και βρήκε τον Προμηθέα. Βρισκόταν σε μια πέτρινη πλάκα, αγωνιώντας από πόνο. Γρήγορα ο Ηρακλής έσπασε τις αλυσίδες και τον ελευθέρωσε απ’ τα δεινά του.

Ακολουθώντας τα βήματά του ο Ηρακλής γύρισε όπως είχε έρθει. Όταν έφθασε ξανά στον κόσμο των ζωντανών πραγμάτων, βρήκε εκεί το Δάσκαλό του.

“Το φως λάμπει πια μέσα στον κόσμο του σκότους”, είπε ο Δάσκαλος. “Ο άθλος πραγματοποιήθηκε. Αναπαύσου τώρα γιέ μου.”

Φ.Μ.

Πρόλογος

Το ζώδιο του Αιγόκερου, λέει ο Οιβετανός, είναι ένα απ’ τα πιο δύσκολα ζώδια για να γράψει κανείς γι’ αυτό και είναι το πιο μυστηριώδες απ’ τα δώδεκα. Έτσι το βρήκαμε. Ακόμη και το σύμβολο του ζωδίου ποτέ δε σχεδιάστηκε σωστά, όπως λέγεται, γιατί η ακριβής του απεικόνιση θα προκαλούσε μια εισροή δύναμης που θα ήταν ανεπιθύμητη· επίσης το σύμβολο αυτό ονομάζεται μερικές φορές η “υπογραφή του Θεού”.

Στους πρόποδες του βουνού ο τράγος, ο υλιστής, ζητά τροφή σε άγονους τόπους. Ο αποδιοπομπαίος τράγος στον ανηφορικό δρόμο βρίσκει τα άνθη της επιτευχθείσας επιθυμίας, το καθένα με τα δικά του αγκάθια του κορεσμού και της απογοήτευσης. Στην κορυφή του βουνού ο ιερός τράγος βλέπει το όραμα κι εμφανίζεται ο μνημένος. Σε άλλα κείμενα τα σύμβολα είναι ο τράγος, ο κροκόδειλος και ο μονόκερος.

Ένας μύθος δίνει έμφαση στην κάθοδο στην κόλαση για την

απελευθέρωση της ανθρωπότητας (στο πρόσωπο του βασανισμένου Προμηθέα). Ένας άλλος μύθος ασχολείται περισσότερο με τον Κέρβερο, αλλού τον σκοτώνουν, αλλού τον ανεβάζουν στη γη. Παραθέτουμε αυτές τις παραλλαγές για την εξέταση της πνευματικής τους σημασίας από τον αναγνώστη.

Ένας θυμάται ότι, σύμφωνα με το Δόγμα της Πίστης, ο Ιησούς Χριστός “κατήλθε στον Άδη”. Γιατί; Ασφαλώς επειδή η παμπρεϊκτική του αγάπη καλύπτει τις λεγόμενες “χαμένες ψυχές”, αφού μας λένε ότι ο Χριστός μεριμνά για την ανθρωπότητα μέχρι κι ο τελευταίος “μικρός” να επιστρέψει στο σπίτι του.

Και ποιοι είμαστε εμείς για να ερμηνεύσουμε την “υπογραφή του Θεού”; Με ταπεινότητα υποβάλλουμε αυτά τα σημεία για στοχασμό. Μας λένε ότι στα γόνατα ο Αιγόκερως προσφέρει καρδιά και ζωή στην ψυχή και μόνο τότε, όταν αυτομνηθεί, μπορούν να του εμπιστευθούν τα μυστικά της ζωής και τις ανώτερες δυνάμεις.

Ερμηνεία του Άθλου στον Αιγόκερω

Υπάρχουν δύο πύλες εξαιρετικής σημασίας: ο Καρκίνος σε ό,τι εσφαλμένα ονομάζουμε ζωή κι ο Αιγόκερως, η πύλη στο πνευματικό βασίλειο. Ο Αιγόκερως, η πύλη από την οποία θα περάσουμε τελικά, όταν δε θα ταυτιζόμαστε πια με τη μορφική πλευρά της ύπαρξης, αλλά θα ταυτισθούμε με το πνεύμα. Αυτό σημαίνει να είμαστε μνημένοι.

Μνημένος είναι το πρόσωπο που δεν τοποθετεί πια τη συνείδησή του στο νου του, ή τις επιθυμίες, ή το φυσικό σώμα. Μπορεί να τα χρησιμοποιεί, αν επιλέξει και το κάνει, για να βοηθήσει όλη την ανθρωπότητα, αλλά η συνείδησή του δεν είναι εστιασμένη εκεί. Είναι εστιασμένος σε ό,τι ονομάζουμε ψυχή, που είναι εκείνη η όψη του εαυτού μας που είναι ελεύθερη απ’ τη μορφή. Με την ψυχική συνείδηση λειτουργούμε τελικά στον Αιγόκερω, γνωρίζουμε ότι είμαστε μνημένοι και εισερχόμαστε σε δύο μεγάλα παγκόσμια ζώδια υπηρεσίας στην ανθρωπότητα. Γιατί είναι ενδιαφέρον ότι στον Υδρογόο ασχολούμαστε συμβολικά με τα ζώα γενικά, αφού σ’ αυτό το ζώδιο ο Ηρακλής ανέλαβε το έργο του καθαρισμού των στάβλων του Αυγεία, το πρώτο του έργο σαν παγκόσμιου μαθητή. Όμως στους Ιχθείς δε συλλαμβάνει τον ταύρο, αλ-

λά όλα τα βόδια, μεταφέροντας στη συνείδησή μας την ιδέα της συμπαντικότητας του παγκόσμιου έργου, της ομαδικής συνείδησης, της παγκόσμιας συνείδησης και της παγκόσμιας υπηρεσίας.

Αν γεννηθήκατε στο ζώδιο του Αιγόκερου, παρακαλώ μην έχετε την ιδέα ότι είσθε μνημένος. Πρέπει να τονίσουμε μια αίσθηση αναλογίας και την κατάσταση της εξέλιξης. Οι ζηλωτές είτε πάσχουν από ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας που τους κάνει να νιώθουν ότι δεν είναι δυνατό να κάνουν κάτι, είτε έχουν μια υπερφίαλη ιδέα της σπουδαιότητάς τους· έχουν μια επαφή ψυχικής συνείδησης, αλλά μόνο μια μικρή επαφή που νομίζουν ότι είναι το παν και κομπάζουν. Αυτό δε δείχνει αίσθηση αναλογίας.

Αυτό το ζώδιο συμβολίζει την τρίτη μύηση, την πρώτη απ' τις κύριες μύσεις. Στο *κατά Ματθαίον* 17 διαβάζουμε ότι ο Χριστός πήρε τρεις μαθητές, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, σ' ένα ψηλό βουνό και μεταμορφώθηκε μπροστά τους. Έπεσαν κάτω κι ο Πέτρος είπε: "Ποιήσωμε ὡδε τρεις σκηνάς". Στην Ινδική φιλοσοφία ονομάζεται "μύηση του ανθρώπου που κατασκευάζει τη σκηνή του". Ο Πέτρος, ο βράχος ή θεμέλιο, είναι το σύμβολο του φυσικού σώματος. Ο Ιάκωβος, ο απατηλός, συμβολίζει τη συναισθηματική φύση, την πηγή κάθε γοητείας. Ο Ιωάννης συμβολίζει το νου, γιατί το όνομα σημαίνει "ο Κύριος μίλησε". Έχετε στα πρόσωπά τους το συμβολισμό των τριών όψεων της προσωπικότητας ενώπιον του ένδοξου Χριστού, στον Αιγόκερω στη μεταμόρφωσή του.

Έννοιες του Ζωδίου

Είναι το ζώδιο του τράγου· είναι ένα υπερανθρώπινο ζώδιο, ένα παγκόσμιο κι απρόσωπο ζώδιο. Όλοι οι άθλοι του Ηρακλή ως τώρα αφορούσαν την απελευθέρωσή του. Τώρα εισερχόμαστε σε τρία ζώδια που δεν έχουν καμιά σχέση με τις προσωπικές του επιτεύξεις. Είναι ελεύθερος. Είναι μνημένος, ένας παγκόσμιος μαθητής. Πέρασε κυκλικά το ζωδιακό, έμαθε όλα τα μαθήματα των ζωδίων κι ανέβηκε το όρος της μύησης· υπέστη τη μεταμόρφωση· είναι τελείως ελεύθερος κι έτσι μπορεί να εργασθεί παγκόσμια σε άθλους που δεν έχουν καμιά σχέση με τον ίδιο. Εργάζεται σαν υπεράνθρωπο ον σε ανθρώπινο σώμα. Τα μεγάλα στάδια της ανάπτυξης στην ατραπό της διεύρυνσης, που ονομάζουμε μύσεις, κα-

ταγράφονται στον εγκέφαλο και *δε θα σας τα πει κανένας άλλος*. Ποτέ δε συνάντησα έναν αληθινό μνημένο που να ήταν πρόθυμος να παραδεχθεί ότι ήταν. Το σημάδι του μνημένου είναι η σιγή. Ο Αιγόκερως είναι ένα θλιβερό ζώδιο, είναι το ζώδιο της έντονης οδύνης και μοναξιάς, γιατί αυτά είναι τα σημάδια του μνημένου.

Η απροσωπία βασίζεται σε μια θεμελιώδη επίτευξη της προσωπικότητας. Πρέπει να υπήρξατε τρομακτικά προσκολλημένος πριν μπορέσετε να γνωρίσετε την έννοια της απροσωπίας. Είναι παράδοξο, όμως δεν μπορεί να επιτευχθεί απροσωπία αν δεν υπήρξε ο πειρασμός να είσαι προσωπικός. Η απροσωπία που πρέπει ν' αναπτύξουμε είναι η διεύρυνση της προσωπικής αγάπης που έχουμε για κάποιο άτομο, την οικογένειά μας, τον κύκλο των φίλων μας, στην ίδια ακριβώς στάση για την ανθρωπότητα, αλλά δεν έχει καμιά σχέση με την αισθηματικότητα. Μπορούμε ν' αγαπάμε όλο το ανθρώπινο γένος επειδή γνωρίζουμε την έννοια της προσωπικής αγάπης και πρέπει να δίνουμε την ίδια αγάπη σε όλους, όπως δίνουμε στα άτομα που είναι κοντά μας. Η απροσωπία δε σας απομονώνει, υψώνοντας τοίχους· είναι αγάπη στον καθένα, γιατί μπορούμε να βλέπουμε τους ανθρώπους όπως πραγματικά είναι, με τα λάθη τους, τις αποτυχίες τους, τις επιτεύξεις τους, το καθετί που τους κάνει ό,τι είναι και βλέποντάς τους με καθαρό μάτι, να τους αγαπάμε ακριβώς το ίδιο. Στους *Κανόνες του Δρόμου* είναι γραμμένο: “Καθένας βλέπει και γνωρίζει τη φανλότητα του καθενός. Όμως δεν υπάρχει με τη μεγάλη αυτή αποκάλυψη ούτε περιφρόνηση ούτε άρνηση του ενός για τον άλλο”. Αυτή είναι η κατάσταση που πρέπει να επιτευχθεί στον Αιγόκερω. Αυτό που πρέπει ν' αναπτύξουμε δεν έρχεται με τη σκλήρυνση της καρδιάς, ούτε με τρομακτική απόσπαση, ούτε ανεβαίνοντας σε βάθος.

Ο παγκόσμιος μαθητής δεν κάνει μόνο ό,τι έκανε ο Ηρακλής, να κατέβει στον άδη για να νικήσει τον Κέρβερο, αλλά εργάζεται συνεχώς μεταξύ των ανθρώπων, ενδιαφερόμενος για τους συνανθρώπους του. Είναι απρόσωπος. Διερωτώμαι αν αυτή η απροσωπία δεν αναφέρεται σε μας παρά στα άλλα πρόσωπα. Συζητούμε αν είμαστε απρόσωποι στις συναλλαγές μας. Αν είμαστε εντελώς απρόσωποι στη συναλλαγή με τον εαυτό μας, οι αντιδράσεις μας προς τους συνανθρώπους μας θα ήταν τελείως σωστές.

Αστερισμοί

Υπάρχουν τρεις αστερισμοί που συνδέονται με το ζώδιο του Αιγόκερου. Ο ένας ονομάζεται *Βέλος*. Δεν έχει καμιά σχέση με το ζώδιο του Τοξότη. Στο ζώδιο αυτό είχαμε τον τοξότη με το βέλος με το οποίο ο νικητής ζηλωτής διαπερνά την προσωπικότητα. Εδώ έχουμε το βέλος που έρχεται από κοσμική πηγή και διαπερνά την καρδιά του υιού του Θεού, που ονομάζεται Χριστός, ο πλησιέστερος σε μας από τους μεγάλους παγκόσμιους σωτήρες, “άνθρωπος εν λύπη ων και ειδώς θλίβιν”. Διαπεράστηκε από το Βέλος, το κοσμικό βέλος.

Το Εβραϊκό όνομα αυτού του βέλους σημαίνει “ο απομονωμένος” και η ατραπός που κάθε μαθητής βαδίζει, είναι αναγκαστικά μοναχική. Η ατραπός του μνημένου είναι ακόμη πιο μοναχική. Η ατραπός του παγκόσμιου σωτήρα είναι η πιο μοναχική απ’ όλες. Νομίζω ότι η κατάσταση αυτή πρόκειται να ελαφρυνθεί. Κατά τη διάρκεια των αιώνων είχαμε τις τρομερές αυτές ελεύσεις, μια εδώ, μια εκεί. Αναλογισθήκατε ποτέ τη μοναξιά τους; Δεν είχαν κανέναν να καταλαβαίνει. Ίσως εκατοντάδες χρόνια μετά το θάνατό τους ν’ ανακηρύχθηκαν άγιοι. Τώρα όμως υπάρχουν τόσοι πολλοί ζηλωτές, τόσοι πολλοί στην ατραπό της μαθητείας, ώστε ίσως η ομαδική συνείδηση που αρχίζει να εκδηλώνεται στις παγκόσμιες υποθέσεις, να καταλήξει σε μια ομαδική μοναξιά παρά σε ατομική μοναξιά.

Ο *Αετός* θεωρείται ότι συνδέεται στενά με τον Αιγόκερω όπως και με τον Τοξότη. Έχετε το πουλί του φωτός (σύμβολο της ύψιστης όψης του ανθρώπου) που εκδηλώνεται σαν η ψυχή (δεύτερη όψη) που έχει επιτύχει.

Στο *Δελφίνι* έχετε έναν ενδιαφέροντα αστερισμό που περιέχει ένα θαυμάσιο συμβολισμό. Εικονίζεται σ’ έναν αρχαίο ζωδιακό σαν ένα ψάρι γεμάτο ζωή, που πηδά έξω απ’ το νερό στον αέρα και παίζει. Είναι το σύμβολο του υιού του Θεού, που εργαζόμενος με το νόμο, παίρνει μορφή και ζει στο νερό και τον αέρα· κι αφού δε διέπεται πια από το φυσικό νόμο, μπορεί να παίζει με τις δυνάμεις της φύσης. Αρχίζουμε να μαθαίνουμε για τις δυνάμεις αυτές, αλλά θα περάσει αρκετός καιρός ακόμη πριν το Δελφίνι αποκτήσει για μας μεγάλη προσωπική σημασία.

Η Αναρρίχηση του Βουνού

Ο Αιγόκερως λέει την ιστορία της αναρρίχησης του βουνού και της καθόδου στον άδη. Υπάρχουν τρεις μεγάλες αναλήψεις κάθε ψυχής. Ο Τεκτονισμός ανά τους αιώνες υπήρξε θεματοφύλακας αυτής της παράδοσης. Πρώτα υπάρχει η άνοδος της ύλης στον ουρανό. Τη βρίσκουμε στην Παρθένο. Έπειτα υπάρχει η ανύψωση της ψυχικής φύσης κάτω απ' το διάφραγμα. Δεν είσθε πλέον συναισθηματικός κι εγωκεντρικός, ζώντας στο ηλιακό πλέγμα, αλλά είσθε εστιασμένος στην καρδιά κι έχετε συνείδηση της ομάδας· τα αισθήματα και οι επιθυμίες σας σχετίζονται με την ομάδα.

Δε ζείτε πια στη ζωώδη φύση, ενδιαφερόμενος για τη δημιουργία στο φυσικό πεδίο, αλλά γίνεστε ένα πνευματικό πλάσμα που εργάζεται με νοητική ύλη. Δε συγκρατείστε πια από τη μορφή, αλλά ασχοληθήκατε τόσο μαζί της, ώστε την ανυψώσατε στην κεφαλική συνείδηση και από το κεφάλι ελέγχετε το λαιμό σας, την καρδιά σας, το ηλιακό σας πλέγμα και κάθε μέρος του σώματός μας. Το κάνετε χωρίς να επικεντρώνεστε σ' αυτά, ούτε σκεπτόμενος γι' αυτά, αλλά ζώντας σαν συνειδητός υιός του Θεού που κάθεται στο "θρόνο μεταξύ των φρυδιών", στο κέντρο άζνα (την υπόφυση) όπως λένε οι Ινδοί. Αυτή είναι η δεύτερη μεγάλη ανάληψη.

Η τελική ανάληψη είναι εκείνη που σημαδεύει τη χειραφέτηση του μυημένου πολύ υψηλού βαθμού, ο οποίος γίνεται συνειδητά παγκόσμιος σωτήρας. Είναι όμως η δεύτερη μύηση, η ανύψωση της κατώτερης ψυχικής φύσης, για την οποία πρέπει να εργασθούμε, έτσι ώστε κάθε επιθυμία, διάθεση και κάθε συναίσθημα να υψωθεί στον "ουρανό".

Προετοιμασία για την Κάθοδο στον Άδη

Τρία πράγματα έπρεπε να κάνει ο Ηρακλής προτού ξεκινήσει την κάθοδο στην κόλαση. Η σειρά με την οποία ήλθαν είναι ενδιαφέρουσα. Πρώτα έπρεπε να εξαγνισθεί. Ο Ηρακλής, ο υιός του Θεού, που θριάμβευσε μεταμορφωθείς, κατεβαίνει στην κόλαση για να εργασθεί και ήρθε ο λόγος να εξαγνισθεί. Νόμιζε ότι ήταν αγνός. Δε μας λένε πώς υπέστη τη διαδικασία εξάγνισης, αλλά έχω την ιδέα ότι έπρεπε να καταδείξει την ελευθερία από τον ερεθισμό και την ιδιοτέλεια στον πληκτικό κύκλο που ζούσε σαν αν-

θρώπινο ον. Είναι κανόνας στον αποκρουφισμό ότι στην κλίμακα της μύησης αν δεν μπορείτε να ζείτε με αγνότητα στο δικό σας οικογενειακό κύκλο, δεν είστε χρήσιμος ούτε στον ουρανό ούτε στην κόλαση. Τι εννοώ με το “αγνός”; Χρησιμοποιούμε ευρύτατα τη λέξη με τη φυσική της έννοια, αλλά “αγνός” πραγματικά είναι ο ελεύθερος από τους περιορισμούς της ύλης. Αν κατά κάποιο τρόπο είμαι φυλακισμένος έστω κι απ’ το νου μου που είναι μια μορφή λεπτοφυσούς ύλης, δεν είμαι αγνός. Αν έχω κάποια ιδιοτελή συναισθήματα, δεν είμαι αγνός. Ο Ηρακλής έπρεπε να εξαγισθεί.

Έπειτα διαβάζουμε ότι έπρεπε να μνηθεί στα μυστήρια. Όσο μπορώ να καταλάβω (και μπορεί να κάνω λάθος) αυτό σημαίνει ότι διασχίζεις την προσωπική σου κόλαση προτού διασχίσεις την παγκόσμια κόλαση. Έχεις ένα φρικτό διάστημα στη ζωή σου και μνείσαι καθώς υφίστασαι τη δική σου κόλαση. Μαθαίνεις τη φύση του παγκόσμιου απ’ την ατομική εμπειρία· μόνο αυτό είναι αντίληψη. Δεν μπορείς να μάθεις απ’ το τι άκουσες.

Όπως συνέβη και στους προηγούμενους μύθους, ο Ηρακλής έπρεπε τότε να σταματήσει και να εκτελέσει κάποια πράξη υπηρεσίας πριν μπορέσει να προχωρήσει προς τον Κέρβερο. Είδε δύο ανθρώπους δεμένους να υφίστανται επίθεση από κτήνη. Έπρεπε να τους απελευθερώσει προτού μπορέσει ν’ αντιμετωπίσει το δικό του πρόβλημα. Πάντοτε για το μνημένο προηγείται η υπηρεσία· η παραμέληση εκείνου που έταξε να κάνει, αν υπάρχει ανάγκη να βοηθήσει. Αυτή είναι πάντα η ιστορία του μνημένου, γιατί βασίζεται στην ομαδική συνείδηση.

Το Σύμβολο του Κέρβερου

Ο τρικέφαλος σκύλος Κέρβερος με το τρομακτικό γαύγισμα, με τα φίδια που φύτεωναν σ’ όλο του το σώμα και με φίδια για ουρά, ήταν ο φύλακας του Αδη. Τα τρία κεφάλια συμβολίζουν την αίσθηση, την επιθυμία και τις καλές προθέσεις. Η αγάπη της αίσθησης οδηγεί την ανθρωπότητα εδώ κι εκεί για να ικανοποιήσει την πείνα στον οικονομικό κόσμο ή να ικανοποιήσει την επιθυμία για ευτυχία στον κόσμο της ηδονής. Οι βίαιες κρούσεις της αίσθησης κρατούν απασχολημένο το νου. Ο Ηρακλής άρπαξε πρώτα το κεντρικό κεφάλι, γιατί ήταν το πιο σπουδαίο αφού η επιθυμία υπό-

κειται κάθε αίσθησης· είναι αυτό που η επιθυμία επιζητεί να εκφράσει κι έτσι να βρει ικανοποίηση στον εξωτερικό κόσμο. Το τρίτο κεφάλι είναι οι καλές προθέσεις που δεν πραγματοποιήθηκαν. Έτσι έχετε την επιθυμία στο κέντρο, από τη μια πλευρά έχετε την αίσθηση που απεικονίζει όλες τις κρούσεις κι από την άλλη πλευρά το τρίτο κεφάλι των καλών προθέσεων που δε στοχασθήκαμε, που ουδέποτε εκτελέστηκαν και για τις οποίες έχει ειπωθεί από παλιά: “Η κόλαση είναι στρωμένη με καλές προθέσεις”.

Η ουρά που αποτελείται από φίδια, απεικονίζει όλες τις πλάνες που εμποδίζουν την πρόοδο της πνευματικής ζωής· η υλικότητα που μας συγκρατεί· η κατώτερη ψυχική φύση που προξενεί τόση καταστροφή· ο φόβος πάνω σε κάθε πιθανή γραμμή· ο φόβος της αποτυχίας που συγκρατεί τόσους πολλούς απ’ τη δραστηριότητα και τρέφει μόνο την αδράνεια, το μεγάλο λάθος, όπως ειπώθηκε, των ζηλωτών και μαθητών.

Ο Ηρακλής άρπαξε τον Κέρβερο από το μεσαίο κεφάλι και τον νίκησε, γιατί όλοι οι ηλιακοί θεοί ασχολούνται με τα προβλήματα της ανθρωπότητας και γιατί περιύλποι κατεβαίνουν στην κόλαση μόνοι για να σώσουν την ανθρωπότητα· γιατί όλοι οι ηλιακοί θεοί γεννιώνται στο ζώδιο του Αιγόκερου. (*Διάλεξη της Α.Α.Μπ., συντομευμένη και διασκευασμένη.*)

Επίλογος

Η μεγάλη ταλάντευση στον Αιγόκερω συνοψίζεται στους εξής βασικούς τόνους. Πάνω στο συνήθη τροχό είναι: “Και ο Λόγος είπε: Η φιλοδοξία ας κυβερνά και η θύρα ας μένει ανοικτή”. Αυτό είναι το κλειδί της εξελικτικής παρώθησης και το μυστικό της επαναγέννησης. (*Θιβετανός*) ‘Όταν μια αληθινή αίσθηση της πραγματικότητας αντικαθιστά τη γήινη και την πνευματική φιλοδοξία, ο άνθρωπος μπορεί να πει αληθινά, “Είμαι χαμένος σε φως επουράνιο, σ’ αυτό το φως στρέφω τα νότα”. Έτσι προχωρεί ο παγκόσμιος μαθητής, μνημένος στον Αιγόκερω, στο δρόμο του να υπηρετήσει την ανθρωπότητα στον Υδροχόο. Σ’ αυτό το ζώδιο καθαρίζει τους στάβλους του Αυγεία (το κάρμα κάθε άγνοιας και λάθους του παρελθόντος, ο Ένοικος στο Κατώφλι) κι έτσι γίνεται παγκόσμιος σωτήρας στους Ιχθείς. Όλοι θυμόμαστε ότι η τελευ-

ταία πράξη του Χριστού στο δρόμο του προς τη Γεθσημανή και το Γολγοθά ήταν να πλύνει τα πόδια των μαθητών του.

Ειπώθηκε ότι “ο Χριστιανισμός δεν απέτυχε: ουδέποτε προσπάθησε”. Αρχίζουμε άραγε πλέον, μετά από δύο χιλιάδες χρόνια, να προσπαθούμε πραγματικά, ατομικά και σε ομαδικό σχηματισμό; Αυτό είναι το έργο που θα καταστήσει δυνατή την επανεμφάνιση του Χριστού και θα προετοιμάσει επίσης την ανθρωπότητα να τον αναγνωρίσει και να μπορέσει ν’ αντέξει στην ποιότητα των εκπορεύσεων που συνοδεύουν την έλευσή του. (Διασκευή της *Εσωτερικής Αστρολογίας*, σελ. 153-174.)

Ας θυμάται κάθε άνθρωπος ότι το περωμένο του ανθρώπινου γένους είναι ασύγκριτο κι ότι εξαρτάται κυρίως απ’ τη θέλησή του να συνεργασθεί στο υπερβατικό έργο. Ας θυμάται ότι ο νόμος είναι και πάντα ήταν ο αγώνας· κι ότι η μάχη δεν έχασε τίποτε από τη βιαιότητά της επειδή μετατέθηκε από το υλικό στο πνευματικό πεδίο. Ας θυμάται ότι η δική του αξιοπρέπεια, η ευγένειά του σαν ανθρώπινου όντος πρέπει ν’ αναδυθεί από τις προσπάθειές του ν’ απελευθερωθεί από τα δεσμά του και να υπακούσει τις βαθύτερες εφέσεις του. Και πάνω απ’ όλα ας μην ξεχάσει ποτέ ότι ο θεός σπινθήρας είναι μέσα του, μόνο μέσα του κι ότι είναι ελεύθερος να τον παραβλέψει, να τον σκοτώσει, ή να έρθει πλησιέστερα στο Θεό, δείχνοντας την προθυμία του να εργασθεί μ’ Αυτόν και γι’ Αυτόν. (*Κόμης ντε Νουά*)

ΑΘΛΟΣ ΧΙ

Ο ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΤΑΒΛΩΝ ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΑ

(Υδροχόος, 21η Ιανουαρίου-19η Φεβρουαρίου)

180

Ο Μύθος

Μέσα στον Τόπο της Ειρήνης ο μεγάλος Προεστός διέχυσε την ακτινοβολία της εξυψωμένης του σκέψης. Ο Δάσκαλος πλησίασε.

“Η μοναδική φλόγα πρέπει να φωτίσει τις άλλες σαράντα εννέα”, βεβαίωσε ο μεγάλος Προεστός.

“Ας γίνει”, απάντησε ο Δάσκαλος. “Αφού άναψε τη λυχνία του ο Ηρακλής, πρέπει τώρα να φέρει το Φως στους άλλους.” Έπειτα από λίγο ο Δάσκαλος κάλεσε τον Ηρακλή.

“Ένδεκα φορές γύρισε ο τροχός και τώρα στέκεις μπροστά σε μια άλλη Πύλη. Για πολύ ακολούθησες το φως που τρεμόσβηνε στην αρχή αβέβαια, έπειτα μεγάλωσε κι έγινε σταθερός πυρσός και τώρα λάμπει σαν εκθαμβωτικός ήλιος. Γύρισε τώρα την πλάτη σου στη λαμπρότητα· ανάστρεψε τα βήματά σου· γύρισε πίσω σ' εκείνους για τους οποίους το φως δεν είναι παρά ένα πρόσκαιρο σημείο και βοήθησέ τους να το κάνουν να μεγαλώσει. Κατεύθυνε τα βήματά σου στον Αυγεία του οποίου το βασίλειο πρέπει να καθαρθεί από το αρχαίο κακό. Μίλησα.”

Και προχώρησε ο Ηρακλής από την ενδέκατη Πύλη σε αναζήτηση του βασιλιά Αυγεία.

Όταν ο Ηρακλής πλησίασε το βασίλειο όπου κυβερνούσε ο Αυγείας, μια φρικαλέα δυσσομία έφτασε στα ρουθούνια του και του έφερε λυποθυμία και αδυναμία. Έμαθε ότι για πολλά χρόνια ο βασιλιάς Αυγείας δεν καθάριζε την κόπρη που άφηναν τα κτήνη του μέσα στους βασιλικούς στάβλους. Οι βοσκοτόποι ήταν επίσης τόσο γεμάτοι ακαθαρσίες, ώστε τίποτε δεν μπορούσε να φυτρώσει. Η συνέπεια ήταν να σαρώσει τη χώρα ένας καταστρεπτικός

λοιμός που προκάλεσε πανωλεθρία στις ανθρώπινες ζωές.

Ο Ηρακλής πήγε τότε στο παλάτι και ζήτησε τον Αυγεία. Όταν πληροφορήθηκε ότι ο Ηρακλής θα καθάριζε τους βρωμερούς στάβλους, ο Αυγείας φάνηκε δύσπιστος.

181

“Λες ότι θα κάνεις το μεγάλο αυτό έργο χωρίς αμοιβή;” είπε φιλύποπτα ο βασιλιάς. “Δεν εμπιστεύομαι αυτούς που καυχώνται τόσο. Κάποιο πονηρό σχέδιο έχεις στο νου σου Ηρακλή, για να μου πάρεις το θρόνο. Δεν άκουσα ποτέ για ανθρώπους που ζητούν να υπηρετήσουν τον κόσμο χωρίς ανταμοιβή. Αν και θα καλωσόριζα κάθε τρελό που θα ζητούσε να βοηθήσει σ’ αυτό. Πρέπει όμως να γίνει κάποια συμφωνία, μη με χαρακτηρίσουν σαν ανόητο βασιλιά. Αν σε μια μόνο μέρα κάνεις ό,τι υποσχέθηκες, το ένα δέκατο του μεγάλου κοπαδιού μου θα είναι δικό σου· αν όμως αποτύχεις, η ζωή και η περιουσία σου θα περιέλθουν στα χέρια μου. Βέβαια δε νομίζω ότι θα μπορέσεις να πραγματοποιήσεις την καυχισιά σου, αλλά μπορείς να δοκιμάσεις.”

Έπειτα ο Ηρακλής άφησε το βασιλιά. Περιπλανήθηκε στον έρημο τόπο και είδε ένα κάρο να πηγαίνει με ένα μεγάλο σωρό πτωμάτων, τα θύματα του λοιμού.

Παρατήρησε ότι δύο ποτάμια, ο Αλφειός κι ο Πηνειός, κυλούσαν ήρεμα πολύ κοντά. Ενώ στεκόταν στις όχθες του ενός, άστραψε στο νου του η λύση για το πρόβλημά του.

Εργάστηκε με δύναμη και σπουδή. Με μεγάλες προσπάθειες πέτυχε ν’ αλλάξει και στα δύο ρεύματα τις κοίτες που για δεκαετίες ακολουθούσαν. Έκανε τον Αλφειό και τον Πηνειό να χύνουν τα νερά τους στους γεμάτους κόπρο στάβλους του βασιλιά Αυγεία. Οι ορμητικοί χείμαρροι σάρωσαν τη συσσωρευμένη ακαθαρσία. Το βασίλειο καθάρισε από όλη τη δύσοσμη μαυρίλα. Μέσα σε μια μόνο μέρα το αδύνατο έργο εκτελέστηκε.

Όταν ο Ηρακλής απόλυτα ικανοποιημένος με τα αποτελέσματα επέστρεψε στον Αυγεία, ο τελευταίος συνοφρωώθηκε.

“Πέτυχες με απάτη”, φώναξε ο βασιλιάς Αυγείας με οργή. “Οι ποταμοί έκαναν τη δουλειά, όχι εσύ. Ήταν τέχνασμα για να μου πάρεις το κοπάδι, μια συνωμοσία ενάντια στο θρόνο μου. Δε θα έχεις αμοιβή. Φύγε από δω, αλλιώς θα σε κοντύνω ένα κεφάλι.”

Έτσι ο θυμωμένος βασιλιάς εξόρισε τον Ηρακλή και τον διέ-

182

ταξε να μην ξαναπατήσει το πόδι του στο βασίλειό του με ποινή άμεσου θανάτου.

Έχοντας εκτελέσει το έργο που του ανατέθηκε, ο υιός του ανθρώπου που ήταν και υιός του Θεού, γύρισε πίσω σ' αυτόν από τον οποίο ήρθε.

“Έγινες υπηρέτης του κόσμου”, είπε ο Δάσκαλος όταν ο Ηρακλής πλησίασε. “Προχώρησες οπισθοχωρώντας· ήλθες στον Οίκο του Φωτός από μια άλλη ατραπό· ξόδεψες το φως σου για να μπορέσει να λάμψει το φως των άλλων. Το πετράδι που δίνει ο ενδέκατος άθλος είναι δικό σου για πάντα.”

Φ.Μ.

Οι Ενέργειες του Υδροχόου

(Διάλεξη της Α.Α.Μπ., 1937)

Υπάρχει η φράση στην *Καινή Διαθήκη*, “έως συντελείας του αιώνας”. Μόλις αρχίζει να ξεκαθαρίζει σε πολλούς από μας ότι εκείνο που πραγματικά εννοείται είναι ότι το ζώδιο των Ιχθύων, στο οποίο ήρθε ο Χριστός, ο Μεγάλος Σωτήρας του Κόσμου, θα περατωθεί σε μια ορισμένη ημερομηνία και τώρα βρισκόμαστε σ' αυτή την περίοδο. Δεν αντιμετωπίζουμε ημέρα κρίσης στην οποία θα χωριστούν τα πρόβατα απ' τα ερίφια και κάποια θα πάνε στον παράδεισο κι άλλα στην κόλαση. Πολλές γελοίες ερμηνείες έχουν δοθεί στους συμβολισμούς της *Βίβλου*.

Νόμισαν ότι τα πρόβατα πάνε στον παράδεισο και τα ερίφια στην κόλαση. Συμβαίνει το αντίθετο. Ο τράγος στο Αιγόκερω είναι ο μυημένος και από κάποια εσωτερική σκοπιά τα ερίφια πράγματι πηγαίνουν στον παράδεισο, γιατί λειτουργούν στο πνευματικό βασίλειο που είναι ο παράδεισος· τα πρόβατα παραμένουν στη γη (που είναι η μόνη κόλαση την οποία μπορούμε να βεβαιώσουμε) ωστόσο πάνε να είναι πρόβατα, ωστόσο μάθουν να έχουν ατομική σκέψη, οπότε γίνονται ερίφια και σκαρφαλώνουν στο βουνό και ανταλλάσσουν τη θέση του οπαδού με εκείνη του ανεξάρτητου ερευνητή.

Είσοδος στον παράδεισο είναι είσοδος στην Υδροχοϊκή εποχή που άρχισε στη διάρκεια των δύο τελευταίων εκατονταετιών. Μας λένε ότι το έτος 2000 περίπου ο πολικός μας αστέρας κι ένας άλλος αστέρας (Βέγας) στους ουρανούς θα έλθουν σε συζυγία και η

Υδροχοϊκή εποχή θα είναι εντελώς μαζί μας, αλλά μαζί μας με την έννοια ότι θα μπαίνουμε σ' αυτή και οι Ιχθυακές δυνάμεις θα υποχωρούν γοργά. Ό,τι συμβαίνει στην έκφραση του φυσικού πεδίου, οφείλεται στις υποκειμενικές δυνάμεις.

183

Υπάρχει μια σχολή σκέψης που ανάγει όλα τα μυστήρια, όλες τις διδασκαλίες που τις αποκαλούμε τώρα Προαιώνια Σοφία, σε μια μορφή ζωόδους λατρείας και ναϊτικών μυστηρίων χυδαίου και σεξουαλικού είδους. Δε θα υπεισέλθω σε λεπτομέρειες, αλλά θέλω να σας πω για ό,τι νομίζω πως έχει ζωτικό ενδιαφέρον να συλλάβουμε, γιατί υπάρχει κάτι στην Υδροχοϊκή εποχή που θα προβάλλει με μεγάλη πληρότητα σύντομα. Είναι άλλο πράγμα να υποτασσόμαστε στην τυφλή δύναμη κι άλλο να έχουμε μια νοήμονα άποψη για ό,τι συμβαίνει και να κατανοούμε και να περιμένουμε κάποια περιστατικά. Για πρώτη φορά ίσως στην ιστορία της φυλής μας υπάρχει ένας επαρκής αριθμός νοήμωνων ανδρών και γυναικών που προσδοκούν γεγονότα με μια κατανόηση που βασίζεται σε ό,τι συνέβη στο παρελθόν, που τους επιτρέπει να προβλέψουν τι θα συμβεί στο μέλλον.

Τι προξένησε τη λατρεία του ταύρου στην εποχή του Ταύρου; Όχι η ζωώδης φύση της ανθρωπότητας που πήρε τον ταύρο σαν σύμβολο της ζωόδους φύσης και τον θεοποίησε, πράγμα που λέει το μέσο ανθρώπινο ον που ερευνά τα μυστήρια. Είναι γιατί υπήρχαν υποκειμενικές δυνάμεις που επιδρούσαν στον πλανήτη μας, καθώς ο ήλιος περνούσε από το ζώδιο του Ταύρου. Το μάθημα για τον άνθρωπο είναι ότι κάτω από το σύμβολο του ταύρου έπρεπε να παλέψει με το ζώο μέσα του.

Κατόπιν ο ήλιος μας πέρασε στον Κριό και είχαμε τη θυσία του αμνού, που δείχνει ότι η θυσία της ζωόδους φύσης άρχισε να διαδέχεται την έννοια της πάλης με τη ζωώδη φύση.

Έπειτα ο ήλιος πέρασε στους Ιχθείς. Οι δυνάμεις που επιδρούσαν την εποχή εκείνη στον πλανήτη μας, έφεραν στη συνείδηση του ανθρώπου την ουσιαστική του δυαδικότητα και το δεσμό μεταξύ των δύο τμημάτων του εαυτού του, δύο ιχθείς που συνδέονται μ' ένα δεσμό. Αυτή η συνείδηση άρχισε να κρούει σε μεγάλη κλίμακα πάνω στο ανθρώπινο ον, δηλαδή ότι είναι ψυχή και σώμα. Ο Χριστός ήρθε στους Ιχθείς για να μας δείξει τέλεια ποια θα ήταν η

184

έσχατη επίτευξή μας όταν συνδέσουμε αυτά τα δύο μαζί, τον ιχθύ, το σύμβολο του δεύτερου προσώπου, τον ιχθύ Αβατάρ και τον ιχθύ που κολυμπά στην ύλη, το σύμβολο του ανθρώπινου όντος σε ενσάρκωση. Αυτή είναι η ιστορία.

Αφού ανιχνεύσαμε αυτή τη θαυμάσια, ιδεαλιστική, εξελικτική διδασκαλία στις τελευταίες πέντε έως έξι χιλιετίες σαν αποτέλεσμα των υποκειμενικών δυνάμεων που επέδρασαν στην ανθρωπότητα, περνούμε τώρα στο ζώδιο του Υδροχόου, όπου με το συμβολισμό του ύδατος και της εξάγνισης θα μάθουμε πώς να είμαστε ψυχή κι όχι ανθρώπινο ον. Αυτό θα συμβεί στον Υδροχόο.

Στο τέλος της Υδροχοϊκής εποχής, περίπου δύο χιλιάδες πεντακόσια χρόνια από τώρα, μπορείτε άραγε να φαντασθείτε πώς θα είναι η ανθρωπότητα; Η ζώδης φύση, η συναισθηματική φύση και η νοητικότητα θα είναι δευτερεύουσες και η ψυχή, η όψη συνείδηση, αυτή η παγκόσμια ώση στον καθένα μας που μας θέτει σ' επικοινωνία με το Θεό, θα έχει προβάλλει. Θέτοντάς το διαφορετικά, θα έχουμε αφήσει πίσω το ανθρώπινο βασίλειο και παρότι μπορεί να κατοικούμε σε σώματα, οι συνειδήσεις μας θα είναι εστιασμένες στο πέμπτο βασίλειο της φύσης, το πνευματικό βασίλειο. Αυτή είναι η προφητεία που βρίσκεται μπροστά στην ανθρωπότητα στο διάστημα των δύο χιλιάδων πεντακοσίων ετών.

Το αντίθετο ζώδιο του Υδροχόου είναι ο Λέων, το ζώδιο του ατόμου, του ανθρώπου που έγινε ανθρώπινο ον. Στάθηκε στα πόδια του· ήταν το κέντρο του σύμπαντός του· τα άστρα περιστρέφονταν γύρω του, καθετί συνέβαινε σε σχέση μ' αυτόν. Μ' αυτό έμαθε ορισμένα μεγάλα μαθήματα: ότι ήταν πιθανό να μην είναι τόσο σπουδαίος όσο νόμιζε κι ότι αν υποβαλλόταν σε κάποια εκπαίδευση, θα μπορούσε να βρει ένα μεγαλύτερο εαυτό· κι έτσι πέρασε στο Σκορπιό όπου δοκιμάστηκε για την επιμονή που είχε. Το εξέχον χαρακτηριστικό του ζηλωτή είναι η αντοχή και το ζώδιο που απαιτεί την έσχατη αντοχή, είναι ο Σκορπιός. Θριαμβεύει στο Σκορπιό και στον Τοξότη γίνεται ο προσηλωμένος μαθητής που αφού έβαλε το χέρι του στο άροτρο, *δεν μπορεί να γυρίσει πίσω*· ίσως να θέλει, αλλά δεν μπορεί να γυρίσει πίσω. Προχωρεί και επειδή προχωρεί, αναρριχάται στη βουνοκορφή στον Αιγόκερω και υψίσταται τη μεταμόρφωση.

Στον Υδροχόο ο μαθητής γίνεται ο υπηρετών διδάσκαλος. Θα ασχοληθούμε με το θέμα των παγκόσμιων σωτήρων στους Ιχθείς. Στον Υδροχόο ο άνθρωπος είναι ένας υπηρετών διδάσκαλος. Αυτό το βασικό τόνο θέλω να έχετε κατά νου. Μπορεί να γίνει διδάσκαλος, επειδή έμαθε να υπηρετεί και μπορεί να υπηρετεί, επειδή είναι διδάσκαλος. Αυτά τα δύο πηγαίνουν μαζί.

Ο κυβερνήτης του πρώτου δεκανού του Υδροχόου είναι ο Κρόνος. Ο Κρόνος μας δίνει πειθαρχία· ο Κρόνος μας ανοίγει τη θύρα της ευκαιρίας. Ο Κρόνος με τις πνευματικές ασκήσεις και τις δοκιμασίες δυναμώνει τους πνευματικούς μας μύες και μας επιτρέπει να αναδυθούμε από το σκοτάδι στο φως.

Χαρακτηριστικά του Μνημένου

Ο Ηρακλής όντας μνημένος, είναι δεσμευμένος να κάνει τρία πράγματα που μπορούν να συνοψισθούν σαν τα εξέχοντα χαρακτηριστικά όλων των αληθινών μνημένων. Αν δεν υπάρχουν σε κάποιο βαθμό, ο άνθρωπος δεν είναι μνημένος.

1. *Ανιδιοτελής υπηρεσία.* Δεν είναι η υπηρεσία που παρέχουμε, επειδή μας είπαν ότι η υπηρεσία είναι ένας τρόπος απελευθέρωσης, αλλά είναι η παρεχόμενη υπηρεσία επειδή η συνείδησή μας δεν είναι πια εγωκεντρική. Δεν ενδιαφερόμαστε πια για τον εαυτό μας, αλλά αφού η συνείδησή μας έγινε παγκόσμια, δεν έχουμε να κάνουμε τίποτε για μας, παρά ν' αφομοιώσουμε τα βάσανα των συνανθρώπων μας και να τους βοηθήσουμε. Δε χρειάζεται προσπάθεια για να το κάνει ο αληθινός Υδροχοϊκός διδάσκαλος.

2. *Ομαδική εργασία.* Είναι κάτι για το οποίο γνωρίζουμε ελάχιστα προς το παρόν. Ο κόσμος είναι γεμάτος από οργανώσεις, συλλόγους και αδελφότητες που προετοιμάζουν το έδαφος για φιλόδοξους ανθρώπους. Δε θέλω να είμαι άδικη, αλλά η εμπειρία μου από τις συνήθεις ομάδες είναι ότι είναι φυτώρια ζηλοτυπιών, ανθρώπων που προσπαθούν να εντυπωσιάσουν τους άλλους με τον όγκο της γνώσης τους και το θαύμα της γεμάτης αυτοθυσία ζωής τους. Αυτό δεν είναι ομαδική εργασία.

Η ομαδική εργασία στέκει πνευματικά μόνο όταν χειριζόμαστε τις υποθέσεις μας με πλήρη λησμονιά του εαυτού μας στην ευημερία του ιδιαίτερου τμήματος της ανθρωπότητας με το οποίο συνδε-

όμαστε. Αρνείται τη φιλοδοξία· αρνείται την προώθηση σε στοές ή οργανώσεις· αρνείται την ανάληψη επίσημων προνομίων. Δε νομίζω ότι οι νέοι όμιλοι θα έχουν αξιωματούχους, αλλά θα εργάζονται αυτόματα λόγω της ενορατικής πνευματικής αλληλεπίδρασης των διανοιών των μονάδων των ομίλων. Δεν ξέρουμε ακόμη τίποτε γι' αυτή.

Μπορείτε άραγε να φαντασθείτε έναν όμιλο τόσο ενωμένο στα πνευματικά επίπεδα, ώστε επιστολές, φυλλάδια, βιβλία κ.λπ. θα παραμερίζονται· ώστε η επικοινωνία μεταξύ των διανοιών των μελών του ομίλου θα είναι τέλεια; Αυτός είναι ο Υδροχοϊκός όμιλος και δεν υφίσταται ακόμη.

3. *Αυτοθυσία*. Η έννοια της αυτοθυσίας είναι ότι καθιστά τον εαυτό άγιο. Ότι αφορά τον εαυτό του ομίλου και τον εαυτό του ατόμου· αυτό είναι το έργο του μυημένου.

Από την κορυφή του βουνού στον Αιγόκερω ο Ηρακλής πρέπει να κατέβει κυριολεκτικά στην υλική βρωμιά για να καθαρίσει τους στάβλους του Αυγεία. Θέλω να σας δώσω μια ιδέα της ψυχολογίας του. Ανέβηκε στην κορυφή του βουνού. Πέρασε όλες τις μεγάλες δοκιμασίες, πέρασε από τον Αιγόκερω στο πνευματικό βασίλειο και γνώρισε κάπως τη σημασία της μυστικιστικής έκστασης και στην υψηλή αυτή πνευματική κατάσταση πήρε την εντολή να κατέβει και να καθαρίσει τους στάβλους. Τι αντικλιμάκωση. Όχι κάποιο μεγάλο παγκόσμιο έργο, αλλά να καθαρίσει στάβλους.

Το αντικείμενο της δοκιμασίας μπορεί να συνοψισθεί ως εξής: ο Ηρακλής έπρεπε να βοηθήσει στην κάθαρση του κόσμου με την ορθή διεύθυνση των δυνάμεων της ζωής σ' αυτόν. Υπολογίστε ότι εισερχόμαστε στην Υδροχοϊκή εποχή όπου ο υλισμός, όπως τον ξέρουμε, θα εξαφανισθεί πλήρως στο τέλος και η όλη ζωή θα ερμηνεύεται με όρους ενεργειών. Ασχολούμαστε ολοκληρωτικά με δυνάμεις. Θα έχουμε ίσως μια νέα γλώσσα, τη συμβολική γλώσσα της ίδιας της ενέργειας. Θα είμαστε όλοι πρακτικοί αποκρυσταλλιστές, ο αποκρυσταλλιστής που ζει κι εργάζεται σ' έναν κόσμο δυνάμεων κι αρχίζει με τις δυνάμεις μέσα του. Θα πάρετε μια μικρή ιδέα τι σημαίνει χειρισμός δυνάμεων, αν παρατηρήσετε την ομιλία σας. Γιατί υψώνετε τη φωνή σας όταν ταράζεσθε; Διότι η ενέργεια που περνά από μέσα σας έχει ένα αποτέλεσμα στο φωνητικό μηχανι-

σμό σας. Ασχολείσθε με τις ενέργειες και κάνετε κακή χρήση των ενεργειών. Προσέξτε τον εαυτό σας κι αρχίστε να εργάζεσθε στον κόσμο των δυνάμεων μέσα σας.

Το ζώδιο αυτό εγκαινιάζει τη σχολή των παγκόσμιων σωτήρων. Είναι σχεδόν ένα ζώδιο “Ιωάννης ο Βαπτιστής”, ένα ζώδιο προετοιμασίας για ό,τι θα φέρει η επόμενη της Ιχθυακής εποχής.

Ο Υδροχόος απεικονίζεται σαν άνθρωπος που κρατά ένα αντεστραμμένο δοχείο. Ο άνθρωπος αναστρέφει το δοχείο και απ’ αυτό βγαίνουν δύο χείμαρροι νερού, ο ποταμός της ζωής κι ο ποταμός της αγάπης κι αυτές οι δύο λέξεις, ζωή και αγάπη, είναι οι δύο λέξεις που ενσωματώνουν την τεχνική της Υδροχοϊκής εποχής: όχι μορφή, όχι νους, αλλά ζωή και αγάπη. Δύο λέξεις που χρησιμοποιούμε διαρκώς, αλλά δεν κομίζουν κάποια επαρκή έννοια.

Δεκανοί, Κυβερνήτες και Αστερισμοί

Ο Υδροχόος, όπως και τα άλλα ζώδια, διαιρείται σε τρεις δεκανούς. Εισερχόμαστε τώρα στον πρώτο δεκανό που κυβερνάται από τον Κρόνο, απ’ όπου και οι τωρινές δυσκολίες, η πολιτική αναταραχή, η διαίρεση της παγκόσμιας σκηνης σε μεγάλες ομάδες με ανθρώπους που είναι εθνικιστές, πατριώτες κι εκείνους που αρχίζουν να οραματίζονται το διεθνές πνεύμα. Στις εκκλησίες, στο θρησκευτικό πεδίο, πάλι διαίρεση μεταξύ εκείνων που έχουν μια εικόνα της παγκοσμιότητας της αγάπης του Θεού κι εκείνων που υποκλίνονται στην αυθεντία και το δόγμα.

Στο πεδίο των οικονομικών προκαλείται μια τεράστια ταραχή από τον Κρόνο, μεταξύ εκείνων που υποκύπτουν στα υλικά πράγματα κι εκείνων που τα εγκαταλείπουν για ν’ αποκτήσουν καλύτερα πράγματα: μεταξύ εκείνων που αρπάζουν αποκτήματα για τους ίδιους κι εκείνων που τα εγκαταλείπουν για να αποκτήσουν ό,τι ο Χριστός αποκαλεί “θησαυρούς εν ουρανών”. Σε κάθε σχεδόν πεδίο σκέψης βρίσκουμε τις δύο αυτές ανταγωνιστικές δυνάμεις λόγω της κρούσης των Ιχθυακών και Υδροχοϊκών ενεργειών. Υπάρχουν δύο αντίθετες ομάδες: εκείνες που είναι δεμένες στο παρελθόν και την υλική όψη κι εκείνες που αποκτούν το όραμα και βλέπουν τη ζωή, τη συνείδηση, το σκοπό και το σχέδιο να προβάλλουν διαμέσου όλων.

Το θαυμάσιο πράγμα, αν μελετήσετε τον κόσμο ενορατικά, αν συμβαδίσετε με ό,τι συμβαίνει στα διάφορα τμήματα της ανθρωπότητας, είναι πως θα δείτε ότι παρά τις επιφανειακές ταραχές και τα φρικτά γεγονότα το πνεύμα του ανθρώπου είναι υγιές κι αγνό, ανταποκρίνεται στις περιστάσεις και θ' ανταπεξέλθουμε σ' αυτές, αλλά μη νομίζετε ότι αυτό θα γίνει σε μια εβδομάδα ή σ' ένα χρόνο! Μπορεί να έχουμε καλύτερες συνθήκες και βελτιώσεις εδώ, εκεί και παντού. Εξαρτάται από μας πόσο γρήγορα θα μάθουμε το μάθημα πώς να εγκαταλείπουμε, για ν' αντικατασταθεί η Ιχθυακή εποχή του υλισμού και της αυθεντίας, της ιδιοκτησίας και της νοητικότητας από την εποχή της πνευματικότητας, της ενόρασης και της παγκόσμιας συνείδησης.

Ο δεύτερος δεκανός του Υδροχόου διέπεται από τον Ερμή και από την τωρινή εποχή θα έρθει η φώτιση. Η φώτιση που ήρθε στο Λέοντα, το αντίθετο του Υδροχόου, ήταν "Είμαι ο εαυτός", η φώτιση που αποκαλούμε αυτοσυνείδηση. Η φώτιση που θα έρθει στον Υδροχόο είναι "Είμαι Αυτό", έχω ομαδική συνείδηση. Η συνείδηση του εαυτού μου απορρίφθηκε, η ατομικότητά μου δεν έχει ενδιαφέρον, η προσωπικότητά μου είναι μόνο ένας μηχανισμός και η συνείδησή μου είναι ένα με όλα όσα υπάρχουν.

Στον τρίτο δεκανό που διέπεται από την Αφροδίτη, έχουμε την ανάδυση της περιεκτικής αγάπης. Περίπου δύο χιλιάδες χρόνια από τώρα θα μπορούμε πραγματικά να εκφράζουμε αδελφική αγάπη. Θα είναι, πρέπει να είναι ένα εκδηλωμένο γεγονός πριν η ανθρωπότητα *σαν σύνολο* μπορέσει να περάσει στον Αιγόκερω. Θα εισέλθει σ' αυτό το ζώδιο με πνεύμα αγάπης. Ο ζηλωτής ατομικά δεν μπορεί να λάβει μύηση προτού μάθει ν' αγαπά με ανιδιοτέλεια, ν' αγαπά όχι μόνο εκείνους που σκέφτονται όπως αυτός και κάνουν ό,τι επιθυμεί.

Οι Νομοθέτες

Υπάρχουν δύο νομοθέτες στο ζώδιακό, ο *Βασιλίσκος* κι ο *Κηφέας*. Στο Λέοντα έχουμε έναν απ' τους τέσσερις βασιλικούς αστέρες, το *Βασιλίσκο*, το νομοθέτη, το νόμο για το άτομο, το νόμο της ιδιοτέλειας, αν θέλετε, το νόμο του ανταγωνισμού, το νόμο που θέτει κάθε άνθρωπο ενάντια στο συνάνθρωπό του, το νόμο που τον

κάνει ν' αρπάζει και να παίρνει, το νόμο κάτω από τον οποίο ζούμε, το νόμο του ανταγωνισμού.

Ο *Βασιλόσκος*, ο νόμος του ατόμου, πρέπει να δώσει τη θέση του στον *Κηφέα*, το νόμο του Υδροχόου, όπου θα έχουμε ένα νέο νόμο που θα βασιζεται στην οδύνη, τη φώτιση και την αγάπη. Είναι ενδιαφέρον να δείτε πόσο μπορείτε να συλλάβετε οι ίδιοι αυτούς τους τύπους του νόμου που βασιζονται στην οδύνη του ατόμου, η οποία το οδηγεί να χάσει το ενδιαφέρον για τον εαυτό του. Όταν υποφέρετε αρκετά, δε νοιάζεστε πια για τον εαυτό σας. Θα βρείτε ότι ο μόνος δρόμος για την ευτυχία δεν είναι ν' απαλλαγείτε απ' την οδύνη, αλλά να χάσετε τον εαυτό σας σε κάτι που είναι πέρα απ' αυτόν.

Ο Υδροχοϊκός νόμος βασιζεται στην πνευματική φώτιση, στην ενορατική αντίληψη και στην αδελφική αγάπη που είναι η ταύτιση με κάθε μορφή σε κάθε βασιλείο της φύσης. Ένα εκπληκτικό μέλλον βρίσκεται μπροστά: θα χρειασθούν δύο χιλιάδες πεντακόσια χρόνια. Είμαστε στο δρόμο μας.

Να θυμάστε ότι όσο εκλεπτύνονται οι μορφές μέσω των οποίων δρα η ζωή, τόσο γοργές είναι οι αντιδράσεις. Αυτός είναι ο λόγος που έχουμε αυτή την τρομακτική ταχύτητα σε κάθε τμήμα της ζωής, που είμαστε τόσο τεντωμένοι. Έχουμε Ιχθυακά σώματα και προσπαθούμε να δονηθούμε στην Υδροχοϊκή εποχή. *Δεν είμαστε ακόμη Υδροχοϊκοί*: δεν υπάρχουν αληθινοί Υδροχοϊκοί: δεν είμαστε ακόμη εξοπλισμένοι. Αυτή την εποχή έρχονται μερικά παιδιά που έχουν τα γνωρίσματα, αλλά είναι λίγα κι απομακρυσμένα.

Η Υδροχοϊκή εποχή θα εκδηλωθεί σ' όλο τον κόσμο: θα γεννηθούν παντού Υδροχοϊκοί, γιατί θα πραγματοποιηθεί το υποκειμενικό πνεύμα σε κάθε μέρος του πλανήτη. Είναι πιθανόν ότι στην Αμερική, τον Καναδά, την Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία και τη Νότια Αφρική θα υπάρξουν εστιακά σημεία της ενέργειας, αλλά ό,τι θα συμβεί πραγματικά θα είναι η είσοδος σε ενσάρκωση παντού στον κόσμο σε κάθε βασιλείο της φύσης εκείνων των ανθρώπινων όντων κι άλλων μορφών ζωής που θα τελούν υπό τη νέα Υδροχοϊκή επιρροή. Ένα θαυμάσιο πράγμα λαμβάνει χώρα: ας ετοιμάσουμε τον κόσμο έτσι ώστε τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας να μπορέσουν να το δουν να συμβαίνει.

Ο Χριστός ήχησε το φθόγγο “της συντελείας του αιώνας” όταν είπε, “Εντολήν καινήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους”. Η ενδέκατη εντολή, το ενδέκατο ζώδιο. Τώρα μόλις ανακαλύπτουμε πόσο θαυμάσιος αστρολόγος υπήρξε ο Χριστός. Γνώριζε ότι ο κύκλος που εγκαινίασε θα περνούσε, ότι έπρεπε ν’ αναδυθεί μια νέα μέθοδος εργασίας με την οποία θα χρησιμοποιούσαν οι Διδάσκαλοι ένα νέο τρόπο προσέγγισης της ανθρωπότητας, αλλά προετοίμαζε το δρόμο για το δικό του μεταγενέστερο έργο.

Υπάρχουν στον Υδροχόο τρεις αστερισμοί. Ο *Νότιος Ιχθύς* που εικονίζει αναφορικά με τον Υδροχόο τους ερχόμενους παγκόσμιους σωτήρες. Σημειώστε ότι εδώ, στην κορυφή των Ιχθύων, έχουμε έναν ιχθύ, τον Αβατάο, όχι τους δύο δεμένους μαζί ιχθείς. Ο δεύτερος αστερισμός είναι ο *Πήγασος*, ο φτερωτός ίππος, το εμπνέον σύμβολο του ανώτερου νου, της αγάπης, που λακτίζει τη γη και κατοικεί στον αέρα. Σε κατώτερο επίπεδο μας θυμίζει τα φτερωτά πόδια του Ερμή, πάντοτε φτερά του νου και θυμόμαστε επίσης ότι ένας ορισμός της αγάπης είναι “το ψυχρό, διαυγές φως της λογικής”. Ο τρίτος αστερισμός πετά ακόμη μακρύτερα, γιατί έχουμε τον *Κύνιο* που πετά μεσουράνα. Ο κύκνος της αιωνιότητας, που πετά στο χρόνο και το χώρο, είναι το σύμβολο της ίδιας της Ζωής, τα καθαρτήρια, εξαγνιστικά “ζώντα ύδατα” του Υδροχόου. (*Παρεμβολή*)

Εορηνεία της Δοκιμασίας

Ο Αυγείας, υιός του Ποσειδώνα, θεού των υδάτων και του ηλίου, είχε κοπάδια ζώων και οι στάβλοι για τριάντα χρόνια δεν είχαν καθαρισθεί κι έτσι η βρωμιά είχε συσσωρευθεί. Στον Ηρακλή είπαν να κάνει κάτι γι’ αυτό· πολλοί άνθρωποι δοκίμασαν να καθαρίσουν τους στάβλους κι απέτυχαν· ήταν πάνω απ’ αυτούς.

Ο Ηρακλής όντας μνημένος κι έχοντας πολλή κοινή λογική που έχουν πάντα οι πραγματικοί μνημένοι, κατέβηκε απ’ τη βουνοκορφή και συλλογίστηκε το πρόβλημα· μελέτησε τους στάβλους.

Πρώτα γκρέμισε τον τοίχο που περιέβαλε τους στάβλους, έπειτα έκανε δύο μεγάλες τρύπες στις απέναντι πλευρές και έστρεψε δύο ποταμούς πάνω τους. Δεν προσπάθησε να σκουπίσει και να καθαρίσει, όπως είχαν κάνει οι άλλοι, αλλά γκρέμισε τα εμπόδια

χρησιμοποιώντας δύο ποταμούς. Χωρίς προσπάθεια από μέρους του οι στάβλοι καθαρίστηκαν.

Ευχαριστημένος ο Ηρακλής, έσπευσε στον Αυγεία και φώναξε, “Τους καθάρισα τους στάβλους. Είναι τέλεια καθαροί”. Και διαβάζουμε ότι ο Αυγείας του γύρισε την πλάτη, αρνήθηκε ν’ αναγνωρίσει ό,τι είχε κάνει και του είπε ότι ήταν τέχνασμα.

Μπορεί να ειπωθεί ότι η συναισθηματική επιθυμητική φύση της μεγάλης αυτής Ζωής στην Οποία ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε, έχει επίσης κοπάδια ζώων που ακούν στο όνομα ανθρώπινα όντα!

Στο νου μου η λέξη Θεός (God), τρία μικρά γράμματα, είναι μόνο ένα σύμβολο. Δεν ισχυρίζομαι ότι γνωρίζω τι συμβολίζουν, αλλά γνωρίζω ότι αντιπροσωπεύουν για μένα ένα σύμβολο μιας ζωής που ενυπάρχει σ’ όλες τις μορφές και είναι επίσης υπερβατική. Είμαι ένα από τα ζώα του κοπαδιού που φυλάσσει ο Αυγείας και οι στάβλοι στους οποίους κατοικούν τα ζώα δεν έχουν καθαρισθεί για 30 χρόνια, 3 επί 10, όπου 3 είναι ο αριθμός της προσωπικότητας και 10 είναι ο αριθμός της εκπλήρωσης.

Τι θα πείτε αν σας πω ότι τώρα, στις μέρες μας, για πρώτη φορά η ανθρωπότητα είναι μια συντονισμένη πλήρης μονάδα με νου, συναισθηματική φύση και φυσικό σώμα να λειτουργούν σαν ένα κι ότι οι στάβλοι δεν έχουν καθαρισθεί για 30 χρόνια;

Ποια είναι τα δύο πράγματα που έκανε ο Ηρακλής; Γκρέμισε τα εμπόδια. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει να γίνει στην Υδροχοϊκή εποχή. Μόλις αρχίζουμε να το κάνουμε. Μόλις αρχίζουμε να σκεπτόμαστε με πλατείς όρους, να παύουμε να είμαστε αποκλειστικοί. Εμφανίζονται παντού στον κόσμο ομάδες ανδρών και γυναικών που παλεύουν με τον εαυτό τους για να είναι περικτικοί στη σκέψη τους, γιατί στην Υδροχοϊκή εποχή τα έθνη όπως τα ξέρουμε πρέπει να φύγουν· έθνη που πολεμούν για το συμφέρον τους και για ό,τι θέλουν· έθνος εναντίον έθνους, η καλλιέργεια του πατριωτισμού που είναι συνήθως καλλιέργεια μίσους. Πρέπει να διδάξουμε τους ανθρώπους ότι είναι ανθρώπινα όντα με ορισμένες ευθύνες, αλλά μπορούμε ν’ αρχίσουμε να έχουμε μια ευρύτερη εικόνα, ν’ αναπτύξουμε τη συνείδηση της ανθρωπότητας σαν σύνολο. Όπως λέει ο Μπράουνιγκ:

*“Η ανθρωπότητα έγινε απ’ όλους τους χωριστούς ανθρώπους.
Με μια τέτοια ενότητα τελειώνει η εικόνα.”*

Αυτό θα συμβεί στον Υδροχόο, αυτό βρίσκεται μπροστά, αυτό είναι τα Ηνωμένα Έθνη, γι’ αυτό εργάζονται τα κινήματα για διεθνή ειρήνη και οι άλλες ομάδες στα θρησκευτικά, πολιτικά και οικονομικά πεδία· το γκρέμισμα της προκατάληψης και να μάθουμε να σκεπτόμαστε με γενικούς όρους, με σύνολα. Το γκρέμισμα των φραγμών σε μεγάλη κλίμακα πρέπει να επέλθει απ’ την κοινή γνώμη κι αυτή αναπτύσσεται αργά και είναι κυρίως συναισθηματική· αυτή είναι η δυσκολία.

Στην Υδροχοϊκή εποχή, ειδικά στο δεύτερο δεκανό όταν κυβερνά ο Ερμής, ο αγγελιοφόρος από την ψυχή στον εγκέφαλο μέσω του νου, θα έχουμε μια κοινή γνώμη διαμορφωμένη απ’ τη σκέψη κι όχι απ’ το συναίσθημα και θα έχουμε έναν κόσμο γεμάτο στοχαστές. Η λειτουργία εκείνων που γράφουν και σκέπτονται σ’ αυτές τις γραμμές και υπάρχουν χιλιάδες παντού στον κόσμο, είναι ν’ αρχίσουν να σκέπτονται εποικοδομητικά στις ορθές γραμμές, έτσι ώστε να στηθούν γερά θεμέλια για τη δύναμη που θα εισρεύσει· οικοδομούμε για το μέλλον.

Περιεκτική συνείδηση δε σημαίνει ανθρωπιστική συνείδηση· είναι κάτι περισσότερο, πρέπει ν’ αποκτήσετε συνείδηση του χρόνου. Ο χρόνος υπεισέχεται στον Υδροχόο, όταν παρελθόν, παρόν και μέλλον ξεπεραστούν τελείως κι έχετε πάντοτε το αιώνιο παρόν που περιλαμβάνει κάθε σφαίρα και όψη συνείδησης την οποία μπορούμε ν’ αποκαλέσουμε αυστηρά ανθρωπίνη. Αυτή είναι η θέση του ανθρωπιστή, όπως την ερμηνεύω· παίρνει τη θέση “Ας γίνουμε αληθινά ανθρώπινοι”, προτού επιχειρήσουμε να γίνουμε υπεράνθρωποι. Τώρα είμαστε μόνο συναισθηματικοί, υδαρείς, ρευστά πλάσματα που είναι ακόμη αφώτιστα, παλεύοντας με τη χωριστικότητα. Δεν είμαστε ικανοί να έχουμε παγκόσμια συνείδηση, να είμαστε σε επικοινωνία με κάθε φάση της ανθρωπίνης σκέψης. Θα γίνουμε κάποια μέρα.

Ας κάνω μια ερώτηση. Είστε ικανοί να μπειτε με νοημοσύνη, συμπάθεια και κατανόηση στη συνείδηση των άμεσων μελών της οικογένειάς σας και να μάθετε γιατί σκέπτονται όπως σκέπτονται,

να καταλάβετε γιατί δρουν μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο σε μια ιδιαίτερη συνθήκη; Καλλιεργήστε το Υδροχοϊκό πνεύμα αφήνοντας τους ανθρώπους ελεύθερους, καλλιεργήστε την ικανότητα της εμπιστοσύνης. Αποκόψτε τη δυσπιστία για όλους με τους οποίους συνδέεσθε, πιστέψτε σ' αυτούς και δε θα σας απογοητεύσουν. Καταλογίστε τους εσφαλμένα κίνητρα και θα σας απογοητεύσουν κι αυτό θα είναι δικό σας σφάλμα. Ας είμαστε σωστοί όσο μπορούμε με το φως που έχουμε. Ας καλλιεργήσουμε το Υδροχοϊκό πνεύμα της μη χωριστικότητας, της αγάπης, της κατανόησης, της νοημοσύνης, ελεύθεροι από την αυθεντία, ανασύροντας από κάθε ανθρώπινο ον που συναντούμε ό,τι καλύτερο έχει. Κι αν δεν ανασύρετε ό,τι καλύτερο έχουν, να αιτιάσθε τον εαυτό σας κι όχι αυτούς. Αυτή είναι η αλήθεια. Αν κάποιος σας παρεξηγεί είναι γιατί δεν είσθε καθαροί. Η αυτοκριτική είναι πάντοτε απαραίτητη για τον Υδροχοϊκό τύπο, αλλά όχι η αυτοσυνείδηση που βρισκόμαστε σήμερα.

Όταν γκρεμίσουμε τους φραγμούς της χωριστικότητας, τότε θα εισκομίσουμε τους δύο ποταμούς, το ύδωρ της ζωής και τον ποταμό της αγάπης. Δεν μπορώ να μιλήσω για τους δύο αυτούς ποταμούς, γιατί δεν ξέρω τι είναι. Πολλοί μιλούν για τη ζωή και την αγάπη· χρησιμοποιούν λέξεις.

Δεν ξέρω ακόμη τι είναι ζωή και σίγουρα δεν ξέρουμε τι είναι αγάπη.

Έχει ενδιαφέρον να προσπαθήσετε να εκφράσετε τι καταλαβαίνετε από τον ποταμό της ζωής και τον ποταμό της αγάπης, οι οποίοι γκρεμίζοντας τους τοίχους, εισρέουν στην ανθρώπινη οικογένεια. Εισερχόμαστε όλο και περισσότερο στην εποχή της ενέργειας, εισερχόμενοι στην εποχή της αγάπης. Δε νομίζετε ότι μια μεγάλη τρύπα έγινε στους τοίχους κατά τη διάρκεια του πολέμου κι ότι μετά τον πόλεμο η ζωή και η ενέργεια σημαίνουν κάτι περισσότερο απ' ό,τι σήμαιναν προηγουμένως;

Όταν κάνετε ό,τι μπορείτε για να γκρεμίσετε τους τοίχους και να εκφράσετε ζωή και αγάπη, βοηθούμενοι από την ψυχή σας της οποίας η φύση είναι αγάπη-σοφία, μη ζητήσετε αναγνώριση, δε θα τη βρείτε. Το σκληρό έργο του πρωτοπόρου σε κάθε πεδίο σκέψης, κάθε προσώπου που προσπαθεί να εκφράσει νέα ιδανικά, είναι πάντοτε η μη αναγνώριση και μερικές φορές χειρότερο. Δε θα

194 σας επαινέσουν, δε θα σας λυπηθούν, θα περάσετε δύσκολους καιρούς, αλλά θυμηθείτε ότι λαξεύετε την ατραπό, έτσι ώστε στο μέλλον το μίσος και η χωριστικότητα να εκλείψουν.

Μου αρέσει να σκέφτομαι τον Υδροχόο σαν “ζώδιο του Ιωάννη του Βαπτιστή” με όρους μνημένου. Αφήνουμε τους Ιχθείς από μια άποψη και κατευθυνόμαστε σε μια Ιχθυακή περίοδο από μια άλλη άποψη, όπου θα έρθει ο Παγκόσμιος Σωτήρας. Και όσο βλέπουμε την Υδροχοϊκή εποχή σαν ζώδιο του Ιωάννη του Βαπτιστή, τόσο μπορούμε να δούμε τον εαυτό μας στα δικά μας πεδία, όποια κι αν είναι. Έχοντας υπόψη την κοσμική εικόνα, κάνοντας ό,τι μπορούμε την ιδιαίτερη αυτή εποχή, εκπληρώνουμε τη λειτουργία του Ιωάννη του Βαπτιστή και προετοιμάζουμε το δρόμο για το εξαιρετικό αυτό γεγονός που πρόκειται να συμβεί ατομικά όταν ο Παγκόσμιος Σωτήρας εμφανισθεί πάλι και η ανθρωπότητα μάθει την επόμενη μεγάλη αλήθεια και βηματίσει μπροστά και πάνω.

A.A.Mπ.

ΑΘΛΟΣ XII

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΩΝ ΚΟΚΚΙΝΩΝ ΒΟΔΙΩΝ ΤΟΥ ΓΗΡΥΟΝΗ

(Ιχθείς, 21η Φεβρουαρίου-20ή Μαρτίου)

Ο Μύθος

195

Στην ιερή Αίθουσα Συμβουλίου ο μεγάλος Προεστός αποκάλυψε στο Δάσκαλο τη Θέληση Εκείνου που Πρέπει να Γίνει.

“Χαμένος είναι και βρέθηκε· νεκρός, αλλά πάλλεται από Ζωή. Ο υπηρέτης γίνεται σωτήρας κι επιστρέφει σπίτι.”

Ο Δάσκαλος σκέφθηκε· έπειτα κάλεσε τον Ηρακλή. “Στέκεις πια μπροστά στην τελευταία Πύλη”, είπε ο Δάσκαλος. “Ένας άθλος μένει ακόμη πριν συμπληρωθεί ο κύκλος κι επιτευχθεί απελευθέρωση. Προχώρησε στο σκοτεινό τόπο που ονομάζεται Ερύθεια, όπου θρονιάζει η Μεγάλη Πλάνη κι όπου ο Γηρυόνης, το τέρας με τα τρία κεφάλια, τα τρία σώματα και τα έξι χέρια είναι κύριος και βασιλιάς. Παράνομα κρατά ένα κοπάδι από σκουροκόκινα βόδια. Πρέπει να οδηγήσεις αυτό το κοπάδι απ’ την Ερύθεια στην Ιερή μας Πόλη. Πρόσεχε τον Ευρυτίωνα, το βοσκό και το δικέφαλο σκύλο του, τον Όρθρο.” Σταμάτησε. “Μια προειδοποίηση μπορώ να κάνω”, πρόσθεσε σιγά. “Επικαλέσου τη βοήθεια του Ηλίου.”

Ο υιός του ανθρώπου που ήταν και υιός του Θεού αναχώρησε από τη δωδέκατη Πύλη. Πήγε να βρει τον Γηρυόνη.

Ο Ηρακλής μέσα στο ναό έκανε προσφορές στον Ήλιο, το θεό του πυρός στον ήλιο. Διαλογιζόταν επτά μέρες κι έπειτα του δόθηκε μια χάρη. Ένα χρυσό κύπελλο έπεσε στο έδαφος μπροστά στα πόδια του. Ήξερε μέσα του ότι το λαμπρό αυτό αντικείμενο θα του επέτρεπε να διασχίσει τις θάλασσες και να φτάσει στη χώρα της Ερύθειας.

Κι έτσι ήταν. Με την ασφαλή προστασία του χρυσού κυπέλλου

ταξίδεψε στις φουρτουνιασμένες θάλασσες ώσπου έφτασε στην Ερυθρία. Σε μια παραλία της μακρινής αυτής χώρας αποβιβάστηκε ο Ηρακλής.

196 Έπειτα από λίγο έφτασε στους βοσκοτόπους όπου έβοσκαν τα κοκκινόχρωμα βόδια. Τα φύλαγαν ο βοσκός Ευρυτίων και ο σκύλος με τα δύο κεφάλια, ο Όρθρος.

Όταν ο Ηρακλής πλησίασε, ο σκύλος πετάχθηκε σαν βέλος στο στόχο του. Το πλάσμα τινάχθηκε πάνω στον επισκέπτη, γρυλλίζοντας με κακία και δαγκώνοντας άγρια με τα γυμνά του δόντια. Με ένα αποφασιστικό χτύπημα ο Ηρακλής έριξε κάτω το τέρας.

Τότε ο Ευρυτίων, έντρομος από το γενναίο πολεμιστή που σκεκόταν μπροστά του, ικέτευσε να λυπηθεί τη ζωή του. Ο Ηρακλής δέχθηκε την παράκληση. Οδηγώντας τα αιματόχρωμα ζώα μπροστά του, ο Ηρακλής στράφηκε προς την Ιερή Πόλη.

Δεν είχε προχωρήσει πολύ όταν διέκρινε ένα μακρινό σύννεφο σκόνης, που γινόταν μεγαλύτερο. Υποθέτοντας ότι το τέρας Γηρυόνης ερχόταν καταδιώκοντάς τον με μανία, στράφηκε ν' αντιμετωπίσει τον εχθρό του. Γρήγορα ο Γηρυόνης κι ο Ηρακλής στάθηκαν πρόσωπο με πρόσωπο. Εκπνέοντας φωτιά και φλόγες από τα τρία κεφάλια συγχρόνως, το τέρας όρμησε πάνω του.

Ο Γηρυόνης εκσφενδόνισε ένα δόρυ στον Ηρακλή, που παρά λίγο να βρει το στόχο του. Με ένα γρήγορο βήμα στο πλάι, ο Ηρακλής απέφυγε το θανατηφόρο ακόντιο.

Τεντώνοντας το τόξο του, ο Ηρακλής έριξε ένα βέλος που φάνηκε να καίει τον αέρα καθώς το άφηνε και χτύπησε το τέρας στο πλευρό. Είχε τέτοια ορμή ώστε διαπέρασε και τα τρία σώματα του άγριου Γηρυόνη. Με ένα διαπεραστικό, απελπιστικό βογκητό το τέρας ταλαντεύθηκε κι έπειτα έπεσε για να μη σηκωθεί ξανά.

Έπειτα ο Ηρακλής οδήγησε τα γυαλιστερά κόκκινα βόδια στην Ιερή Πόλη. Το έργο ήταν δύσκολο. Πολλές φορές μερικά βόδια χάνονταν, αλλά ο Ηρακλής άφηνε το κοπάδι ψάχνοντας τα περιπλανώμενα βόδια.

Οδήγησε τα βόδια του στην Ιταλία, διασχίζοντας τις Άλεις. Οπουδήποτε θριάμβευε το λάθος, αντιμετώπιζε τις δυνάμεις του κακού με θανατηφόρο χτύπημα και διόρθωνε την ισορροπία υπέρ της δικαιοσύνης. Όταν ο Έρως, ο παλαιστής, τον προκάλεσε, ο

Ηρακλής τον έριξε κάτω τόσο δυνατά, ώστε έμεινε εκεί. Όταν ο γίγαντας Αλκυονέας έριξε στον Ηρακλή ένα βράχο που ζύγιζε έναν τόνο, αυτός άρπαξε το ρόπαλό του και το εκσφενδόνισε σκοτώνοντάς τον.

Μερικές φορές έχανε το δρόμο του, αλλά πάντα ο Ηρακλής γύριζε πίσω, ακολουθούσε τα βήματά του και συνέχιζε το ταξίδι του. Αν και κουρασμένος απ' τον απαιτητικό αυτό άθλο, επιτέλους ο Ηρακλής γύρισε πίσω. Ο Δάσκαλος περιέμενε τον ερχομό του.

“Καλώς ήλθες υιέ του Θεού που είσαι και υιός του ανθρώπου”, χαιρέτισε την επιστροφή του πολεμιστή. “Το πετράδι της αθανασίας σου ανήκει. Με τους δώδεκα αυτούς άθλους ξεπέρασες το ανθρώπινο κι έφτασες στο θείο. Πρέπει να έλθεις στο σπίτι και να μη φύγεις πια. Στο έναστρο στερέωμα θα γραφεί το όνομά σου, ένα σύμβολο στους αγωνιζόμενους υιούς των ανθρώπων για το άθνατο πεπρωμένο τους. Οι ανθρώπινοι άθλοι τελείωσαν, αρχίζουν τα κοσμικά σου έργα.”

Απ' την Αίθουσα Συμβουλίου ήρθε μια φωνή που είπε, “Καλώς έγιναν, υιέ του Θεού”.

Φ.Μ.

Ερμηνεία του Μύθου

Υπάρχουν πολλές εκδοχές του μύθου που αφορά τον άθλο του Ηρακλή στους Ιχθείς. Λένε ότι υπήρχε ένα νησί όπου ζούσε ένα ανθρώπινο τέρας που λεγόταν Γηρυόνης, με σώμα τριών ενωμένων ανθρώπων. Είχε ένα κοπάδι από κόκκινα βόδια που τα φύλαγε ένας βοσκός κι ένας σκύλος με δύο κεφάλια. Ο Ηρακλής πήρε εντολές (οι Ιχθείς είναι το ζώδιο της υπακοής) να φέρει αυτά τα βόδια απ' το νησί, διασχίζοντας γη και θάλασσα, στην ιερή πόλη.

Ο Ηρακλής ταξίδεψε στο νησί σ' ένα χρυσό κύπελλο κι όταν έφτασε εκεί, αναρριχήθηκε στην κορυφή του βουνού και πέρασε τη νύχτα με προσευχές. Έπειτα σκότωσε το δικέφαλο σκύλο, αλλά δε σκότωσε το βοσκό. Σκότωσε επίσης τον ιδιοκτήτη των κόκκινων βοδιών. Εδώ είναι το ωραίο μέρος του μύθου: ο Ηρακλής έβαλε όλα τα βόδια στο χρυσό κύπελλο με το οποίο είχε ταξιδέψει στο νησί, τα έφερε στην ιερή πόλη και τα πρόσφερε θυσία στην Αθηνά, τη θεά της Σοφίας. Η ιερή αυτή πόλη αποτελείται από δύο πόλεις που συνδέονται με ένα θαυμάσιο τείχος και μια πύλη που

ονομάζεται Πύλη του Λέοντα. Μετά την παράδοση των βοδιών το έργο του Ηρακλή τελείωσε. Δεν ακούμε πια γι' αυτόν παρά μόνο ότι μπορεί να προχώρησε σε μεγαλύτερο κοσμικό έργο.

198 Ας σκεφτόμαστε τον Ηρακλή σαν παγκόσμιο σωτήρα. Είχε το όραμα για κάτι που έπρεπε να κάνει. Βλέπει την ανθρωπότητα ν' ανήκει σ' ένα τέρας, έναν άνθρωπο με τρία σώματα, το σύμβολο του ανθρώπινου όντος με ενωμένα το νοητικό, το συναισθηματικό και το φυσικό σώμα. Νομίζω ότι ο άθλος αυτός δεν έχει ακόμη συμπληρωθεί· η εκπλήρωσή του βρίσκεται μπροστά. Υπήρξαν κι άλλοι υιοί των ανθρώπων που συγκεντρώθηκαν κατά καιρούς από την ανθρώπινη οικογένεια, ένας εδώ, άλλος εκεί, μια ομάδα εδώ κι άλλη εκεί, όπως όταν ο Βούδδας ήταν στη γη και λένε ότι έσωσε εννιακόσιους. Τώρα η ανθρωπότητα, το ανθρώπινο τέρας, είναι έτοιμη για τη σωτηρία και το πραγματικό έργο του Παγκόσμιου Σωτήρα μπορεί ν' αρχίσει σαν σύνολο με την ομαδική αντίληψη να υπόκειται στο έργο, παρά με τη σωτηρία της ατομικής ψυχής.

Ο συμβολισμός των κόκκινων βοδιών αφορά σαφώς τις κατώτερες επιθυμίες, επιθυμίες που υπήρξαν πάντα ένα εξέχον χαρακτηριστικό της ανθρωπότητας. Φρουρούνται από ένα βοσκό που είναι ο νους, το σκύλο με τα δύο κεφάλια που αντιπροσωπεύει την υλική όψη και την ψυχιστική φύση. Βλέπετε γιατί ο Ηρακλής δε σκότωσε το βοσκό. Ο νους μπορεί ακόμη να είναι ο βοσκός των βοδιών, αλλά ο Ηρακλής σκότωσε το δικέφαλο σκύλο, την ψυχιστική-συναισθηματική φύση και την υλική όψη, που σημαίνει ότι τις στέρησε από κάθε δύναμη. Ο βοσκός είχε ακόμη δύναμη και δεν μπορώ να φαντασθώ κάποια εποχή όπου το ανθρώπινο ον σε ενσάρκωση δε θα χρειάζεται να χρησιμοποιήσει το νου σαν διεργαμηνέα της πνευματικής ενέργειας.

Όπως ο Ιησούς σαν ανθρώπινο ον σε επικοινωνία με την ψυχή του έγινε διαβιβαστής φωτός στους υιούς των ανθρώπων, έτσι μπορούμε να επεκτείνουμε την έννοια και να θεωρήσουμε την ανθρωπότητα σαν σύνολο, με όλες τις διάνοιες να συγκρατούνται σταθερά στο φως, να διαβιβάζει στα κατώτερα βασίλεια της φύσης την πνευματική εκείνη ενέργεια που θα τα ανυψώσει στους ουρανούς. Αυτό είναι το έργο της ανθρωπότητας. Είμαστε τόσο απασχολημένοι με τα δικά μας προβλήματα, ώστε λησιμονούμε την

ευρύτερη εικόνα. Πρέπει πάλι να σημειωθεί ότι ο φύλακας των βοδιών, η μορφική όψη, σκοτώθηκε επίσης, αλλά ο βοσκός και τα βόδια υψώθηκαν στο χρυσό κύπελλο. Εδώ έχετε το Ιερό Δισκοπότηρο· κι έτσι το έργο επιτεύχθηκε. Ο Παγκόσμιος Σωτήρας εκπλήρωσε τη λειτουργία του· ανύψωσε την ανθρωπότητα. Αυτό κάνουν 199 όλοι οι παγκόσμιοι σωτήρες. Όλοι έκαναν ό,τι έκανε σε μεγαλύτερη έκταση ο Χριστός.

Ακούμε για την αποτυχία του Χριστιανισμού. Δε βλέπω αποτυχία πουθενά στο Μεγάλο Σχέδιο. Ίσως βραδυπορία, αλλά ξέρετε πόσο καταστροφικό θα ήταν, αν η εξέλιξη ήταν πολύ γρήγορη, πόσο επικίνδυνο θα ήταν, αν οι άνθρωποι υπερδιεγείρονταν προτού είναι έτοιμοι; Όλοι οι δάσκαλοι γνωρίζουν τους κινδύνους της υπερδιέγερσης, τις καταστροφές που συμβαίνουν όταν ένα πρόσωπο κάνει ορισμένες επαφές προτού ο μηχανισμός είναι επαρκώς συντονισμένος. Οι παγκόσμιοι σωτήρες πρέπει να εργάζονται αργά, αλλά ο χρόνος δε σημαίνει τίποτε γι' αυτούς.

Ο όρος παγκόσμιος σωτήρας συνδέθηκε ως τώρα με τη σκέψη της ανάδυσης ενός μεγάλου υιού του Θεού από τον οίκο του Πατρός, που κλήθηκε απ' την ανάγκη της ανθρωπότητας για να κάνει ένα μεγάλο έργο. Ανά τους αιώνες ήρθαν, κατοίκησαν σε φυσικά σώματα, εργάστηκαν με μια συναισθηματική φύση και υπήρξαν πολύ νοήμονες. Με τη ζωή τους έδωσαν ένα παράδειγμα ότι μπορούμε ν' ακολουθήσουμε τα βήματά τους· με τα λόγια τους ήχησαν το φθόγγο, το μήνυμα που χρειαζόταν η ανθρωπότητα για να κάνει το επόμενο βήμα. Με τις πράξεις τους έδωσαν ένα δείγμα υπηρεσίας, περιφερόμενοι στον κόσμο κάνοντας το καλό και τα ονόματά τους έμειναν κοντά μας ανά τους αιώνες. Πρέπει να είσθε πολύ μεγάλη μορφή για να μείνετε στο νου των ανθρώπων για χιλιάδες χρόνια. Οι περισσότεροι από μας ξεχνιούνται σε είκοσι.

Σημαντική Όψη του Ζωδίου

Το ζώδιο των Ιχθύων σημαδεύει μια τριγωνική θέση στους ουρανούς, ένα σύμβολο της πραγματικότητας. Αυτό το ζώδιο κυβερνά τα πόδια, απ' όπου και η ιδέα της διάνυσης της Ατραπού και η επίτευξη του στόχου υπήρξε η υποκείμενη πνευματική αποκάλυψη της Ιχθυακής εποχής.

Οι Ιχθείς είναι επίσης το ζώδιο του θανάτου σε διάφορες όψεις. Μερικές φορές είναι ο θάνατος του σώματος, ή μπορεί να είναι ότι μια παλιά ανοησία τελειώνει, μια ανεπιθύμητη φιλία παύει, η αφοσίωση σε κάποια θρησκευτική μορφή σκέψης που σας κατείχε, τερματίζεται και προβάλλει κάτι άλλο που σας βάζει σε μια νέα απραπό. Είναι το ζώδιο του θανάτου της προσωπικότητας. Αν μπορούσαμε να εγκαταλείψουμε την ιδέα των πέπλων της προσωπικότητας, θα είμασταν πρόθυμοι ν' αφήσουμε την προσωπικότητα να φύγει. Σημαίνει επίσης το θάνατο ενός παγκόσμιου σωτήρα, γιατί είναι το ζώδιο της σταύρωσης και σημαδεύει το τέλος του ζωδιακού κύκλου.

Υπάρχουν τρία ζώδια σωτηρίας στο ζωδιακό. Πρώτος ο Λέων, όπου αντηχεί ο λόγος προς το ανθρώπινο ον, “απεργάσου τη σωτηρία σου”. Έτσι έχουμε στο Λέοντα τον άνθρωπο που αποφασίζει να σταθεί στα πόδια του, γίνεται αλαζόνας και σίγουρος, αλλά αυτό είναι απαραίτητο για τη σωτηρία, γιατί μόνο δοκιμάζοντας τον εξοπλισμό του θα φτάσει στο σημείο όπου θα εμφανισθεί μια πλατύτερη θέα. Το δεύτερο ζώδιο σωτηρίας είναι ο Τοξότης, το ζώδιο της υπηρεσίας και της σιωπής, όπου ο σίγουρος άνθρωπος, κουρασμένος να μιλά για τον εαυτό του και να τον σπρώχνει προς τα εμπρός, χάνει τη θέα του εαυτού του μπροστά στο στόχο και υπηρετεί σιωπηλά. Έπειτα ερχόμαστε στο τρίτο ζώδιο των Ιχθύων, εκείνο των παγκόσμιων σωτήρων.

Ο πρώτος αστερισμός των Ιχθύων είναι το περίεργο εκείνο σύμπλεγμα αστέρων που ονομάζεται “*Tawia*”, συνδέοντας τους δύο ιχθείς, τον έναν που κατευθύνεται στο βορρά και τον άλλο που κολυμπά στον ορίζοντα. Ο ιχθύς που διευθύνεται στο βορρά είναι το σύμβολο του ζηλωτή των μυστηρίων, ενώ ο ιχθύς στον ορίζοντα αντιπροσωπεύει το μέσο πρόσωπο.

Ο δεύτερος αστερισμός είναι η *Ανδρομέδα*, η αλυσοδεμένη γυναίκα. Έχουμε τρεις γυναίκες μεταξύ των αστερισμών, την Κασσιόπη στον Κριό, που αντιπροσωπεύει την ύλη καθισμένη στην έδρα της, κυρίαρχη· την κόμη της Βερενίκης στην Παρθένο, που θυσίασε την κόμη της για να υπηρετήσει κι αντιπροσωπεύει την ψυχή που μόλις αρχίζει να επιβεβαιώνεται. Η Ανδρομέδα, η αλυσοδεμένη γυναίκα στους Ιχθείς, εκπροσωπεί την τιθασευμένη ύλη.

Ο τρίτος αστερισμός στους Ιχθείς είναι ο βασιλιάς που ονομάζεται *Κηφέας*, ο σύζυγος της Κασσιόπης και πατέρας της Ανδρομέδας. Αυτό σημαίνει ότι “ο Βασιλιάς” αντιπροσωπεύει το Πνεύμα ή την όψη Πατήρ.

Στη φύση υπάρχει το ανθρώπινο βασίλειο και πάνω απ’ αυτό είναι άλλα βασίλεια, πνευματικά και κοσμικά και κάτω υπάρχουν το ζωικό, το φυτικό και το ορυκτό βασίλειο. Το έργο των νοήμων υιών του Θεού είναι να δρουν σαν διαβιβαστές, μέσω του νου, της πνευματικής ενέργειας η οποία θα σώσει και θα ζωογονήσει όλα τα κατώτερα βασίλεια της φύσης.

201

Η Δεύτερη Έλευση του Χριστού

Πώς μπορεί να έρθει ο Παγκόσμιος Σωτήρας; Μπορεί να έρθει όπως ήρθε πριν, σ’ ένα φυσικό σώμα με τα συμπτωματικά του εμπόδια. Σήμερα προβάλλουν στον κόσμο νέες δυνατότητες που δεν υπήρχαν όταν ήρθε πριν. Είμαστε πολύ περισσότερο ευαίσθητοι απ’ ό,τι είμασταν ποτέ· είμαστε ανοιχτοί ο ένας στις σκέψεις του άλλου κι αν ένας τέτοιος δυναμικός στοχαστής σαν τον Χριστό, ό,τι κι αν σημαίνει αυτή η λέξη, έχει επαφή με τις παγκόσμιες υποθέσεις, μου φαίνεται ότι θα δοκίμαζε μια άλλη μέθοδο. Ίσως εργασθεί με τους δικούς του σε κάθε χώρα, επισκιάζοντας τους μαθητές του όπου κι αν βρίσκονται κι επειδή η ψυχή του και οι ψυχές τους είναι μία, θα τους κοινοποιεί το Σχέδιο, θα τους υποδεικνύει τις τάσεις, θα τους δίνει το νέο μήνυμα και θα επαναλαμβάνεται σε κάθε χώρα. Ήδη αυτό συμβαίνει σήμερα. Σε κάθε χώρα βρίσκονται εκείνοι που γνωρίζουν· δεν είπα εκείνοι που λένε ότι γνωρίζουν. Αλλά υπάρχει μια ομάδα ανθρώπινων όντων, που τώρα ολοκληρώνεται, οι οποίοι δε θορυβούν, δεν ενδιαφέρονται για τον εαυτό τους, αλλά στους οποίους έπεσε το φορτίο να οδηγήσουν την ανθρωπότητα. Εγκαινιάζουν κινήματα που περιέχουν το νέο κραδασμό, λένε πράγματα που έχουν παγκόσμιο τόνο, εξαγγέλλουν αρχές που είναι κοσμικές, είναι περιεκτικοί κι όχι αποκλειστικοί, δεν ενδιαφέρονται για την ορολογία που χρησιμοποιεί ο καθένας· επιμένουν ότι ο άνθρωπος πρέπει να κρατά για τον εαυτό του τη δική του εσώτερη δομή αλήθειας κι όχι να την επιβάλλει σε οποιονδήποτε άλλο, αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο

οπουδήποτε συναντηθούν, μιλούν μια παγκόσμια γλώσσα, εκδηλώνουν το παγκόσμιο φως, είναι υπηρέτες και δεν ενδιαφέρονται για τον εαυτό τους.

Είμαι πεπεισμένη ότι δε θα έρθει κάποιος ατομικός Παγκόσμιος Σωτήρας, χρησιμοποιώντας ένα φυσικό σώμα. Πιστεύω σ' αυτό τον ατομικό Παγκόσμιο Σωτήρα, αλλά πιστεύω ότι θα σώσει τον κόσμο διαμέσου του ομίλου. Πιστεύω ότι θα εργασθεί με τους δικούς του· ότι εκγυμνάζει τώρα ανθρώπους, έτσι ώστε θα έρθει η μέρα που αυτός ο όμιλος θα είναι τόσο ισχυρός με το σιωπηλό διαλογισμό του και τη δύναμη της παγκόσμιας υπηρεσίας του ώστε θ' αναγνωρισθεί σαν Σωτήρας· όχι όμως στις μέρες μας.*

Ο Νέος Όμιλος Υπηρετών του Κόσμου

Υφίσταται ήδη ένας τέτοιος όμιλος όπως μόλις περιγράφηκε. Δύο πράγματα πρέπει να κάνουμε. *Πρώτο*, να μάθουμε ν' αναγνωρίζουμε το νέο φθόγγο όπως έρχεται από τους μαθητές όπου κι αν βρίσκονται και *δεύτερο*, να προσαρμοστούμε για να αποτελέσουμε τμήμα αυτού του ομίλου. Το σημάδι αυτών των ανθρώπων δεν είναι η αυτο-επιβεβαίωση· είναι άρα πολύ απασχολημένοι με το έργο της σωτηρίας για να έχουν χρόνο να μιλούν για τον εαυτό τους. Εργάζονται μέσω διαλογισμού που τους κρατά σε επαφή με την πνευματικότητα που είναι μέσα τους και συνεπώς είναι σ' επα-

*Όταν η Α.Α.Μπ. έκανε αυτή τη δήλωση το 1936, φαίνεται πως η αραμική άποψη ήταν ότι η κατάσταση της ανθρωπότητας δεν επέτρεπε κάτι περισσότερο από μια επισκίαση απ' τον Χριστό. Όταν *Η Επανεμφάνιση του Χριστού*, που υπαγορεύθηκε από το Θιβετανό, παρουσιάστηκε το 1948, η πειθαρχία του πολέμου, η καταστροφή των υλικών αξιών, τα δεινά και η νοητική ανάπτυξη της ανθρωπότητας έφεραν ένα αποτέλεσμα που μας λένε ότι ξεπέρασε τις προσδοκίες της Ιεραρχίας. Στο βιβλίο της επανεμφάνισης βρίσκονται οι εξής δηλώσεις: "Το σημείο της απόφασης, όπως ονομάζεται σ' όλους τους ιεραρχικούς κύκλους, προσεγγίστηκε την περίοδο μεταξύ της Πανσελήνου του Ιουνίου 1936 και της Πανσελήνου του Ιουνίου 1945. Συνελπώς το σημείο της απόφασης κάλυψε εννέα χρόνια, ένα σχετικά σύντομο διάστημα· κατέληξε στην απόφαση του Χριστού να επανεμφανισθεί ή να επιστρέψει σε ορατή παρουσία στη Γη, όσο το δυνατό ταχύτερα και πολύ νωρίτερα απ' ό,τι είχε σχεδιασθεί".

Είναι αληθινά σπουδαία πράγματα να αντιληφθούμε ότι η ανθρωπότητα μπόρεσε να επηρεάσει τόσο σημαντικά το χρόνο και τον τρόπο της επανεμφάνισης του Χριστού, με μια αλλαγή στη δεκτικότητά της. Επανελημμένα μας είπαν ότι μόνο η ανθρωπότητα μπορεί να ρυθμίσει αυτά τα σημεία. Εδώ είναι ένα δραματικό παράδειγμα της δύναμης και της ευθύνης της ανθρωπότητας να επισπεύδει την εξελικτική διαδικασία.

φή με τη Μεγάλη Ζωή, τον Παγκόσμιο Σωτήρα που διαχύνει τη δύναμη και την ενέργειά του μέσω αυτών και στον κόσμο. Προσανατολίζουν το νου τους σ' αυτή την κατεύθυνση, υπηρετούν με νοημοσύνη και δε βιάζονται.

Το μήνυμα που τους έρχεται απ' την εσώτερη πλευρά εκφράζεται με τα συμβολικά λόγια, “ό λέγω υμίν εν τη σκοτία, είπατε εν τω φωτί”. Στον καθένα θα ειπωθεί κάτι διαφορετικό, ανάλογα με την ανάγκη των ανθρώπων γύρω του κι εσκεμμένα θα πάει στο σκοτάδι για να παραδώσει ένα μήνυμα στο φως. Δε δεσμεύονται συνεπώς από δόγματα ή δοξασίες, γιατί έχουν το λόγο που ήρθε σ' αυτούς στο σκοτάδι, τον κατεργάσθηκαν μόνοι τους στον αγώνα και την ένταση των ψυχών τους. Ικανοποιούν την ανάγκη των συνανθρώπων τους και δικό τους είναι το μήνυμα του Χριστού, “καινήν εντολήν δίδωμι υμίν ίνα αγαπάτε αλλήλους”. Αυτό δεν είναι συναίσθημα. Ας είμαστε αγαπητοί κι ευγενικοί. Αυτή είναι ευπρεπής διαγωγή· αλλά η αγάπη που διακήρυξε ο Χριστός είναι νοήμων κατανόηση κι εκτίμηση της ανάγκης του ατόμου, όπως ακριβώς το συναντάτε. Όταν αντιμετωπίζετε την απελπιστική ανάγκη των ανθρώπων δεν έχετε χρόνο να σκεφθείτε “να είσθε αγαπητός” με τη συνηθισμένη έννοια. Μπορείτε ίσως να δημιουργήσετε γύρω σας μια ατμόσφαιρα ώστε να σκέφτονται μόνοι τους τη δική τους λύση. Αυτός είναι ο πραγματικός τρόπος να εργάζεσθε. Όσο ασχολείσθε να είσθε αγαπητός, ασχολείσθε με την προσωπικότητά σας.

Η “καινήν εντολήν δίδωμι υμίν” μπορεί να συνοψισθεί στην “περιεκτικότητα”, το σημάδι της Νέας Εποχής, το παγκόσμιο πνεύμα, η ταύτιση, η ενοποίηση με όλους τους συνανθρώπους σας. Αυτό είναι αγάπη κι αυτό θα σας απασχολεί· δε θα έχετε καιρό να μιλάτε για αγάπη, θα είσθε απασχολημένος κάνοντας έργα, μεγάλα έργα και μικρά έργα, ασήμαντα και σημαντικά έργα.

Πώς θα προσαρμοσθούμε άραγε για να ικανοποιήσουμε αυτή την απαίτηση, να έχουμε εκείνα τα χαρακτηριστικά που αυτόματα θα μας βάλουν στον όμιλο των παγκόσμιων υπηρετών; Ποτέ δε θα μπειτε εκεί μιλώντας γι' αυτό, ή με θεωρητική εκτίμηση του προβλήματος. Θα μπειτε εκεί κάνοντας σωστά το επόμενο πράγμα. Αυτό ακούγεται πολύ ανιαρό, αλλά όποιο κι αν είναι το καθήκον σας, κάντε το. Καλλιιεργήστε την ορθή εσώτερη στάση και να είσθε

204 ορθάνοιχτοι σ' όλους τους συνανθρώπους σας. Μάθετε να διαλογίζεσθε και μάθετε να διαλογίζεσθε πραγματικά. Δε μιλώ για είσοδο στη σιωπή, να κάθεστε και να έχετε ένα μακάριο και ειρηνικό αίσθημα, ελπίζοντας ότι θα σηκωθείτε νιώθοντας καλύτερα.

Ο διαλογισμός όταν διεξάγεται σωστά, είναι μια δύσκολη νοητική εργασία, γιατί σημαίνει προσανατολισμό του νου στην ψυχή κι αυτό δεν μπορείτε να το κάνετε. Σημαίνει ότι όταν μάθετε να εστιάζετε το νου σας στην ψυχή, πρέπει να τον κρατήσετε σταθερό, κάτι που δεν μπορείτε να κάνετε· κι όταν μάθετε να το κάνετε, πρέπει να μάθετε ν' ακούτε με το νου σας τι σας λέει η ψυχή κι αυτό δεν μπορείτε να το κάνετε. Έπειτα πρέπει να μάθετε να παίρνετε ό,τι σας είπε η ψυχή και να το διαμορφώνετε σε λέξεις και φράσεις και να το ρίχνετε στον αναμένοντα εγκέφαλό σας. Αυτό είναι διαλογισμός κι ακολουθώντας αυτή τη διαδικασία, θα γίνετε παγκόσμιος υπηρέτης, γιατί τότε θα είσθε η δύναμη όσων επιτελέσατε. Αυτόματα θα επισκιασθείτε από εκείνο το Μεγάλο Ον του οποίου η αποστολή είναι να ανυψώσει την ανθρωπότητα από το σκοτάδι στο φως, από το απατηλό στο πραγματικό. (*Διάλεξη της Α.Α.Μπ.*, 1936. Διασκευασμένη και συντομευμένη.)

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ*

“Οι πρώτες γραφές για την ανθρώπινη φυλή γράφηκαν από το Θεό στη Γη και στον Ουρανό. Η ανάγνωση των Γραφών αυτών είναι η Επιστήμη. Η εξοικείωση με τη γλότη και τα δένδρα, τα έντομα και τα στοιχειακά, μας διδάσκει βαθύτερα μαθήματα αγάπης και πίστης απ’ όσα μπορούμε να σταχυολογήσουμε απ’ τα γραπτά του Φένελον και του Αυγουστίνου. Η μεγάλη Βίβλος του Θεού είναι πάντα ανοικτή στην ανθρωπότητα.”

Άλμπερτ Πάικ

“Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού, ποίησιν δε χειρών αυτού αναγγέλλει το στερέωμα.”

Ψαλμός 19:1

* * *

Η πρόοδος του παγκόσμιου μαθητή απεικονίζεται στους ουρανούς με τους Άθλους του Ηρακλή δια των ζωδίων. Είναι σαν να ζωγράφισε ο Θεός το Σχέδιο του στο διάστημα για την επιτέλεση της εξέλιξης του ανθρώπινου πνεύματος πίσω στην πηγή του.

* * *

Το έντονο ενδιαφέρον που μαρτυρείται αυτό τον καιρό για την πνευματική ζωή, είναι από μόνο του εγγύηση για μια μελέτη όπως οι Άθλοι του Ηρακλή. Η ακαδημαϊκή, δογματική και θεολογική θρησκεία δεν έχει πια την αρχαία της έλξη, αλλά παρά την πλατιά εξέγερση εναντίον της οργανωμένης ή εκκλησιαστικής θρησκείας, η παρόρμηση για τις πνευματικές πραγματικότητες δεν ήταν ποτέ τόσο έντονη όσο σήμερα. Η περίοδος μιας εμπειρικής βίωσης σε μεγάλη κλίμακα είναι κοντά μας. Άνδρες και γυναίκες παντού αρνούνται πια να πιστεύουν τις δογματικές δηλώσεις των εκ-

*Το επόμενο υλικό ετοιμάστηκε από τη Δωροθέα Κόχραν ύστερα από αίτημα της κας Μπέυλη και βρέθηκε στα χαρτιά της. Η περικοπή αυτή φαίνεται να μας δίνει έναν κατ’άλλο συμπερασματικό τόνο για τη σειρά των άθλων του Ηρακλή.

κλησιών ή να δέχονται τυφλά τους ισχυρισμούς οποιασδήποτε θεολογίας. Αποφάσισαν να γνωρίσουν μόνοι τους τα γεγονότα της εσώτερης μυστικιστικής εμπειρίας, αν τέτοια γεγονότα μπορούν να επιβεβαιωθούν και να συλλάβουν μόνοι τους τη φύση αυτής της ταυτότητας που αποκαλούμε ψυχή.

Η παγκόσμια κατάσταση είναι ώριμη για την ανανέωση της ζωσας πίστης και θρησκείας που θα βασίζεται σε προσωπική γνώση κι όχι σε δηλώσεις κι ερμηνείες περιορισμένων διανοιών. Ο Δρ. Ρούφους Τζόουνς, ο μεγάλος αρχηγός των Κουάκερ, επισύρει την προσοχή σ' αυτό το γεγονός, με λόγια που αξίζει να σημειωθούν:

“...ένα ξέσπασμα μυστικισμού είναι πάντοτε σημάδι ότι η ψυχή του ανθρώπου εκφέρει μια έντονη διαμαρτυρία εναντίον του σφετερισμού κάποιου οργανωμένου συστήματος ζωής... που απειλεί ν' αφήσει ελάχιστη προοπτική και περιοχή στην ελεύθερη πρωτοβουλία του και την αυθόρμητη δημιουργική του δραστηριότητα. Είναι μια διακήρυξη ότι η ψυχή έχει ορισμένα έμφυτα δικαιώματα και ικανότητες, μια δική της περιοχή που πρέπει να είναι σεβαστή και να διατηρείται ιερή. Μερικές φορές ο μυστικισμός υπήρξε η διαμαρτυρία του ανθρώπινου πνεύματος εναντίον της σκληρής κρούστας του δόγματος, μερικές φορές μια εξέγερση εναντίον του εκκλησιαστικισμού.”

Η Φιλοσοφική Βάση του Μυστικισμού

υπό Τ.Χ. Χιού, σελ. 46

206 Στις μέρες του σκότους και του φαινομενικού πνευματικού θανάτου εμφανίζεται αναπόφευκτα αυτή η αναζωογόνηση του ενδιαφέροντος για τις ανώτερες πραγματικότητες, εγγυούμενη ότι το πνεύμα του ανθρώπου προχωρεί κι ότι αυτή η πραγματικότητα παραμένει αναλλοίωτη πίσω απ' τη μεταβαλλόμενη επιφάνεια των υλικών γεγονότων. Η ίδια η ανάγκη της στιγμής απαιτεί την ήχηση ενός καθαρού φθόγγου και στο νεοεμφανιζόμενο μυστικιστή και γνώστη ανήκει το έργο αυτής της ήχησης. “Εκείνο που βρισκόμαστε στο μυστικιστή είναι ένα έντονο όργανο για την επιβεβαίωση της πραγματικότητας του Θεού και την πλουσιότερη ερμηνεία του χαρακτήρα Του.” Μ' αυτά τα σαφή λόγια ο Δρ. Τζόουνς επισύρει την

προσοχή μας στο έργο που γίνεται αιώνια στο πνευματικό πεδίο απ' τον αφυπνισμένο ερευνητή.

Η αλήθεια είναι σαν το φοίνικα, αναδυόμενη πάλι στο πεδίο της ανθρώπινης εμπειρίας, αλλά θα είναι η αλήθεια που τη νιώθουμε και τη γνωρίζουμε κι όχι η αλήθεια που επιβάλλεται με τον αυταρχισμό και την αρχαία παράδοση· γιατί η αλήθεια, όπως μας λέει ο Μπέρναρ Σω, είναι “ό,τι γνωρίζετε απ' την εμπειρία σας ότι είναι αληθινό και νιώθετε στην ψυχή σας ότι είναι αληθινό”. Τέτοιες ανανεώσεις της πνευματικής ζωής της φυλής είναι επανερχόμενες και κυκλικές· μπορεί να είναι συναισθηματικής ή διανοητικής φύσης, αλλά χρησιμεύουν για να οδηγούν την υποκειμενική ζωή της φυλής σε μια νέα και πλουσιότερη φάση εμπειρίας και να εξουδετερώνουν και μερικές φορές να ερμηνεύουν τις πιο υλικές κι επιστημονικές παράλληλες τάσεις που μπορούν να ιδωθούν.

Το πρόβλημα κάθε συγγραφέα και δασκάλου σήμερα είναι ν' ανακαλύψει νέους τρόπους για να εκφράσει τις ίδιες θεμελιώδεις αλήθειες κι έτσι να παρουσιάσει τους αρχαίους τύπους και κανόνες του δρόμου που θα οδηγήσουν τον άνθρωπο στο επόμενο στάδιο της πνευματικής του ανάπτυξης. Οι παλιές αλήθειες θ' αποκτήσουν τότε νέες έννοιες και θα δονηθούν με νέα ζωή. Πολλά βιβλία γράφθηκαν για το θέμα της Ατραπού της Μαθητείας. Η επαναδιατύπωση των προβλημάτων που αντιμετωπίζονται στην παγκόσμια Ατραπό και η ανάλυση των δυσκολιών που προκύπτουν καθώς τη διανύουμε, δε δικαιολογείται εκτός αν η εφαρμογή είναι γενική, πρακτική κι εκφράζεται με τέτοιους όρους που να ικανοποιούν την ανάγκη του σύγχρονου σπουδαστή. Η μελέτη των Δώδεκα Άθλων του Ηρακλή, που καλύπτει κάθε όψη της ζωής του μαθητή, μπορεί να μας επιτρέψει ν' αποκτήσουμε μια διαφορετική στάση και να μας αποδεσμεύσει για εκείνη τη χαρά της ατραπού και για εκείνη την ελευθερία της υπηρεσίας, που είναι επαρκής ανταμοιβή για τις εφήμερες ζημιές και τις στιγμιαίες στενοχώριες που μπορεί να δοκιμάζουν την κατώτερη φύση.

Μια απ' τις μεγάλες αποκαλύψεις που πέρασαν σχεδόν απαρατήρητες από την ανθρωπότητα τον περασμένο αιώνα, ήταν η αργή ανάδυση στη συνείδησή μας του γεγονότος της έμφυτης ουσιαστικής θεϊότητάς μας. Οι άνθρωποι αναγνωρίζουν ότι αληθινά έγιναν

“κατ’ εικόνα του Θεού” κι ότι έχουν ίδια φύση με τον Πατέρα τους στον Ουρανό. Σήμερα επίσης οι σκοποί και τα σχέδια που υπόκεινται του δημιουργικού έργου του Θεού μελετούνται πλατιά από την επιστημονική και τη θρησκευτική σκοπιά και φέρνουν σαφείς αλλαγές στη στάση του ανθρώπου προς τη ζωή σαν σύνολο. Αυτό το ανεπισσώμενο σχέδιο για τον άνθρωπο, ατομικό και φυλετικό, αποκαλύπτεται στην ιστορία του αρχαίου αυτού Υιού του Θεού. Μας δίνεται μια συνθετική και πλήρης εικόνα της προόδου της ψυχής απ’ την άγνοια στη σοφία, απ’ την υλική επιθυμία στην πνευματική έφεση και από την τυφλότητα της νηπιακής ανθρωπότητας στην καθαρή όραση εκείνων που βλέπουν το Θεό. Φθάνουμε σ’ ένα σημείο της ιστορίας όπου η νοήμων συνεργασία με τον ψυχικό σκοπό παίρνει τη θέση της τυφλής προσπάθειας και του αγώνα κι ο Ηρακλής που είναι Υιός του Θεού αλλά και υιός του ανθρώπου, μπορεί να προχωρήσει στο *Δρόμο* με το πρόσωπο στραμμένο στο φως, ακτινοβολώντας από τη χαρά εκείνων που γνωρίζουν.

Αυτός ο παλιός μύθος δεν αφήνει ανέγγιχτη καμιά φάση της ζωής του ζηλωτή κι όμως τον συνδέει ακατάπαυστα με το κοσμικό εγχείρημα. Το θέμα του είναι τόσο περιεκτικό, ώστε όλοι μας που είμαστε βυθισμένοι στα προβλήματα της ζωής, μπορούμε να εφαρμόσουμε τις δοκιμές και τις δοκιμασίες, τις αποτυχίες και τις επιτεύξεις της ηρωικής αυτής μορφής που αγωνίσθηκε πριν από αιώνες για τον ίδιο στόχο για τον οποίο αγωνιζόμαστε. Διαβάζοντας αυτή την ιστορία, μπορεί να προκληθεί νέο ενδιαφέρον για την πνευματική ζωή στο νου του σαστισμένου ζηλωτή και να προχωρήσει με νέο θάρρος καθώς αποκτά μια επακόλουθη εικόνα της παγκόσμιας ανάπτυξης και του πεπρωμένου.

208

Μελετώντας τον αρχαίο μύθο βλέπουμε ότι ο Ηρακλής ανέλαβε ορισμένα έργα, συμβολικά σε φύση αλλά παγκόσμια σε χαρακτηριστήρα κι ότι πέρασε κάποια επεισόδια και γεγονότα που εικονίζουν παντοτινά τη φύση της εκπαίδευσης και τις επιτεύξεις που πρέπει να χαρακτηρίζουν έναν υιό του Θεού που βαδίζει στην τελείωση. Αντιπροσωπεύει τον ενσαρκωμένο αλλά όχι ακόμη τέλει υιό του Θεού, που σε κάποιο ιδιαίτερο στάδιο του εξελικτικού κύκλου παίρνει στα χέρια την κατώτερη φύση του και θεληματικά υποβάλλεται στην πειθαρχία που τελικά θα επιφέρει την ανάδυση

της έμφυτης θειότητάς του. Από ένα σφάλλον αλλά ειλικρινά σοβαρό ανθρώπινο ον με νοήμονα επίγνωση του έργου που πρέπει να γίνει, δημιουργείται ένας Παγκόσμιος Σωτήρας και βλέπουμε στους δύο τελικούς άθλους πώς διεξάγεται το έργο της σωτηρίας.

Τρεις μεγάλες και δραματικές ιστορίες λέγονται διαρκώς στους ανθρώπους ανά τους αιώνες: του Ηρακλή, του Βούδδα και του Χριστού, που καθεμιά εικονίζει ένα στάδιο στην Ατραπό της Θεϊότητας. Στην ιστορία του Ηρακλή εικονίζονται οι εμπειρίες στην Ατραπό της Μαθητείας και στα πρώτα στάδια της Ατραπού της Μύησης. Στην περίπτωση του Βούδδα η ιστορία αρχίζει αργότερα από εκείνη του Ηρακλή και βλέπουμε τον Βούδδα να επιτυγχάνει την τελική φώτιση, περνώντας από μυήσεις για τις οποίες ο Ηρακλής δεν ήξερε τίποτε. Ύστερα ήρθε ο ιστορικός Χριστός που ενσωμάτωσε κάτι τόσο ανέκφραστο, ώστε Τον θεωρούμε κατά μοναδικό τρόπο εκπρόσωπο του Θεού. Οι τρεις αυτές ιστορίες αποκαλύπτουν προοδευτικά το σχέδιο του Θεού για την ανάπτυξη του ανθρώπου και μας καλούν ν' ακολουθήσουμε τα βήματα του Ηρακλή που βάδισε την Ατραπό της Μαθητείας και πέτυχε το στόχο του.

Το μαντείο μίλησε και ανά τους αιώνες ήχησε η κραυγή: "Γνώθι σαυτόν". Αυτή η γνώση είναι το εξέχον επίτευγμα στην Ατραπό της Μαθητείας και βλέπουμε πώς διαδοχικά και με νοημοσύνη ο Ηρακλής πέτυχε αυτή τη γνώση. Τον βλέπουμε να διέρχεται τη μεγάλη ατραπό των ουρανόων και σε κάθε ζώδιο να εκτελεί έναν απ' τους δώδεκα άθλους τους οποίους όλοι οι μαθητές καλούνται να εκτελέσουν. Τον βλέπουμε από δύο σκοπιές: εκείνη του μαθητή ατομικά κι εκείνη της ανθρωπότητας σαν σύνολο, του μεγάλου παγκόσμιου μαθητή του οποίου είναι το πρωτότυπο. Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι η ανθρωπότητα έφτασε μαζικά το στάδιο του ζηλωτή κι ότι η φυλή στέκει στη δοκιμαστική ατραπό, την ατραπό της εξάγνισης. Αν η οδύνη είναι ο μεγάλος εξαγνιστής, τότε πράγματι η παραπάνω δήλωση αληθεύει. Οι άνθρωποι σήμερα είναι νοήμονες και ζητούν ειλικρινά μια διέξοδο απ' το τωρινό υλιστικό αδιέξοδο και μαθαίνουν να συντονίζουν τις ικανότητες και τις δυνατότητές τους, νοητικές, συναισθηματικές και φυσικές, σε μια προσπάθεια ανύψωσης απ' όλα όσα τους κρατούν στη γη. Το στάδιο αυτό εκφράστηκε πάντα απ' τους πιο προχωρημένους τύπους αν-

θρώπων, αλλά ποτέ πριν ολόκληρη η ανθρώπινη οικογένεια δεν ήταν σ' αυτή την κατάσταση. Εδώ βρίσκεται το θαύμα των περαμένων επιτεύξεων κι εδώ είναι η ώρα μιας θαυμασίας ευκαιρίας.

Βλέπουμε τον Ηρακλή να ξεκινά σ' αυτό το σημείο και να περνά από ποικίλες εμπειρίες μέχρι να φθάσει στην ανοικτή θύρα του Λέοντα, απ' την οποία μπορεί να περάσει στην Ατραπό της Μαθητείας. Τον βλέπουμε να μαθαίνει τα μαθήματα της ισορροπίας, της ανιδιοτέλειας και της νίκης πάνω στην επιθυμητική φύση μέχρι να γίνει ο προσηλωμένος μαθητής στον Τοξότη, πριν περάσει απ' την πύλη που οδηγεί στο όρος της μύησης. Αργά κι οδυνηρά μαθαίνει το μάθημα ότι ο ανταγωνισμός και η ιδιοτέλεια πρέπει να εξαφανισθούν κι ότι κάθε αρπαγή για το χωριστό κατώτερο εαυτό δεν είναι μέρος της αποστολής ενός υιού του Θεού. Βλέπει τον εαυτό του σαν άτομο μόνο για ν' ανακαλύψει ότι ο ατομισμός πρέπει να θυσιασθεί με νοημοσύνη στο καλό της ομάδας· μαθαίνει ότι η προσωπική απληστία δεν έχει θέση στη ζωή του ζηλωτή που ζητά απελευθέρωση απ' τον επαναλαμβανόμενο κύκλο της ύπαρξης και τη διαρκή σταύρωση στο σταυρό της ύλης και της μορφής. Τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που είναι βυθισμένος στη μορφική ζωή και υπό την εξουσία της ύλης, είναι φόβος, ατομικός ανταγωνισμός και απληστία. Αυτά πρέπει να δώσουν τη θέση τους στην πνευματική εμπιστοσύνη, τη συνεργασία, την ομαδική επίγνωση και την ανιδιοτέλεια. Αυτά είναι τα μαθήματα που μας φέρνει ο Ηρακλής.

210 Αυτή είναι επίσης η ιστορία του κοσμικού Χριστού που σταυρώθηκε απ' την αρχή της δημιουργίας στο σταθερό σταυρό των ουρανών. Αυτή είναι η ιστορία του ιστορικού Χριστού που μας δόθηκε στην ιστορία του Ευαγγελίου και διαδραματίστηκε για μας πριν δύο χιλιάδες χρόνια στην Παλαιστίνη, όταν ο ήλιος έμπαινε στο ζώδιο του παγκόσμιου Σωτήρα, το ζώδιο των Ιχθύων. Αυτή είναι η ιστορία κάθε ανθρώπου ατομικά που σταυρώνεται στο σταυρό της ύλης και της ύπαρξης κι ανακαλύπτει ότι αληθινά είναι υιός του Θεού ενσαρκωμένος σε κάθε ανθρώπινο ον. Θεός ενσαρκωμένος στην ύλη. Αυτή είναι η ιστορία του ηλιακού συστήματος, η ιστορία του πλανήτη μας, η ιστορία κάθε ανθρώπου. Καθώς βλέπουμε τον έναστρο ουρανό πάνω μας, έχουμε το μεγάλο αυτό δράμα που απεικονίζεται αιώνια για χάρη μας.

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΚΑΘΕ ΖΩΔΙΟΥ

Η ακόλουθη σύνοψη για τα ζωδιακά σημεία προσφέρεται σαν βάση για περαιτέρω μελέτη και γρήγορη αναφορά:

Κριός

Στοιχείο: Ζώδιο του πυρός (όπως ο Λέων κι ο Τοξότης).

Ποιότητα: Εγκαινίαση. Έναρξη. Θέληση ή Δύναμη που εκφράζεται δια των μεγάλων δημιουργικών διαδικασιών. Στα αρχικά στάδια οι δραστηριότητες κατευθύνονται στην υλική πλευρά της ζωής· αργότερα στην πνευματική.

Πολικό Αντίθετο: Ζυγός, ζώδιο του αέρα (ισορροπία).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, ο Άρης· εσωτερικός, ο Ερμής.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: “Ας αναζητηθεί πάλι η μορφή”· απ' τη σκοπιά της ψυχής: “Προβάλλω και από το πεδίο του νου κυβερνώ”.

Ταύρος

Στοιχείο: Ζώδιο της γης (όπως η Παρθένος κι ο Αιγόκερως).

Ποιότητα: Επιθυμία για τη μάζα των ανθρώπων· θέληση ή κατευθυνόμενος σκοπός για το μαθητή.

Πολικό Αντίθετο: Σκορπιός, ζώδιο του ύδατος (σύγκρουση της δυαδικότητας· υπερνίκηση της επιθυμίας· θριαμβευτική μαθητεία).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, η Αφροδίτη· εσωτερικός, ο Ήφαιστος.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: “Ο αγώνας ας είναι απτόητος”· απ' τη σκοπιά της ψυχής: “Βλέπω κι όταν ο οφθαλμός ανοίξει, όλα φωτίζονται”.

211

Δίδυμοι

Στοιχείο: Ζώδιο του αέρα (όπως ο Ζυγός κι ο Υδροχόος).

Ποιότητα: Δυαδικότητα. Αγάπη-Σοφία. Ρευστότητα. Έλεγχος κάθε ζεύγους των αντιθέτων. Η υποκείμενη αγάπη της

Θεότητας φθάνει στο ηλιακό μας σύστημα μέσω των Διδύμων.

Πολικό Αντίθετο: Τοξότης, ζώδιο του πυρός (προσήλωση, προετοιμασία για μύηση).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, ο Ερμής· εσωτερικός, η Αφροδίτη.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: "Η ασάθεια ας κάνει το έργο της"· απ' τη σκοπιά της ψυχής: "Αναγνωρίζω τον άλλο μου εαυτό και στο σβήσιμο αυτού του εαυτού αυξάνω και λάμπω".

Καρκίνος

Στοιχείο: Ζώδιο του ύδατος (όπως ο Σκορπιός και οι Ιχθείς).

Ποιότητα: Μαζική ευαισθησία· για το μέσο άνθρωπο μαζική ταύτιση με τη μορφή· για το μαθητή υπηρεσία στις μάζες.

Πολικό Αντίθετο: Αιγόκερως, ζώδιο της γης (πνευματική επίγνωση μετά από αγώνα· τόπος γέννησης του Χριστού).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, η Σελήνη· εσωτερικός, ο Ποσειδώνας.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: "Η απομόνωση ας κυριαρχεί κι όμως το πλήθος ας υπάρχει"· απ' τη σκοπιά της ψυχής: "Κτίζω ένα φωτισμένο σπίτι και σ' αυτό κατοικώ".

Λέων

Στοιχείο: Ζώδιο του πυρός (όπως ο Κριός κι ο Τοξότης).

Ποιότητα: Ευαισθησία που οδηγεί σε ατομική επίγνωση. Προβολή από την αγέλη. Αυτοσυνείδηση. Αυτοβεβαίωση.

Πολικό Αντίθετο: Υδροχόος, ζώδιο του αέρα (ομαδική επίγνωση, παγκόσμια υπηρεσία).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός και εσωτερικός, ο Ήλιος.

212 Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: "Ας υπάρχουν κι άλλες μορφές, εγώ κυβερνώ"· απ' τη σκοπιά της ψυχής: "Είμαι Εκείνο κι Εκείνο είμαι Εγώ".

Παρθένος

Στοιχείο: Ζώδιο της γης (όπως ο Ταύρος κι ο Αιγόκερως).

Ποιότητα: Η μοναδική υπηρεσία στην Παρθένο είναι ότι γαλουχούνται και η μορφή και το πνεύμα, προασπίζοντας τον "Χριστόν εν υμίν, την ελπίδα της δόξης".

Πολικό Αντίθετο: Ιχθείς, ζώδιο του ύδατος (η Χριστική συνείδηση αποκαλύπτεται σαν Παγκόσμιος Σωτήρας).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, ο Ερμής· εσωτερικός, η Σελήνη.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: “Ας βασιλεύει η ύλη”· απ' τη σκοπιά της ψυχής: “Είμαι η Μητέρα και το Παιδί, είμαι Θεός, είμαι ύλη”.

Ζυγός

Στοιχείο: Ζώδιο του αέρα (όπως οι Δίδυμοι κι ο Υδροχόος).

Ποιότητα: Ισορροπία. Ένα διάλειμμα όπου η δυαδικότητα γίνεται γνωστή και η ζωή της ψυχής και της μορφής ισορροπούν (Νόμος, Σεξ, Χρήμα).

Πολικό Αντίθετο: Κριός, ζώδιο του πυρός (υποκειμενικό, λανθάνουσα συνείδηση, θέληση για ενσάρκωση).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, η Αφροδίτη· εσωτερικός, ο Ουρανός.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: “Ας γίνει εκλογή”· απ' τη σκοπιά της ψυχής: “Εκλέγω το Δρόμο που προχωρεί μεταξύ των δύο μεγάλων γραμμών δύναμης”.

Σκορπιός

Στοιχείο: Ζώδιο του ύδατος (όπως ο Καρκίνος κι οι Ιχθείς).

Ποιότητα: Σύγκρουση. Δοκιμασία. Δοκιμή. Σημεία κρίσης. Στιγμές αναπροσανατολισμού. Σημείο στροφής στη ζωή της ανθρωπότητας και του ατόμου. Ο Ηρακλής έγινε ο θριαμβευτής μαθητής στο Σκορπιό.

Πολικό Αντίθετο: Ταύρος, ζώδιο της γης (επιθυμία και ανάπτυξη του ψυχικού φωτός).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός κι εσωτερικός, ο Άρης.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: “Ας ανθίσει η Μάγια κι η απάτη ας κυβερνά”· απ' τη σκοπιά της ψυχής: “Είμαι πολεμιστής και από τη μάχη προβάλλω θριαμβευτής”.

Τοξότης

Στοιχείο: Ζώδιο του πυρός (όπως ο Κριός κι ο Λέων).

Ποιότητα: Εστιασμένη κατεύθυνση. Προσηλωμένη δραστηριότητα. Στα πρώτα στάδια ικανοποίηση της επιθυμίας· στα επόμενα στάδια, έφεση για το στόχο της μύησης.

Πολικό Αντίθετο: Δίδυμοι, ζώδιο του αέρα (τελικός έλεγχος της ρευστότητας και των ζευγών των αντιθέτων· συγχώνευση, σύνθεση, ενοποίηση).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, ο Δίας· εσωτερικός, η Γη.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: "Ας αναζητηθεί τροφή"· απ' τη σκοπιά της ψυχής: "Βλέπω το στόχο. Φτάνω στο στόχο και βλέπω έναν άλλο".

Αιγόκερως

Στοιχείο: Ζώδιο της γης (όπως ο Ταύρος και η Παρθένος).

Ποιότητα: Ακραία χαρακτηριστικά των χειρότερων και των καλύτερων τύπων. Φιλοδοξία. Αποκρυστάλλωση. Αγώνας για κυριαρχία. Μεταμόρφωση. Μημένη συνείδηση. "Ο μονόκερως του Θεού".

Πολικό Αντίθετο: Καρκίνος, ζώδιο του ύδατος (πρώτη θύρα στην ενσάρκωση).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός κι εσωτερικός, ο Κρόνος.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: "Η φιλοδοξία ας κυβερνά και η θύρα ας μένει ανοικτή"· απ' τη σκοπιά της ψυχής: "Είμαι χαμένος σε φως επουράνιο και σ' αυτό το φως στρέφω τα νώτα".

Υδροχόος

Στοιχείο: Ζώδιο του αέρα (όπως οι Δίδυμοι κι ο Ζυγός).

Ποιότητα: Θέληση για υπηρεσία, πρώτα του κατώτερου εαυτού, έπειτα του ανώτερου Εαυτού. Παγκόσμια υπηρεσία. Ατομική συνείδηση μετουσιωμένη σε ομαδική συνείδηση.

Πολικό Αντίθετο: Λέων, ζώδιο του πυρός (ατομική επίγνωση· ώθηση για αυτογνωσία· τελική αυτοκυριαρχία προπαρασκευαστική για ανιδιοτελή υπηρεσία).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, ο Ουρανός· εσωτερικός, ο Δίας.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: "Η επιθυμία στη μορφή ας κυβερνά"· απ' τη σκοπιά της ψυχής: "Είμαι το ύδωρ της ζωής, που χύνεται στους διψασμένους".

Ιχθείς

Στοιχείο: Ζώδιο του ύδατος (όπως ο Καρκίνος κι ο Σκορπιός).

Ποιότητα: Δυαδικότητα. Ρευστότητα προικισμένη με ενστικτώδη συνείδηση. Μεντιουμισμός. Μη αφυπνισμένος πολωμένος νους. Υπνώπουσα ενόραση. Θάνατος της προσωπικότητας. Απελευθέρωση της ψυχής από την αιχμαλωσία. Χριστός, ο Παγκόσμιος Σωτήρας.

Πολικό Αντίθετο: Παρθένος, ζώδιο της γης (ύλη· ο Χριστός στο σπήλαιο της καρδιάς).

Κυβερνήτες: Εξωτερικός, ο Δίας· εσωτερικός, ο Πλούτων.

Βασικοί Τόνοι: Απ' τη σκοπιά της μορφής: "Προχώρησε στην ύλη"· απ' τη σκοπιά της ψυχής: "Αφήνω τον οίκο του Πατρός και γυρίζοντας σώζω".

* * *

“Η βοήθεια πρέπει να έρθει από μια πηγή άλλη απ’ αυτή της περιορισμένης ύπαρξης, αλλά η πηγή αυτή δεν πρέπει να είναι κάτι ολοκληρωτικά έξω από μας, με την έννοια ότι δε θα έχει κατανόηση των περιορισμών μας κι επομένως δε θα είναι κατά κανένα τρόπο συμπαθητική για μας. Η πηγή της βοήθειας πρέπει να έχει την ίδια καρδιά με τη δική μας, έτσι ώστε να υπάρχει ένα ρεύμα συμπόνιας που θα διατρέχει τις δύο. Η πηγή-δύναμη πρέπει να είναι μέσα μας κι επίσης έξω. Αν δεν είναι μέσα μας, δε θα μπορεί να μας καταλάβει· αν δεν είναι απ’ έξω, θα υποταχθεί στις ίδιες συνθήκες. Είναι ένα αιώνιο πρόβλημα, να είναι ή να μην είναι, να είναι μέσα κι όμως να είναι έξω, να είναι πεπερασμένη κι όμως έτοιμη να υπηρετήσει το άπειρο.”

Ντ. Τ. Σουζούκι

Η ΑΤΡΑΠΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΖΩΔΙΑΚΟΥ*

215 *“Η ανοδική πορεία των ψυχών βρίσκεται δια των δώδεκα σημείων του Ζωδιακού... η καθοδική πορεία είναι η ίδια.”*

Κλήμης ο Αλεξανδρεύς

Στη ζωή του Ηρακλή, την ψυχή σε ενσάρκωση και στην πρόοδο του γύρω στο Ζωδιακό απ’ τον Κριό στους Ιχθείς πάνω στον αντεστραμμένο τροχό, την ατραπό του μαθητή, θα ήταν χρήσιμο να ορίσουμε σε συντομία το Ζωδιακό, έτσι ώστε να μπορούμε να παρακολουθήσουμε τους άθλους του με νοημοσύνη. Θα ήταν επίσης επωφελές να επιβεβαιώσουμε αν στη Δυτική Χριστιανική μας παράδοση υπάρχουν ενδείξεις της επιρροής της αρχαίας επιστήμης της αστρολογίας.

Υπήρξαν πολλοί ορισμοί της λέξης “Ζωδιακός”. Ο συνηθέστερος είναι ο ακόλουθος:

“...Η λέξη παράγεται από την Ελληνική “ζώδιο”, ένα μικρό ζώο, η πλήρης έκφραση της οποίας είναι ζωδιακός κύκλος ή κύκλος των ζωδίων. Είναι μια φανταστική ζώνη του ουρανού, που σχηματίζεται από δύο κύκλους ισαπέχοντες απ’ την εκλειπτική περίπου κατά δέκα οκτώ μοίρες, που ορίζουν την ατραπό του ηλίου είτε στην ετήσια περιφορά του, όπου οι δώδεκα διαιρέ-

*Για να μη χαθούμε στους πολύχρωμους άθλους του Ηρακλή και τα θαύματα αυτής της αλληγορίας των άθλων όλων των μαθητών στον εξελικτικό τους δρόμο, ή για να μην περιορισθούμε στην προσωπική συσχέτιση με το δικό μας ηλιακό σημείο σ’ αυτή την ενσάρκωση, φαίνεται φρόνιμο να στρέψουμε τις σκέψεις μας στη βαθύτερη σημασία των ενεργειών αυτών των ζωδίων, που πέφτουν πάνω στο μικρό μας πλανήτη και στην από μέρους μας χρήση τους. Η μεγαλύτερη εικόνα του αποτελέσματος στον κόσμο και στη φυλετική εξέλιξη πρέπει ν’ απασχολήσει τη σκέψη μας. Ο Θιβετανός μας λέει ότι όλα εξαρτώνται από το βαθμό της δεκτικότητας και της ανταπόκρισής μας που καθορίζεται από τη θέση μας στην εξέλιξη.

σεις υποδεικνύουν τη διαδοχή των μηνών του έτους είτε στην ημερήσια πορεία του, όπου οι υποδιαιρέσεις σηματοδοτούν τις ώρες της ημέρας και της νύχτας.”

Αστρολογία, ο Κρίκος μεταξύ Δύο Κόσμων
υπό Σ. Ελιζαμπεθ Χωλ, Μ.Α.

Ο Βαλέντια Στράττον μπορεί επίσης ν’ αναφερθεί εδώ:

“...στην αστρονομία, λέει η επιστήμη, ο Ζωδιακός είναι μια φανταστική ζώνη των ουρανών, πλάτους 16 ή 18 μοιρών, δια της οποίας περνά η πορεία του ηλίου (η εκλειπτική). Περιλαμβάνει τους δώδεκα αστερισμούς που αποτελούν τα δώδεκα σημεία του Ζωδιακού και απ’ τα οποία ονομάζονται... Ο αστρολογικός Ζωδιακός είναι ένας φανταστικός κύκλος που περνά γύρω από τη γη στο επίπεδο της εκλειπτικής και το πρώτο του σημείο ονομάζεται Κριός στις 0 μοίρες. Διαιρείται σε δώδεκα ίσα μέρη που καλούνται ‘σημεία του Ζωδιακού’ και καθένα απέχει διάστημα 30 μοιρών και μ’ αυτό μετράται η ορθή άνοδος των ουράνιων σωμάτων. Ο κινητός ή φυσικός Ζωδιακός είναι μια διαδοχή των αστερισμών που σχηματίζουν μια ζώνη πλάτους 47 μοιρών που βρίσκεται βόρεια και νότια της εκλειπτικής.”

216

Γλωσσάριο του Ουράνιου Πλοίου του Βορρά

Ο Ουώλτερ Χ. Σάμπσον μας δίνει μια πολύ απλή ερμηνεία της φανταστικής ζώνης. Μας λέει:

“Ο Ζωδιακός, μιλώντας κυριολεκτικά, είναι η ουράνια εκείνη ζώνη δια της οποίας περνά η φαινομενική πορεία του ηλίου· το σημείο της αρχής της είναι η Εαρινή Ισημερία που, όπως ξέρουμε, είναι σε συνεχή ανάστροφη κίνηση διαμέσου ενός κύκλου αστερισμών που βρίσκονται κοντά στην εκλειπτική. Ο Ζωδιακός διαιρείται σε δώδεκα ίσα μέρη τριάντα μοιρών έκαστο, που αντιστοιχούν περίπου στους δώδεκα αστερισμούς του Κριού, Ταύρου, Διδύμων, Καρκίνου, Λέοντα, Παρθένου, Ζυγού, Σκορπιού, Τοξότη, Αιγόκερου, Υδροχόου και Ιχθύων.”

Ζωδιακός: Η Επιτομή της Ζωής

Ο Άλαν Λήο μας λέει επίσης:

“...οι αστερισμοί είναι ομάδες απλανών αστέρων, οι δώδεκα κύριες ομάδες που καλούνται με τα ίδια ονόματα των δώδεκα ζωδίων, παρότι δεν καλύπτουν την ίδια περιοχή των ουρανών. Η μετάπτωση των ισημεριών, που προξενείται απ’ την ‘κίνηση’ του ηλίου στο διάστημα, κάνει τους αστερισμούς να φαίνονται ότι κινούνται αντίθετα στη σειρά των ζωδίων με ρυθμό 50 1/3 δευτερόλεπτα το χρόνο.”

Λεξικό της Αστρολογίας, σελ. 204

Ένα σημείο που πρέπει να θυμόμαστε δίνεται από τον Άλαν Λήο στα ακόλουθα:

217 “Οι δώδεκα αστερισμοί σχηματίζουν το Ζωδιακό του όλου ηλιακού συστήματος... όπως ακριβώς η περιστροφή της γης κάνει τα ζώδια ν’ ανατέλλουν και να δύουν κι ένα νέο ζώδιο βρίσκεται σε άνοδο κάθε δύο ώρες κατά μέσο όρο· έτσι σαν αποτέλεσμα της μετάπτωσης ο πολύ μεγαλύτερος κύκλος των αστερισμών περνά δια της εκλειπτικής της γης στο ισημερινό σημείο, την αρχή του Ζωδιακού. Μ’ αυτό τον τρόπο η μεγάλη ημέρα της μετάπτωσης που περιλαμβάνει περισσότερο από είκοσι πέντε χιλιάδες χρόνια, αντιστοιχεί σε μια από τις μέρες μας, γιατί κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου και οι δώδεκα αστερισμοί ανατέλλουν και δύουν μία φορά.”

Λεξικό της Αστρολογίας, σελ. 167

Το δεύτερο πράγμα που πρέπει συνεπώς να θυμόμαστε είναι ότι υπάρχουν δύο Ζωδιακοί, ο μεγάλος κι ο μικρός. Ο πρώτος περιλαμβάνει τους δώδεκα αστερισμούς δια των οποίων ο ήλιος και το πλανητικό σύστημα φαίνονται να περνούν σ’ ένα μεγάλο κύκλο πάνω από 25.000 χρόνια. Ο δεύτερος είναι ο ίδιος κύκλος των αστερισμών δια του οποίου η γη φαίνεται να περνά στην ετήσια περιφορά της γύρω από τον ήλιο και πάνω σ’ αυτόν οι αστρολόγοι βασίζουν τις προβλέψεις τους και καταστρώνουν τα ωροσκόπια. Έτσι έχουμε στους δύο αυτούς Ζωδιακούς το σύμβολο της προό-

δου της Ζωής η οποία εμψυχώνει ένα ηλιακό σύστημα, έναν πλανήτη κι έναν άνθρωπο.

“Όπως η γη στο ετήσιο ταξίδι της γύρω απ’ τον ήλιο διέρχεται από ένα σημείο του Ζωδιακού κάθε μήνα, έτσι και το ηλιακό μας σύστημα στη διάρκεια του μεγάλου ταξιδιού του γύρω από τον κεντρικό ήλιο του σύμπαντος (Αλκυονή) διέρχεται από κάθε σημείο του Ζωδιακού· αλλά στο μεγαλύτερο αυτό κύκλο αντί για ένα μήνα το ηλιακό σύστημα χρειάζεται περίπου δύο χιλιάδες και εξήντα χρόνια για να διέλθει από κάθε ζώδιο.”

Το Μήνυμα του Υδροχόου, σελ. 23

υπό Όμερ Κέρτις

Ένας ενδιαφέρων και πιθανότερος ορισμός της λέξης “Ζωδιακός” δίνεται από τον Δρ. Έθελμπερτ Μπάλλινγκερ στο βιβλίο του *Η Μαρτυρία των Αστέρων*. Λέει:

“Η λέξη προέρχεται από την Ελληνική ‘Ζωδιακός’ που δεν προκύπτει απ’ το ‘ζώο’, ‘ζω’, αλλά από μια πρωτόγονη ρίζα δια της Εβραϊκής ‘ζόντι’ που στα Σανσκριτικά σημαίνει ‘οδός’. Η ετυμολογία της δεν έχει σχέση με τα ζωντανά πλάσματα, αλλά υποδηλώνει το δρόμο ή τα βήματα και χρησιμοποιείται για το δρόμο ή την ατραπό που φαίνεται ν’ ακολουθεί ο ήλιος μεταξύ των αστέρων στην πορεία ενός έτους.”

218

Συνεπώς ο Ζωδιακός είναι η Ατραπός ή η Οδός. Όταν ο Χριστός μίλησε στους μαθητές Του ως Κοσμικός Χριστός, είπε: “Εγώ ειμί η Οδός” και σ’ αυτό μπορεί να δοθεί μια αστρολογική σημασία, γιατί και οι τρεις τύποι ζών βαδίζουν αυτή την κοσμική Οδό, ο Κοσμικός Χριστός, το Πλανητικό Πνεύμα και το ανθρώπινο ον.

Έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο Ζωδιακός αναφέρεται σαν πλάνη και σαν φανταστική ατραπός, μια εμφάνιση. Το *Λεξικό του Ουέμπστερ*, λόγου χάρι, ορίζει το Ζωδιακό σαν “τη φανταστική ατραπό του ηλίου διαμέσου των ουρανών” και σ’ όλα τα σχετικά βιβλία δίνεται έμφαση στο γεγονός ότι όλα είναι εμφάνιση, η μεγάλη πλάνη. Ένας συγγραφέας μας λέει ότι:

“...για τον αστρονόμο ο Ζωδιακός είναι απλώς η ατραπός του ηλίου, της σελήνης και των πλανητών, που δεν έχει περισσότερη πραγματικότητα από τα ίχνη των πλοίων πάνω σ’ έναν άτλαντα για την πληροφόρηση των υποψήφιων ταξιδιωτών.”

Ο Ζωδιακός και η Ψυχή, σελ. 1
υπό Κ.Ε.Ο. Κάρτερ

Καθώς μελετούμε τη φανταστική ατραπό προβάλλουν δύο σκέψεις. Ερχόμαστε κατά πρόσωπο με την έννοια μιας σταθερής και διαρκούς προόδου γύρω απ’ την πελώρια αυτή ζώνη αστερισμών. Η ιδέα της αιώνιας επανάληψης και της συνεχούς δραστηριότητας που φέρνει, όπως ελπίζουμε και πιστεύουμε, μια συνεχή ανάπτυξη, μας δίνει μια σύλληψη του μεγέθους της Μίας Ζωής και το όραμα ενός συνεχώς αναδυόμενου σχεδίου και σκοπού που ενσωματώνει τη νοήμονα πραγμάτωση της σκέψης του Θεού.

Η δεύτερη ιδέα που βρήκε τόση μεγάλη ανταπόκριση στον ανθρώπινο νου ώστε συνιστά ό,τι αποκαλούμε “επιστήμη της αστρολογίας” και σχηματίζει τη βασική της υπόθεση, είναι ότι καθένα απ’ αυτά τα ζώδια δια των οποίων ο ήλιος και η γη φαίνονται να διέρχονται, είναι ενσωματώσεις ενεργειών που έχουν ένα δυναμικό αποτέλεσμα σ’ όλες τις μορφές ζωής του πλανήτη μας και στον κόσμο των ιδεών. Η ανθρωπότητα αντιμετωπίζει κι επηρεάζεται από ενέργειες που εγγίζει το ηλιακό μας σύστημα καθώς διέρχεται απ’ τους διάφορους αστερισμούς. Αν αυτό είναι γεγονός κι αν μπορούσαμε να έχουμε μια αρκετά πλατιά ανασκόπηση, θα ήταν δυνατό να καταδείξουμε την αλήθεια αυτής της επιρροής.

Πώς λοιπόν μπορούν αυτές οι ενέργειες να είναι αποτελεσματικές; Λέγεται ότι διαβιβάζονται με σκεπτομορφές. Χρησιμοποιούμε εύκολα τη φράση, “η ενέργεια ακολουθεί τη σκέψη”. Εδώ η πραγματικότητα αυτής της πίστης τίθεται σε κοσμική δοκιμασία. Λέγεται επίσης ότι ο θάνατος είναι “πλάσμα της φαντασίας μας”.

Μαρτυρία για την Αποτελεσματικότητα των Ζωδιακών Ενεργειών στη Γήινη Ζωή

Στη μεγαλύτερη εικόνα αναφαίνονται ορισμένα ενδιαφέροντα γεγονότα. Μπορούμε να πούμε, για παράδειγμα, ότι μεταξύ των

προηγούμενων τεσσάρων ή πέντε χιλιάδων ετών ο ήλιος ήταν κάπου στο ζώδιο του Ταύρου. Τότε είχαμε τη λατρεία του ταύρου στην Αίγυπτο και την Ινδία και τη θυσία του ιερού ταύρου στα Μυστήρια του Μίθρα.

Δύο χιλιάδες χρόνια περίπου πριν τη γέννηση του Χριστού οι αστρονόμοι μας λένε ότι ο ήλιος πέρασε στο ζώδιο του Κριού και τότε ήρθε το μήνυμα των Εβραίων. Συνεπώς την εποχή εκείνη έχουμε την Έξοδο των Εβραίων και τη θυσία του αμνού. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί εδώ η αληθινή σημασία της αμαρτίας των Τέκνων του Ισραήλ στην έρημο. Διαβάζουμε ότι κατασκεύασαν ένα χρυσό μόσχο κι έπεσαν και τον προσκυνούσαν, επιστρέφοντας μ' αυτή την πράξη σε αρχαίες μορφές και θυσίες. Η αμαρτία τους συνίστατο σε μια αντιδραστική στάση και στη μη σύλληψη της σημασίας της νέας εποχής στην οποία βρίσκονταν.

Οι αστρονόμοι μας λένε πάλι ότι όταν ο Χριστός γεννήθηκε στην Παλαιστίνη, την ημερομηνία που αρχίζει το Χριστιανικό μας μήνυμα, ο ήλιος περνούσε στο ζώδιο των Ιχθύων. Έχουμε συνεπώς την έμφαση που δόθηκε στην ιστορία του Ευαγγελίου στο συμβολισμό του ιχθύος. Ο Χριστός διάλεξε ψαράδες για μαθητές Του· έκανε θαύματα με ψάρια· έστειλε τους μαθητές Του στον κόσμο για να γίνουν αλιείς ανθρώπων· για δύο χιλιάδες χρόνια έγινε έθιμο να τρώμε ψάρια τη Μεγάλη Παρασκευή και στις μέρες της νηστείας. Έτσι βλέπουμε τη θυσία του αμνού ν' ακολουθεί τη θυσία του ταύρου και το σύμβολο του ιχθύος εκείνο του αμνού κι αυτό καθώς ο ήλιος περνούσε φαινομενικά απ' τον Ταύρο στον Κριό και απ' τον Κριό στους Ιχθείς.

220

Τώρα περνάμε στο ζώδιο του Υδροχόου, αν και δεν μπήκαμε ακόμη πλήρως σ' αυτό το ζώδιο, μια διαδικασία που θα απαιτήσει περίπου διακόσια χρόνια. Πληροφορούμαστε απ' τους αστρονόμους ότι αρχίσαμε να μεταβαίνουμε σ' αυτό το ζώδιο πριν διακόσια περίπου χρόνια κι έκτοτε διακρίνεται ότι ο Υδροχόος άρχισε να κάνει αισθητή την παρουσία του με την ανάπτυξη της υγιεινής και της γόνιμης χρήσης του νερού. Αλλά ο Υδροχόος είναι ζώδιο του αέρα και οι ουρανοί είναι γεμάτοι από αεροπλάνα. Συνεπώς ακόμη και στις εξωτερικές της μορφές η επιρροή των ζωδίων αποδεικνύεται ασφαλώς και υπάρχει πραγματική βάση στον ισχυρι-

σμό των εσωτεριστών ότι κάθε νέο ζώδιο φέρνει στη γη διακριτές ενέργειες, νέες έννοιες και νέες ευκαιρίες.

Μπορεί επίσης ναδειχθεί ότι οι αστρολογικοί αυτοί παράγοντες έθεσαν τη σφραγίδα τους στη Χριστιανική μας παράδοση και στις εκκλησιαστικές μας συνήθειες. Έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι την Παραμονή των Χριστουγέννων ο λαμπρότερος απ' τους απλανείς αστέρες, ο Σείριος, φαίνεται αριστερά της γραμμής του μεσημβρινού κάπου στο νότο. Πριν δύο χιλιάδες χρόνια, λόγω της μετάπτωσης των ισημεριών, βρισκόταν στη γραμμή του μεσημβρινού. Αυτός είναι ο Αστήρ της Ανατολής. Συγχρόνως ο αστερισμός της Παρθένου έγινε ορατός στην ανατολή κι αξίζει να σημειωθεί η σύμπτωση ότι ο Στάχυς, ο λαμπρότερος αστέρας αυτού του αστερισμού, σημαίνει “στάχυς σίτου” και η Βηθλεέμ, ο τόπος της γέννησης του Χριστού, σημαίνει “οίκος του άρτου”. Όταν η διάταξη αυτή έρχεται κυκλικά στους ουρανούς, κάνουν την εμφάνισή τους οι μεγάλοι ιστορικοί Υιοί του Θεού για την ανύψωση της ανθρωπότητας και τη σωτηρία του κόσμου. Λέγεται επίσης ότι η συζυγία του Κρόνου και του Δία δημιούργησε μια λαμπρή, εντυπωσιακή εμφάνιση.

221 Μπορεί να δοθεί κι ένα άλλο παράδειγμα του αποτελέσματος των αστερισμών στη Χριστιανική μας πίστη. Στη Ρωμαιοκαθολική και την Αγγλικανική Εκκλησία τηρούνται δύο εορτές που ονομάζονται η Ανάληψη της Παρθένου, η οποία εορτάζεται στις 15 Αυγούστου και η Γέννηση της Παρθένου, στις 8 Σεπτεμβρίου. Κάθε χρόνο ο ήλιος εισέρχεται στο ζώδιο της Παρθένου γύρω στις 15 Αυγούστου και τα αστέρια απ' τα οποία αποτελείται, χάνονται απ' τη δόξα των ακτίνων του ηλίου. Στην εποχή της αρχαίας απεικόνισης του Ζωδιακού, στις 15 Αυγούστου έβλεπαν την πραγματική εξαφάνιση του συμπλέγματος της Παρθένου, αλλά τώρα ο χρόνος δεν είναι ακριβής, παρότι η εκκλησία διατηρεί την αρχική ημερομηνία. Περίπου στις 8 Σεπτεμβρίου ο αστερισμός μπορεί να γίνει ορατός απ' τον πλανήτη μας, προβάλλοντας αργά από τις ακτίνες του ηλίου κι επανεμφανιζόμενος. Γιαντό μιλάμε για τη γέννηση της Παρθένου.

Δύο άλλες ενδείξεις μπορούν να δοθούν για να καταδειχθεί πόσο πλατιά και βαθιά επηρέασε ο Ζωδιακός τις θρησκευτικές μας

πεποιθήσεις. Η μια φαίνεται καθώς μελετούμε τη σημασία των Δώδεκα Υιών του Ιακώβ και τις δηλώσεις που έκανε ο πατέρας τους και η άλλη προβάλλει καθώς μελετούμε την προέλευση του Σταυρού.

Οι Σταυροί

Το θέμα του Σταυρού είναι πολύ ευρύ για να διευκρινισθεί εδώ. Ο σταυρός μέσα στον κύκλο είναι ένα από τα αρχαιότερα σύμβολα του κόσμου, προηγούμενο κατά χιλιάδες χρόνια της Χριστιανικής εποχής. Ο σταυρός σχηματίστηκε αρχικά από την αλληλεπίδραση των δώδεκα σημείων του Ζωδιακού. Στο Ζωδιακό υπάρχουν τριάντα έξι σταυροί, γιατί κάθε ζώδιο διαιρείται σε ό,τι ονομάζουμε τρεις δεκανούς, που είναι συνήθως γνωστοί σαν “οι τριάντα έξι σταυρωτοί αστέρες”. Ο Ζωδιακός συμπληρώνεται σε 360 μοίρες όπου το τετραπλάσιο των 90 μοιρών είναι το ένα τέταρτο του κύκλου, σχηματίζοντας τις τέσσερις γωνίες που είναι ο σταυρός μέσα στον κύκλο.

Υπάρχουν ωστόσο τρεις κύριοι σταυροί οι οποίοι με το συμβολισμό τους αντιπροσωπεύουν τις τρεις θείες όψεις, Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα. Είναι ως εξής:

1. Ο Θεμελιώδης Σταυρός που αποτελείται απ’ τους τέσσερις ασ- 222
 τρισμούς:

- α. ΚριόςΔημιουργία, έναρξη.
- β. Καρκίνος.....Η πρώτη θύρα στην ύπαρξη.
- γ. Ζυγός.....Η ισορροπία μεταξύ ζωής και μορφής.
- δ. ΑιγόκερωςΗ θύρα στην πνευματική ζωή.

Αυτός είναι ο σταυρός του Πνεύματος ή του μνημένου και είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι η λέξη “θεμελιώδης” προέρχεται από μια Λατινική λέξη που σημαίνει “μεντεσές θύρας”. Η λέξη “θύρα” υπεισέρχεται πολύ στην έννοια της μαθητείας και σημαίνει την προπαρασκευαστική περίοδο της διόδου από τη θύρα ή πύλη της μύησης. Εδώ έχουμε την ιδέα της θύρας δια της οποίας θα διέλθει ο Κοσμικός Χριστός στο τέλος του αιώνα, όταν οι ουρανοί και η γη θα διαλυθούν και τα σχέδια του Θεού θα ολοκληρωθούν.

2. Ο Σταθερός Σταυρός που αποτελείται από τους τέσσερις αστερισμούς:

- α. ΤαύροςΦώτιση. Νους.
- β. Λέων.....Ατομικότητα. Αυτοσυνείδηση.
- γ. ΣκορπιόςΗ τελική απελευθέρωση απ' την πλάνη.
- δ. Υδροχόος.....Ο υπηρέτης της φυλής, που διαχύνει το ζων ύδωρ της εξάγνισης.

Αυτός είναι κατεξοχήν ο σταυρός της ψυχής κι έχει πραγματικό ενδιαφέρον, γιατί είναι ο σταυρός του μαθητή Ηρακλή. Προσωποποίησε τα τέσσερα αυτά ζώδια και σταυρώθηκε πάνω σ' αυτό το Σταθερό Σταυρό. Τα τέσσερα αυτά ζώδια θεωρούνται στη Χριστιανική μας πίστη σαν τα Τέσσερα Ιερά και τα βρίσκουμε να μας παρουσιάζονται στα τέσσερα ζώντα πλάσματα του προφήτη Ιεζεκιήλ. Αυτά τα τέσσερα έχουν τη μορφή ανθρώπου, ο Υδροχόος· τη μορφή λιονταριού, ο Λέων· τη μορφή βοδιού, ο Ταύρος· και τη μορφή αετού, ο Σκορπιός. Ο Αετός είναι αστρολογικά εναλλάξιμος με το Σκορπιό. Συμβολίζονται πάλι στους τέσσερις Ευαγγελιστές και στα τέσσερα θηρία της Αποκάλυψης. Ο σταυρός αυτός είναι ο σταυρός όλων των παγκόσμιων σωτήρων κι ο θεμελιώδης σταυρός είναι εκείνος της Θεότητας που σταυρώθηκε στα ύδατα του διαστήματος.

3. Ο Μεταβλητός ή Κοινός Σταυρός που αποτελείται απ' τους τέσσερις αστερισμούς:

- α. Δίδυμοι.....Η αλληλεπίδραση ανώτερου και κατώτερου.
- β. Παρθένος.....Η μορφή που γαλουχεί το παιδίον Χριστός.
- γ. ΤοξότηςΟ ζηλωτής που σπεύδει στο στόχο.
- δ. Ιχθείς.....Θάνατος. Κορύφωση. Ο Παγκόσμιος Σωτήρας.

Αυτός είναι ο σταυρός της καθημερινής ζωής στον οποίο υπόκεινται όλοι οι υιοί των ανθρώπων. Είναι ο σταυρός της καθημερινής σταύρωσης και δυσχέρειας και συμβολίζει την ένσαρκη περίοδο της αύξησης και της ανάπτυξης με το μέσον της μορφής και της χρήσης της. Στους τρεις αυτούς σταυρούς συνοψίζεται η ιστορία του Κοσμικού Χριστού, του Θεού σταυρωμέ-

νου στην ύλη, του Ηρακλή κι όλων των μαθητών και του μέσου ανθρωπίνου όντος. Αποτελούν το σύνολο των δώδεκα ζωδίων.

Ζώδιο Υιός Ιακώβ Παρατηρήσεις

ΚριόςΝεφθαλείμΠαίγνιο της Εβραϊκής λέξης “τάλκεχ”, κριός. Ο Αμνός. Σημαίνει το συστρεφόμενο κι αγωνιζόμενο κριάρι. Σημειώστε την ιστορία του Αβραάμ και του κριού που πιάστηκε στη λόχημη.

ΤαύροςΙσάχαρ.....“Υπέθηκε τον ώμον αυτού εις το πονείν.” Αναφέρεται στο ζυγό και την εργασία του βοδιού για την παραγωγή σοδειάς.

ΔίδυμοιΣυμεών“Συμεών και Λευί, αδελφοί.” και Λευί.

Καρκίνος.....Ζαβουλών“Παράλιος κατοικήσει και αντός παρ’ όρμον πλοίων.” Ο καρκίνος κουβαλά την κατοικία του στη ράχη και ζει στην ακρογιαλιά.

ΛέωνΙούδας.....Ο Ιούδας είναι ο σκύμνος του λέοντα. “Εκοιμήθησ ως λέων.”

Παρθένος.....Ασήρ.....Το όνομα αυτό είναι από την Ισάαρ. Ασέρα είναι η θεά της αφθονίας. Εικονίζεται σαν παρθένος, φέρουσα δεμάτιο σίτου. (Βλέπε Γεν. 49:20.)

224

Ζυγός.....Δαν“Δαν κρινεί τον λαόν αυτού.”

Σκορπιός.....ΔανΣημειώνεται δύο φορές, καθόσο δύο υιοί αποδίδονται στους Διδύμους. “Γενηθήτω Δαν όφεις... δάκνων πτέρναν ίππου.”

ΤοξότηςΙωσήφ“Μετά κράτους τα τόξα αυτών.” Το άλογό του είναι εκείνο που ακολουθεί γοργά ο Σκορπιός.

ΑιγόκερωςΒενιαμίνΣτα Αιγυπτιακά μυστήρια ο Αιγόκερως αναπαριστάνεται σαν Θεός με κεφάλι λύκου. “Βενιαμίν λύκος άρπαξ.”

Υδροχόος.....Ρουβήν.....Σημαίνει “ο χύνων το ύδωρ”. Το ζων ύδωρ.

ΙχθείςΓαδ.....Παίγνιο της λέξης “νταγκ”, ιχθύς.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΖΩΔΙΩΝ

(Σαν ανασκόπηση του δράματος που παίζεται σε κάθε ζώδιο, η σύντομη αυτή σύνοψη ολοκληρώνει τους Άθλους του Ηρακλή.)

225 Η πρόοδος του Ηρακλή απ' το νοητικό πεδίο μέσω του συναισθηματικού ή επιθυμητικού πεδίου στη φυσική εκδήλωση κι έπειτα το ταξίδι του δια των δώδεκα ζωδίων και μέσω των δώδεκα άθλων του στο σημείο όπου γίνεται ένας εμπνευσμένος Μυημένος, μπορεί να σκιαγραφηθεί σύντομα στην ακόλουθη δήλωση:

Στον *Κριό* (21 Μαρτίου-20 Απριλίου)* με τη σύλληψη των ανθρωποφάγων φοράδων βλέπουμε να κάνει το ξεκίνημά του, ν' αντιδρά στην παρόρμηση της σκέψης και να μαθαίνει κάτι για τον έλεγχο του νου. Σαν νοήμων μαθητής ξεκινά τη σταδιοδρομία του, αρχίζοντας με μια ακαθόριστη πνευματική παρώθηση για δικαιοσύνη και τερματίζοντας σαν παγκόσμιος σωτήρας.

Στον *Ταύρο* (21 Απριλίου-20 Μαΐου) πρέπει να μάθει τη φύση της επιθυμίας, να τη μετουσιώσει σε έφεση, να κυριαρχήσει στο σεξ και να το χρησιμοποιήσει σωστά κι έτσι να συλλάβει τον ταύρο της Κρήτης. Η ισχυρή αυτή παρώθηση και η δύναμη της έλξης είναι εκείνη, όπως θα δούμε, που δημιουργεί τη μεγάλη πλάνη, αλλά κι εκείνη που θα μπορέσει τελικά να γίνει αιτία της φώτισης.

Περνώντας στο ζώδιο των *Αιδύμων* (21 Μαΐου-20 Ιουνίου) η πρόοδος του μαθητή, ως τώρα υποκειμενική και χαρακτηριζόμενη από σκέψη κι επιθυμία, πραγματώνεται σε έκφραση στο φυσικό πεδίο. Στο ζώδιο αυτό φθάνει στη γνώση του εαυτού του σαν προσωπικότητας και συλλέγει τα χρυσά μήλα της γνώσης, υποτάσσοντας στο εγχείρημά του τις τρεις όψεις του προσωπικού κατώτερου εαυτού, το φυσικό σώμα, την επιθυμητική-αισθαντική φύση και το νου.

*Οι ημερομηνίες που δίνονται είναι προσεγγιστικές· ποικίλλουν ανάλογα με διάφορους ειδικούς.

Στον *Καρκίνο* (21 Ιουνίου-21 Ιουλίου) έρχεται σε δράση η ανώτερη ικανότητα της ενόρασης κι αυτό συμβολίζεται με τη σύλληψη της άπιαστης ελαφίνας, ευαίσθητης και δύσκολης να βρεθεί. Στους πρώτους κύκλους της ζωικής εμπειρίας του μετουσίωσε το ένστικτο σε διανόηση, αλλά τώρα σαν μαθητής πρέπει να μετουσιώσει τη διανόηση σε ενόραση. Οι ανώτερες αντιστοιχίες των κατώτερων δυνάμεων πρέπει ν' αναπτυχθούν και να χρησιμοποιηθούν.

226

Εξοπλισμένος έτσι στο *Λέοντα* (22 Ιουλίου-21 Αυγούστου), αναλαμβάνει το γνωστότερο απ' τους άθλους του, το φόνο του λέοντα της Νεμέας. Σ' αυτή τη δοκιμασία εκδηλώνει τη δύναμη να κάνει δύο πράγματα και αποδεικνύει στον επιβλέποντα δάσκαλο, τον Ευρυσθέα, ότι η επανεστιασμένη και συντονισμένη προσωπικότητά του χαρακτηρίζεται από το αποφασιστικό εκείνο θάρρος που είναι το δώρο των ανθρώπων οι οποίοι γεννήθηκαν σ' αυτό το ζώδιο και πιστοποιεί επίσης μ' αυτό τον άθλο ότι το κατώτερο μπορεί να υποταχθεί στο ανώτερο. Με την υπηρεσία που πρόσφερε και τη διανοητική υγεία της πορείας του δίνει την εγγύηση της δύναμης του σκοπού του.

Θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε τους πέντε αυτούς άθλους στον Κριό, Ταύρο, Διδύμους, Καρκίνο και Λέοντα, ότι καλύπτουν ολόκληρη την περίοδο της Ατραπού της Δοκιμασίας κι ότι ο φόνος του λέοντα της Νεμέας είναι η κορύφωση αυτού του μέρους του αγώνα. Είναι πια έτοιμος να βαδίζει την Ατραπό της Μαθητείας, στην οποία αποκαλύπτεται βαθμιαία ο νοερός Χριστός, η ύλη υποτάσσεται σταθερά στις χρήσεις της ψυχής και η μορφική όψη αρχίζει να θεωρείται απλώς σαν η μητέρα του Παιδιού Χριστός. Η προοδευτική αυτή γνώση αρχίζει στην Παρθένο, το έκτο ζώδιο, το ζώδιο της φάνης κι ολοκληρώνεται στον Αιγόκερω, το δέκατο ζώδιο, το ζώδιο της γέννησης όλων των ηλιακών θεών. Στην Ατραπό της Μαθητείας πρέπει δευτερευόντως να καταδείξει ότι νίκησε την πλάνη κι ότι η μαγική γοητεία που επιβάλλει η ύλη στο πνεύμα, δεν εξαπατά πια. Αυτό φαίνεται δραματικά στον άθλο που εκτελείται στο Σκορπιό, το φόνο της ύδρας με τα εννέα κεφάλια. Μετά τον Αιγόκερω γίνεται υπηρέτης της ανθρωπότητας, αφιερωμένος στο έργο της Ιεραρχίας και η πνευματική αυτή αφοσίωση στην υπηρεσία βρίσκει την έκφρασή της στα δύο τελευταία σημεία

του ζωδιακού κύκλου, εκείνα του Υδροχόου και των Ιχθύων.

227 Στην *Παρθένο* (22 Αυγούστου-21 Σεπτεμβρίου) συνεπώς, στο πρώτο από τα ζώδια του μαθητή, εκτελεί τον έκτο άθλο και παίρνει τη ζώνη της Ιππολύτης, της βασίλισσας των Αμαζόνων. Έχει ενδιαφέρον να σημειωθεί ότι ο πρώτος άθλος της Δοκιμαστικής Ατραπού ξεκινά με μια μερική αποτυχία στον Κριό κι επίσης ο πρώτος άθλος της Ατραπού της Μαθητείας στην Παρθένο “γίνεται, αλλά γίνεται άσχημα”. Ο μαθητής δεν πρέπει ποτέ να είναι απρόσεκτος, γιατί πάντα υπάρχει ο κίνδυνος του λάθους και του σφάλματος. Οι ίδιες οι αρετές του μπορεί να γίνουν το πρόβλημά του και μας λένε ότι είναι δυνατό ακόμη και για έναν ανώτερο μνημένο υιό του Θεού να εκπέσει από την Ατραπό της Επίτευξης. Ωστόσο η αποτυχία του είναι μόνο πρόσκαιρη. Νέες ευκαιρίες θα εμφανισθούν. Η συνέπεια του λάθους του είναι η καθυστέρηση, αλλά η μέρα της αποκατάστασης και της ανανέωσης έρχεται αναπόφευκτα. Στην Παρθένο απεικονίσαμε την προετοιμασία για την πρώτη μύηση, τη γέννηση του Χριστού, που ονομάζεται στο Χριστιανισμό γέννηση του Χριστού στην καρδιά. Είναι ένα γεγονός του φυσικού πεδίου καθώς και υπερβατικό, όπως βλέπουμε όταν μελετούμε τα ζώδια της Παρθένου και του Αιγόκερου.

Στο *Ζυγό* (22 Σεπτεμβρίου-21 Οκτωβρίου) ο Ηρακλής δαμάζει τον κάπρο και με την εκτέλεση του άθλου του δείχνει την καταλληλότητά του να πάρει τη δεύτερη μύηση που αφορά το συναισθηματικό σώμα. Ισοσταθμίζει τα ζεύγη των αντιθέτων και το καταδεικνύει με διασκεδαστικό και συμβολικό τρόπο. Αποδεικνύει ότι επετεύχθησαν τα χαρακτηριστικά της ευστάθειας και της ισορροπίας κι ότι είναι έτοιμος ν’ αναλάβει το φοβερό έργο που του επιφυλάσσεται στο επόμενο ζώδιο.

Στο *Σκορπιό* (23 Οκτωβρίου-22 Νοεμβρίου) αναλαμβάνει την υπέρτατη δοκιμασία του που είναι επίσης η υπέρτατη δοκιμασία της ανθρωπότητας και η οποία, αν μελετήσουμε το χρόνο και την εποχή, φαίνεται να είναι εκείνη στην οποία υπόκειται τώρα η ανθρωπότητα. Το πρόβλημα ενώπιον του Ηρακλή ήταν η χειραφέτησή του από την πλάνη και η απελευθέρωση της αντίληψης από τις ομίχλες και τα μιάσματα, τη γοητεία και τις εμφανίσεις πίσω από τις οποίες συγκαλύπτεται η Πραγματικότητα. Στο ζώδιο αυτό περ-

νά επιτυχώς τη μέγιστη δοκιμασία κι εδώ αλλάζει το πρόβλημά του. Έχει ελέγξει κι αποδείξει την ικανότητά του να υπερνικά την επιθυμία· είναι σταθερός και ισορροπημένος στην άποψή του· επειδή πια δεν παγιδεύεται από την εμφάνιση κι επειδή μπορεί να βαδίζει προσηλωμένα στο Φως, γίνεται παγκόσμιος εργάτης.

Η προσήλωση αυτή καταδεικνύεται στον *Τοξότη* (23 Νοεμβρίου-22 Δεκεμβρίου), όπου έχουμε την ολοκλήρωση του έργου που άρχισε στον Κριό, που είναι η ορθή χρήση κι ο έλεγχος της σκέψης. Στον Κριό αιχμαλώτισε τις ανθρωποφάγες φοράδες και τις υπέταξε για χρήση του. Τώρα σκοτώνει τα ανθρωποφάγα όρνια της Στυμφαλίας και θέτει τέλος σε όλες τις τάσεις καταστροφικής χρήσης της σκέψης.

Στον *Αιγόκερω* (23 Δεκεμβρίου-20 Ιανουαρίου) γίνεται μνημένος και παρουσιάζεται στον κόσμο σαν σωτήρας, ένας ελεύθερος υιός του Θεού, ικανός να εργασθεί στον Άδη, στη Γη ή στον Ουρανό. Μεταφέρει τον Κέρβερο από τον Άδη και με το συμβολισμό του σκύλου με τα τρία κεφάλια απεικονίζει την ανύψωση της προσωπικότητας, της τριπλής υλικής όψης, στον Ουρανό. Έτσι αποδεικνύει ότι υπέστη την αναγκαία ανάπτυξη και βίωσε τις ενισχυτικές δοκιμασίες που θα του επιτρέψουν να περάσει με επιτυχία την εμπειρία της τρίτης μήσης, εκείνης της Μεταμόρφωσης.

Τα δύο επόμενα ζώδια, ο Υδροχόος και οι Ιχθείς, μας δείχνουν τον ελεύθερο Ηρακλή και το έργο του, τη σωτηρία του κόσμου. Οι δοκιμασίες του δεν είναι πια προσωπικές και ατομικές, αλλά είναι παγκόσμιες στην εφαρμογή τους και μας δείχνουν την περιεκτικότητα της συνείδησης και την ευρύτητα των χρησιμοποιούμενων μεθόδων από το μαθητή ο οποίος αναρριχήθηκε στο όρος του Αιγόκερου και δεν έχει πια προσωπικά προβλήματα.

Στον *Υδροχόο* (21 Ιανουαρίου-19 Φεβρουαρίου) ο Ηρακλής καθάρισε τους στάβλους του Αυγεία, στρέφοντας έναν ποταμό πάνω τους. Είχαν μείνει ακαθάριστοι για πολλά χρόνια. Έτσι συμβολικά έχυσε τα καθαρτήρια ύδατα για την υπηρεσία του ανθρώπου. Είναι το σπουδαίο ζώδιο στο οποίο μπαίνουμε τώρα· ο πιο ταπεινός απ' όλους τους άθλους συμπύπτει μ' αυτό, πριν τον κορυφαίο απ' όλους τους άθλους. Μπορούμε να σκεφθούμε με σεβασμό τον Ιησού Χριστό να πλένει τα πόδια των μαθητών του, αφού

ακολούθησε στο ανάγναιο τον άνθρωπο με την υδρία στους ώμους.

Στους *Ιχθείς* (20 Φεβρουαρίου-20 Μαρτίου) βλέπουμε αντίθετα το πιο υψηλό σύμβολο. Γιατί εδώ ο Ηρακλής αιχμαλώτισε τα κόκκινα βόδια, τα έβαλε σ' ένα χρυσό κύπελλο (το Ιερό Δισκοπότηρο) και τα πήγε στο Ναό. Τέτοια είναι η επιστέφουσα ομορφιά του ζωδίου στο οποίο ο άνθρωπος γίνεται παγκόσμιος σωτήρας: ό,τι είναι ζωώδες απολυτρώνεται και υπερβαίνεται. (*Παρεμβολή*)

Η μικρή αυτή ανάλυση των δώδεκα άθλων μας δίνει μια συνθετική εικόνα του έργου που γίνεται από κάθε μαθητή ο οποίος είναι αληθινά ειλικρινής καθώς προχωρεί απ' τον Κριό στους Ιχθείς. Είναι ένα επίπονο έργο που προωθείται αργά και με μεγάλες δυσκολίες και συχνά με τυφλή άγνοια των αποδεσμευόμενων δυνάμεων και των επιτυγχανόμενων αποτελεσμάτων. Αλλά βήμα προς βήμα ο ζηλωτής οδηγείται στην ατραπό της αυτογνωσίας. Ο χαρακτήρας και η φύση του δοκιμάζονται και ελέγχονται μέχρις ότου οι ποιότητες που χαρακτηρίζουν τη μορφή, μετουσιωθούν σε εκείνες που αποκαλύπτουν την ψυχή.

Εγκύμναση για τη μαθητεία στη νέα εποχή παρέχεται από τη *Σχολή Αρχέην*. Οι αρχές της Προαιώνιας Σοφίας παρουσιάζονται μέσα από εσωτερικό διαλογισμό, μελέτη και υπηρεσία σαν *ένας τρόπος ζωής*.

Για πληροφορίες γράψτε στους εκδότες.

